

Giới thiệu Tội Thượng Đa Tình Giả

Thể loại: Ngôn tình, tiên hiệp, dị giới, xuyên không, trọng sinh

Thế gian cho rằng ta là kẻ đa tình. Nhưng đa tình thì sao, họ yêu ta thật lòng và ta cũng không muốn phụ tấm chân tình của họ. Vậy ta chính là tội thượng đa tình giả.

Thiên hạ chờ ta... Các nàng đợi ta, ta nhất định sẽ hùng bá thiên hạ, gom góp nỷ nhân...

Truyện xoay quanh một nhà khoa học 60 tuổi, sau khi hân chết đi linh hồn đã xuyên đến tu chân giới. Sống lại trên người một kẻ được coi là phế vật.

Nhưng vậy thì sao? Hắn sẽ khiến tất cả quỳ dưới chân mình.

Hãy đón đọc truyện để theo dõi con đường quét khỏi trở thành đệ nhất nhân của hắn nhé...

Bạn đang đọc truyện *Tội Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hoán hồn đổi xác

-- "Aaaaa! Ta không cam tâm, không cam tâm".

Lâm Hoàng Minh hét lên, cả người bật dậy khỏi giường, trán ướt đầm mồ hôi.

-- "Là mơ sao".

Hắn nhìn xung quanh, thấy mình đang ở một căn phòng lạ.

Hắn tên là Lâm Hoàng Minh, sáu mươi tuổi, là một nhà bác học nghiệp dư, vì lúc làm thí nghiệm bị thất bại, hắn vô tình làm nổ cả phòng thí nghiệm, một mảnh vỡ thủy tinh găm vào đầu làm hắn chết tươi. Linh hồn hắn không cam tâm nên xuyên không nhập vào xác một thiếu niên mười tuổi vừa bị người ta hại chết.

-- "Đây là đâu, sao mình lại ở đây. Aaaa, giọng nói của ta sao lại như vậy".

Hắn hoảng hốt khi nghe một giọng nói lạ vang lên từ cổ họng mình.

-- "Cơ thể mình nữa, sao lại thành ra như vậy".

Hắn càng hoảng hơn khi thấy tay chân mình nhỏ xíu, trắng nõn.

-- "Đau, đau đầu quá,aaaaa..."

một cơn đau nhói từ trong đầu tràn tới làm hắn bất tỉnh.

một khắc sau.

-- "Aaaaa!"

Lâm Hoàng Minh một lần nữa tỉnh lại, giờ trong đầu hắn có thêm một đoạn ký ức khác và biết được bản thân đã ngủ, còn thân thể này tên là Vô Minh, mười tuổi, là hạ nhân của một đại gia tộc gọi là Lâm gia. Vừa bị đám thiếu gia của Lâm gia kia hại, khiến hắn bị Cuồng Ngưu hút trứng đến nỗi hồn lìa khỏi xác tạo cơ hội cho linh hồn Lâm Hoàng Minh xuyên không nhập vào.

-- "Không ngờ là ta lại chết, hai... cũng may lão thiên còn thương xót, lại để ta một lần nữa sống lại".

Hắn thở dài, lại xem xét cơ thể mình lần nữa.

-- "Cũng tốt, coi như một cơ hội".

Phải nói đối với một lão già sáu mươi như hắn thì đây là cơ hội để làm lại, dù sao ở kiếp trước hắn cũng chẳng có thành công hay sự nghiệp gì vĩ đại.

-- "Vô Minh à Vô Minh, người chết cũng thật là oan ức, hôm nay Lâm Hoàng Minh ta tiếp nhận thân thể người, ta sẽ trả thù cho người, làm cho những kẻ hại người phải trả giá, cho người chết được nhắm mắt".

Nói xong, hắn cảm thấy trong nội tâm dâng tràn một cỗ oán khí.

-- "Ta nói oán khí của ngươi cũng thật là quá nhiều a, chắc là từ nhỏ đã chịu nhiều uất ức. Được rồi ngươi an nghỉ đi chuyện sau này đã có ta lo rồi".

Sau một hồi ngồi tự kỉ, hắn ổn định tinh thần, bắt đầu tìm hiểu về thế giới này từ trong kí ức của Vô Minh quá cố. Từ đó hắn

biết được thế giới này gọi là Hoàng Linh đại lục, là thế giới của tu luyện giả, con người ở đây chỉ cần đạt mười tuổi thì linh hồn sẽ sản sinh ra một thứ gọi là hồn tinh và có thể bắt đầu tu luyện. Ngoài những thứ này ra thì trong kí ức của hắn không còn gì nữa làm hắn bất đắc dĩ không thôi. Tên Vô Minh quá cố nói chính ra là một tên ngốc, tâm trí rất đơn thuần.

-- "Hèn gì luôn bị người ta ức hiếp".

Hắn nói lầm bầm.

-- "Thế giới của tu luyện giả ư tuyệt vời, lão thiên à ngài thật là tốt".

Dù là lão già nhưng kiến thức về truyện xuyên không tu luyện hắn biết rất nhiều. Hầu hết những kẻ xuyên không thường là những cao thủ, được mỹ nữ yêu thích, có người còn độc bá thiên hạ, tam thế tứ thiếp...

-- "Tam thế tứ thiếp".

Nghĩ tới đây lòng hắn chợt rộn ràn, nội tâm kích động, cả nước miếng cũng chảy ra. Phải nói kiếp trước dù đã sáu mươi tuổi đầu nhưng hắn vẫn là xử nam đó (xấu mà còn ở dơ nên không ai thèm). Nên hắn đã hạ quyết tâm kiếp này phải đi gom góp mỹ nhân thiên hạ, có tam cung lục viện, mỗi ngày một nàng...

-- "Hắc hắc"...

Vừa nghĩ hắn vừa cười hắc hắc như một thằng bị tự kỉ lâu năm, hắn đâu biết trong lúc hắn đang tự sướng thì từ ngoài cửa có một thiếu nữ đi vào, sau đó nàng từ từ bước đến chỗ hắn dịu dàng hỏi.

-- "Đệ tỉnh rồi à, đang cười chuyện gì đó".

Câu nói cắt ngang dòng khoái lạc đem hắn trở về thực tại, hắn quay mặt sang nhìn.

-- "Á dù..."

Hắn há hốc mồm khi thấy bên cạnh mình xuất hiện một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, dáng người thon thả, chân dài, má hồng môi đỏ,... Thật đúng là một bức tranh tuyệt mỹ. Mà trong kí ức của hắn thì nàng tên là Lâm Tiểu Hân, mười lăm tuổi, là tỷ tỷ nuôi của hắn.

-- "A hèm! Đệ làm gì nhìn ta dữ vậy".

Thấy ánh mắt chăm chăm soi mói của hắn, nàng chợt cảm thấy mất tự nhiên tăng giọng.

-- "Ách, xin lỗi tỷ lúc này đệ đang tập trung suy nghĩ nên không hay tỷ đến".

Hắn cười cười. Trong lòng thầm nghĩ tên Vô Minh này đúng thật là may mắn, có được một tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, nếu đem nàng ném xuống thế giới củ của hắn chắc chắn sẽ trở thành một hot girl siêu cấp, nên hắn đã âm thầm ra quyết định đem nàng đưa đồ trước.

-- "Suy nghĩ gì mà tập trung dữ vậy".

Nàng cười trêu mếu, làm tim hắn như muốn rụng ra.

-- "Không có gì đâu, hi hi..."

Hắn gãi đầu cười hi hi như một thằng ngốc không chịu nổi, thấy hắn như vậy nàng chợt mỉm cười, lòng thầm nghĩ tên đệ đệ này lúc nào cũng đáng yêu như vậy. Thế nhưng nếu nàng biết trong lớp cừu non ấy là một con sói già đang rình thời cơ để ăn nàng, không biết nàng sẽ nghĩ như thế nào.

-- "Đệ thấy trong người sao rồi".

Nàng nhẹ nhàng hỏi, giọng dịu của nàng làm hắn rã rời, không còn chịu nổi. Dù trong người vô cùng ê ẩm nhưng vẫn cố thể hiện.

-- "Đệ không sao, vẫn chưa chết được".

-- "Còn nói nữa có biết là ta lo lắng lắm không, sao lúc đó đệ không tránh đi".

Nàng nói bằng giọng giận dỗi nhưng đầy yêu thương.

-- "Đệ tránh không kịp, đã làm tỷ lo lắng rồi".

Hắn cười cười thế nhưng trong lòng thầm nghĩ, nói đồn hả con trâu điên đó nhanh như dậy cả ta còn chưa chắc tránh được huống chi là tên ngốc đó.

-- "Không sao là tốt rồi, nếu đệ có mệnh hệ gì ta biết sống sao đây, vệ sao phải cẩn thận biết chưa".

Nàng đối với cái tên đệ đệ này phải nói là vô cùng yêu thương, hoàn cảnh nàng cũng như hắn đều là cô nhi, được Lâm gia đem về làm gia nhân, từ nhỏ đã cùng hắn sống đời cơ cực. cũng may nàng đặc được một cái thiên phú tốt nên được tứ phu nhân của Lâm gia nhận làm con nuôi cuộc sống mới trở nên tốt hơn. Còn hắn thì vẫn như trước, luôn bị người ta ức hiếp, đến hôm nay xem chút nữa thì mất mạng (không phải xem đầu, mà là ngủm thật sự rồi).

-- "Ân, đệ biết rồi tỷ".

Hắn mỉm cười nhìn nàng, nữ nhân này lòng dạ thật tốt.

-- "Lại nhìn tỷ chăm chăm nữa rồi, bộ mặt tỷ có gì sao".

-- "Không, chỉ là hôm nay đệ cảm thấy tỷ rất là xinh đẹp".

Hắn cười như có như không.

-- "Sâm ngôn, đệ lại bắt trước mấy tên kia nói những lời điều ngôn dụ dỗ nữ nhân sao".

Được khen khuôn mặt nàng trở nên hồng phớt, nhưng vẫn nghiêm giọng nói.

- Sao tỷ lại nói như vậy.

Giống như bị nói trúng tim đen, mặt hắn nheo lại, thế nhưng vẫn cười nói.

-- "Trước đây đệ đâu có nói chuyện như vậy".

-- "Không có nói sao".

-- "Không có".

-- "Vậy là trước đây đệ có mắt như mù rồi (câu này cũng là đang chửi tên Vô Minh quá cố), có một mỹ nhân như tỷ ở cạnh bên mà lại không nhận ra".

Hắn cười, vẻ mặt thập phần chân thành.

(Tác giả: Lạc Kỳ Nam)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ta thích tỷ

-- "Dẻo mềm".

Lâm Tiểu Hàn bĩu môi, nhưng nội tâm vô cùng ngọt ngào, khuôn mặt cũng trở nên đỏ hồng. Nữ nhân là như vậy luôn thích được khen, đó là bệnh chung a.

-- "Không đâu, đệ nói là thật lòng không có nửa câu giả dối a. Nếu sau này ai mà được làm phu quân của tỷ thì đó là phúc tám đời nhà hắn".

-- "Cái gì mà phúc tám đời chứ, đệ lại nói bậy rồi, tỷ đâu có tốt như vậy".

Nàng ngượng ngùng nhìn hắn, nội tâm tự hỏi "ta tốt vậy sao".

-- "Tỷ sai rồi, tỷ của đệ vừa xinh đẹp, vừa nhân hậu dịu dàng, là một nữ nhân khó cầu trong thiên hạ. Đệ chỉ hận mình không sinh sớm thêm vài năm".

Hắn nói bằng vẻ mặt nuôi tiếc.

-- "Để làm gì"?

Nàng hỏi bằng thái độ thắc mắc, nội tâm tràn đầy nghi vấn, nàng tự hỏi sao hôm nay thằng này nói chuyện lạ thế, có phải bị hư chỗ nào rồi không, hay là

chết đi sống lại tính cách cũng đổi rồi. Thế nhưng Vô Minh không biết được hoài nghi trong lòng nàng nên cứ vô tư quảng thính.

-- "Đề cưới tỷ làm nương tử".

-- "Ăn nói bậy bạ, cho dù ta có lấy cũng không lấy tên ngọc như đệ".

Nàng mẫn nhẹ, khuôn mặt không thể hiện gì nhưng nội tâm có chút e thẹn.

-- "Ta cũng biết mà, xinh đẹp như tỷ thì phải lấy đại thiếu gia, lấy công tử quyền cao chức trọng. Làm sao lấy một tên như đệ chứ".

Hắn làm ra vẻ mặt thất vọng, mặt chùng xuống.

-- "Ta, ta không có ý đó,..."

Thái độ của hắn làm nàng bối rối, nàng biết là mình lỡ lời.

-- "Thế ý tỷ là gì, ta biết ta như thế nào mà không cần an ủi ta đâu".

Hắn vẻ mặt đầy u uất.

-- "Ta không có nói đệ không tốt, lúc này chỉ là ta nói đùa thôi đệ đừng để trong lòng".

-- "Đùa thôi sao".

-- "Ừm, ta làm sao lại chê đệ đệ tốt của ta được".

Nàng cười trừ mếu, đối với hắn là thật lòng yêu thương.

-- "Dậy có nghĩa là ta có thể cưới tỷ đúng không".

Hắn con mắt sáng ngời, nhìn nàng toét miệng cười.

-- "Ta đâu có nói như dậy".

-- "Tỷ".

Không nói không rằng đưa tay chụp lấy tay nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt đắm đuối con cá muối.

-- "Chuyện.. chuyện gì".

Tự dưng bị nắm tay khiến nàng vô cùng mắc cỡ, khuôn mặt nóng bừng, đỏ lên như trái cà chua chín mọng. Đây là lần đầu nàng bị một nam nhân nắm tay như dậy, mặt dù hắn là đệ đệ nàng nhưng ánh mắt hắn làm nàng cảm thấy bất an, trái tim bắt đầu đập loạn.

-- "Ta, ta yêu tỷ".

Hắn làm ra vẻ mặt chân thành tha thiết. Thế nhưng trong lòng đang cười hắc hắc.

-- "Đệ nói bậy gì vậy".

Nàng nhất thời ấp úng, không biết trả lời như thế nào, không ngờ hắn lại nói ra lời này, nội tâm có con nai đang chạy loạn, lòng có muôn vàng câu hỏi. Hắn đang tỏ tình với mình sao, mình nên trả lời như thế nào đây, không, hắn chắc là đang đùa mình, dù sao hắn cũng chỉ là 1 thằng nhóc thôi....

-- "Đệ không nói bậy, đệ yêu tỷ rất lâu rồi thế nhưng lại không đủ can đảm để nói ra. Đệ xin lỗi đệ biết tỷ rất tốt với đệ coi đệ đệ ruột. Thế nhưng đệ không thể xem tỷ là tỷ được vì đệ rất yêu, rất yêu tỷ".

Hắn một hơi thốt lên bài diễn văn tình cảm dài lê thê không biết moi từ đâu ra.

-- "Ta ta..."

Nàng lúng túng không biết nên đối với hắn như thế nào. Thì ra từ trước tới nay hắn đã nghĩ như dậy, nàng luôn xem hắn là đệ đệ, vì tính tình hắn ngốc nghếch nên có chuyện gì nàng đều chia sẻ với hắn, có lúc nàng còn có những cử chỉ gần gũi với hắn như ôm, hôn má hắn... Nàng nhiều lúc còn tấm cho hắn nữa chứ. Nghĩ tới đây hai má nàng càng đỏ lên, nàng e thẹn cúi gằm đầu xuống, không dám nhìn thẳng hắn.

-- "Ừc..."

Nhìn khuôn mặt hồng hào có thêm chút vũ mị hấp dẫn ấy, hắn không khỏi nuốt nước bọt. Cảm giác sáu mươi năm ngủ yên đột nhiên thức giấc, một loại cảm xúc muốn đem nàng đè xuống giường (không biết Vô Minh quá cố biết hắn nghĩ như dậy với tỷ tỷ mình có đòi lại thân xác này không nhỉ). Cổ trăn tình tâm hồn đem dục vọng đè xuống, hắn nhẹ nói.

-- "Ta biết tỷ không yêu ta, ta cũng không ép tỷ yêu ta, ta biết thân phận của mình, chỉ mình ta yêu tỷ là đủ rồi. Ta vốn không muốn cho tỷ biết thế nhưng hôm nay ta lại nói ra, tỷ biết tại sao không".

Nàng không nói gì chỉ e thẹn lắc đầu. Mặt vẫn cúi gầm xuống.

-- "Vì sau chuyện ngày hôm nay ta sợ nếu không nói ta sẽ không còn có thể nói với tỷ nữa. Lỡ một ngày ta chết mà chưa nói yêu tỷ thì ta sẽ không nhắm mắt được".

-- "Ăn nói hàm hồ, ai cho đệ chết hử. Nếu đệ mà có bề gì thì sao ta... sống tiếp đây".

Nàng giận dữ gắt lên thế nhưng càng về sau âm thanh càng nhỏ mang theo chút ngẹn ngào. Tự hỏi tại sao hấn đối với nàng quan trọng vậy, sao nàng luôn quá lo cho hấn, quan tâm hấn. Trước đây nàng luôn cho rằng đó là tình tỷ đệ, thế nhưng hôm nàng đã biết là không phải, hấn đã làm cho nàng hiểu ra rằng nàng cũng đã bắt đầu yêu hấn thế nên những lời hấn nói mới làm nàng e thẹn đến như vậy.

-- "Nhân sinh khó đoán, không thể nói trước điều gì. Thế nhưng ta hỏi tỷ tỷ nàng một câu, không có nàng ta sống còn ý nghĩa không, lỡ một ngày nào đó nàng già đi ta phải sống sao đây.

-- "Ta, ta,... Ta không già đi là được chứ gì..."

Nàng thẹn thùng đáp ứng.

-- "không già đi, xinh đẹp như nàng mà không già đi, tính làm cô phụ suốt đời sao".

Hấn mỉm cười.

-- "Ai nói là ta cô phụ suốt đời, ta..."

-- "Không phải tỷ sẽ không già đi sao".

-- "Ta..."

Nàng cảm thấy một cổ uất ức ngẹn ở cổ, muốn nói mà không thành lời.

-- "Ta, ta thế nào... không phải lại muốn già cho đệ đó chứ".

Hấn cười cười lời nói như đùa mà không đùa..

(Tác giả: Lạc kỳ Nam)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Có chuyện muốn hỏi

-- "Ta, ta không nói chuyện với đệ nữa".

Nàng giận dữ quay đi, thế nhưng khuôn mặt lại đỏ mọng đến mức nhỏ ra nước. Vô Minh thấy nàng như vậy khẽ kéo tay lại, nhẹ nhàng nói.

-- "Tỷ đừng đi, đệ không nói nữa là được chứ gì. Đệ biết tỷ cần có thời gian để chấp nhận, nhưng đệ yêu tỷ là thật, còn lại là ở nơi tỷ. Đệ sẽ không trách tỷ đâu".

Hấn mỉm cười, cô nàng này chính là ngược đến không chịu nổi rồi, nếu như nói nữa nàng sẽ chạy mất. Hấn còn chuyện muốn hỏi nàng đấy.

-- "Ta..."

-- "Được rồi đừng ta nữa, đệ có chuyện muốn hỏi tỷ".

-- "Có chuyện gì".

Nàng nhìn hấn bằng ánh mắt đề phòng làm hấn bật cười.

-- "Ta nói tỷ tỷ nàng, có cần đề phòng ta dậy hay không, ta chỉ muốn hỏi một tí về vấn đề tu luyện thôi".

-- "Tu luyện sao".

-- "Ân, theo ta biết thì ta cũng đã tới tuổi có thể tu luyện rồi đúng không".

Hắn tinh tường, thiên phú của nàng rất cao, vấn đề này hỏi nàng là tốt nhất.

-- "Ừm, đệ muốn biết gì".

-- "Tất cả những thứ đệ có thể biết".

-- "Được rồi, chắc đệ cũng biết là mỗi người khi đạt mười tuổi thì cơ thể sẽ sản sinh ra tinh hồn đúng không".

-- "Ừm ừm".

Vô Minh lia lịa gật đầu như một đứa trẻ nghe cô giáo giảng bài, lâm Tiểu Hàn thấy hắn như vậy nhẹ mỉm cười cũng tập chung vào truyền đạt cho hắn những gì nàng biết.

-- "Hồn tinh chính là căn bản của tu luyện giả, hồn tinh có thể sinh ra linh hồn lực thường giúp cường hoá sức mạnh cơ thể, ví dụ như một cú đấm mang theo sự phụ trợ của hồn lực sẽ có thể tạc vỡ cả đá. Hồn lực còn có thể tích tụ để đột phá cấp độ của bản thân, đề cao thực lực".

-- "Ừm ừm."

-- "Hồn tinh được chia thành ngũ nguyên, từ nhất nguyên đến ngũ nguyên. Mỗi một nguyên đại diện cho tư chất của hồn tinh, chính là khả năng sản sinh hồn lực, ví dụ như hồn tinh nhị nguyên sẽ sản sinh ra hồn lực nhiều gấp đôi hồn tinh nhất nguyên, tam nguyên thì gấp ba, tứ nguyên thì gấp bốn,... Ngoài ngũ nguyên thì tinh hồn còn có thuộc tính bốn nguyên, được chia thành bốn loại thủy, thổ, hỏa, phong, mỗi tinh hồn đều có 1 loại thuộc tính riêng, cũng có thể là hai hoặc ba đó là những người có thiên phú cao cấp, chính là long phượng sùng lân. Ngoài ra đệ còn có thể dung nạp thuộc tính từ bên ngoài thể nhưng đó là một quá trình vô cùng thống khổ, thậm chí là mất mạng nên đệ tốt nhất đừng nên thử".

-- "Thế sao, ta cũng không muốn thử".

Nói đồn, ta đã có rãnh, ta còn tha thiết sống lắm, hắn thần nghị.

-- "Còn cấp độ tu luyện thì sao".

-- "Tu luyện giả được chia thành chín cấp độ, gồm có hồn sĩ, hồn sư, hồn tướng, hồn tôn, hồn vương, hồn đế, hồn thánh, hồn thần, tối thượng, mỗi một cấp độ lại chia thành chín giai, từ nhất giai đến cửu giai. Ngoài ra dưới hồn sĩ còn có chi đồ chính là bước đầu tiên để tu luyện".

-- "Nhiều cấp độ thế sao".

Vô Minh kinh ngạc không thôi.

-- "Ừm thế nhưng cấp độ càng cao càng khó đột phá, đến bây giờ tại Linh Hoàng đại lục nghe nói chỉ có được vài vị hồn thánh, họ đều là tồn tại cao cao tại thượng. Còn về hồn thần thì chỉ là truyền thuyết chưa từng nghe xuất hiện qua, tối thượng giả thì chỉ là lời đồn đãi".

-- "Tồn tại trong truyền thuyết sao, nghe ngầu phết nhỉ".

Hắn vuốt vuốt cằm mình, bắt đầu ảo tưởng.

-- "Đệ muốn kiểm tra tư chất thì phải làm như thế nào".

-- "Muốn kiểm tra tư chất thì phải tới Toàn Thư các, nơi đó mới có Tinh Hồn châu".

-- "Tinh hồn châu".

-- "Ừm, chính là vật dùng để kiểm tra tư chất tinh hồn".

-- "Chúng ta đi, đi kiểm tra tư chất".

Hắn nóng lòng muốn thử ngay lập tức.

-- "Khoan đã".

-- "Có chuyện gì".

-- "Đệ quên là mình không thể vào đó sao".

-- "Chết đệ nóng lòng quá nên quên".

Hắn vỗ đầu mình, hẳn chính là một tên gia nhân đó, làm sao vào được nơi đó.

-- "Làm sao đây tỳ".

--...

Nàng đặt ngón tay lên khóe môi suy nghĩ, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

-- "Có 1 người có thể giúp được đệ đó".

-- "À".

Hắn mừng rỡ, có người giúp được là tốt rồi.

-- "Khả Hân muội muội".

-- "Nha đầu đó".

Trong trí nhớ của hắn xuất hiện một nha đầu nghịch ngợm hay trêu chọc phá phách hắn.

-- "Cái gì mà nha đầu, nàng là tiểu thư của đệ đó. đệ nên có phép tắc chút đi".

Nàng bĩu môi về không hài lòng.

-- "Ta không quan tâm".

Hắn sì một tiếng, cũng không nói thêm gì.

-- "Ta mặc kệ đệ".

Nàng bắt măng một tiếng rồi quay đi.

-- "Tỳ đi đâu".

-- "Ta đi tìm Khả Hân".

-- "Ân, tỳ đi đi".

Vô Minh nhẹ mỉm cười, nàng vẫn là quan tâm hắn nhất.

Đội nàng đi ra cửa hắn liền nằm

ra giường, bắt đầu tự sướng về tương lai huy hoàng của mình.

-- "Tối thượng giả truyền thuyết sao, hắc hắc.. Ta phải là tối thượng đa tình giả mới đúng".

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ta là phế vật sao

-- "Tên ngốc, nguoi đã tỉnh rồi à".

Nghe giọng nói, mặt Vô Minh đen lại. Không ai khác chính là nha đầu Lâm Khả Hân, nhớ tới những trò đùa quái ác của nàng làm hắn chột rùng mình.

Không đợi hắn trả lời nàng đã lao vào phòng, đến bên cạnh hắn bắt đầu táy ngoáy xem xét hắn.

-- "Được rồi, được rồi ta đã ổn rồi, không cần lo lắng".

Nhìn nàng hắn cũng không khỏi nhủ thầm, nha đầu này cũng là một tiểu mỹ nhân, dù chỉ mới mười hai tuổi nhưng đã lộ ra vẻ đẹp sắc nước, nhất là đôi mắt long lanh màu đen tuyền kia vô cùng thu hút ánh mắt người khác. Chắc chắn sau này sẽ hại không biết bao nhiêu nam nhân.

-- "Ừm, ta thấy ngươi đích thật là đã khỏe a".

Vừa nói nàng vừa vỗ vai hấn bộp bộp.

-- "Khả Hân muối đừng trêu chọc đệ ấy nữa"

Một âm thanh khá ái truyền vào, không ai khác chính là tỷ tỷ xinh đẹp dịu dàng của hấn Lâm Tiểu Hân.

-- "U, muối có trêu hấn đâu, đang xem hấn có khoẻ hay không thôi mà".

Khả hân về mặt bất mãn, bữu môi nói.

-- "Tỷ, tỷ".

Hấn thấy Tiểu Hân liền chào. Nàng nhìn hấn nhẹ mỉm cười.

-- "Tỷ đến đưa ta đi thử tư chất sao".

-- "Không cần đi ta mang đến cho ngươi rồi đây.

Khả Hân vừa nói, tay vừa động từ trong chiết nhẫn trên tay lấy ra một khối cầu ngọc bích to như trái dưa khô.

-- "Đây, đây là..."

Mồm hấn mở lớn có thể nhét cả một quả trứng lợn, mắt nhìn chăm chăm vào cái nhẫn.

-- "Đây là trử vật giới chi phụ thân mới cho ta, có đẹp không".

Nàng lắc lắc bàn tay nhỏ về mặt đầy cao hứng, cái Trữ Vật Giới Chỉ này không phải ai cũng có đâu.

-- "Cho ta xem".

Hấn vô tư chớp lấy tay nàng, lật qua lật lại soi mói cái nhẫn. Nội tâm hấn vô cùng kinh ngạc, bản thân là một nhà bác học hấn vô cùng hiểu rõ về logic không gian học. Thế mà cái nhẫn này lại có thể chứa đựng một thứ có thể tích lớn hơn nó rất nhiều, phá vỡ mọi nguyên tắc mà hấn biết. Soi mói xong hấn ngẩn đầu lên thì phát hiện khuôn mặt đỏ bừng của nàng hấn mới chợt nhận ra là mình bị lộ.

-- "Ách! Thất thố quá, ta xin lỗi cũng tại vì ta hướng thú cái trử vật giới chỉ đó quá.

Hấn gãi đầu cười cười.

--" Không, không có gì".

Nàng e thẹn cúi đầu, bị hấn tự dưng nắm tay nội tâm nàng vô cùng ngượng ngùng.

-- " E hèm, hai người các ngươi có thôi đi không, bắt đầu kiểm tra đi".

Lâm Tiểu Hân thấy mình bị bỏ sang một bên, tăng giọng bất mãn nói.

Vô Minh nhìn nàng cười, cô nàng này có phải đang ghen rồi không.

-- "Ân, đệ biết rồi".

Hấn nhẹ gật đầu với nàng sau đó quay sang hỏi Lâm Khả Hân.

-- " Cái này sài thế nào".

-- " Ta nói ngươi đó nói chuyện lịch sự một chút được không. Chỉ cần đặt tay lên như thế này là được".

Nàng bất mãn nhìn hấn, nhẹ đặt tay lên Tinh Hồn châu, khi tay nàng vừa chạm vào Tinh Hồn Châu liền tỏa ra hào quang, tức thì một cỗ sương khí lan ra nhập vào nàng, sau đó một dãy thông tin hiện ra.

-+ Tinh hồn: tam nguyên.

-+ Thuộc tính: hỏa, phong.

-+ Cấp độ: hồn sĩ ngũ giai.

Miệng hấn há ra, vô cùng kinh ngạc. Cái nha đầu này dậy mà là một siêu cấp thiên tài a, kinh khủng, quá kinh khủng.

-- "Ta quên nói với đệ, Khả Hân chính là một thiên phú tuyệt đỉnh".

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hắc Lâm Tiểu Hân nhẹ cười trả lời.

--" Ta mà ỉ, hìhì.."

Lâm Khả Hân tay chống nạnh, mặt vênh lên vẻ rất đắc ý.

--" xiii, có gì hay.."

Vô Minh khịt mũi nói

--" hừ, thế ngươi thử xem".

--" Được rồi xem ta đây".

Hắn xoắn tay áo lên, hiện ngang bước tới đặt tay lên Tinh Hồn châu, một cỗ sương khí nhập vào cơ thể thế nhưng hắn lại không cảm thấy gì, trong lòng không khỏi than" thật là phi diệu".

Một dòng thông tin hiện ra vền vền mấy chữ.

-+ Tinh hồn: không

-+ Thuộc tính: không

-+ Cấp độ: không

Nhìn dòng thông tin của mình hắn không khỏi hoang mang nhìn về phía Lâm Tiểu Hân.

--" Tỷ, thế này là sao".

--" Cái này,.. cái này..".

Nàng ấp úng vô cùng khó nói.

-- " Tiểu Hân tỷ, cái này Vô Minh hắn không thể tu luyện đúng không".

Lâm khả Hân chợt lên tiếng.

--" Ừm, linh hồn đệ ấy không có sản sinh ra tinh hồn, không thể tu luyện được".

Lâm Tiểu Hân khẽ gật đầu vẻ mặt khó nói.

-- " Cái gì, ta không tin, chắc là có sai lầm, phải thử lại".

Hắn la lên, tay lại đặt lên Tinh Hồn châu một lần lại một lần kết quả vẫn là không.

--" kh.. không thể nào, tại sao lại như vậy".

Hắn tuyệt vọng ngồi bệt xuống đất, dù tâm trí đã lão niên nhưng đã kích này thật quá lớn khiến hắn không thể chấp nhận nổi, không thể tu luyện ở cái thế giới này chẳng khác nào rác rưởi phế vật.

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cứu dương thần công

-- " lão thiên a, ông chiều ta, tại sao ta lại không thể tu luyện".

Vô Minh gào thét trong lòng, nội tâm không thể nào chấp nhận được sự thật này. Người ta nói hy vọng bao nhiêu thất vọng bấy nhiêu, hắn bây giờ chính là như thế đấy, vừa mới mơ mộng về một tương lai huy hoàng trở thành đệ nhất nhân, đạt được tối thượng tu luyện giả giờ dùng một cái phát hiện mình không thể tu luyện đó là đã kích cỡ nào. Cảm giác của hắn lúc này cũng giống như một người bị té xuống giếng, đang tuyệt vọng thì có người đến làm hắn

cứ tưởng người đó sẽ cứu mình nào ngờ người đó đến để đóng nắp giếng lại.

--" Tại sao, tại sao...".

Hắn ngồi thờ thẫn dưới nền đất, mặt nhẩn nhúm lại, miệng lẩm bầm.

-- " Vô Minh đệ đừng như vậy, chắc chắn sẽ có cách khác mà".

Lâm Tiểu Hàn đi đến bên hắn, nắm lấy cánh tay nhẹ nhàng an ủi hắn, thấy hắn như vậy lòng nàng cũng nặng nề theo, nàng chính là không muốn thấy hắn bị một chút tổn thương nào cả.

-- "Tiểu Hàn tỷ nói đúng đó, người đừng có như vậy sẽ làm ta và tỷ ấy lo lắng đấy. Dù người không thể tu luyện thì cũng đừng nên bi quan như vậy biết đâu người có thể trở thành khí sư hay đan sư cũng không chừng".

Lâm Khả Hàn cũng đến bên cạnh hắn, vỗ vỗ vai hắn.

-- " Khí sư, đan sư".

Mắt hắn sáng lên.

--"Ân, khí sư là luyện binh khí, đan sư là luyện đan dược, nghe nó nếu luyện được thần khí hay thần đan sẽ được tôn sùng, được các thế lực lớn tranh dành lôi kéo, tiền tài vô số...".

Lâm Khả Hàn vui vẻ, miệng thao thao bất tuyệt.

--" Thật sao".

Hắn nghe xong trong lòng rạo rạo, nếu thật là như vậy thì hắn cũng muốn thử một phen, chỉ cần có nhiều tiền thì muốn gì mà không được.

-- "Nhưng luyện khí hay luyện đan đều cần vốn lực phụ trợ thì mới làm được".

--" Cái gì".

Hắn cảm thấy như bị té vực, thật sự là sụp đổ à, nha đầu này cũng thật là biết trêu người mà.

-- "Thôi mọi người đừng đã kích đệ ấy nữa, còn đệ hãy phấn chấn lên, ta sẽ cố gắng nghĩ cách giúp đệ. nếu thật sự đệ không thể tu luyện được ta sẽ bảo hộ, chăm lo cho đệ".

Lâm Tiểu Hàn nhẹ nhàng nói với hắn, giọng nói thật phần chân thành.

--" Đúng đúng cả ta nữa, ta sẽ hảo hảo bảo hộ người".

Lâm Khả Hàn cũng góp thêm vào.

-- "Được rồi, ta không sao, hai người không cần lo lắng".

Hắn cố nặn ra nụ cười, dù sao tâm trí hắn cũng không phải của một đứa trẻ mặc dù là vô cùng suy sụp nhưng không tới mức gục ngã, hơn nữa trước mặt nữ nhân thì ích nhất cũng phải thể hiện bản lĩnh nam nhân một chút không thể mất mặt được.

--" Người thật là không có sao chứ".

Lâm Khả Hàn vẫn tỏ vẻ nghi hoặc hỏi.

-- " Ừ, ta không gì đâu, ta mệt rồi hai người ra ngoài đi ta muốn nghỉ ngơi một lát".

Hắn nhẹ cười.

-- " Được rồi, đệ nghỉ đi. khả Hàn chúng ta ra ngoài".

Lâm Tiểu Hàn hiểu ý hắn nhẹ gật đầu sau đó quay sang kéo tay Lâm Khả Hàn bước ra ngoài, lúc đầu nha đầu này còn lưỡng lự thế nhưng bất giác ánh mắt của Lâm Tiểu Hàn nàng đành thuận theo, cùng bước ra ngoài.

--" Tiểu Hàn tỷ Vô Minh hắn.."

Ra đến ngoài cửa Lâm Khả Hàn mới lên tiếng.

--" Hai, ta nghĩ đệ ấy sẽ không sao đâu, cái đệ ấy cần bây giờ chính là thời gian..."

Lâm Tiểu Hàn thở dài, bây giờ chính nàng cũng không biết phải làm như thế nào. Hai người cứ thế rời đi.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn hán ngồi đó, lặng lẽ.

-- "Hai, lão thiên a lão thiên, lần này ông chơi chết ta rồi, tại sao ta lại không thể tu luyện, tại sao ông lại cho ta sống lại để làm gì chứ".

Hán khẽ thở dài, thế nhưng hán cũng không thể trách ai tất cả là do nhân phẩm của chính hán. Tự hỏi bản thân tương lai sẽ phải sống như thế nào đây, hán phải làm gì, hán chính là không còn đường để đi nữa rồi.

--"Tinh hồn a sao ta lại không có chứ, không công bằng thật không công bằng... Mà khoan đã tinh hồn sao, tinh hồn chính là do linh hồn sản sinh ra, chẳng lẽ do linh hồn ta không thuộc về thế giới này nên không thể sản sinh ra tinh hồn".

Cuối cùng hán cũng có lí do để an ủi bản thân. Giờ hán chính là đang nuối tiếc khoảng thời gian sống ở kiếp trước, dù không phải thành tựu gì nhưng chí ít không phải một tên phế vật như hán hiện tại. Nhớ khi còn trẻ hán từng đam mê phim kiếm hiệp, đã từng có ước mơ trở thành một đại hiệp võ công cao cường trừ gian diệt bạo,... Thế rồi định mệnh cho hán trọng sinh ở một thế giới tu luyện giả, làm hán hi vọng ai mà ngờ sự thật lại phù phàng với hán.

-- "Võ công sao, đúng rồi biết đâu mình có thể thử".

Trong đầu hán loé lên một tia sáng, trong trí nhớ của hán ở thế giới cũ có vài công pháp có thể hấp thụ thiên địa chi khí để tự ra nội lực, từ lúc tỉnh lại hán cảm thấy thiên địa chi khí ở thế giới này nồng đậm hơn thế giới cũ rất nhiều nội tâm hán xuất hiện một tia hi vọng, dù là mong manh nhưng hán sẽ giữ lấy.

Nghĩ là làm, hán sắp chân trên giường, bắt đầu ngồi tọa thiền, trong đầu hiện ra bộ công pháp mà hán rất thích, một bộ công pháp nổi tiếng trong truyện Kim Dung "Cửu dương thần công". Là lúc còn trẻ hán đã bỏ nhiều công sức để tìm ra, kiếp trước hán cũng đã từng thử nhưng không thành công.

--"Cửu dương thần công thứ nhất Thái cực tụ khí pháp".

Ổn định tâm thần, bắt đầu vận tâm quyết. Thứ nhất của bộ công pháp Cửu dương thần công này chính là Thái cực tụ khí pháp. Khi tu luyện phải tập trung tinh thần hấp thụ dương khí vào huyệt nhâm đốc (đỉnh đầu) đồng thời hấp thụ âm khí vào huyệt dũng tuyền (dưới chân), tạo thành một thái cực chi khí. Hán nương theo tâm pháp bắt đầu tu luyện.

(Tác giả: lạc kỳ Nam)

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Âm dương chi khí

-- "Aaaa, không được tại sao lại không được,..."

khoản một thời thần sau Vô Minh mở mắt ra, bộ dạng rất khó coi, nội tâm gào thét. Hán đã rất cố gắng tập trung, dựa theo tâm pháp để tụ khí thế nhưng ngồi đến chân cũng tê dại mà hán chẳng có cảm gì. Bây giờ hán bắt đầu hoài nghi cái công pháp này có phải đang gạt người hay không.

--"Ta không tin, phải thử lại".

Hán cũng không phải là kẻ thấy khó là lui, thấy bại là nản. Hán ư chính là một tên cứng đầu, cứ thế hán nhập tâm vào tu luyện, ngoài trời những ngôi sao lấp lánh đang đuổi theo nhau chạy về phía tây.

Sáng hôm sau.

Ánh nắng ban mai chiếu soi khắp nơi, chiếu cả lên mặt của một thiếu niên đang ngồi sắp chân trên giường, khuôn mặt thiếu niên đỏ ửng bực tức, hán ừ ừ ngồi đó miệng lẩm bẩm.

-- "Tại sao, tại sao lại không được, đó là định mệnh của ta sao,.."

Thiếu niên đó không ai khác chính là Vô Minh, hán bây giờ trở thành như vậy vì thức cả đêm để tụ khí, thế nhưng kết quả lại không được gì khiến hán vô cùng thất vọng, cả đêm không ngủ làm mắt hán cũng thâm như panda rồi. Nếu Lâm Tiểu Hàn nhìn thấy chắc sẽ đau lòng không thôi. Hán đưa đôi mắt vô hồn đón lấy tia nắng ban mai kia.

--"sáng rồi sao, hèn gì lại có ánh nắng, khoan đã, nắng, mặt trời, đúng rồi ta hiểu rồi, ha ha ha..."

Hán vỗ đầu mình cười lớn, vẻ mặt sáng lên, cái dáng ủ rũ ban đầu cũng biến mất không thấy. Mở toan cửa hán không thèm để ý cảnh vật xung quanh hán cứ lao đầu chạy.

--" Đây rồi, chính là chỗ này".

Hắn dừng lại ngay một bãi đất trống, ánh nắng rực rỡ chiếu xuống bãi cỏ xanh, gió thổi rì rào làm tâm hồn hắn cảm thấy thanh bình. Nhưng hắn không có thời gian quan tâm đến bất đầu ngồi xuống, sắp chân chữ thiền, tiến hành vận Thái Cực Tụ Khí pháp. Tại sao hắn lại như vậy, vì lúc này nhìn thấy tia nắng làm hắn nhớ ra là hắn đã sai, không phải sai mà là thiếu khuyết, bởi vì muốn tụ khí phải có dương khí từ mặt trời và âm khí từ đất thì mới được.

một khắc, hai khắc..

Hắn bắt đầu cảm thấy trên đỉnh đầu mình từ từ xuất hiện một cỗ chân khí đang dần nóng lên, đồng thời dưới chân cũng đang có thêm một cảm giác lạnh lẽo. Nội tâm hắn kích động thập phần, cuối cùng cũng có cảm giác, đây là cọng rơm cuối cùng của hắn, là tia hi vọng cuối cùng. Cứ thế hắn nhập tâm vào tụ khí, bản thân tiến vào trạng thái vong ngã.

Một thời thần trời qua.

Hắn đã thấy đỉnh đầu vô cùng nóng rát như bị lửa thiêu, còn dưới chân thì trở nên lạnh buốt, cảm giác vô cùng khó chịu. Cố nén cơn khó chịu bắt đầu dẫn dắt hai dạng chi khí âm dương hội nhập vào đan điền, Vô Minh chỉ cảm thấy hai luồng chi khí nóng lạnh đang từ từ hướng phía đan điền hắn chạy vào.

--" Aaaaa...".

Đột nhiên hắn hét lên, hai luồng chi khí âm dương không theo ý hội hợp tại đan điền mà sung đột lẫn nhau trong cơ thể khiến cho hắn vô cùng thống khổ, cảm giác đau đớn truyền khắp cơ thể, lúc nóng lúc lạnh, khuôn mặt hắn trắng bệch, khoe miệng tràn máu. Hắn dùng sức áp chế hai luồng chân khí vào đan điền.

--" Phụt..."

Áp chế thất bại hắn bị cản trở phun ra một ngụm máu, đan điền suy tụt chút vỡ tan, kinh mạch nứt vỡ bị nội thương vô cùng nặng, mặt hắn xám như tro tàn nếu cứ tiếp tục như thế này hắn sẽ không xong.

--" Aaaa, ta không tin không không áp chế nổi các ngươi... Ân sinh dương, dương sinh âm, âm dương luân chuyển, âm dương tụ, Thái cực tụ khí pháp".

Hai tay kết thủ ấn âm dương, bắt đầu đem nhị khí luân chuyển thành một vòng tuần hoàn hội nhập tại đan điền, một lát sau tâm tình hắn dần ra nhị khí bắt đầu ôn hoà không xung đột nữa mà theo vòng tuần hoàn cuốn vào đan điền của hắn.

Một khắc sau.

Bên trong đan điền Vô Minh, hai luồng chi khí đã trở nên ôn hoà bắt đầu luân chuyển theo quỹ đạo của mình tạo thành một vòng tròn, hình thành đồ án âm dương thái cực. Từ trong đồ án âm dương thái cực sinh một luồng chân khí ấm nóng, bắt đầu tản mát, lan ra khắp cơ thể làm cho hắn vô cùng thoải mái dễ chịu, hắn có thể cảm giác được thương thể trong người đang từ từ được chữa trị, cả kinh mạch cũng đang dần hồi phục không những thế còn đang được mở rộng. Cứ thế hắn đắm chìm vào cảm giác tu luyện.

Hai thời thần sau.

Bây giờ đan điền hắn có cảm giác no căng, đang có dấu hiệu bộc phát.

--" suy, suy, phanh,..".

Cuối cùng đan điền hắn cũng không chịu được áp lực của chân khí, bắt đầu bộc phát giải phóng, đột phá cảnh giới chi đồ nhất giai.

--" đột phá, ta đột phá, ta đã có thể tu luyện,.."

Nội tâm hắn mừng như điên, cuối cùng hắn cũng có thể làm một tu chân giả, hắn kích động muốn thử ngay liền chạy đến một cái cây gần đấy vung tay lên.

-- " Cha, ta đâm".

Bỗng nhiên hắn tái mặt, trên tay truyền ra cảm giác đau đớn.

--" Aaaa tại sao lại đau như vậy".

Hắn ôm bàn tay mình, vừa rồi dùng sức quá nhiều nên giờ cánh tay rất là đau.

--" đứng rồi ta chưa vận chân nguyên cơ mà".

Hắn vỗ đầu mình, đứng là hắn chưa vận chân nguyên vào tay nên mới đau như vậy. Vận chân nguyên vào tay.

--" Aaaa ta đâm..". "bộp..."

Không giống như tưởng tượng của hắn, cái cây không gãy đổ mà chỉ rung lên vài chiếc lá rơi xuống. Thu hồi nguyên lực, thở ra một ngụm khí, hắn biết mình còn quá yếu, chỉ mới bước một bước vào con đường tu luyện mà thôi. Khẽ thở dài hắn cảm thán con đường phía trước.

--" Thì ra là trốn ở đây, làm ta tìm mãi".

--"ách.. làm ta hết hồn".

Lâm Khả Hân từ phía sau vỗ vai làm hắn giật nảy mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ta muốn mượn tiền

--" Đang suy nghĩ gì mờ ám đúng không".

Lâm khả Hân lườm hắn một cái.

--" Tại sao lại nói vậy".

Vô Minh vẽ mặt ngơ ngác.

--" Không thì tại sao ta đến lại sợ".

--" Ai nói là ta sợ, chỉ là giật mình thôi".

--" Tại sao lại giật mình".

Nàng nhìn hắn vẽ mặt đầy nghi hoặc.

--" Thế ta hỏi ngươi chứ tự dưng có người lù lù từ sau lưng vỗ vai ngươi, xem ngươi có giật mình không".

Hắn vẽ mặt vô tội.

--" Ta không tin".

Nàng bĩu môi.

--" kệ ngươi, tìm ta sao".

--" ù, không được sao".

Nàng hờ hững đáp lời.

--" À, được chứ, được tiểu thư đây tìm ta cao hứng còn không kịp nữa, có cảm giác thụ sủng nhược kinh. Thế nhưng tìm ta là có việc gì.

Hắn cười cười, tay thò ra bứt một nhánh cỏ bỏ vào miệng.

--" Không có việc không thể tìm ngươi sao, ta chỉ là muốn tới xem thương thế của ngươi thôi không được sao".

--" Được chứ, ta đã khô da tạ nàng đã quan tâm".

--" Ngươi vừa gọi ta là gì".

Nàng dùng đôi mắt tròn xoe nhìn hắn.

--" Nàng".

Hắn vô tư trả lời.

--" Aaaa.. hôm nay còn dám gọi ta là nàng nữa chứ,".

--" Thì sao, nàng là nữ nhân, lại còn nhỏ tuổi hơn ta, không gọi là nàng thì gọi là gì".

--" Đừng quên ta là tiểu thư của người đó".

Nàng trừng mắt nhìn hắn.

--" Ta không quan tâm, ta thích thì ta gọi, nàng làm gì ta".

--" Người..."

Nàng tức giận đến dậm chân.

--" Ta thế nào".

--" Người, người,.. ta không nói với người nữa".

Nàng giận dữ quay đi.

--" Khoan đã..."

Thấy nàng quay đi, hắn chợt chớp lấy tay nàng kéo lại.

--" chuyện, chuyện gì.."

Ánh mắt nàng ngờ ngác nhìn hắn, đây là lần thứ hai nàng bị hắn nắm tay, đều là tấn công không báo trước, khiến nàng vô cùng e thẹn.

--" Ta.. ta có chuyện cần nàng giúp".

--" Giúp, giúp chuyện gì".

Nàng mơ hồ, nghi hoặc hỏi.

--" Ta muốn.. mượn một ít tiền".

Hắn vẻ mặt ngại ngùng, gãi gãi đầu. Dù kiếp trước vì nghiên cứu hắn trở thành một kẻ nợ nần chồng chất thế nhưng đây là lần đầu hắn mượn tiền nữ nhân.

--" Mượn tiền, để làm gì".

Về mặt đầy thắc mắc, nàng hỏi.

-- " Ta định chế thử một ít binh khí thế nhưng lại không có tiền mua nguyên liệu".

--" Dậy sao, người định làm Khí sư thật hả".

--" Ừm, cũng không thể cứ sống như dậy nên ta muốn thử một chút".

Hắn tươi cười, vẻ mặt đầy sự phấn chấn.

--" Ừm, như dậy mới tốt, ta và Hàn tỷ cũng không muốn thấy người cứ thế mà suy sụp, đây là mười lượng bạc ngân người cầm đi".

Nàng vui vẻ không đắn đo lấy ra một cái túi thom đưa cho hắn.

--" Mười lượng, nhiều vậy sao".

Hắn kinh ngạc, mười lượng bạc ngân đấy, phải biết tiền lương của một gia nhân ở Lâm gia một năm chỉ có nửa lượng bạc ngân thôi đấy, đúng là đại tiểu thư vừa ra tay đã suất thủ bút lớn như vậy.

--" Không đáng gì đâu, à cái túi này chính là không gian trữ vật nan đấy, ta tặng cho người luôn".

--" Sao Không Gian Trữ Vật nan".

Hắn vô cùng kinh ngạc.

--" Ừm".

Nàng nhẹ gật đầu.

--" Không được thử này quá quý trọng ta không thể nhận".

Đem túi đưa lại cho nàng, mặc dù rất muốn lấy nhưng hắn cũng biết đủ, không quá tham lam.

--" Thứ này ngươi giữ đi, ta đã có Trữ vật giới chỉ thứ này hiện đã không cần tới".

Nàng nhẹ đẩy tay hắn lại, mỉm cười nói.

--" Được rồi, nếu nàng đã nói vậy thì ta nhận, đa tạ nàng, sau này ta sẽ báo đáp".

Hắn vui vẻ thu lấy chiết túi, vẻ mặt đầy cảm kích, nàng cũng là một nữ nhân tốt, thế nên hắn đã hạ tuyên thệ sau này sẽ hảo hảo báo đáp nàng.

--" Không cần khách sáo, nếu thật ngươi có thể trở thành khí sư ta và Hàn tỷ sẽ rất vui".

Nàng mỉm cười, nội tâm đột nhiên nổi lên một mong muốn, muốn thấy hắn trở nên cường đại, muốn hắn trở nên mạnh mẽ hơn. Nàng không biết tại sao lại như vậy nữa.

--" Ân, ta sẽ cố gắng không phụ tấm lòng của nàng và hàn tỷ".

--" Ừm, tốt nhất nên như vậy nếu không ta sẽ không tha cho ngươi đâu".

Nàng nhàu mày đe dọa, thế nhưng lại cười. Sau đó chăm chú nhìn hắn.

--" Aaaa, sao miệng ngươi lại chảy máu kia".

Nàng la lên, nãy giờ không để ý vết máu trên miệng hắn, giờ thấy làm nàng giật mình.

--" Không có gì, lúc nãy bị té thôi".

Hắn sờ miệng mình, cũng không giải thích nhiều, cười cười cho qua.

--" Vậy sao, không sao thì tốt rồi, thôi ta đi tìm mẫu thân đây ngươi về phòng nghỉ ngơi đi".

Nàng nói xong liền quay người rời đi, hắn cũng không giữ nàng lại nữa, nhẹ cười nói.

--" Ừm, nàng đi đi".

Sau khi đợi nàng rời đi, hắn móc chiết túi thơm lúc nãy ra, nhìn chiết túi nội tâm hắn tràn đầy vui vẻ, lấy dây treo túi vào một bên thắt lưng, sau đó hắn chấp hai tay lên đầu, thông thả bước về phòng, bầu trời buổi chiều thật quan đàng yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đi chợ

--"Hít hà..".

Vô Minh đứng ở cửa sau lâm gia hít vào một hơi, cái không khí ở đây thật là làm người ta dễ chịu không giống ở địa cầu toàn mùi khói xe. Hắn đang định đi ra chợ mua chút nguyên liệu.

Thông thả lướt qua các dãy phố hắn mới cảm thấy được sự sầm uất của nơi này, nơi lâm gia tọa lạc gọi là trấn Khu Phong là một trung trấn ở Hoàng Linh đại lục. Hắn đi trên đường nhìn người ra kẻ vào tấp nập không khỏi nhớ đến mấy khu chợ ở địa cầu. Lướt qua mấy sạp hàng hắn dừng lại ở một quầy bán binh khí, đảo mắt một lượt hắn nhận định đây là những binh khí bình thường, theo hắn suy đoán đây hẳn là binh khí hạ phẩm nên mới được bán đại trà như vậy. Binh khí ở thế giới này còn khá lạc hậu hầu hết là kiếm ngoài ra còn có phù, thương, kích,... lẳng nhàn đủ thứ, hắn so sánh suy nghĩ sau này rèn rồi phải làm một khẩu HS200(một loại súng ngắn) để phòng thân mới được.

--" Quý khách muốn mua gì"

Giọng nói của ông chủ quầy hàng làm hắn giật mình, không biết lão chui từ đâu ra mà nãy giờ nhìn không thấy. Vô Minh ngược mặt lên nhìn.

--" Ai cha..."

Hắn há mồm kinh ngạc, lão chủ quầy hàng này lại là một đại hán, không phải nói là một đại lực sĩ với cơ bắp cuồn cuộn hơn cả Lý Đức, nước da ngâm đen, vẻ mặt âm trầm. Nhìn thôi đã làm hắn thấy áp lực rồi.

--" À không ta không mua binh khí, chỉ muốn mua một ít nguyên liệu ông chủ có bán không".

Vô Minh trán đổ mồ hôi, trong lòng thầm nghĩ đứng coi này giờ mà không mua gì không biết có bị tên này đấm cho một phát xéo quai hàm hay không, nhìn mặt hắn thì biết không phải dạng hiền lành rồi.

--" Có, ở phía sau".

Tên chủ quầy nói cộc lốc sao đó bước quay vào trong, Vô Minh lèo đèo bước theo, một lát sau hắn đi ra vẻ mặt vẫn căng cứng ngắc, tiếp xúc với tên này nhiều chắc hắn bị suy tim luôn quá. Đi khỏi một quãng hắn mới thở ra một hơi, thái độ của tên này thật làm người ta cảm thấy kinh khủng. Hít sâu lấy lại tinh thần hắn lại thông thả đi tiếp, đi qua vô số quầy hàng lớn nhỏ với đủ loại hàng hoá, mời chào. Hắn dừng lại tại một sạp hàng nhỏ, đen đúa, trong sạp có một phụ nhân mặt mày lấm lem.

--" Khách quan muốn mua gì".

Thấy hắn, bà chủ hàng mở lời chào.

--" Cho hỏi ở đây bán gì vậy".

Hắn thắc mắc không biết sạp hàng này bán gì.

--" Ở đây ta bán than đá và diêm tiêu dùng để nhóm lửa".

Bà chủ hàng thành thật trả lời.

--" Sao, ở đây có bán tiêu diêm".

Hắn vẻ mặt kinh ngạc mang theo chút kích động.

--" Đúng, có vấn đề gì sao".

--" Không, không có gì, cho hỏi ở đây còn nhều không".

Hắn cố nén kích động hỏi.

--" Còn, ở đây ta còn năm bao tải lận".

Bà chủ hàng chỉ tay vào ngay chỗ đóng bao tải ở trong góc quầy hàng, nhìn hắn bằng vẻ mặt khó hiểu.

--" Năm bao sao, được rồi tất cả bao nhiêu ta mua hết".

Hắn cười hào sảng nói.

--" Mua hết sao..."

Bà chủ hàng vừa kinh ngạc vừa mừng.

--" Ừm ừm, mua hết... Có bán không".

Hắn kích động nói.

--" Được, bán chứ, bán chứ tất cả một lượng bạch ngân".

Bà chủ hàng vô cùng vui mừng.

--" Một lượng thôi sao, được ta mua".

Hắn vô cùng mừng rỡ, cứ ngỡ sẽ rất đắt ai ngờ lại rẻ như vậy. Phải biết hắn hiện tại chính là một kẻ nghèo rớt mồng tơi dù là diêm tiêu mảy đối với hắn rất quý trọng nhưng nếu đắt quá hắn cũng đành nhìn xuống.

--" Mời khách quan vào, Nhạc nhi đem nước ra đây".

Bà chủ hàng cười rạng rỡ, hôm nay lại gặp khách vip hỏi sao bà không mừng cơ chứ.

--" Dạ".

Một giọng ngọt ngào truyền ra, rơi vào tai hắn, bất chợt hắn nhìn vào phía trong. Hình ảnh trước mắt làm mắt hắn muốn rớt ra, hắn không thể ngờ trong một căn sạp nhỏ, rách nát như vậy mà lại có một nữ nhân xinh đẹp như vậy, mặc dù mặt nàng hơi lấm lem thế nhưng nhìn kĩ thì nàng thật sự là một mỹ

nhân, làn da trắng nõn nà, mi dài cong vút, làn môi nhỏ nhắn, nhất là dáng người vô cùng hoàng mỹ..

--" Khách quan, đây là con gái ta Thủy Nhạc".

Thấy hấn nhìn con gái mình bà chủ hàng lên tiếng giới thiệu.

--" Hay cho cái tên đẹp cũng như người".

Vô Minh cười sán khoái, hấn thường không tiết kiệm lời khen với nữ nhân, đặc biệt là một mỹ nhân như vậy.

Được hấn khen nâng e then đem trà đến.

--" Khách quan, mời dùng trà".

Tiếng nói như rót mật vào tai người làm lòng hấn rộn ràng, hai tay nhận lấy tách trà đặt sang một bên thông thả cười.

--" Khách quan có muốn giao tận nhà hay không".

Bà chủ hàng vui vẻ hỏi.

--" Không cần, ta tự mang đi là được".

Nói xong hấn đem túi trữ vật ra thu hết vào trong. Nội tâm vô cùng cảm thán, cái túi nhỏ như vậy không ngờ có thể chứa một khối lượng lớn đến vậy, 200 cân chứ chẳng chơi.

--" Chỗ than đá này ta cũng mua luôn".

Hấn hào phóng nói.

...

Sau khi thanh toán xong xuôi thì hấn cũng vui vẻ rời đi, hôm nay mua được món hời làm hấn vô cùng thoải mái. Hai mẹ con bà chủ hàng cùng dọn đồ chuẩn bị về, thế nhưng đôi mắt Trương Thủy Nhạc vẫn nhìn theo bóng lưng Vô Minh đôi mắt có chút luyến tiếc.

Đảo một vòng trong trấn mua thêm một số thứ linh tinh cuối cùng hấn cũng thỏa mãn chuẩn bị trở về. Chợt nhớ là chưa mua cái gì để tặng nhị nữ ở nhà nên hấn liền ghé ngang một quầy hàng bán trầm cài, lựa thật lâu cuối cùng tìm thấy một cây vừa ý, định hỏi mua thì tự dưng bị một bàn tay giật lấy.

--" Ông chủ cây châm này ta mua, không cần thối".

Hấn ngơ ngác nhìn qua, chỉ thấy một nữ nhân tay cầm cây châm của hấn tay còn lại đặt đỉnh tiền lên bàn.

--" Nè cô nương, cây châm này ta nhìn thấy trước mà".

Hấn buộc miệng lên tiếng.

--" Thì sao, cây châm này ta mua là của ta, ông chủ không cần thối cái này bốn tiểu thư mua được chứ".

--" Được được, không vấn đề".

Lão chủ hàng cung kính gật đầu. Nàng vui vẻ lấy cây châm cài luôn lên đầu sau đó soay người bỏ đi, thậm chí không thèm nhìn hấn lấy một cái.

--" Nè..".

Hấn không biết nói thêm gì, lần đầu hấn thấy một nữ nhân vô lý đến vậy, thế nhưng nàng cũng là một mỹ nhân.

--" Hải..".

Khẽ thờ dài, quay sang lấy hai cái khác rồi trở về Lâm gia.

Hấn về đến lâm gia thì trời cũng chập tối, không quan tâm hấn chui tọt vào phòng sau đó đem tất cả những thứ mua được đổ ra nền, bắt tay vào việc.

...

chú thích: Vô Minh vô cùng vui mừng khi mua được tiêu diêm vì tiêu diêm chính là KNO₃ là một nguyên tố hóa học mà nếu trộn lẫn với lưu huỳnh cùng than đá theo tỉ lệ sẽ trở thành thuốc nổ đen gây cháy và sản sinh phản ứng nổ, mà Vô Minh là một nhà bác học thế nên mới mừng đến như vậy, còn về hấn dùng nó như thế nào thì chờ chap sau.

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Bốn mắt nhìn nhau

Trời sáng.

--" Hít hà..."

Vô Minh mở cửa bước ra ngoài, mở lồng ngực hít sâu một hơi đem không khí trong lành nạp đầy lồng ngực. Nhìn bầu trời xanh biết kia nội tâm vô cùng vui vẻ, tay đưa xuống sờ sờ cái túi thơm đeo bên hông khẽ mỉm cười, đây là thành quả thức trắng đêm của hắn. Hôm qua sau khi mua được diêm tiêu hắn đã dự định làm ra vài trái lựu đạn để phòng thân, dù không biết nó có tác dụng với tu luyện giả hay không nhưng hắn nghĩ có vẫn tốt hơn là không, thế nên tối qua hắn đã thức trắng đêm để làm cuối cùng làm được năm quả. Nội tâm khoan khoái, chấp tay sau lưng hắn vô cùng hưởng thụ thời khắc yên bình này, sống ở đời có mấy khi được yên ổn. Thông thả bước đến khoảng đất trống hôm qua, hắn bắt đầu khoan chân tu luyện, cứ thế tiến nhập vào trạng thái vong ngã, hai dòng chi khí cũng bắt đầu luân chuyển vào cơ thể.

Một khắc, hai khắc... Hai thời thần sau(bốn giờ).

Đan điền vô minh đã bắt đầu có trạng thái no căng, hai luồng âm dương chi khí soay nhanh liên tục, chân khí không ngừng sinh ra tạo hiệu ứng dồn nén áp súc. Một lúc sau đan điền cuối cùng cũng không chịu nổi áp súc của chân khí bắt đầu có dấu hiệu bộc phát.

-- "Suy suy, phanh..."

Chân khí bùng nổ, bộc phát lan toả, đan điền cũng theo đó mở rộng ra càng trở nên ngưng thực hơn, khí thể trên người Vô Minh được tăng lên đột phá chỉ đồ nhị giai.

--" Phù".

Hắn thở ra một ngụm trọc khí, niệng khẽ mỉm cười, cảm nhận chân khí trong người hắn vô cùng thoải mái. Chân khí đã đậm đặc hơn không ít, cả đan điền cũng ngưng thực hơn trước.

Bây giờ hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, dù tối qua thức trắng nhưng hắn không cảm thấy chút mệt mỏi nào mà còn cảm thấy rất phấn chấn, sung sức. Mắt nhìn về phía xa, hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn, đây là bước đầu tiên trên con đường tu luyện của hắn.

Đang ngồi cảm thán thì phía xa vang lên một giọng nói ngọt ngào.

-- " Vô Minh, đệ đang làm gì đó".

Giọng nói đó không ai khác, chính là tỷ tỷ yêu dấu của hắn Lâm Tiểu Hàn.

--" Tỷ, đệ chỉ đang suy tư một chút thôi".

Thấy nàng đến, hắn liền đứng lên chào.

--" Suy tư chuyện gì thế".

Nàng mỉm cười nhìn hắn.

--" Không có gì, đang nhớ một người thôi".

Hắn cười cười, điểm lên mặt một tia bí mật.

--" Nhớ ai".

Nàng hỏi bằng thần thái tò mò, ẩn bên trong một tia thất lạc.

--" Tỷ muốn biết sao".

Hắn thần thần bí bí hỏi.

--" Nếu đệ không muốn nói thì thôi vậy".

Nàng tỏ ra thái độ không quan tâm.

--" không sao, đệ có thể nói cho tỷ biết, người đó là..."

Hắn đưa tay chỉ một vòng cuối cùng dừng lại ngay nàng.

--" Đệ, cái này là ý gì".

Nàng thấy hắn chỉ tay ngay mình thì ngỡ ngàng...

--" Tỷ không hiểu sao, người đệ nhớ chính là tỷ đó".

--" Tỷ, sao lại là tỷ".

--" Đệ không biết, đệ chỉ biết là đệ luôn nhớ tỷ, lúc nào cũng nhớ, cả khi ngủ đệ vẫn không ngừng nhớ đến tỷ".

Hắn mặt không chút đỏ, thao thao bất tuyệt nói.

--" Vậy sao".

Hai má nàng hồng hào nói.

--" Ân, đệ thật sự chỉ muốn ở bên tỷ, không muốn xa dù chỉ là một khắc".

--" Hừ, tiểu tử đệ càng ngày càng dẻo mồm đó".

Nàng chia ngón tay khê chỉ vào mũi hắn. Thế nhưng hắn lại chộp lấy tay của nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt nhu tình mênh mông, nhẹ nhàng nói.

--" Tỷ, những gì đệ nói đều là những lời thật lòng, không có nửa câu giả dối".

Nhìn ánh mắt hắn tìm nàng bỗng đập loại lên, khẽ giật tay lại, hai má cũng trở nên hồng hào.

--" Không nói chuyện này nữa, hôm qua ta nghe Khả Hân nói đệ muốn chế tạo binh khí đúng không".

Hôm qua sau khi nghe Lâm khả Hân nói hắn muốn luyện chế binh khí nàng đã rất vui, đệ đệ nàng cuối cùng cũng nghĩ thông làm nàng rất bất ngờ, nàng cứ tưởng sẽ mất rất nhiều thời gian thế nhưng chỉ qua một đêm.

--" Ân, đúng đây, tối qua đệ làm được năm cái, vẫn chưa đặt tên".

Hắn cười cười, móc một quả lựu đạn, đưa cho nàng.

--" Cái này, đệ xong rồi sao".

Nàng rất bất ngờ, nàng cứ tưởng sẽ mất vài ngày, ai ngờ chỉ có một đêm.

--" Ân, tỷ có thể giúp đệ đặt tên".

--" Cái này sử dụng như thế nào".

Nàng không ngừng xem xét quả lựu đạn mà hắn đưa, sau đó ánh mắt dừng lại trên cái vòng tròn nhỏ trên đầu trái lựu đạn, định lấy ra.

--" khoan đã tỷ, không phải chỗ đó".

Hắn hoảng hốt muốn ngăn nàng lại nhưng mà đã muộn vì nàng đã giật nó ra.

Lập tức, tay nhanh hơn não, hắn chộp lấy trái lựu đạn trên tay nàng ném qua bên tảng đá lớn gần đó, sau đó ôm nàng nằm xuống đất.

Bất chợt không biết vô tình hay cố ý, chàng nằm trên nàng, môi chạm vào môi, bốn mắt nhìn nhau " trào máu mũi". thế nhưng tất cả chỉ qua trong phút chốc vì bên kia vang lên một âm thanh chấn động.

--" Uỳnh âm âm..."

Âm thanh vang lên, sóng lửa cuộn cuộn, gió bụi mịt trời. Có hai bóng người đang hôn nhau dưới đất. Khung cảnh tuyệt vời còn hơn cả phim hành động.

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lần đầu bị hôn

--" Àm àm àm...".

Hàng loạt tiếng nổ trăn động vang lên, nhiệt độ cao giải phóng, kinh lực thổi quét, Áp lực từ vụ nổ nghiền ép tất cả mọi thứ xung quanh.

Từ trong khói bụi mù mịt, hai thân ảnh bệ bệ đứng dậy. Chính là Vô Minh và Lâm Tiểu Hàn, tình cảnh hai người hiện tại rất là thảm, Lâm tiểu Hàn còn đỡ, chứ Vô Minh phải nói là vô cùng thảm, không nói nhiệt độ từ vụ nổ làm toàn bộ áo trên lưng hắn cháy sém, chỉ lực ép đã khiến hắn không chịu nổi, lồng ngực suýt chút bị ép vỡ, cả máu trong người cũng đình trệ.

Cả hai nhìn toàn trường, nội tâm vô cùng khiếp sợ. Tầng đá lớn giờ biến mất không thấy, chỉ còn một cái hố to sâu đến vài xích, cỏ cây xung quanh cái hố bị thổi rạp, ngay cả những cây lớn gần đó cũng bị thổi bật gốc.

--" Cái, cái này là do đệ làm ra sao".

Lâm Tiểu Hàn lấp bắp kinh hãi, nội tâm rung động thật sâu, uy lực thứ này quá đáng sợ, e rằng một kích của hồn sư cửu giai cũng chỉ làm ra được như thế, nàng thật không dám suy nghĩ nếu bản thân đứng trong vụ nổ sẽ như thế nào, nhớ tới lúc này hắn liều mạng cứu mình nội tâm nàng nổi lên một tia dao động, nàng khẽ nhìn hắn.

--" Ân, là đệ làm ra".

Hắn bây giờ còn chưa phục hồi tinh thần khẽ gạt đầu, hắn đâu ngờ quả lựu đạn chỉ làm sơ sài của mình lại có lực công phá đến vậy, xem chút thì cả mạng hắn cũng tiêu. Nghĩ lại hắn cũng cảm thấy sợ, thứ đồ chơi này sau này phải dùng cẩn thận mới được.

--" Đệ không gạt ta".

--" Không, thật sự là do đệ làm ra".

Hắn thấy nàng còn nghi ngờ nên kiên nghị giải thích.

--" Uy lực của thứ này quá đáng sợ, ngay cả hồn sư lục giai nếu trúng một kích này cũng khó toàn mạng đệ biết không".

Về mặt nàng hiện lên tia khiếp sợ.

--" Thật thế sao, đệ chỉ tiện tay làm ra thôi mà".

Hắn cũng há mồm kinh ngạc, hồn sư lục giai không chịu nổi một kích, điều đó không phải có nghĩa là dưới hồn sư thất giai chính là tồn tại vô địch, một kích lấy mạng sao, không ngờ chỉ tiện tay chế ra đã đáng sợ như vậy. Hắn không khỏi lắc đầu cảm thán, cho dù ở thế giới nào đi nữa thì bom đạn luôn là tồn tại khủng bố a.

--" Đúng vậy, Vô Minh à đệ đúng thật là thiên tài luyện khí a".

Nàng vô cùng vui mừng, đệ đệ nàng lại là một thiên tài luyện khí a.

--" Thiên tài, không đến mức đó đâu".

Hắn cười trừ, ngồi bệt xuống đất, đưa tay bứt một bông cỏ không biết tên bỏ vào miệng. Thái độ rất là không quan tâm.

--" Không đâu, dù đây chỉ là một bình khí bình thường nhưng uy lực vô cùng, nếu như các lão sư nhìn thấy uy lực của nó chắc chắn sẽ thu đệ làm đệ tử hảo hảo bồi dưỡng".

Nàng ngồi xuống cạnh hắn, nhẹ nhàng nói.

--" Thật sao".

Hắn hồ hững đáp.

--" Đúng vậy. Tỷ tin sau này đệ nhất định có thể thành công".

Nàng nắm lấy tay hắn nhìn hắn bằng ánh mắt tràn đầy niềm tin. Thấy nàng như vậy hắn mỉm cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

--" Đệ nhất định sẽ không để tỷ thất vọng".

Hai người cứ thế lặng nhìn nhau, ánh mắt nhu tình của hắn nhìn nàng làm trái tim nàng rung động, ánh mắt đó đã khắc sâu trong tim, nàng đã biết nàng thật sự yêu hắn, lúc trước có thể không phải, nhưng bây giờ thì phải.

--" Tỷ, tỷ có yêu ta không".

--" Ta, ta..."

Hắn chợt hỏi làm nàg bói rồi, không biết trả lời thế nào.

--" Tỷ không cần trả lời, đệ chỉ hỏi vậy thôi".

Hắn cười cười, ngược mặt lên nhìn bầu trời trong xanh, vẻ mặt rất bình thản. Nàng nhìn hắn cũng không biết nói gì, nhìn sau lưng hắn nàng chợt cảm thấy xót xa, vì che cho nàng mà hắn bị thương.

Hắn vẫn cứ thế nhìn lên bầu trời, chợt nàng tựa đầu vào vai hắn, bàn tay nhẹ vuốt lên lưng hắn khẽ nói.

--" Đệ có đau không".

--" Chỉ là vết thương nhỏ, có đáng là gì".

--" Sao đệ ngốc thế tại sao lại liều mạng cứu tỷ".

Nàng nhẹ giọng trách móc.

--" Vì tỷ là người quan trọng nhất với đệ, đệ không muốn tỷ bị bất kỳ tổn thương nào".

--" Thế nhưng đệ vì cứu tỷ mà bị thương"

Nàng giọng nói có chút ngen ngào.

--" Thì đã sao, chút thương tích này so với sự an toàn của tỷ thì có đáng gì".

--" Ta, quan trọng vậy sao".

--" Tỷ là điều quan trọng nhất với đệ, đệ nhất định sẽ trở nên mạnh hơn để bảo vệ tỷ, tỷ có tin đệ không".

Đang nói hắn chợt cảm thấy trên mặt có thứ gì đó mềm mềm chạm vào, một mùi thơm xộc vào mũi. Nàng nhẹ hôn vào má hắn làm ngỡ ngàng nhất thời đứng hình.

--" Ta tin đệ... Cũng trễ rồi, ta phải trở về phòng thay y phục đây..".

Nàng nói xong liền đứng dậy rời đi. Nàng cố đi thật nhanh để hắn không thấy khuôn mặt xấu hổ của mình. Hắn lặng nhìn nàng, khẽ mỉm cười, cũng không gọi nàng lại. Ngồi thờ thẩn một lúc hắn cũng nhất mông lên, thông thả rảo bước về trở phòng. Trên không những đám mây vẫn nhẹ trôi về phương xa.

(nguồn: .com)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngược đãi cuồng ngu

Ngồi trong phòng, trong đầu nhớ lại nụ hôn ngọt ngào ban nãy, nhớ về mặt ngai ngùng của nàng hắn khẽ mỉm cười. Gạt tất cả qua một bên hắn lại bắt tay vào việc chế tạo, thời gian cứ thế trôi qua.

.....

Trời sáng.

--" Oáp....,"

Vô Minh mở cửa vương vai, lại một đêm thức trắng, và số Hắc liên châu(là lựu đạn nhưng hắn đổi tên cho oách chút) trong túi tăng lên không ít. Hôm nay hắn phải làm việc rồi, cũng không thể nghỉ mãi được dù gì hắn chỉ là hạ nhân.

Công việc của hạ nhân ở Lâm gia cũng không nhieu lắm, thế nên chỉ mất một buổi sáng là hắn đã làm xong tất cả. Cũng nhờ thế mà hắn hiểu thêm về cái Lâm Gia này, giàu rất giàu, nơi ở của lâm gia này vô cùng rộng lớn, người hầu hạ nhân nhiều vô số, đình viện san sát nhau làm hắn nhớ lại mấy cảnh trong phim cổ trang, thật giống y chang. Đang định trở về phòng thì hắn bắt gặp thứ hắn không nên thấy, Cuồng Ngu, chính là con bò đã húc hắn mấy hôm trước. Nhìn thấy nó trong tâm hắn dấy lên một tia tức giận, miệng cười độc ác, chấp tay sau lưng thông thả bước, Cuồng ngu nhìn thấy hắn đi tới thì khịt

mũi khinh bỉ, thẳng này không phải là tên bị mình húc văng mấy hôm trước sao giờ còn dám đến trước mặt mình, thế nhưng nó lại thấy có gì đó không ổn hẳn đang đứng đó chia ngón tay ngoắc ngoắc nó về mặt trời mọc, nhất thời nộ khí xung thiên tên này dậy mà còn dám khiêu khích nó, mũi khi khói, chân cào trên mặt đất.

--" Ừmmmmòoooo..."

Cuồng ngư rống lên một tiếng, dùng hết sức lực bình sinh lao đầu về phía Vô Minh. Nếu là người bình thường thấy cảnh tượng như vậy sẽ hoảng sợ bỏ chạy, Thế nhưng hắn ngược lại rất bình tĩnh, tay vẫn chấp sau lưng, miệng thần nhiên đếm ngược.

--" năm, bốn, ba, hai, một".

--" Đinh... Ầmmmm."

Khi cặp sừng to lớn sắp đụng vào hắn thì một âm thanh vang lên tiếp theo đó là Cuồng ngư ngã nhào trên đất, tất cả đều nằm trong tính toán của hắn, khi nhìn thấy nó bị xích hắn đã cố tình khiêu khích nó, lại đứng ở chỗ xa hơn sợi xích một đoạn. Cuồng ngư đứng dậy điên cuồng gào rống, muốn đem tên trước mặt xé thành trăm mảnh thể nhưng dù có làm gì cũng không thể chạm vào hắn làm cho nó muốn điên lên. Hơi thở của nó làm y phục trên người hắn bay múa, hắn vẫn đứng yên đó, trong mắt loé lên tia độc ác, nguyên lực dồn về nắm tay, miệng nhếch lên.

--" Húc ta nè... Cốp".

--" Ừmmbòooo..".

--" Hung hăng nè... Cốp".

--" Ừmmmmòoooo..."

--" Ta đập chết ngươi... cốp cốp cốp..."

Hắn điên cuồng đâm vào đầu Cuồng ngư mặc kệ nó gào rống.

--" Phù... không ngờ đầu ngươi cứng đến vậy".

Không biết đã đâm bao nhiêu cái, cả tay cũng thấy đau hắn mới dừng lại. Cuồng ngư này là ma thú nhị giai, hình bò(giống bò tốt nhưng lớn và nhiều lông hơn) dù hơi ngu nhưng lực phòng ngự rất mạnh, mấy cú đâm của hắn chỉ là gãi ngứa hoàn toàn không có tác dụng gì, hắn cũng biết điều này nên chỉ đâm để phát tiết thôi. Hắn thở hắt hắt nhìn cuồng ngư cũng đang phì phò vì mệt.

--" Gào rống đủ chưa, ta không chơi nữa cái này tặng ngươi".

Hắn cười, lấy trong túi một thứ hình ống, giống điều thuốc, sau đó châm lửa ném vào cái mồm đầy nước dãi của nó sau đó chấp tay sau lưng thong thả bước đi. Cuồng ngư không để tâm tới thứ trong miệng dùng ánh mắt hung ác nhìn hắn, thế nhưng nó chợt cảm thấy thứ trong miệng có gì đó không đúng.

--" Ầmmmmmm."

Đi được một đoạn hắn nghe được tiếng nổ, miệng nhếch lên nụ cười gian ác. Thứ lúc này chính là tıp thuốc nổ hắn vừa làm tới qua, uy lực nhỏ hơn hắc liên châu nhưng cũng đủ làm Cuồng ngư bỏ ăn ba ngày a.

Cuồng ngư bây giờ nằm bẹp dưới đất, bộ dáng rất thảm hại, miệng và mũi bốc khói đen, cả răng cũng bị thổi mất mấy cái.

Trả thù cuồng ngư xong tâm tình hắn rất tốt lại rảo bước đến khoảng đất trống như mọi hôm tiếp tục luyện Cửu dương thần công tầng thứ nhất.

--"Phù.."

Hai thời canh trôi qua, Vô Minh dùng tu luyện, thở ra một ngụm trời khí, hắn cảm thấy nguyên lực trong đan điền đã bắt đầu no đủ nhưng vẫn không đủ để đột phá, hắn cũng không nôn nóng tu luyện, khẽ vươn vai.

--" Hôm nay mệt rồi, về nghỉ thôi".

Đứng dậy, bẻ bẻ mình. Hắn lại thong thả trở về phòng.

Về tới phòng hắn phi ngay lên giường, định làm một giấc, bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa.

--" Ai đó".

Hắn buồn bực lên tiếng, vừa dự định đánh một giấc thì có người lại làm phiền.

--" Vô Minh, đệ có trong đó không".

Nghe giọng nói hần đã biết là ai tới. Rời khỏi giường đi ra mở cửa, lúc này Lâm Tiểu Hàn đang đứng ngoài cửa, ngoài ra còn có Lâm Khả Hàn cùng một lão giả lục tuần.

--" Tỳ, tiểu thư, đây là.."

Nhìn thấy lão giả hần ngỡ ngàng hỏi.

--" Chúng ta vào trong rồi nói, Huyền trưởng lão mời".

Lâm Tiểu Hàn phát tay ý bảo hần vào trong. Sau đó quay sang kính với lão giả.

--" Ừm".

Lão không nói gì, chỉ ừm một tiếng rồi bước vào trong. Hần cũng không hiểu chuyện gì bước theo vào trong.

--" Được rồi vào việc chính đi".

Lão bước vào trong sau đó chấp tay sau lưng, nhàn nhạt lên tiếng.

--" Ân.. Vô Minh đây là Lâm Huyền trưởng lão, là người phụ trách luyện khí đường của lâm gia ta, hôm nay đến đây là để xem món binh khí hôm qua của đệ".

Lâm Tiểu Hàn quay sang nói với hần.

--" Tiểu tử kính chào Huyền trưởng lão".

Hần nghe nàng giới thiệu cũng quay sang cung kính với lão.

--" Ừm, Được rồi cho ta xem thứ đó đi".

Lão ta vẫn dùng thái độ lạnh nhạt nói chuyện làm hần rất khó chịu.

--" Trưởng lão muốn xem thứ này sao".

Hần móc trong túi ra một quả hắc liên châu đưa cho lão giả.

--" Thứ này sao, là do ngươi làm".

Lão nhìn thứ trên tay rất tầm thường, vẻ mặt có chút khinh thường.

--" Đúng, là do tiểu tử làm".

Hần thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

--" Cái này sử dụng thế nào".

Lão lật qua lật lại xem xét, rồi cũng giống như Lâm Tiểu Hàn hôm qua cầm cái vòng tròn trên đó nhẹ lấy nó ra.

--" Trưởng lão, đừng..".

Thấy tình huống trước mắt hần đỏ mặt hỏi lạnh, cũng không kịp làm gì, vội xô ngã cái bàn gỗ gần đó rồi kéo nhị nữ chui vào.

--" Chuyện gì..".

Lâm Huyền trưởng lão không hiểu chuyện gì chỉ nhìn chăm chăm vào thứ trên tay mình, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

--"Àmmmmmm..".

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đi đến luyện khí đường

Cả căn phòng chìm trong khói bụi, mọi thứ trở thành một mớ hỗn độn.

--" Huyền trưởng lão ngài có sao không".

Vô Minh từ đông lộn sộn chui lên, nhìn Huyền trưởng lão, vẻ mặt lo sợ, hắn không biết lão có sao không, nếu mà lão có chuyện gì thì hắn gánh không hết tội a.

--" Khụ khụ...".

Huyền trưởng lão bây giờ toàn thân lên khói đen, trường bào trên người rách bươm, mặt đen thui, tóc dựng ngược. thế nhưng không có vết thương nào đáng kể làm hắn cũng nhẹ nhõm.

Nhị nữ cũng bẽ bộn ngồi dậy, vẻ mặt sợ hãi, nhất là nha đầu Khả Hân, mặt tái mét ánh mắt hoảng loạn vô cùng.

--" Tiểu tử nguoi nói cái này là do nguoi làm ra".

Đột nhiên Huyền trưởng lão nghiêm giọng hỏi làm hắn sợ hết hồn.

--" Ân, đúng như vậy".

Hắn dùng thái độ bình tĩnh trả lời.

--" Được rồi, ngày mai đến luyện khí đường tìm ta".

Lão vẫn dùng thái độ lạnh nhạt nói một câu, sao đó bước đi không thèm quay đầu nhìn lại.

--" Trưởng...".

Hắn định nói gì đó nhưng lại thôi. Nhị nữ nhìn theo lão giả vẻ mặt vui mừng.

--" Vô Minh đệ có cơ hội rồi".

Lâm Tiểu Hàn hưng phấn nói.

-- " Cơ hội gì cơ".

Hắn thắc mắc.

--" Cơ hội trở thành đệ tử của luyện khí đường".

--" luyện khí đường, có chỗ tốt gì không".

....

Từ trong miệng nhị nữ hắn biết được lâm gia còn có luyện khí đường cùng luyện đan đường, luyện khí đường là nơi chuyên về binh khí, phụ trách chế tạo và sửa chữa binh khí. Hôm qua sau khi nghe Lâm Tiểu Hàn nói hắn chế tạo được binh khí rất lợi hại thì nha đầu Khả Hân liền đến nói cho Huyền trưởng lão, mới đầu lão không chịu đi, thế nhưng dưới sự hăm dọa, nài nỉ, khóc nài của nàng cuối cùng lão cũng bất đắc dĩ đồng ý. là một trong những trưởng lão phụ trách luyện khí đường nếu như được lão nhìn trúng thu làm đệ tử thì chính là một bước lên mây.

--" Nè Hàn tỷ, Huyền lão có tu vị gì thế".

Hắn rất tò mò lão già này tại sao bị nể như vậy mà vẫn còn trẻ trẻ.

--" Hình như là hồn tướng ngũ giai".

Lâm Tiểu Hàn soa cằm nói.

--" Vãi nổi, hèn gì bị nể mà không bị trầy sướt gì cả".

Hắn trầm trồ, lực phòng ngự của hồn tướng quả là rất mạnh a.

--" Phòng của đệ hư rồi tối nay đệ định ngủ làm sao".

Nghe nàng nói hắn mới nhớ, nhìn lại căn phòng mình mặt đất thì bừa bộn, mái nhà cùng vách tường bị thổi bay một mảng lớn. Hắn khẽ cười khổ, tối nay phải làm bận cùng trăng và sao rồi.

--" Hay là đệ dọn qua phòng ta ở tạm đi".

Lâm Tiểu Hàn nói xong chợt cảm thấy sai sai, mặt ửng hồng lên.

--" Thế còn tỷ".

Hắn cũng khá bất ngờ, qua phòng nàng ngủ, chẳng lẽ, nghĩ tới thôi con nai trong lòng hắn đã nhảy lặn lên.

--" Ta qua ngủ nhờ Hàn muội".

--" Ừm".

Nghe câu sau hắn cảm thấy hụt hẫng vô cùng, thế nhưng hắn cũng chẳng để tâm nhiều đến ý nghĩ bỏ khỏi đầu.

Ba người sau đó trò chuyện một hồi rồi đi đến phòng riêng của Tiểu Hàn, sắp xếp cho hắn xong hai nàng cũng rời khỏi để hắn một mình nghỉ ngơi. Ngồi trong phòng hắn đưa mắt nhìn ngó khắp nơi, căn phòng tranh trí thanh nhã, mùi thơm man mát làm người ta thoải mái vô cùng. Đêm hết thấy gác qua một bên, nằm lên giường, nhắm mắt lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

.....

Ở một nơi trên địa cầu có rất nhiều người đang đứng xung quanh một căn nhà đổ nát, những nhân viên cứu hộ đang khiên thi thể của một lão già bước ra. Mọi người nhìn theo mắt run run, Một người đàn ông bước lại gần và hỏi.

--" Lão ấy sao rồi thưa anh".

--" Chúng tôi rất tiếc nạn nhân đã chết".

Người nhân viên lắc đầu nói. Phút chốc liền có người khóc lên, có người ngã quỵ vì không chịu nổi đã kích, người đàn ông nọ thì ôm đầu hét lên.

--" Ông trời ơi, ông thật là ác... Mụ nội nó, lão chết rồi ai trả nợ cho tui".

Một buổi sáng đẹp trời nữa lại đến, Vô Minh thức dậy thì nhìn thấy Tiểu Hàn đã ngồi cạnh từ bao giờ, nàng đến để gọi hắn thức dậy vì hôm nay rất quan trọng, thế nhưng nhìn vẻ mặt say ngủ của hắn nàng lại không nỡ gọi chỉ ngồi đó nhìn hắn. Ăn sáng xong hắn thay một bộ y phục mới, trước khi đi hắn cò giả bộ vờ vĩnh đòi nàng hôn một cái mới chịu đi, lúc đầu nàng ngại ngần không chịu thế nhưng cuối cùng lại hôn hắn làm hắn vô cùng vui vẻ. Hắn theo hướng mà nàng chỉ bắc đầu đi đến luyện khí đường. Đường đi không xa nhưng khá lòng vòng là hắn tìm cả nửa canh giờ mới tìm ra. Đi đến trước cửa thì bị gác cổng chặn lại.

--" Đứng lại đây là luyện khí đường, chỉ đệ tử mới được vào".

Tên gác cổng thoạt nhìn là một tên trẻ trâu mười bảy mười tám tuổi, dáng người cao ráo, tay cầm một cây trường kích, vẻ mặt khinh khinh nhìn Vô Minh.

--" Đệ đến là để tìm Huyền trưởng lão".

Nhìn vẻ mặt của thằng này làm Vô Minh thật muốn đấm cho một phát, thế nhưng hắn biết thực lực của bản thân với lại hắn cũng không muốn gây chuyện nên lễ phép nói.

--" Tìm Huyền trưởng lão ư".

Nghe hắn tìm trưởng lão, tên gác cổng nhử mảy hỏi.

--" Ân đứng dậy".

--" Ngươi tên gì".

-- " Đệ tên Vô Minh"

--" Được rồi ta đi thông báo, ngươi ở đây chờ ta.

Nói xong tên gác cổng bước vào trong, một lát sau lại trở ra.

--" Hàn trưởng lão gọi ngươi vào, đi theo ta, ta dẫn ngươi tới đó ".

--" Đa tạ đại ca".

Vô Minh đi theo tên gác cổng tới một đình viện sau đó hắn rời đi chỉ để Vô Minh một mình đứng đó. Chính sửa lại y phục hắn từ ngoài nói vọng vào.

--" Huyền trưởng lão, tiểu tử đến rồi"..

--" Vào đi".

Từ bên trong truyền ra âm thanh của Huyền trưởng lão, hần đi đến nhẹ đẩy cửa bước vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Xác hạch

--"Huyền trưởng lão, tiểu tử đã tới".

Vô Minh cung kính thưa.

--"Ngồi đi".

Huyền trưởng lão kia vẫn dùng thái độ lạnh nhạt nói chuyện làm cho hần rất là buồn bực.

--"Trưởng lão gọi ta tới có chuyện gì sao".

--"Ừm, thứ hôm qua là do tiểu tử ngươi làm ra".

--"Đúng vậy".

--"Ngươi có thể làm tại đây cho ta xem không".

Lão dùng ánh mắt dò xét nhìn hần

--"Được".

Hần trả lời bằng thái độ vô cùng tự tin.

--"Vậy bắt đầu đi".

--"Ân...".

Nghe xong hần nhẹ gạt đầu, sau đó lấy ra nguyên liệu cần thiết từ túi trữ vật bắt đầu công việc chế tạo, đây được coi là bài xác hạch đầu tiên của hần nên hần muốn làm nó thật tốt.

--"Đó là gì".

Lão thấy hần lấy trong túi ra thứ bột màu đen thì tò mò hỏi.

--"Cái này sao, chính là tiêu diêm".

Hần nắm bột lên xe xe mỉm cười nói.

--"Tiêu diêm, Đừng nói với ta là thứ mà mấy nhà thường dân kia dùng để đốt lửa a".

Huyền lão vuốt vuốt cằm râu dài, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

--"Ân, chính là nó".

Vô Minh vẫn tập chung vào công việc chế tạo, không mất bao nhiêu thời gian một hỗn hợp thuốc nổ đã hoàn thành. Tiếp theo hần đem hỗn hợp đó nén vào một lọ thủy tinh rỗng hình tròn cuối cùng là lắp thêm chip nổ. Huyền lão cũng hiếu kỳ nhìn hần, xem hần dùng những thứ nguyên liệu tầm thường này như thế nào, lão vẫn nhớ uy lực của viên hắc liên châu kia quả thật không tầm thường chút nào.

--"Xong rồi".

Hần đem viên hắc liên châu vừa mới hoàn thành xem kỹ lại một lần nữa rồi mới vui vẻ đưa cho Huyền lão, Cầm viên hắc liên châu trên tay Huyền lão vẫn tỏ vẻ chưa tin thế nên hần chỉ nói một câu "Tin hay không thì tùy". Nghe thế lão cũng không hỏi thêm nữa, đem viên hắc liên châu đặc xá xuống bàn.

--"Được rồi ngươi về đi, ngày mai đến đây nhận việc".

--"Như vậy có nghĩa là ta sẽ trở thành đệ tử luyện khí đường đúng không trưởng lão".

Hắn hưng phấn nói, không ngờ chỉ đơn giản như vậy.

--" Ừm, về chuẩn bị đi".

Lão nhân nhật nói.

--" Tốt quá, đây xin đa tạ trưởng lão, ta trở về chuẩn bị ngày mai lại đến, cáo từ".

--" Ừm".

Lão phát tay tiễn khách. Vô Minh sau khi nói cáo từ cũng xoay người rời khỏi. Sau khi hắn đi phía trong đình viện có bốn thân ảnh đi ra, thân ảnh đi đầu là một nam tử cung kính nói.

--" Thừa sư phụ, tiểu tử đó chính là người mà người nói sao".

--" Ừm".

--" Uy lực của thứ đó có thật giống như sư phụ nói không".

Nam tử vẫn tỏ vẻ không tin.

--" Các ngươi tự thử đi".

Nói xong lão ném viên hắc liên châu vào tay nam tử rồi bước về phía cửa sổ, lão vuốt chòm râu dài thăm nói.

--" Dùng nguyên liệu tầm thường mà có thể làm ra thứ có uy lực như vậy, có ý tứ".

Phía bên kia bốn người vẫn đang tò mò xem xét viên hắc liên châu, một người không nén được hiếu kì hỏi.

--" Vũ sư huynh, huynh nói cái thứ tầm thường này có lợi hại như sư phụ nói không".

--" Ta cũng không biết thế nhưng nếu sư phụ nói thì chắc là thật".

Người được gọi là Vũ sư huynh trả lời.

--" Không biết thứ này sử dụng thế nào, cái vòng nhỏ này là gì nhỉ".

Một nữ tử trong nhóm thấy cái vòng nhỏ phía trên viên châu thì hiếu kì.

--" Cái này sao".

Vũ sư huynh kia cầm cái vòng rồi tiện tay rỏ ra. Khi Huyền trưởng lão quay lại nhìn thấy tình huống của đồ đệ mình thì phát hoảng, vội phát tay một đạo khí phóng ra đánh vào tay Trương Phi Vũ(Vũ sư huynh) đem viên hắc liên châu chấn bay đi xuyên qua vách tường, trong tích tắc ngoài vách tường phát ra tiếng nổ đìếc tai, cả một mảng tường gỗ bị oanh tạc sụp đổ, Đám người Phi Vũ kia ngoác mồm vì kinh ngạc.

Ra khỏi luyện khí đường một đoạn Vô Minh chợt nghe tiếng nổ thì khẽ thờ dài, lòng hạ quyết tâm sau này sẽ không tùy ý đưa thứ này cho người khác nữa.

Trên đường trở về hắn gặp nhị nữ đang đi dạo, sau khi biết hắn được luyện khí đường thu nhận thì mừng rỡ líu lo với hắn một hồi. Chia tay nhị nữ hắn lại đi đến khoảng đất trống và bắt đầu việc tu luyện, thời gian chậm rãi trôi qua đan điền của hắn cuối cùng cũng đột phá tiến đến chi đồ tam giai, cứ thế hắn đắm chìm vào trạng thái tu luyện, xung quanh con gió đang đùa chơi với những ngọn cỏ xanh mướt.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cửu dương thức thứ hai

Ngày hôm sau.

Vô Minh sáng sớm đã đi đến luyện khí đường, chuẩn bị tiến nhập trở thành đệ tử. Làm hắn bất ngờ nhất chính là Lâm Huyền trưởng lão tuyên bố thu hắn làm đồ đệ trở thành đệ tử hạch tâm của luyện khí đường khiến người ngưỡng mộ. Nghi thức bá sư cũng không rườm rà chỉ là dâng trà mời sư, rồi đập

đầu ba cái là xong. Làm xong hết thấy Hân cũng thở phào nhẹ nhõm, từ bây giờ cuộc đời hân bước sang một chương mới. Luyện khí đường có chỗ cho tất cả đệ tử nên hân cũng được cấp một đình viện riêng, đình viện này tốt hơn chỗ hân trước kia rất nhiều, nhưng thứ làm hân ưa thích nhất chính là chỗ này có một khoảng sân rộng rất thích hợp để hân tu luyện cửu dương thần công. Nghĩ ngợi một lát thì nhị nữ tìm tới, cả hai đều rất cao hứng khi hân được Huyền lão nhận làm đệ tử, tiền đồ sau này chắc chắn sẽ rất cao. Hân quyền cùng nhị nữ một lúc thì cả hai rời đi, hân nhìn theo bóng lưng hai nàng một lúc rồi bắt đầu tu luyện.

Công việc của hân cũng khá nhàn hạ, hằng ngày chỉ phụ giúp các sư huynh sư tỷ làm việc, hoặc là chế tạo một ít binh khí thông thường, hân cũng biết thêm về hệ thống binh khí ở đây. Binh khí được chia thành năm cấp gồm binh khí, linh khí, tiên khí, thần khí, tối thượng khí. Hân bây giờ chỉ có thể chế tạo binh khí vì muốn chế tạo linh khí hay tiên khí thì cần đĩnh luyện mới làm được mà muốn dùng được đĩnh luyện thì phải có hồn lực thúc dục duy trì. Mặc dù không làm được linh khí nhưng binh khí hân làm ra đều có phẩm cấp rất cao làm cho mọi người kinh ngạc, hân cũng không ngờ hân lại có tiềm năng luyện khí đến như vậy. Thoáng cái đã trôi qua một tháng trong một tháng này kỹ thuật luyện khí của hân cũng đạt một tầm cao mới, binh khí hân làm ra đã không kém linh khí hạ phẩm bao nhiêu, đặc biệt là thanh trường kiếm mà hân đang dùng, dựa theo kiếm nhật mà làm ra, vô cùng sắc bén bỏ đá như bỏ dưa, những ngày này hân cũng đã quen thuộc với nơi đây, các sư huynh sư tỷ đều yêu thích hân dù hân không thể tu luyện nhưng không hề coi thường mà còn giúp đỡ hân rất nhiều, một tháng tu vi của hân cũng đã đạt chỉ đồ cửu giai chỉ cần một bước nữa là có thể trở thành Hồn sĩ, chính thức bước vào con đường tu luyện giả.

Hân lúc này đang ngồi trên sân khoanh chân tu luyện, thời gian tu luyện thức thứ nhất đã được một tháng cũng đã đến lúc luyện thức thứ hai.

Cửu dương thần công, thức thứ hai: Nhân văn từ khí.

"Đẩy chân khí theo hướng đan điền trần nhâm đốc, mạch sung tâm tâm mạch rồi rẽ nhánh tỏa ra nhiều hướng sau đó phân làm hai đi lên kinh mạch ở lưng, dừng ở đốt sống thứ mười bốn.

Nương theo tâm pháp, hân bắt đầu không chế chân khí tiến hành tu luyện, nói thì dễ làm mới khó, để có thể tu luyện thức thứ hai này cần thành thạo không chế chân khí mới được. Mặc dù đã thành thực với chân khí nhưng hân cũng ăn không ít cay đắng, thậm chí một vài kinh mạch chưa được khai thông còn có dấu hiệu nứt vỡ, chân khí rối loạn rất dễ tẩu hỏa nhập ma. Một thời thần trôi qua cuối cùng hân cũng đem chân khí đẩy qua Bách Hội, mở hội trên trán đã hoá thành giọt chảy xuống cằm. Thế nhưng đó chỉ là nửa đầu của thức thứ hai, sau khi đẩy chân khí qua Bách Hội lại phân năm đường đi xuống cuối cùng hội tại đan điền. Phân làm hai đã làm hân ăn không ít đau khổ giờ lại chia làm năm dự là cho hân thêm đau khổ nữa.

Một canh giờ trôi qua.

Từ trong kinh mạch năm luồng chân khí bắt đầu rót vào đan điền của hân, báo hiệu đã luyện thành công thức thứ hai. Nhìn thì đơn giản nhưng trong lúc vận chân khí nhiều lúc chân khí không thông kinh mạch rối loạn chút nữa bị tẩu hỏa nhập ma, có lúc chân khí tự nhiên thiếu hụt tưởng đâu thất bại thì âm dương chi khí trong đan điền đột nhiên soay nhanh liên tục khiến chân khí lại được nạp đầy hân mới có thể ương ương khó khó luyện thành thức thứ hai.

Khi dòng chân khí cuối cùng chảy vào đan điền thì đan điền hân đã bắt đầu no căng, âm dương chi khí soay nhanh đến cực hạn.

--" phanh phanh, xuy..".

Đan điền bộc phát, bắt đầu đột phá, khí thể tăng lên Hồn sĩ nhất giai, chân khí tỏa ra kinh mạch một lần nữa được củng cố.

Lúc này trên không trung đột nhiên loé lên tiếng sấm, sau đó là chín tia sét soẹt qua, mặt trời và mặt trăng luân phiên soay chuyển, thiên địa xuất hiện dị tượng.

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Dạ nguyệt trao tình

Thiên địa đột nhiên xuất hiện dị tượng làm chấn động cả Linh Hoàng đại lục, đã rất lâu không xảy, khi một hồn thần xuất hiện thì thiên địa mới có dị tượng, thế nhưng bây giờ lại xuất hiện tại lâm gia luyện khí đường.

Toàn bộ Lâm gia và luyện khí đường run sợ khi nhìn thấy hiện tượng trên không trung kia, một lại uy áp đến từ sâu trong linh hồn khiến tất cả không thể cường lại mà quỳ rạp xuống. Tất cả không thể biết tại sao lâm gia lại có dị tượng thiên địa. Ở sâu trong những nơi bí mật trên Đại lục vài lão giả khẽ đưa ngón tay lên đếm chỉ về mặt đỏ sẫm.

Trong sân, Vô Minh vẫn ngồi đó giống như lão sư đang nhập thiền trường bào trên người tung bay, Âm dương chi khí từ từ soay chậm lại, khí thể trên người đã ổn định tại hồn sĩ nhất giai, dị tượng cũng dần tan đi, bầu trời trở nên trong xanh.

--" Phù".

Hân phun ra một ngụm trọc khí, từ từ mở mắt ra, cảm nhận chân khí trong cơ thể hân khẽ mỉm cười, cuối cùng thành công đặt chân vào con đường tu chân giả, tuy chỉ mới là hồn sĩ nhưng hân rất hài lòng, mọi cố gắng của hân đã được đền đáp. Nhớ lại lúc hân đột phá thiên địa tự nhiên có dị tượng hân

cũng không hiểu tại sao, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm. Đột phá hồn sĩ đan điền của hắn đã chính thức thành hình, giống như một hồ nước nhỏ chứa đầy chân khí. Sau khi luyện xong thức thứ hai của cừu dương thần công giờ hắn đã có thể tùy ý vận chuyển chân khí đến bất kỳ chỗ nào trên cơ thể. Khẽ vận tay chân khí vận chuyển vào cánh tay làm không gian xung quanh vận vẹo, vô ý đánh ra một quyền không gian như hồ nước bị ném đá bắt đầu gợn sóng, hắn có cảm giác chỉ một đấm tùy ý này thôi cũng có thể đánh nát cả đá. Nội tâm cao hứng hắn lấy kiếm ra múa loạn xạ một bài.

.....

Màn đêm buồn xuống, mặt trăng tròn lung linh treo lơ lửng trên bầu trời. Phía trên mái của một đình viện ở Lâm gia, một nữ tử đang ngồi dưới ánh trăng, con gió lùa qua làm tóc nàng bay múa, khung cảnh như tiên làm lòng người rung động.

--" Tỷ đến rồi sao".

Ở một góc bên kia của mái đình viện Vô Minh đang bò lên, bộ dáng vô cùng chật vật.

--" Đến đây ngồi đi".

Lâm Tiểu Hàn nhìn thấy hắn khẽ mỉm cười đưa tay ngoắc hắn lại gần.

Nhìn cảnh tượng trước mắt làm hắn ngây ngốc, dưới ánh sáng mờ ảo khuôn mặt nàng càng trở nên xinh đẹp, mái tóc dài phiêu dạt trong gió, nhìn nàng tựa như tiên nữ dưới trăng.

Ngây ngốc qua đi, hắn sửa lại bộ dáng, tay chấp sau lưng hắn thông thả bước tới.

--" Đáng tiếc, đáng tiếc a".

Hắn vừa nhìn nàng vừa lắc đầu, như tiếc nuối điều gì đó.

--" Đáng tiếc chuyện gì".

Nàng nhì bộ dáng của hắn khẽ thắc mắc.

--" Vừa nhìn thấy tỷ ta còn tưởng Hằng Nga hạ phàm nữa chứ".

Hắn vẽ mặt cảm thán.

--" Hằng Nga là ai".

--" Tỷ không biết Hằng Nga là ai sao".

Nàng không trả lời chỉ nhẹ lắc đầu. Hắn thấy nàng không biết cũng không ngạc nhiên, Hằng Nga là nhân vật trong thế giới cũ của hắn, nàng không biết là điều tất nhiên.

--" Hằng Nga chính là tiên nữ trên cung trăng".

--" Tiên nữ sao".

--" Ừm, một tiên nữ rất xinh đẹp".

Hắn vừa nói vừa ngồi xuống cạnh nàng.

--" Tỷ cũng xinh đẹp giống như vậy, Nếu thế giới này có tiên nữ thì cũng phải ghen tỵ với nhan sắc của tỷ mất thôi".

Hắn vừa cười vừa nói.

--" Ta làm gì mà đến mức đó, đệ lại nói quá rồi".

Nàng nhẹ nói, trong âm thanh mang chút ngưng ngừng.

--" Không quá, tỷ chính là xinh đẹp đến như vậy".

--" Được rồi, đệ dạo này sống thế nào".

Nàng dịu dàng hỏi.

--" Cũng tốt, còn tỷ".

Hắn khẽ nắm tay nàng, còn nàng thì tựa đầu vào vai hắn thì thầm nói.

--" Ta cũng vậy, đệ ở luyện khí đường đã quen chưa".

--" Đệ đã quen hết rồi, tỷ nè...".

Hắn âu yếm hỏi.

--" Sao..".

--" Từ lúc đệ dọn đến luyện khí đường, ít có thời gian đi gặp tỷ, tỷ có nhớ đệ không".

--" Nhớ".

Nàng e thẹn gật đầu.

--" Đệ cũng rất nhớ tỷ, nhiều lúc đệ chỉ muốn là một tên hạ nhân ở Lâm gia, để có thể hằng ngày gặp tỷ, ở bên tỷ dù bị người coi thường, ức hiếp ta cũng chấp nhận".

--" Đệ đó không có chí khí nam nhi gì hết, đừng vì một nữ nhân như ta mà sao nhãng tương lai như vậy".

Nàng giọng điệu trách móc, thế nhưng nội tâm lại cảm thấy ngọt ngào.

--" Đệ chính là không có khí thế nam nhi như vậy đó, vì đệ không muốn xa tỷ, chỉ muốn ở mãi bên tỷ thôi".

Hắn ưu uất nhìn nàng.

--" Ta cũng không muốn xa đệ, nhưng ta càng muốn nhìn thấy đệ thành công hơn".

--" Đệ cũng hiểu".

--" Ta chỉ cần biết đệ nghĩ như vậy là đủ rồi".

Nàng khẽ vuốt mặt hắn nhu tình nói. Hắn không nói gì nắm lấy tay nàng, cả hai cứ thế lẳng lặng nhìn ngắm mặt trăng trên cao.

--" Trăng đêm nay thật là đẹp".

Ngồi hồi lâu nàng chợt lên tiếng cảm thán.

--" Ừm, thế nhưng mặt trăng đêm nay lại không vui".

--" Tại sao".

Nàng nhìn hắn thắc mắc.

--" Vì đôi mắt với tỷ, mặt trăng lại âm ảm thất sắc, không còn có thể tỏa sáng như thường ngày".

Hắn cười cười nói.

--" Đệ đó, càng ngày càng dẻo miệng".

Nàng nhẹ nhéo mũi hắn, hắn không nói gì chỉ chợt vòng tay ôm lấy eo nàng kéo nàng sát lại gần mình, không cho nàng kịp phản ứng hắn khẽ đặt môi lên đôi môi nàng. Nàng vô cùng bất ngờ, nàng sợ hãi, e thẹn, nàng muốn đẩy hắn ra thế nhưng lại không còn sức lực, cảm giác này sao ngọt ngào quá, êm đềm quá, ánh mắt của hắn nhìn nàng sao dịu dàng, sao say đắm. Nàng khẽ nhắm đôi mắt lại bỏ quên hết mọi thứ xung quanh, không gian như tĩnh lặng chỉ còn tiếng đập của hai con tim đang cùng chung một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Càn khôn đại na di

--" Vũ sư huynh ta cho huynh xem cái này".

Trương Phi Vũ đem một lưới kiếm nung đỏ nhúng vào nước chợt nghe Vô Minh từ xa đi tới.

--" Có chuyện gì".

Hắn vừa đem lưới kiểm bốc khói lên vừa cười, cái sư đệ này hắn rất thích, mặc dù không thể tu luyện nhưng tính tình rất tốt, đặc biệt có thiên phú với luyện khí.

--" Ta mới chế tạo thứ này muốn cho huynh xem".

Vô Minh vui vẻ cười.

--" Đệ Lại chế ra thứ gì".

Phi Vũ không ngạc nhiên khi Vô Minh nói như vậy vì tên sư đệ này luôn làm ra những thứ kì quái, nhớ mấy hôm trước hắn làm ra một thứ hình chữ L mà hắn gọi là Vô Tung Đạn(Một Khẩu HS2000), có thể đem hồn sư ngũ giai tùy ý bắn bỏ khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

--" Ở đây không xem được, ra ngoài kia đi".

Hắn mờ ám nói.

--" Ừm".

Phi Vũ cũng mỉm cười, tò mò đi theo.

--" Chúng ta cũng đi nữa".

Lúc này đằng xa, một nữ tử chạy lại, nữ tử vô cùng xinh đẹp vũ mị, nàng chính là tam sư tỷ của hắn Lý Hàn Như. Phía sau còn có hai nam tử, một là nhị sư huynh Trần Thế Mặc, một là tứ sư huynh Hồ Cận Khang.

--" Tam tỷ, cả các huynh cũng đi theo cho vui".

Hắn khẽ cười rử rê.

Năm người đi đến một quãng đất trống, phía xa xa có một chòm gồm năm sáu cây to bằng hai người ôm. Đến nơi Vô Minh lấy ra một thứ màu đen hình ống dài, to cỡ cổ tay, sau đó lắp vào một thứ khác hình ê líp nhọn(giống như bắp chuối) sau đó quay sang phía lùm cây, bóp cò.

--" Phẳng, chiu..".

Chỉ thấy một tia lửa xoẹt qua bay về phía lùm cây.

--" Âm đùng".

P phía xa vang lên tiếng nổ, lùm cây trong phúc chốc sụp đổ, rồi tan thành tro bụi trong sự kinh ngạc của các sư huynh sư tỷ, Phi Vũ há mồm nhìn chằm chằm về phía Vô Minh, đây còn là binh khí sao, dù là linh khí trung phẩm cũng không bằng.

Vô Minh nhìn cảnh tượng phía trước vô cùng hài lòng, lần đầu thử khẩu B40 hắn tự chế lại đạt uy lực như thế.

kinh ngạc qua đi tất cả lại quay về làm việc cả Vô Minh cũng không ngoại lệ.

...

--" Phan phan suy...".

Đan điền Vô Minh vang lên một âm thanh trầm đục, khí thế một lần nữa kéo lên hồn sĩ nhị giai.

--" Phù".

Hắn thở ra một ngụm trọc khí, tu vi một lần nữa thăng tiến, c vì có thể luyện thành tầng hai Cửu Dương thần công, nên hắn muốn luyện thêm bộ công pháp khác" Càn Khôn Đại Na Di".

Bộ công pháp này chính là thành quả của hắn trong một lần đột nhập tàn kinh các của thiếu lâm tự. Phải nói tất cả các công pháp mà hắn biết đều nằm ở thiếu lâm tự, bên trong tàn kinh các có một mật thất, trong đó có vô số võ công thượng thừa của các bậc tiền bối lưu lại, thế nhưng lại không có ai biết được, chỉ có hắn trong lúc vô tình lại mở ra được gian mật thất đạt được vô số võ công kinh điển mà thiên hạ đồn đãi, thế nhưng lại không thể tu luyện, Hắn đầu ngờ ở thế giới này lại có thể tu luyện.

Càn Khôn Đại Na Di, công pháp vận hành nội lực, có thể kích phát tiềm lực tối đa của nội lực, cũng có thể dịch chuyển ngàn cân, tu luyện đến cảnh giới tối cao có thể bài sơn đảo hải. Điểm mấu chốt chính là phải đạt âm dương chi thể. Mà Vô Minh tu luyện Cửu Dương Thần Công đã sớm có được âm dương chi thể.

--" Vận chi bất ý, đạo khí suy kinh, âm chi khả dục, dương chi khả sí, âm dương nghịch đảo, càn khôn di bài".

Vô Minh miệng đọc khẩu quyết, tay kết thủ ấn, bắt đầu vận công tu luyện tầng thứ nhất của Càn Khôn Đại Na Di, công pháp này gồm có bảy tầng, tầng thứ nhất là tầng dễ nhất thế nhưng người bình thường cũng cần ba đến năm năm là có thể luyện thành, nhưng đối với Vô Minh lại là chuyện nước chảy mây trôi có thể trong vòng một ngày đem tầng thứ nhất này luyện thành, hết thảy là vì muốn luyện được môn công pháp này cần phải cảm nhận được âm dương chi khí trong thiên địa đem tụ lại rồi vận chuyển tạo thành càn khôn chi khí dùng đó làm điểm tựa, không tụ được càn khôn thì không thể luyện, Vô Minh trong người đã có sẵn âm dương chi khí nên tu luyện vô cùng dễ dàng.

Hai thời thần trôi qua, Vô Minh cuối cùng cũng vận xong một chu kì càn khôn, cũng có nghĩa là tầng thứ nhất đã hoàn toàn luyện thành, xong tầng đầu tiên đã làm chân khí trong đan điền vô minh vui đi một phẩm ba, phải nói nội lực của vô minh bây giờ đã khá hùng hậu vậy mà chỉ tu luyện một tầng đã hao tổn một phẩm ba, lượng tiêu hao này rất là lớn a, nếu như đang tu luyện mà thiếu hụt chân nguyên sẽ khiến kinh mạch rối loạn, nhẹ thì trở thành phế nhân, nặng thì mất mạng.

--"Phù".

Hắn ngừng tu luyện, thở ra một ngụm trọc khí. Luyện thành tầng thứ nhất khiến chân khí trong cơ thể hắn trở nên hùng hậu hơn, lưu chuyển cũng nhanh hơn, kinh mạch theo đó cũng mở rộng hơn trước ít nhất vài lần, đan điền cũng được mở rộng hơn trước vài lần. Hắn mỉm cười thoải mái, tuy tu vi không thăng tiến nhưng lại thay đổi về chất khiến lực chiến của hắn tăng lên, tu luyện xong thì sắc trời cũng tối, hắn thông thả trở về phòng, trên không những cánh chim đang vội vã bay về nơi tổ ấm.

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ở đây rắc rối khí xung thiên

Lâm gia ngày hôm nay có đại sự, đại thiếu gia của Lâm gia Lâm Hàn Phong cùng sư phụ trở về thăm nhà. Hàn Phong này chính là con trưởng của gia chủ Lâm gia Lâm Mạn Thiên, bản thân hắn là một thiên tài, mới mười bảy tuổi đã là hôn sư bát giai dự là đến hai mươi tuổi sẽ đạt tới hôn tướng, là một trong những đệ tử thiên kiều của Huyền Thiên tông. Sau ba năm nhập môn hôm nay trở về vinh tông diệu tổ. Khi hắn cùng sư phụ vừa tới cửa thì được tất cả người Lâm gia tung hô, rải hoa trái thăm dò, long trọng như một đám rước dâu. Lâm gia chủ suốt buổi cười không ngớt mồm, người đến chúc mừng nhiều không kể xiết. Thế nhưng hắn lại không quan tâm, cũng không tiếp đón mà cùng các đệ đệ ra hậu hoa viên đi dạo. Lúc này Vô Minh đang cùng nhị nữ dạo chơi trong công viên, lúc Hàn Phong đi ngang qua trông thấy Tiểu Hàn thì mặt dần ra, cả nước dãi không tự chủ chảy xuống mép, hắn không ngờ trong Lâm gia lại có một nữ tử xinh đẹp đến như vậy, thế nhưng hắn lại chưa từng gặp nàng. Sửa lại bộ dáng, moi trong nhân ra một cây quạt, một tay chấp sau lưng một tay phẩy phẩy quạt bước tới, mở miệng nói.

--"Nàng là ai, tại sao trước giờ ta chưa hề gặp nàng".

Ba người Vô Minh đang trò chuyện thì chợt nghe tiếng nói liền ngoái cổ lại nhìn thì thấy một thanh niên anh tuấn tiêu soái, phi vũ bất phàm, mặt đẹp da trắng chính là một nữ nam lý tưởng. Vô Minh nhìn thấy hắn thì vô cùng chán ghét (Lòng đố kị của nam nhân a, khi người nhìn thấy một kẻ đẹp hơn người, mà còn ra vẻ trước mặt nữ nhân của người thì người có ghét hay không).

--"Nàng tên là gì".

Hắn tiêu soái hỏi.

--"Ta tên Tiểu Hàn".

Tiểu Hàn lạnh nhạt trả lời.

--"Tại sao ta chưa từng gặp nàng trước đây nhỉ".

Hắn vẫn mặt dày tiếp chuyện.

--"Phong ca, tỷ ấy là nghĩa nữ của tứ thẩm vừa mới nhận a".

Khả Hàn chợt lên tiếng, vẻ mặt cười cười nhìn Hàn Phong.

--"Là nghĩa nữ của tứ nương sao, vậy ta phải gọi là muội muội rồi, thế nhưng ta lại thấy muội rất quen, không biết là đã gặp ở đâu".

Hắn phẩy phẩy cây quạt trên tay, bộ dáng rất là phong nhã.

--"Không dám, ta chỉ là một nha hoàng, nhờ cơ duyên nên mới được nghĩa mẫu nhận nuôi, không dám ngang hàng với Hàn Phong đại thiếu gia đây".

Tiểu Hàn nói bằng giọng khách sáo nhưng bên trong có chút coi khinh.

--" Dậy sao, nhưng tứ thâm đã nhận muội thì muội chính là muội của ta, có một muội từ xinh đẹp như vậy ta cao hứng còn không kịp".

Hắn cười đắc ý.

--" Tỷ tỷ, Hàn nhi ở đây xú khí xung thiên, ta chịu không nổi chúng ta đi thôi".

Vô Minh từ nãy giờ một mực im lặng, thế nhưng cái tên này trước mặt nữ nhân của hắn vô tư ném thính làm hắn muốn ngậm mồm lại cũng không được.

--" Ngươi là kẻ nào".

Hàn Phong về mặt âm trầm nhìn Vô Minh, đang thả thính đột nhiên bị chen ngang làm hắn rất không vui.

--" Vô Minh tên phế vật ngươi sao lại ở đây".

Lúc này sau ba tên đứng sau lưng Hàn Phong nhìn thấy Vô Minh liền lên tiếng.

--" Ta ở đây liên quan gì tới các ngươi".

Vô Minh nhìn thấy bọn chúng thì sắc mặt đậm lại, trong mắt lộ ra tia phẫn nộ, mấy tên này chính là ba tên thiếu gia đã hại chết hắn, không những thế còn thường xuyên đánh đập ức hiếp hắn.

--" Ui cha, còn dám mạnh miệng, ta nghĩ là ngươi ăn đòn còn chưa đủ, đừng tưởng trở thành đệ tử luyện khí đường thì có thể mạnh miệng, trước mặt ta ngươi chỉ là một tên rác rưởi".

Lâm Ngạo Thiên cười kinh bỉ.

--" Đúng đúng, rác rưởi thì vẫn là rác rưởi a".

--" Ta nghĩ hắn bị cuồng ngu húc đến bại não rồi mới dám nói những lời như vậy".

Lâm Ngạc cùng Lâm chung đứng một bên phụ họa.

--" Một đồng phân bò cũng dám gọi ta là phế vật".

Vô Minh khinh thường nói.

--" Ấy, khẩu khí thật lớn, hôm nay ngươi ngứa mình muốn ăn đòn đúng không, cũng tốt ta vừa vận học được một bộ võ kỹ có thể dùng ngươi để thử".

--" Ràn rờ, có ta ở đây xem ngươi làm thế nào đụng đến hắn".

Nhìn thấy Ngạo Thiên sấn tới, nhị nữ đồng loạt lên tiếng. Hàn Phong đứng một bên mỉm cười khi người gặp nạn, xem Vô Minh sắp bị làm nhục.

--" Hai nàng lui ra đi, đây là chuyện của ta, để tự ta giải quyết".

Hắn dang tay gạt nhị nữ ra, dùng ánh mắt kiên cường nhìn về phía trước, Hai nàng thấy vậy cũng y theo, nhưng nội tâm vô cùng lo lắng.

--" Tốt, có chí khí, vì điểm này ta sẽ không đánh chết ngươi, chỉ hành hạ một lúc thôi".

Thấy nhị nữ có ý ngăn cản Ngạo Thiên có chút chần chừ, thế nhưng hắn không ngờ Vô Minh lại dám nói như vậy liền cười khinh bỉ, tay vận hồn lực, nắm tay đột nhiên bùng cháy, không chần chừ, hắn lập tức đem một quyền hướng mặt Vô Minh đánh tới.

--" Ngươi đi chết đi, Liệt Hòa quyền".

.....

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bị đánh trọng thương

Lửa trên nắm đấm Ngạo Thiên đốt cháy không khí nghe vù vù, tốc độ cực nhanh phút trôi đã tới trước mặt Vô Minh, dự là sẽ nện cho hắn một phát vỡ mồm, nhị nữ cũng hoảng sợ xanh mặt, còn Hàn Phong đứng bên cạnh cười khinh bỉ, thế nhưng khi Ngạo Thiên đang đắc ý thì đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

--"Bộp".

Chỉ nghe một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, trước sự ngạc nhiên đến lòi mắt của mọi người, Vô Minh dùng một tay đơn giản đón lấy một quyền tưởng chừng vô cùng hung bạo của Ngao Thiên. Không chần chừ, Vô Minh một tay giữ chặt nắm tay của Ngao Thiên, đem nội lực tụ vào tay còn lại đánh một chưởng vào ngực hắn, Ngao Thiên trúng một trường cả người bay ngược về sau ngã sóng soài. Nhị nữ đứng hình, Hàn Phong trợn mắt há hốc mồm, tất cả không thể hiểu được tại sao một kẻ không có hồn lực lại có thể một chưởng đánh bay một hồn sĩ, dù chỉ là nhất giai nhưng không phải một người bình thường như hắn có thể đối kháng, thế nhưng tất cả không thể biết được Vô Minh đã sớm đạt tới Vũ sĩ* tam giai.

--"Ngươi ngươi làm sao có thể... phụt...".

Ngao Thiên không thể tin được mọi chuyện trước mắt rằng hắn lại bị một kẻ bình thường như Vô Minh đánh bại, còn là kẻ mà hắn xem là rác rưởi.

--"Thiên ca, ngươi dám dẫm thương Thiên ca hôm nay ta sẽ đánh chết tên rác rưởi nhà ngươi".

Lâm Chung cùng Lâm Ngạc nổi giận hét lên, hướng Vô Minh đánh tới. Nhị nữ thấy thấy tình thế của hắn âm thầm vận chuyển hồn lực tùy thời có thể nhảy ra ngăn cản, thế nhưng tất cả lại thêm một phen kinh ngạc khi Vô Minh đột nhiên lao tới dùng hai quyền đánh bay Lâm Ngạc và Lâm Chung, khiến cả hai văng ra sau bất tỉnh nhân sự. Không dừng lại Vô Minh tiếp tục một quyền hướng Ngao Thiên đang ngồi dưới đất đánh tới.

--"Ràn rờ".

Hàn Phong nhìn thấy Vô Minh đánh tới Ngao Thiên thì tức giận, tùy ý đánh ra một quạt. Nhìn thấy một quạt này đánh tới mình Vô Minh không hoảng sợ mà tiếp một quyền đối kháng, chỉ thấy một quạt này thế như chẻ tre dễ dàng đánh sập một quyền này tiếp tục đánh vào ngực Vô Minh, Vô Minh bị lực đạo tràn bay lần này vòng dưới đất.

--"Phụt".

Hắn lồm cồm bò dậy phun một ngụm máu, mặt chuyển thành trắng bệch, bị thương không nhẹ, đối với một hồn sư bát giai hắn hoàn toàn không có sức chống lại. Hàn Phong vẫn không bỏ qua tiếp tục đánh tới.

--"Phong thiếu gia xin hãy hạ thủ lưu tình, bỏ qua cho đệ đệ ta".

Tiểu Hàn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt sợ hãi biến sắc, vội vàng lao ra chắn trước mặt Vô Minh xuống nước cầu xin.

--"Phong ca xin huynh hãy tha cho hắn đi".

Khả Hàn cũng lên tiếng cầu xin cho Vô Minh.

--"Hừ, Dự định hôm nay sẽ phế ngươi, nhưng nếu Hàn muội đã cầu xin cho ngươi thì hôm nay ta sẽ tha cho ngươi một mạng mau lần cho ta".

Hàn Phong giọng điệu khinh bỉ nói.

Tiểu Hàn không nói thêm gì cùng Khả Hàn tiến đến đỡ Vô Minh đang dùng cặp mắt không phục nhìn chằm chằm Hàn Phong đứng dậy, sau đó rời đi.

--"Hàn muội có nhã hứng cùng ta đến Thúy Tiên lâu dạo chơi hay không".

Hàn Phong phía sau cười cười, ngoảnh lại nhìn bướm.

--"Đa tạ hảo ý của thiếu gia, hôm khác sẽ phụng bồi, cáo từ".

Tiểu Hàn không quay đầu lại mà lạnh lùng trả lời, sau đó dìu Vô Minh rời đi.

...

--"Tiểu Hàn, nàng sẽ là của ta".

Hàn Phong nhìn theo bóng Tiểu Hàn nở nụ cười ti tiện.

Trở về tới phòng Vô Minh mới ho khan mấy tiếng nhả ra một ngụm máu, sắc mặt trở thành trắng bệch làm nhị nữ hoảng sợ, thế nhưng hắn lại bảo là không sao và đuổi các nàng ra ngoài, dù không muốn nhưng nhìn thái độ của hắn hai cũng đành rời đi trong sự lo lắng.

Ngồi trong phòng hắn liên tục ho khan, thương thế trong người rất nặng, lồng ngực đau nhói, muốn thở mạnh cũng không được. Mặc dù hắn đã vận chuyển Càn khôn Đại Na Di làm giảm đi ba phần lực đạo và dùng toàn bộ chân nguyên cũng không thể chống lại một kích hời hợt của người ta, hắn biết là bản thân còn quá non yếu, ở cái thế giới này mạnh được yếu thua còn hắn chỉ là tôm tép nhãi nhép tùy thời có thể bị người lấy mạng, giờ hắn chỉ cần duy nhất một điều là phải mạnh hơn. Bỏ tất cả qua một bên hắn bắt đầu vận công chữa thương, thương thế trong người đang từ từ được khôi phục.

Trong một đình viện xa hoa, Lâm Mạn Thiên đang cầm một tách trà thổi phì phò, bên cạnh là Lâm Hàn Phong, hai phụ tử này đang hàn huyên tâm sự.

--" Phong nhi, phụ thân rất tự hào về con, con chính là niềm hi vọng của Lâm gia, tránh nhiệm gánh vác Lâm gia sao này là của con, chính con phải cố gắng hơn nữa có biết không".

Lâm Mạn Thiên cười hài lòng ánh mắt tràn đầy tự hào nhìn nhi tử của mình.

--" Phụ thân, hài nhi có một chuyện muốn thưa".

Hàn phong cung kính nói.

--" Có chuyện gì".

--" Con muốn lấy Tiểu Hàn làm Thê tử".

Hắn Mĩm cười nói với phụ thân mình.

--" Tiểu Hàn sao, nha đầu đó cũng rất tốt hiền thực dịu dàng, lại có thiên phú rất cao rất xứng đôi với con, thế nhưng hết thầy cần thông qua tứ nương của con dù gì thì nàng cũng đã nhận nuôi Tiểu hàn.

Lâm Mạn Thiên vỗ vai Hàn Phong nói.

--" Phụ thân với địa vị của con ở Huyền Thiên tông và địa vị của cha thì con nghĩ sẽ không vấn đề gì".

Hàn Phong cười tự tin.

--" Ừm cũng đúng, vậy để vài hôm nữa ta sẽ qua nói chuyện với tứ nương của con".

--" Con muốn ngày mai, càng sớm càng tốt".

Hàn Phong lắc đầu nói.

--" Ngày mai, sớm vậy, nhưng cũng không sao, ngày mai thì ngày mai, không ngờ tiểu tử con lại gấp có thể từ đến vậy".

Lâm Mạn Thiên mỉm cười xoa đầu Hàn Phong.

--" Con không gấp có thể từ, con chỉ muốn lâm gia sớm có truyền nhân thôi".

Hàn Phong phản bác, hai phụ tử họ cứ thế trò chuyện rom rả.

Trong đình viện của mình Vô Minh đang chữa thương, trên người tỏa ra chân khí gợn sóng, hắn cứ như vậy tập chung vào vận công, không hề cảm nhận được sắp có một biến cố xảy ra làm cuộc đời hắn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tỷ tỷ bị ép hôn

*(chấp trước tác giả có nhắc tới nhưng không giải thích, tại sao tu vi của Vô Minh là vũ sĩ mà không phải là hồn sĩ, bởi vì thứ mà hắn tu luyện không phải là hồn lực mà là nguyên lực" nội lực" nên hắn không phải là hồn giả, hắn đã đi con đường hoàn toàn mới, lĩnh ngộ ra vũ giả tu chân, cũng bởi vì thế nên lúc hắn đột phá vũ sĩ thiên địa mới xuất hiện dị tượng, thế nhưng sau này hắn mới nhận ra điều này).

Bình minh lên trên Lâm gia, tất cả mọi người lại tất bật vào công việc. Vô Minh cũng vậy, sáng sớm hắn đã phải trở về luyện khí đường, hôm qua hắn dự định xin nghỉ phép để cùng dạo chơi với nhị nữ, thế nhưng sự xuất hiện của Hàn Phong đã làm dự định của hắn sụp đổ. Cũng vào buổi sáng này Lâm Mạn Thiên cùng phu nhân dắt theo Hàn Phong đến chỗ Mai kiều Phương cũng là nghĩa mẫu của Tiểu Hàn cầu thân. Lúc đầu bà có chút lưỡng lự không muốn thế nhưng dưới sự thuyết phục kèm theo chút đe dọa của cha con Lâm Mạn Thiên bà cuối cùng cũng phải chấp thuận, dù mang danh tứ phu nhân Lâm gia nhưng bà quả thật chẳng có địa vị gì, bà không thể đối đầu với Lâm Mạn Thiên. Sau khi bàn bạc một chút chuyện, gia đình Hàn Phong vui vẻ ra về bỏ lại sau lưng một nỗi khó xử dày đặc. Sau khi họ đi khỏi Tiểu Hàn từ phía trong đi ra khoe mĩ ngôn lệ, nàng bước đến trước mặt Kiều Phương sau đó quý xuống nước nức nở khóc, nàng nói nàng không muốn lấy Hàn Phong làm phu quân vì trái tim nàng đã trao cho một người khác, Kiều Phương nhìn nàng khẽ thờ dài, từ khi phu quân bà mất tích đã hơn mười năm, bà sống cô đơn tại lâm gia, rồi sau đó nhận Tiểu Hàn làm con nuôi, tính cách, sự hiếu thảo của nàng đã làm bà vô cùng yêu thương, từ lâu bà đã xem nàng như con ruột, hôm nay nhìn thấy con gái mình đau khổ trong lòng bà cũng nhỏ máu, thế nhưng bà lại không thể làm gì, chỉ biết nói với nàng vài câu, rằng "trên đời có những chuyện chúng ta không thể làm gì được, đó là số mệnh của chúng ta và chúng ta phải chấp nhận". Tiểu Hàn nghe những lời của mẫu thân nói ra, nội tâm nàng càng trở nên tuyệt vọng. Đau khổ, nghĩ đến bản thân, nghĩ đến Vô Minh lòng nàng như ai xé, nàng cứ thế khóc mãi trong sự đau đớn.

Buổi chiều hôm đó Nàng tìm đến Vô Minh và nói cho hắn biết về hôn sự của mình cùng với Hàn Phong.

.....

--" Không tỷ không thể lấy tên đó, đệ sẽ đến nói chuyện với đại lão gia, nói tỷ là của đệ, tỷ không thể gã đi".

Hắn nổi giận hét lên khi nghe được điều đó.

--" Đệ thật ngốc, họ sẽ nghe đệ sao,.... có lẽ đó là số phận của chúng ta, chúng ta đã không thể làm gì".

Nàng cười trong đau khổ.

--" Không, đệ không muốn, đệ sẽ không để chuyện đó xảy ra, đệ sẽ đi tìm tên Hàn Phong đó, nói cho hắn biết tỷ là của đệ và hắn không thể cướp tỷ khỏi đệ".

Hắn điên dại gào lên, rồi sầm đầu xuống bước thẳng về phía trước.

--" Vô Minh đừng không thể tìm hắn, không thể..."

Nàng cố gắng gọi hắn lại thế nhưng mặc kệ những điều đó hắn cứ thế bước đi.

...

Rồi bỗng nàng hét lên.

--" Đệ có đứng lại không, nếu đệ mà bước ra khỏi nơi này, ta sẽ tự vẫn cho đệ xem".

Nghe tiếng hét của nàng, bước chân của hắn dừng lại, hắn quay lại nhìn nàng và hắn hoảng hốt khi nhìn thấy nàng đang cầm thanh kiếm, kề lên cổ.

--" Tỷ, tại sao..."

Hắn lắp bắp vài chữ rồi cúi mặt xuống, hai bàn tay xiết chặt, hắn sợ, hắn giận, thế nhưng hắn biết mình không thể làm gì, nỗi đau giày xéo tâm hồn hắn, những giọt lệ cứ thế chảy dài. Nhìn hắn đau khổ trái tim nàng cũng tan vỡ.

--" Vô Minh, đệ đừng như vậy, đừng đau khổ vì ta, rồi đệ sẽ gặp một nữ nhân khác tốt hơn ta, dù ta không thể ở bên đệ thế nhưng trái tim ta luôn thuộc về đệ, định mệnh bắt chúng ta xa nhau thế nhưng ta muốn đệ phải sống vui vẻ, sống thật tốt, thì ta mới an lòng".

Nàng đau khổ nhìn hắn trong mắt nàng tràn đầy bi thương và tuyệt vọng.

--" Ha ha ha... Sống vui vẻ, ta sống vui vẻ khi nhìn người ta yêu lấy người khác, lấy một tên như thế sao".

Hắn cười lớn, bên trong tràn đầy chua xót cùng cay đắng, hắn ngửa mặt lên nhìn trời, đau đớn, uất hận, làm những giọt lệ của người con trai này cứ thế tuôn rơi.

...

--" Keng..".

Thanh kiếm trên tay nàng rơi xuống. Nàng nhìn hắn, lệ nàng lại tuôn rơi, nàng muốn đến và ôm lấy hắn, nhưng nàng không thể. Hai con người cứ thế lặng im, đau đớn trong tuyệt vọng.

.....

Ngày hôm sau, toàn bộ Lâm gia đều nhộn nhịp khi nghe Lâm gia sắp có hi sự, Hàn Phong đại thiếu gia sắp cưới Tiểu Hàn tiểu thư làm thê tử, và vì thời gian hắn về thăm nhà không dài thế nên hôn sự sẽ được cử hành trong mười ngày nữa, thế là mọi người lại tất bật vào công việc chuẩn bị cho lễ cưới. Mọi người ai nấy đều vui vẻ, trừ hai người.

Tại Khu Phong trấn, bên trong một tửu quán nhỏ ven đường, có một thiếu niên đang ngồi uống rượu, mọi người tò mò ngạc nhiên khi nhìn thấy một thiếu niên mười tuổi lại đang uống rượu như vậy. Cầm chén Rượu trên tay, Hắn say đến mức không thể cầm vững, làm rượu đổ vured ra ngoài. Dốc cạn chén rượu cuối cùng, hắn đặt một nén bạc ngân lên bàn rồi lảo đảo bước đi. Hắn chính là Vô Minh. Từ khi biết Tiểu Hàn sắp gã cho Hàn Phong hắn đã vô cùng đau khổ, suốt ngày vui đầu vào rượu, không xin thì say, đã hai ngày nay hắn không mản đến công việc, lang thang khắp các tửu quán, đến các lề đường. Hình hài hắn bây giờ bê bối, y phục trên người dính đầy bùn đất, mặt mày lấm lem trông như một tên ăn mày không hơn không kém. Hắn cứ thế lảo đảo bước đi, con đường phía trước thẳng mà như cong, hắn như con thuyền nhỏ trên sóng chấp chớn, rồi bỗng mất thăng bằng hắn chới với ngã nhào, đập người vào một sạp hàng ven đường. Tựa người vào vách hắn thiếp đi trong cơn say. Từ trong sạp hàng một nữ tử bước ra, dù trên mặt nàng lấm lem nhưng không thể che lấp đi vẻ đẹp của nàng, nàng cứ đứng đó nhìn hắn bằng ánh mắt thương hại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Bão sắp tới

--" Tỷ tỷ... tỷ tỷ đừng rời xa ta, đừng bỏ ta ở lại... Hàn Phong tên khốn nhà nguoi... Mau thả tỷ ấy ra... Aaaa".

Vô Minh tỉnh lại sau cơn mê, hắn thở hồng hộc và trán ướt đầm mồ hôi. Hắn vừa trải qua cơn ác mộng, hắn thấy Tiểu Hàn bị ép thành thân với Hàn Phong, nàng bắt bị nhốt vào trong một căn phòng, hắn có thể nghe được tiếng cười man rợ, ti tiện của Hàn Phong và âm thanh gào khóc của nàng. Hắn sợ, hắn đau, hắn hận, hắn muốn lao vào trong đó, dù mất mạng hắn cũng quyết cứu nàng ra, thế nhưng không gian tàn nhẫn lại giam cầm hắn bất đắc dĩ, để hắn điên cuồng gào thét trong đau đớn tuyệt vọng.

Bàng hoàng qua đi, hắn lẳng lặng ngồi trên giường, hắn không biết mình đang ở đâu và hắn cũng chẳng quan tâm, bây giờ trong lòng hắn chỉ còn một nỗi buồn đau vô tận. Nghĩ đến Tiểu Hàn trái tim hắn lại nhói đau, nàng chính là nữ nhân đầu tiên mà hắn yêu trên cõi đời này, hắn đã nghĩ sẽ sống cùng nàng đến hết cuộc đời này, vậy mà giờ đây hắn phải đứng nhìn nàng bị ép gả cho kẻ khác mà chẳng thể làm gì. Hắn hận bản thân mình yếu đuối, cả người mình yêu cũng không thể giữ được, đau đớn, dằn vặt cứ bám lấy tâm hồn hắn không để hắn yên dù chỉ là trong phút giây.

--" Công tử, người tỉnh rồi sao".

Chợt bên ngoài vang tiếng nói, rồi một nữ tử bước vào, trên tay nàng còn mang theo một thau nước.

Hắn nghe tiếng nói khẽ ngẩng đầu quay sang nhìn nàng, mở miệng hỏi.

--" Nàng là ai..".

--" Công tử không nhớ ta sao".

Nàng mỉm cười nhìn hắn.

--" Nàng là.. Con gái của bà chủ sạp hàng hôm trước".

Hắn như nhớ ra điều gì nói.

--" Công tử nhận ra ta rồi sao".

Nàng đặt thau nước xuống giường, sau đó lấy ra một chiếc khăn lụa nhúng vào rồi đưa cho hắn.

--" Công tử lau mặt đi".

--" Đa tạ..., ta đang ở đâu".

Hắn cảm kích nhận lấy.

--" Chỗ này là phía trong quầy hàng của gia đình ta, lúc này nhìn thấy công tử ngủ trước cửa nên ta đã đưa nguoi vào đây".

Nàng nhẹ nói.

--" Ta say quá không biết gì hết, đã làm phiền nàng rồi".

Hắn khách sáo nói một câu.

--" Không có gì, công tử là khách của gia đình ta đó là chuyện nên làm thôi, không cần khách sáo làm gì".

Nàng xua tay, mỉm cười nói.

--" Thế nhưng ta vẫn phải đa tạ nàng một câu".

Hắn cố chấp lắc đầu.

--" Được rồi, ta nhìn thấy công tử mặt mày ủ rũ, u sầu buồn bã, không biết có thể nói cho Thuý Nhạc nghe để cùng chia sẻ hay không".

Nói xong nàng chợt giấu mình một câu. Nàng là gì mà muốn hắn nói cho nàng nghe chứ.

--" U sầu buồn bã sao, cũng không có gì, chỉ là người ta yêu bị ép gả cho một kẻ khác trong khi ta không thể làm gì được".

Hắn cười chua chát nói.

Nàng nghe hắn nói như thế nội tâm có chút thất lạc, nội tâm tự nói "Hắn đã có người hắn yêu rồi sao".

--" Tại sao công tử không thể làm gì".

--" Làm gì, địa vị ta thấp kém, đánh thì đánh cũng đánh không lại, ta vô dụng quá phải không, cả người mình yêu cũng không giữ được".

Hắn cay đắng nhìn nàng.

Nàng không nói gì chỉ im lặng nhìn hắn, cái thế giới này chính là như vậy, mạnh được yếu thua, thực lực không đủ thì phải cúi đầu tùy người định đoạt. Thế nhưng bị cướp cả người mình yêu mà không thể làm gì thì cũng thật đáng thương, bỗng chốc ánh mắt nàng nhìn hắn trở nên thương hại, tội nghiệp, nàng muốn để bên an ủi hắn, thế nhưng nàng không làm được.

--" Được rồi, đây là chuyện của ta, không liên quan đến nàng, nàng không cần phải nghĩ nhiều đâu, ta phải đi rồi cũng không giám làm phiền nàng nhiều, đa tạ nàng đã giúp ta, hôm nào sẽ báo đáp, cáo từ".

Hắn tự giễu một câu rồi đứng dậy bước đi.

--" Công tử không muốn ngồi đây thêm chút nữa sao".

Nàng luyến tiếc hỏi.

--" Giờ ta phải đi rồi, hôm khác sẽ ghé ngang".

Hắn trả lời nhưng không quay đầu lại nhìn.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong lòng nàng có chút mất mát, đôi mắt nàng hiện lên một tia u buồn.

--" À, mấy thứ lần trước ta mua, nàng còn bán không".

Đi gần đến cửa hắn chợt lên tiếng.

--" Còn, công tử muốn mua sao".

Nàng thắc mắc hỏi.

--" Ủm, còn bao nhiêu ta mua hết".

....

Khi hắn về đến luyện khí đường thì trời đã về chiều, hắn cứ thế lặng lẽ trở về đình viện của mình, sau đó lao đầu vào việc chế tạo.

....

Lâm gia lúc này vô cùng nhộn nhịp, người ra kẻ vào, giăng đèn kết hoa,... Hàn Phong thông thả đi ra đi vào, miệng lúc nào cũng cười te toét. Nghĩ đến Tiểu Hàn sắp làm thê tử của mình lòng hắn lại nổi lên ham muốn dục vọng, nếu không phải nàng mấy ngày nay nhốt mình trong phòng không chịu gặp ai thì hắn đã sớm tìm đến nàng "ăn cơm trước kẻng" rồi, nghĩ đến nàng nằm dưới chân mặc hắn hành hạ, nước dãi trên mềp hắn lại không tự chủ chảy ra.

Về phần Tiểu Hàn, mấy ngày nay nàng nhốt mình trong phòng không chịu ra gặp ai, cũng không ăn uống gì, suốt ngày sống trong nước mắt làm bạn với nỗi đau, trông nàng vô cùng xanh xao tiu tụy, nếu Vô Minh nhìn thấy chắc sẽ đau lòng đến chết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bảo sắp tới 2

Cuối cùng thì ngày định mệnh cũng đến, Lâm gia từ trên xuống dưới vui mừng rộn rã, giăng đèn kết hoa, rượu bánh ê hề, người ra kẻ vào nhiều vô số kể, kẻ đến mừng lễ rất đông, hầu như những tên có gia thế ở trấn Khu Phong đều đến dự. Ngay cả ba đại gia tộc có quyền thế nhất cũng đến chúc mừng, được Lâm gia chủ tiếp đón tận cửa.

--" Huỳnh gia chủ cùng Huỳnh đại thiếu gia tới chúc mừng.

--" Trần gia chủ,phu nhân cùng đại thiếu gia tới chúc mừng".

--" Võ gia chủ cùng Võ đại tiểu thư đến chúc mừng".

Tên hạ nhân đứng trước cổng la lớn khi gia chủ của ba đại gia tộc đến. Còn Lâm gia chủ thì gắng trên mặt nụ cười rạng rỡ đi ra đón tiếp.

--" Nhìn kia đó không phải là ba đại gia tộc ở Khu Phong trần sao, không ngờ hôm nay cũng tới".

--" Dù gì Lâm gia cũng là một trong bốn đại gia tộc mà, họ cũng phải nể mặt chứ".

--" Còn dẫn theo mấy đại thiên kiều theo nữa kia, ta nghe nói bọn họ chính là một trong những người có cơ hội trở thành đệ tử của Huyền Thiên tông đó".

....

Khách quan nhìn thấy gia chủ ba đại gia tộc tới thì xì xầm bàn tán, đối với họ thì đây là nơi quái vật hội tụ a.

Bốn gia chủ gặp nhau thì tay bắt mặt mừng, ném qua lại mấy câu khách sáo rồi được Lâm Mạn Thiên mời vào trong.

Còn về ba đại thiên kiều kia thì chẳng quan tâm đến cái gì cứ đứng trơ mắt ra, lâu lâu gật đầu với vài người có tầm cỡ một cái coi như lấy lệ, thái độ vô cùng kiêu ngạo. Lâm Mạn Thiên thấy vậy liền ra hiệu cho đám người Ngạo Thiên, Lâm Chung tiếp đón và dắt tụi này đi ra hậu hoa viên dạo chơi. Mặc dù không quan tâm đến đám người Ngạo Thiên thế nhưng lại không muốn đứng ở cái chốn ồn ào náo nhiệt này nên tụi thiên kiều này mới chấp nhận lời mời, cùng đi ra hậu hoa viên.

...

--" Tân Lang, Tân Nương tới...".

Một giọng nói cất lên khiến toàn trường đang xôn xao trở thành im lặng. Từ bên ngoài tân lang cùng tân nương chậm rãi bước vào, vận trên người y phục đồ tươi, thể hiện cho niềm vui, hạnh phúc và sự tươi mới, đi theo phía sau là mấy tiểu hài ăn bận đẹp đẽ tay cầm bao lì xì vui cười hồn hơ. Khách quan đứng tách qua hai bên nhường ra một lối chính giữa, tất cả không ngừng xì xầm, bàn tán rằng đôi phu thê này thật là xứng đôi. Đâu ai biết được phía sau tấm khăn che mặt kia là một nỗi buồn khô, là nỗi đau cào xé tâm hồn. Nàng nhìn xung quanh tìm kiếm điều gì đó, không thấy, hần không đến, thế nhưng nàng cũng không muốn hần đến, vì nhìn thấy hần nàng sẽ không ngăn được nước mắt tuôn trào. Mai Kiều Phương ngồi ở bàn trên nhìn nữ nhi mình miệng cười vui thế nhưng trong mắt bà lại ẩn chứa một sự u sầu không hiểu.

Lúc này ngã sau Lâm gia, có một kẻ đang hướng hậu hoa viên đi tới.

Đám người thiên kiều gia tộc kia cũng đang dạo chơi ở đây, cả bọn truyện trò rom rả, cả hai đại thiếu gia của Huỳnh gia cùng Trần gia lúc nào cũng thể hiện ra phong độ, tao nhã, thế nhưng mỗi khi nhìn thấy Tiểu thư của Võ gia kia thì ánh mắt trở nên si dại không còn cái vẻ tiêu soái kia nữa, cái cô nàng này chính là một đại mỹ nhân a, chỗ nào cần thon thì thon, chỗ nào cần lớn thì lớn, nhất là cái thứ treo trước ngực kia quả thật là to ngoại cỡ khiến hai tên kia mê mị đến nỗi nước dãi không tự chủ chảy ra mép nếu Võ Minh ở đây chắc chắn sẽ nhận ra, cô nàng này chính là nữ tử đã giành mua trâm cài với hần. Còn tên Ngạo Thiên kia này giờ bị xem như đồng phân bên đường khiến hần rất tức tối, thế nhưng lại phải cố tỏ ra vui vẻ.

Đang nói chuyện thì cả đám chợt thấy phía xa có một kẻ đang đi tới, mặt âm trầm đằng đằng sát khí khiến cả bọn dè chừng, hần cứ gằm mặt xuống hướng bọn họ đi tới, tất cả đều đã vận hồn lực sẵn sàng nện vỡ mồm khi hần tới, thế nhưng không giống với suy nghĩ của cả bọn, hần chẳng làm gì cứ thế đi qua coi họ như là không khí khiến cho đám thiên kiều kia tức giận, đây là lần đầu có kẻ dám làm như vậy, mấy tên thiếu gia kia còn muốn dạy cho tên kia một bài học thế nhưng bị Võ tiểu thư ngăn lại, còn tên kia cứ thế lẳng lặng bước đi, Võ Như Anh nhìn theo bóng lưng hần cứ cảm thấy dường như hần rất quen.

....

--" Nhất bách thiên địa".

--" Nhị bách cao đường".

--" Phu thê giao bá".

Từng câu nói vang lên như con dao đâm vào tim nàng, mỗi lần bá là mỗi lần lòng nàng tan nát, nàng không muốn, không muốn, ai đó hãy đưa nàng ra khỏi chuyện này, thế nhưng ai, ai có thể làm được điều này.

--" Đưa vào phòng."

Câu nói ấy vang lên báo hiệu tất cả đã kết thúc, Lâm gia vui vẻ, Hàn Phong mừng rỡ, tất cả mọi người vui vẻ, cười nói rộn ràng. Còn nàng bị đưa về loan phòng trong sự đau đớn, tuyệt vọng. Những tiếng chén chạm vào nhau, từng âm thanh hò hét, cả Hàn Phong cũng vui say chén chú chén anh quên cả lối về, bỏ quên một kẻ đang cô đơn, buồn khổ, mang trong lòng nỗi đau đón hận thù.

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Đưa nhau đi trốn

Loan phòng, một nơi vô cùng hạnh phúc và vui vẻ đối với mọi cô gái, là nơi mỗi tân nương ngồi chờ phu quân trong hôn nóng. Thế nhưng ngay lúc này có một nữ tử đang ngồi trong loạn phòng với tâm trạng vô cùng sầu khổ, nàng mong rằng sự chờ đợi này kéo dài mãi mãi, nàng không muốn chuyện tiếp theo sẽ đến, không muốn phục vụ một tên đàn ông mà nàng không yêu, nàng không biết rồi nàng sẽ như thế nào. Nước mắt nàng tuôn rơi như một dòng suối nhỏ cuốn trôi đi lớp phấn hồng đánh trên má, cuốn trôi luôn cả những tháng ngày vui vẻ và chỉ để lại những nỗi đau. Nàng hận bản thân mình yếu đuối không dám vùng vẫy trước số phận.

Nàng ngồi lặng lẽ ở đó và nàng chợt nghe có một thứ gì đó rơi xuống, nàng tháo chiếc khăn che mặt xuống và nhìn thấy một thứ trên sàn nhà. Một mảnh ngói vỡ, trong lòng nàng tự hỏi "tại sao lại có ngói rơi xuống", nàng ngẩng đầu lên nhìn mái nhà, trên đó xuất hiện một lỗ hổng. Lại tiếp tục có những viên ngói rơi xuống và rồi có một thân ảnh cùng những viên ngói rơi xuống.

--" Ầm... Ui da...".

Khi nhìn thấy thân ảnh đó từ đồng ngói bò lên, đôi mắt nàng vô cùng kinh ngạc, nàng lắp bắp vài chữ.

--" Đệ... sao đệ lại đến đây...".

.....

Canh hai..

Hân Phong trở về phòng trong trạng thái say mèm, y phục thì xộc xệch. Hân lão đảo bước vào phòng rồi ngồi bệch xuống bàn, tay chộp lấy bình rượu giao bôi rót vào ly, cầm ly rượu trên tay hân chợt cười, mở miệng giọng điệu chế giễu.

--" Nương tử a nương tử, nàng vẫn thuộc về ta thôi. Nàng nên cảm thấy may mắn khi lấy được ta, sau này ta sẽ cho nàng vinh hoa phú quý hưởng không hết".

Hân vừa nói vừa đưa ly rượu lên mồm dốc một cái, rồi đứng lên tiếp tục bước tới chiếc giường đang bị một tấm màn che kín.

--"Tối nay, ta sẽ cho nàng hưởng thụ cảm giác sung sướng nhất, làm nàng cảm thấy thỏa mãn, cho nàng thấy bản lĩnh nam nhi của ta".

Hân kéo toạt tấm màn ra, thế nhưng bên trong không có ai chỉ có một khối hộp vuông màu đen kì lạ, trên đó còn có những con số đang nhảy.

"3".

"2".

"1".

Tít tít....

--" Cái thứ quái quỷ gì đây ".

Hân buột miệng thốt lên.

Và....

--" Ầmmmm... ".

....

Đại sảnh Lâm gia, mọi người đang vui say ăn uống thì một tiếng nổ trần động vang lên khiến mọi người hoảng hốt, có kẻ còn sặc cả rượu nữa. Sau đó một tên giai nhân hốt hải chạy tới trước mặt Lâm Mạn Thiên kêu lớn.

+-" Lão gia, phòng của thiếu gia đột nhiên phát nổ, mọi thứ tan hoang hết rồi".

--" Người nói cái gì".

Lão chộp cổ áo của tên kia la lên.

--" Tiểu.. tiểu nhân nói thật, lão gia người mau đi xem đi".

Tên kia hoảng sợ lấp bắp nói

Lão không nói thêm gì, ném tên kia qua một bên rồi trực tiếp chạy đi. Khách quan cùng mọi người ở đại sảnh cũng nhao nháo theo sau.

Khi đến nơi tất cả đều kinh ngạc trước khung cảnh trước mắt, căn đình viện rộng vãi trượng giờ chỉ là một đồng đồ nát, mọi thứ tan tành và đang bốc cháy, cảnh tượng khiến mọi người có chung một suy nghĩ, một cường giả tôn cấp vừa ghé ngang nơi này vì sức phá hoại này chỉ có tôn cấp mới làm được.

Lâm Mạn Thiên nổi giận hất tay, một đạo khí đánh ra thổi bay đồng đồ nát, và bên trong có một thân ảnh đang nằm. Lão như điên, lao vào đó ôm lấy thân ảnh kia gọi lớn.

--" Phong nhi, con trả lời ta đi".

Thân ảnh đó không ai khác chính là hàn phong, nhìn hắn bây giờ vô cùng thê thảm, y phục rách nát, cũng may là chiết khó che phần bên dưới chưa rách nếu không hắn đã hoàn toàn lộ thể rồi, trên người chỉ chút vết bỏng, đang hấp hối, chỉ còn sót lại một tia sinh cơ.

--" Aaaa, Lâm Mạn Thiên ta thề, sẽ xé kẻ làm ra chuyện này thành trăm mảnh".

Lão gầm lên trong giận dữ.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, đột nhiên trong Lâm gia vang lên một loạt tiếng nổ khác, khiến nhiều căn đình viện phút chốc hoá thành đồng đồ nát. Lâm Mạn Thiên tức giận đến đỏ mắt ra lệnh tìm kiếm khắp nơi.

....

Bên trên con đường nhỏ trong rừng trúc cách Lâm gia ngoài trăm dặm, có một nam một nữ đang ngồi trên một thứ kỳ lạ, giống như chiếc mô tô ở địa cầu nhưng thô sơ hơn, cả hai đang phóng nhanh trên con đường đất để lại phía sau là khói và bụi.

--" Tỷ tỷ bám chắc vào, đệ tăng tốc đây".

Tên nam nhân kia la lớn.

--" Vô Minh chúng ta có thể chạy thoát sao, Lâm lão gia chính là Cường giả tôn cấp đó".

Nữ tử xiết chặt eo của hắn nói.

--" Ta mặc kệ, chạy được bao nhiêu thì chạy, cùng lắm thì chết, nếu thật sẽ như thế tỷ có nguyện chết cùng ta không".

--" Thế nhưng ta không muốn đệ chết".

Nữ tử lắc lắc đầu.

--" Ta không sợ, nếu không có tỷ ta sẽ sống trong đau khổ chỉ bằng liều một trận, có chết thì cũng được ở bên nhau. Còn tỷ, tỷ có sợ không".

Hắn chột hỏi lại.

--" Không, ta không sợ, đi tiếp đi nếu chết thì chúng ta cùng chết".

Tay nàng xiết chặt eo hắn hơn đầu tựa vào lưng hắn, nàng nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài thế nhưng đó lại là những giọt nước mắt hạnh phúc.

--" Được, đây thì bám chắc vào, ta tăng tốc đây".

Hắn nhón ga, cả hai lao như điên vào màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bị truy đuổi

Hai thời thần trước.

--" Đệ, sao đệ lại tới đây...".

Tiểu Hàn kinh ngạc khi nhìn thấy Vô Minh từ đồng ngồi bò dậy.

--" Tỳ.....".

Hắn vừa phúi bụi trên người vừa nhìn nàng cười trêu mếu.

--" Đệ, đệ đi khỏi đây đi,..".

Nàng lo lắng đuổi hắn đi.

--" Ta nhớ tỳ, những ngày qua không gặp tỳ, tỳ có biết ta phải đau khổ thế nào không".

Hắn ôn chằm lấy nàng, nhẹ nhàng nói, thế nhưng bên trong có chút ngen ngào.

--" Ta,... ta cũng nhớ đệ...".

Nàng cũng ôm eo hắn, tựa đầu vào ngực hắn, nước mắt nàng thấm ướt cả vạt áo trên ngực hắn.

--" Thế nhưng nếu Hàn Phong thấy đệ ở đây hắn sẽ giết đệ, đệ đi mau đi, đi khỏi đây".

Nàng chợt ngẩn đầu, xua đuổi hắn.

Hắn không nói gì chỉ nhẹ hôn lên môi nàng. Nàng ngỡ ngàng, thế nhưng nàng không cự tuyệt, cả hai chìm vào một nụ hôn ngọt ngào.

..

--" Tỳ, tỳ có muốn đi cùng ta không".

Hắn nhẹ nói.

--" Đi, đi đâu".

Nàng thắc mắc hỏi.

--" Đi khỏi nơi này, chúng ta cùng nhau đi thật xa, đến nơi mà chúng ta có thể yên bình sống bên nhau".

Hắn nhìn nàng ánh mắt chờ đợi.

--" Không, không được đâu, chúng ta sẽ không chạy thoát... ".

Nàng lưỡng lự nói.

--" Chẳng lẽ tỳ muốn lấy hắn, rồi sống chung với hắn sao... ".

--" Ta, ta... Không muốn...".

Nàng cuối đầu, giọng nói có chút ngen ngào.

--" Thế tại sao tỳ không đi cùng ta...".

--" Nhưng...".

--" Tỳ... Hãy tin ta..."

Hắn nắm chặt tay nàng nhìn nàng bằng ánh mắt kiên định.

--" Được,... nếu đã vậy thì chúng ta cùng đi..".

Nàng nhìn hắn nở một nụ cười, Nàng hoàn toàn tin hắn.

--" Được...".

Hắn vui vẻ chộp lấy tay nàng, rồi cả hai rời đi.

--" Khoan đã...".

Đột nhiên hắn khựng lại.

--" Có chuyện gì".

Nàng nhìn hấn thắc mắc.

--" Ta quên một chuyện, tỷ ở đây chờ ta".

Hấn nói, sau đó chạy đến chiếc giường, móc trong túi một khối vuông đặt xuống. Đó là một loại bom hẹn giờ mà hấn đã làm ra trong mấy ngày trước, hấn đã đặt bom ở khắp Lâm gia, và đây là cái cuối cùng, sắp đặt xong tất cả, hấn cùng nàng hướng cửa sau lên ra ngoài.

....

--" Aaaaa, tất cả chia ra tìm cho được kẻ đó cho ta".

Lâm Mạn Thiên điên cuồng gào lên.

--" Lâm lão gia có thể ta biết người đó là ai".

Từ trong đám đông bỗng có một người lên tiếng.

--" Là ai".

Lão không quan tâm kẻ đó là ai trực tiếp bay vào chộp lấy cổ áo hét lên.

--" Sư phụ".

Người đó không ai khác chính là Lâm Huyền trưởng lão. Đám người Trương Phi Vũ thấy sư phụ bị tóm áo thì hoảng sợ chạy tới.

--" Không sao...".

Lâm Huyền phát tay ý bảo đệ tử mình lui ra.

--" Người nói đi kẻ đó là ai".

Lâm Mạn Thiên chẳng màng chuyện gì, cứ tóm áo Lâm Huyền gào lên.

--" Lâm lão gia, xin bớt giận, nghe lão phu nói".

Lâm Huyền mặt không đổi sắc, từ tốn nói.

--" Đừng nhiều lời, mau nói cho ta".

Lâm Mạn Thiên giờ phút này giống như bị điên, tay vận hồn lực, vun tay lên định đánh vào Lâm Huyền.

--" Sư Phụ cẩn thận...".

Đáp người Phi Vũ hoảng sợ hét lên.

Chỉ thấy Lâm Huyền nhẹ nhàng đỡ lấy.

--" Người... người không phải là hồn tướng.... ".

Lâm Mạn Thiên lấp bắp kinh hãi.

--" Điều đó không quan trọng, quan trọng là ngài có muốn nghe ta nói hay không".

Lâm Huyền thái độ không mặn không ngọt nói.

--" Được, nói đi người đó là ai...".

Lâm Mạn Thiên vẫn còn tức giận, thế nhưng thái độ đã hoà hoãn không ít, nhìn Lâm Huyền bằng ánh mắt dè chừng.

--" Người đó là Vô Minh...".

Lâm Huyền sắc mặt âm trầm nói.

--" Vô Minh, tiểu tử đó không phải là đệ tử của người sao".

Lâm Mạn Thiên về mặt kính ngạo hỏi.

--" Đúng, nó là đệ tử của ta, nên ta mới nghĩ là nó".

Lâm Huyền lạnh nhạt trả lời.

--" Sư phụ, không thể là sư đệ được, đệ ấy sẽ không làm ra chuyện này đâu".

Trương Phi Vũ lắc đầu, thái độ không thể tin.

--" Phi Vũ, nó là đệ tử của ta, ta sẽ không nói oan cho nó, ta biết tâm địa nó lương thiện, thế nhưng những ngày gần đây ta thấy nó có vẻ rất lạ, người nhìn xem ở đây có giống như là một tôn cấp làm ra hay không"

--" Đúng là có chút không giống, nhìn giống như là..."

Phi Vũ nhìn quanh một vòng, rồi lại nhìn lên Lâm Huyền lưỡng lự nói.

--" Đúng, đây chính là uy lực của thứ mà nó đã chế tạo ra".

Lâm Huyền mở miệng nói.

--" Grừuu... Vô Minh, người đầu tìm tên Vô Minh đó cho ta..."

Lâm Mạn Thiên rống lên.

Nửa khắc sau một tên hạ nhân chạy đến báo.

--" Bẩm lão gia, tìm không thấy, có lẽ hắn đã đi rồi".

--" Vô Minh, ta sẽ xé người thành trăm mảnh, người có chạy đằng trời".

Lâm Mạn Thiên thét lên, âm thanh vang vọng hàng trăm dặm. Thét xong lão biến mất tại chỗ.

Lâm Huyền cũng ngay lập tức đuổi theo sau Lâm Mạn Thiên.

....

Trong bóng đêm, có hai thân ảnh lao nhanh về phía trước, chợt không gian vang lên tiếng thét, khiến cả hai biến sắc.

--" Nguy rồi, Lâm Lão gia đang đuổi theo..."

Tiểu Hàn run sợ nói.

--" Chết tiệt, tại sao lại nhanh như vậy chứ..."

Vô Minh cắn răng, nhống max ga, chiếc xe như thêm điện phóng về phía trước.

....

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Rơi vào ngõ cụt

Trời sáng, mặt trời ló dạng, trong một hẻm núi nhỏ, hai con người đang cười một thứ kì lạ lao nhanh về phía trước, làn gió lùa qua làm tóc hai người bay múa, thế nhưng trên mặt hai người lại không có một chút nào vui vẻ, trái lại phần phật tia căng thẳng, lo sợ. Tại sao ư, tại vì họ không phải đang đi du ngoạn mà là đang "Đưa nhau đi trốn". Vô Minh, tay nhống ga, lách con siêu xe (Cà tẹt) qua lại tránh né những trường ngại đang như điên lao tới, nhìn hắn như một tay đua xe mạo hiểm max lé vờ, mấy chú giao thông mà thấy cảnh này cũng phải ngã mũ chào thua, phía sau Tiểu Hàn đang ôm chặt eo hắn, nàng vô cùng sợ hãi, đây là lần đầu nàng đi với vận tốc như vậy, thế nhưng thứ nàng sợ nhất chính là sau lưng, lão già Lâm Mạn Thiên đang điên cuồng đuổi theo. Từ lúc thấy nhĩ tử mình tử nạn giữa chiến trường thọ tiễn (À không còn ngập ngập mới đúng), lão đã không ngừng truy đuổi hai người suốt đêm, tay lão không ngừng xé rách không gian lao tới, bản thân là một Hồn Tôn cường giả lại bị hai đứa miệt còn hỏi sửa dất mũi làm lão vô cùng tức giận.

Xe vẫn lao nhanh, khung cảnh cứ vụt qua rồi trôi nhanh về phía sau, Tiểu Hân nhìn cảnh vật chợt cảm thấy quen thuộc, hình như nàng đã từng tới đây, rồi chợt một con hoàng hốt từ trong lòng nàng trỗi dậy, nàng la lớn.

--" Vô Minh nguy rồi dừng lại mau".

--" Có chuyện gì...".

Nghe nàng la lên, hân chợt hỏi lại.

--" Dừng lại mau, phía trước là vực thẳm".

Nàng cuốn cuộn kêu lên.

--"Cái gì....".

Hân chưa nói hết câu đã chợt thấy phía trước không còn vách đá hay cây cối gì nữa mà là một khoảng trống.

--" Chết tiệt, không kịp rồi tỷ tỷ chúng ta nhảy thôi...".

Với tốc độ của chiếc xe, dừng lại là chuyện bất khả thi, hân chỉ còn kịp ôm lấy nàng bay khỏi xe, cả hai liên tục lăn tròn theo quán tính, còn chiếc xe thì phi một mạch xuống vực và biến mất trong làn sương mù.

Khi lăn đến gần mé vực thì cả hai mới dừng lại. Bề bộn đứng lên trên người đầy vết xước do bị va vào đá.

--" Tỷ, tỷ không sao chứ... ".

Hân không quan tâm bản thân đi đến hỏi han nàng.

--" Ta không sao, còn đệ có bị thương không".

Nàng lắc đầu nhìn hân.

--" Đệ ổn... Thế nhưng chúng ta bị kẹt rồi".

Hân lắc đầu sau đó nhìn xung quanh một vòng, tình trạng của họ bây giờ nói chính xác là rơi vào ngõ cụt. Hai bên là vách đá cao vạn trượng, sau lưng là vực thẳm sâu không thấy đáy, chỉ còn một con đường duy nhất là lối ra cũng như lối vào mà phía xa một cỗ khí tức mãnh liệt đang đi tới.

--" Không ổn rồi Lâm lão gia sắp đuổi tới làm sao đây".

Tiểu Hân cảm nhận được luồng khí tức kia hoảng sợ kêu lên.

--" Nhanh dậy sao".

Hân không thể cảm nhận khí tức như nàng, nghe nàng nói dậy cũng hoảng sợ không thôi, nhanh như dậy mà đã đuổi kịp, phải biết chiếc xe của hân dù nhìn cùi bắp nhưng ít nhất cũng khoảng hai trăm trên giờ.

--" Chết tiệt... chúng ta làm sao đây...".

Hân cắn răng lo lắng nói.

--" Ta không biết nữa...".

Nàng lắc đầu trả lời.

--" Hay là chúng ta nhảy xuống dưới, biết đâu tránh được một kiếp".

Hân vừa nói vừa nhìn xuống vực, bên dưới là làn sương trắng mờ mịt, không biết là sâu bao nhiêu.

--" Không được đâu, nơi này được gọi là Diệt Hồn Thâm uyên, nghe đồn ở bên dưới có một cỗ lực lượng rất đáng sợ, ngay cả Đế giả cũng không toàn mạng trở lên...".

Nàng nhìn xuống dưới sợ hãi nói.

--" Thế nhưng nếu ở đây chúng ta cũng chết..".

Hân nắm chặt tay tuyệt vọng nhìn nàng.

--" Ta... Ta không biết nữa...".

Nàng ngập ngừng không nói thành lời.

--" Tỳ, ta xin lỗi, ta không nên kéo tỳ theo ta,".

Hắn ừ ừ nói.

--" Không, ta không trách đệ, dù cho có chết ở đây ta cũng cam lòng".

Nàng khẽ vuốt lên khuôn mặt hắn.

--" Tỳ tỳ, nàng thật tốt, chỉ trách ta yếu nhược, không thể bảo vệ giữ được nàng....".

Hắn ôm nàng vào lòng thì thầm.

--" Có lẽ đó là số mệnh của hai chúng ta, đệ không cần tự trách... có thể chết cùng nhau, ta không còn gì nuối tiếc".

Nàng khẽ lắc đầu, thế nhưng nàng không còn khóc nữa thay vào đó là một nụ cười, giống như muốn nói chỉ cần ở bên nhau thì cho dù có chuyện gì đến nàng vẫn không sợ.

Thế nhưng không kịp cho hai người tình cảm được bao lâu thì Lâm Mạn Thiên đã đuổi đến.

Lão chăm chăm nhìn hai người nét mặt hung ác.

--" Hừ... Thì ra mọi chuyện là do đôi câu nam nữ các ngươi làm ra... dám làm hại nhi tử của ta hôm nay ta phải bắt các ngươi đền mạng".

Lão quát lên một câu rồi vận hồn lực đánh tới. Cả hai nhìn thấy hoảng sợ tách nhau ra tránh né, thế nhưng một kích của hồn tôn đầu phải chuyện giỡn, kinh lực khuếch tán đánh hai người văng vào vách đá.

--" Phụt... Lão gia người nói gì, chúng ta làm hại nhi tử của người khi nào".

Vô Minh phun một ngụm máu vội vàng hỏi, nội tâm hắn không hiểu, hắn đã làm hại Hàn Phong khi nào.

--" Grừuu... đừng nhiều lời, chịu chết đi cho ta".

Lão không đợi hắn có cơ hội giải thích, tụ một đạo hoá quyền đánh tới.

--" Vô Minh... ".

Tiểu Hàn hoảng sợ hét lên. nếu hắn dính một quyền này chắc chắn sẽ chết.

Vô Minh tròn tròn mắt nhìn ngọn lửa hung bạo đang đánh tới, giờ phút này hắn làm gì cũng muộn, chỉ còn chờ bản thân tan thành khói bụi.

Thế nhưng lúc một quyền này sắp đến gần hắn thì một thân ảnh đột nhiên xuất hiện, đỡ lấy một quyền này.

--" Sư phụ".

Vô Minh kinh ngạc kêu lên, người tới chính là Lâm Huyền trường lão. Hai người giằng co một lát rồi bị kinh khí bắn dội ngược lại.

--" Nghịch đồ, ngươi đã làm ra chuyện gì, ngươi biết không".

Lâm huyền nhìn hắn mắng một câu.

--" Con không biết, nhưng con không có làm hại Hàn Phong".

Hắn lắc đầu, quả thật hắn còn không biết chuyện gì xảy ra. Thế nhưng nhìn thái độ của Lâm Mạn Thiên chắc chắn Hàn Phong đã xảy ra chuyện.

--" Lão, hại con ta thế thảm như vậy mà còn nói không có".

Lâm Mạn Thiên tức giận gầm lên.

--" Ta nói không có là không có, hắn bị gì liên can gì đến ta".

Hắn cũng tức giận nói ra.

--" Đúng đó lão gia, chúng ta thật sự không có làm hại thiếu gia".

Tiểu Hàn lúc này cũng lên tiếng, có Lâm Huyền đến cho nàng nhìn thấy một tia hi vọng.

--" Đừng nhiều lời, hại con ta thì phải trả giá thật nhiều, Lâm Huyền chuyện hôm nay người tốt nhất đừng xen vào nếu không người cũng sẽ lãnh hậu quả".

Lâm Mạn thiên nổi giận đùng đùng.

--" Vô Minh có phải chính con đã phá huỷ mấy căn đình viện ở lâm gia không".

Lâm Huyền hoàn toàn không để ý đến Lâm Mạn Thiên mà soay qua hỏi hấn.

--" Đúng, nhưng đệ tử chỉ làm để đánh lạc hướng, hoàng toàn không có ý làm hại ai cả".

Hấn không chối mà thành thật trả lời.

--" Ta biết, thế nhưng Hàn Phong đã ở trong số đình viện đó".

Lâm Huyền âm trầm nói tiếp.

--" Thì ra là thế... ha ha.. đáng lắm, hấn đáng bị như vậy, lão già, nhi tử của lão cướp người yêu của người khác, hấn bị như vậy là đáng lắm".

Hấn chợt cười lớn như trêu tức làm Lâm Mạn Thiên càng thêm sôi máu.

--" Lâm lão già, nghịch đồ này đa sẽ đem về trừng trị, chuyện của Hàn Phong ta cũng sẽ chịu trách nhiệm, chuyện này dừng lại ở đây đi".

Lâm Huyền không màng thái độ của Lâm Mạn Thiên mở miệng nói.

--" Chết tiệt, người nghĩ người là ai, nếu hôm nay đã đến đây thì đừng mong ai có thể rời khỏi. Liệt Thiên quyền".

.....

(Tác giả: Lạc Kỳ Nam)

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nhục Thủy thần thủy, nhục thủy đàm

Lâm Mạn Thiên hướng phía đám người vô minh đánh ra một quyền mang hỏa nguyên tố cuồng bạo. Lâm Huyền nhìn thấy tình cảnh cũng tụ một đạo phong khí ngạnh kháng hỏa quyền của lão, hai đạo nguyên lực giằng co chốc lát rồi tan đi như chưa hề xuất hiện. Cả hai người Mạn Thiên cùng Lâm Huyền không nói thêm gì xông vào nhau, đùng đùng hôn lực phong, hỏa bắt đầu va chạm, không gian không ngừng tan vỡ mỗi lần hai chiêu thức của hai người đụng vào nhau, kinh khí quét tứ tán, đất đá như bị mất đi trọng lực bay ngược lên.

Tiểu Hàn kinh hãi đứng tránh qua một bên, sắc mặt trắng bệch, cuộc chiến này không phải là một hồn sư như nàng có thể tham gia, chỉ kinh khí kia đã làm nàng không chịu nổi.

Vô Minh lợi dụng lúc hai người giao chiến đã tránh qua một bên lúi húi chuẩn bị thứ gì đó.

Còn về cuộc chiến, hai người lúc này đã lấy ra binh khí, đang cùng nhau sập lá cà, Lâm Mạn Thiên tay cầm một cây hỏa đao, mang hỏa lực cuồng cuộn, vừa nhìn đã biết không phải phàm vật, thanh hỏa đao này chính là một tiên khí tên là Hỏa Phách đao, dù là tiên khí hạ phẩm nhưng chiến lực của nó là không thể xem thường, còn trên tay của Lâm huyền là một chiến thương tên là Thuận phong thương, bên trên thân thương còn có phong lực quanh quẩn, so với hỏa đao kia chẳng kém chút nào cũng là tiên khí hạ phẩm. Hai người đao thương va chạm không gian vang lên thanh âm leng keng, kinh khí không ngừng bắn ra tứ phía.

--" Phong thương nhất thức".

--" Hỏa Phách trăm".

Hai người không ai nhường ai đều tung ra chiêu thức mạnh nhất. Hai đạo mang khí va chạm sau đó phát nổ, kinh lực lan tỏa trấn cả hai lùi về sau mấy bước.

Và khi hai người ngưng chiến trong phút chốc phía bên này Vô Minh đang đứng lên, trên vai vác một thứ hình ống, màu đen, to cỡ cổ chân nhìn vô cùng kì dị. Miệng ống lúc này đang hướng phía Lâm Mạn Thiên.

--" Lão già kia, lão đi chết đi... ".

Hắn nhìn lão hung ác quát một câu sau đó nhấn cò.

--" Bùm".

Một tiếng nổ vang lên, một chùm lửa từ miệng ống bắn ra ngay tức khắc bay thẳng đến chỗ lão, mọi thứ diễn ra quá nhanh và lão chỉ kịp đưa thanh hỏa đao ra đỡ lấy, thế nhưng lão không thể ngờ lực đạo của thứ này quá đáng sợ, cả lão cùng thanh hỏa đao bị kéo theo bay vào vách đá, sau đó "Ầm" một tiếng vách đá nổ tung, sóng lửa văng tung toé, đá không ngừng sụp xuống, đem lão ta vùi lấp mất dạng.

Vô Minh lão đảo sau phát bắn, đây chính là vũ khí bí mật của hắn, một khẩu Pháo Phát Xạ, chính là khẩu B40 được cải tiến khiến uy lực tăng lên rất nhiều. Hắn căng mắt nhìn xem Lão đã chết hay chưa, mặc dù hắn biết uy lực của thứ này rất lớn thế nhưng một cường giả hồn tôn cũng không phải dạng vừa.

Đúng như hắn nghĩ, chỉ trong chốc lát, đồng đá vụn kia bắt đầu rung lên sau đó nổ ầm một tiếng. Lão từ trong bay ra. Nhìn Bộ dạng lão bây giờ vô cùng thê thảm, y phục rách bươm, tóc rối bời, trên khoe miệng còn có một vết máu, thanh hỏa đao đã gãy mất một đoạn. Lão nhìn hắn bằng ánh mắt đờ đẫn sát khí.

--" Chết tiệt, ta phải nghiền xương ngươi thành tro".

Lão phần nộ quát lên, cơn tức giận của lão đã lên đến cực điểm, từ lúc sinh ra tới nay đây là lần đầu lão thê thảm như thế này, lão hận không thể băm thầy tên khốn kiếp trước mặt thành vạn đoạn.

--" Aaaaa, ngươi đi chết đi, Liệt Hỏa Bá Thiên quyền".

Một quyền của lão đánh ra vô cùng cuồng bạo, tưởng chừng có thể phá thiên diệt địa, nhìn một quyền lao tới hắn cảm giác được một cỗ khí tức tử vong từ trong nội tâm trở dậy.

--" Phong thương Ngũ thức".

Lâm Huyền cũng ngay lập tức phóng ra năm đạo man thương va chạm với một quyền kia, khiến cả hai nổ tung khi chưa kịp đánh tới Vô Minh, thế nhưng kinh khí cuộn bạo đột nhiên thổi quét, đem hắn trấn bay ra khỏi mép vực.

....

Không gian như ngừng lại, Tiểu Hân nhìn thấy hắn bị đánh bay đi, nàng giống như một mũi tên lao ra, nàng muốn nắm lấy tay hắn thế nhưng đôi tay ấy lại lụi tụt và nàng chỉ biết trở mặt nhìn hắn rơi xuống, rơi xuống, và rồi biến mất trong màn sương.

--" Vô Minh....".

Làn môi khẽ run, nàng thần thờ gọi tên hắn, mọi thứ dường như đã ngừng lại. Nàng chỉ biết đưa mắt nhìn xuống khoảng không vô tận kia, chờ đợi một điều kì tích xảy ra rằng hắn sẽ trở lên với nàng, thế nhưng hắn đã mãi biến mất....

Phía trên lúc này mọi người đều đã đuổi đến, trong có cả mẫu thân nàng Kiều Phương phu nhân cũng tới.

--" Hân nhi, con sao vậy".

Bà nhìn nữ nhi của mình đang ngồi thần thờ ở đó thì khẽ gọi. Sau tiếng gọi của bà nàng chợt đứng dậy, thế nhưng nàng không nhìn bà, cũng không nhìn ai cả, đôi mắt nàng bỗng chuyển thành màu trắng đục, nét mặt vô thần, nỗi đau trong lòng nàng đã lên đến cực hạn, đến mức nàng đã không còn cảm xúc.

--" Chính các người đã giết đệ ấy, hôm nay ta bắt các ngươi phải trả giá".

Nàng thốt lên, âm thanh lạnh lẽo thấu xương, khiến tất cả phải sởn gai ốc. Bàn tay nàng chìa ra, hồn lực vận chuyển.

--" Nhục Thủy thần thủy, Nhục Thủy đàm".

Khi chữ cuối cùng thốt ra từ miệng nàng, xung quanh đám người Lâm gia một đạo chi thủy bắt đầu bao quanh, sau đó không ngừng lan ra phút chốc tạo thành một cái thủy đàm đem tất cả nhấn chìm vào trong. Kì lạ thay, cái thủy đàm này nhìn vô cùng đơn giản thế nhưng tất cả mọi người ở trong lại không thể thoát ra, cũng không thể vùng vẫy, chỉ có thể bó tay chịu trôi chờ hồn lực bị bào mòn từ từ. Ngay cả hồn Tôn như Lâm Huyền và Lâm Mạn Thiên cũng vô cùng chật vật.

--" Thứ này chính là Nhục Thủy, nếu cứ tiếp tục như thế này chắc chắn sẽ không ổn, lão gia chuyện lúc này chúng ta khoan hãy tính, giờ chúng ta phải hợp sức phá nhục thủy đàm này trước đã".

Lâm Huyền trong lúc nguy cấp nói với Lâm Mạn Thiên một câu. Lão ta nghe xong không chút biểu hiện nhưng cũng có vẻ đồng ý. Cả hai đều vận hồn lực bắt đầu trùng kích. Dù sao nàng cũng chỉ là hồn sư dù cho có Nhục Thủy tương trợ nhưng vẫn không chịu nổi hai hồn tôn công kích, thủy đàm nhanh chóng bị phá tan, nàng bị phản chấn ngã nhào xuống đất phun một ngụm máu. Lợi dụng lúc này Lâm Mạn Thiên tay tú một đạo hỏa quyền hướng ngay đầu nàng đánh tới. Sự việc diễn ra quá nhanh, ngay cả Lâm Huyền cũng không có cách nào giúp nàng.

--" Vô Minh, tỷ đến với đệ đây".

Nàng nhìn đạo hoà quyền kia áp tới miệng khẽ thì thảo một câu, đôi mắt nhắm lại, môi nàng khẽ nhếch lên một nụ cười...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Bị đánh té vực

Nhân sinh như dừng lại, chỉ còn một hòa quyền cuộn cuộn đang lao vào nàng, đôi mắt nàng nhắm chặt, không còn sợ hãi, chỉ còn lại tuyệt vọng, một chút nuối tiếc và một nỗi hận. Có lẽ đây là kết thúc cho tất cả mọi chuyện, hẳn đã không còn, nàng cũng không muốn tiếp tục sống nữa, rồi nàng sẽ sớm gặp hắn, đôi môi nàng khẽ mỉm cười.

--" Vô Minh, đệ chờ ta..."

Tất cả mọi người đều không dám nhìn chuyện sắp xảy ra, đều nhắm chặt mắt lại. Tiếng va chạm vang lên, sau đó là tiếng người ngã trên mặt đất. Tất cả mở mắt ra, thế nhưng mọi thứ lại không giống như họ tưởng tượng, Tiểu Hàn vẫn còn nằm đó thế nhưng hoàn toàn không có chuyện gì, ngược lại Lão già Mạn Thiên kia lúc này đang nằm dài trên đất, không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, ngoại trừ Lâm Huyền lúc này đã không che mắt lại và nhìn thấy tất cả. Lúc hòa quyền kia sắp chạm tới nàng thì một quả cầu nước đột nhiên từ trên không bay xuống, đánh bay Lâm Mạn Thiên, giải cứu Tiểu Hàn trong gang tấc.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, trên không trung xuất hiện hai nữ tử, cả hai vận y phục màu xanh (nước biển) nhạt, chân đạp dây chu lẳng cùng màu, đằng không mà bay đến, thoát nhìn như tiên nữ hạ phàm. Hai nữ tử lướt đi trên không rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Tiểu Hàn.

--" Hừ, dám làm hại Thiếu cung chủ, đó là hậu quả của ngươi".

Nhìn Lâm Mạn Thiên đang nằm trên đất, không rõ sống chết, một nữ tử cất giọng khinh thường. Sau đó hai nàng đi đến trước mặt Tiểu Hàn, quỳ một chân, cung kính thưa.

--" Bái kiến Thiếu cung chủ, thuộc hạ cứu giá chậm trễ mong người trách phạt".

Đám người Lâm gia sau khi nghe song nữ nói thì trợn mắt há mồm, kinh ngạc không nói nên lời, hai nữ nhân này vừa nhìn đã biết là một siêu cường giả, thế nhưng lại ở trước mặt Tiểu Hàn cung cung kính kính, còn gọi nàng là thiếu cung chủ, rốt cục là nàng có cái địa vị gì, càng nghĩ cả đám càng cảm thấy lạnh người.

--" Làm ơn.. cứu.... hần....".

Tiểu Hàn lúc này vô cùng suy yếu thế nhưng nàng vẫn cố thốt lên vài chữ rồi lịm đi.

--" Thiếu cung chủ".

Song nữ thấy nàng ngất đi thì hốt hoảng, vội vàng lao tới kiểm tra.

--" Không xong, hồn lực tiêu hao cạn kiệt, tình trạng đang vô cùng suy yếu, phải mang về cho cung chủ chữa trị ngay".

--" Khốn kiếp, nếu thiếu cung chủ có bề gì các người sẽ lãnh lấy hậu quả".

Một nữ tử nổi giận quát lên, phất tay đánh ra một đạo chi thủy hình bán nguyệt về phía đám người Lâm gia, sau đó cả hai đỡ lấy Tiểu Hàn phá không biến mất.

Đám người Lâm gia nhìn thấy nữ tử đánh ra một chiêu thì biến sắc, vội vàng vận hồn lực chống lại, thế nhưng đạo chi thủy kia nhìn vô cùng ôn hòa lại dễ dàng quét qua tất cả, cả đám bị đánh văng lên không rồi như điều đứt dây đâm sầm xuống đất. Ngay cả Lâm Huyền cũng không ngoại lệ, bị một đòn kia đánh cho ói máu.

.....

Dưới vực, Vô Minh không ngừng xé rách màn sương rơi xuống để lại một vệt dài trên khoảng không. Hẳn giờ phút này chỉ còn một suy nghĩ là hẳn sắp phải chết, hẳn đã từng chết một lần nên hẳn không còn sợ nữa, thế nhưng hiện tại hẳn không muốn chết, hẳn còn nhiều ước mơ, hoài bão chưa làm được, hẳn còn lời hứa với Tiểu Hàn, nghĩ đến nàng trái tim hẳn lại nhói đau. Tuyệt vọng, hẳn hận cuộc sống bất công, hận thiên đạo không có mắt, tự hỏi bản thân đã làm gì sai mà thiên kiếp lại giáng xuống đầu hẳn.

Hắn cứ thế rơi xuống và rồi đâm xuyên qua một màng sáng, trên màng sáng ấy còn có những bí văn kì lạ.

--" Vô Minh, cố gắng lên, đừng bỏ cuộc..."

Hình ảnh tiểu hàn hiện lên, nàng lại nở một nụ cười ôn hòa, bàn tay nàng xoè ra và hướng về phía hắn, hắn cũng vương tay nắm lấy tay nàng trong vô thức, như có thêm động lực, bừng tỉnh sau cơn mê, hắn phải sống, hắn phải trở lại tìm nàng, chắc chắn nàng đang đợi hắn, hắn không được bỏ cuộc.... Ý thức trở dậy, hắn biết bản thân phải làm gì. Đem chân nguyên tích tụ, hắn sử dụng Càn Khôn Đại Na Di đánh vào khoảng không trước mặt, lực phản chấn đẩy hắn ngược về phía vách đá. Hắn liên tục cày trên vách đá, những hòn đá lớn nhỏ không ngừng đập vào người hắn, y phục trên người bị cào nát, da thịt bong tróc, máu tươi tràn ra, hắn cố gắng bám lấy những hòn đá để giảm lực rơi xuống, những hòn đá sắc nhọn không ngừng cắt vào tay, có những vết cắt sâu tận xương, dù có nguyên lực bảo vệ nhưng hắn vẫn vô cùng thâm. Cuối cùng hắn cũng bám được vào một thân cây lớn, cảm nhận toàn thân đau đớn kịch liệt, không còn chỗ nào lành lặn, kiệt sức, hắn đã cố gắng hết sức, đây chính là cơn vùn vẫy cuối cùng của hắn. Ánh nhìn mờ dần, hắn vô lực rơi khỏi thân cây, hoàn toàn bỏ cuộc.

--" Ummmmmm..."

Hắn chợt cảm thấy nước sộc vào mũi, theo bản năng hắn cố gắng ngoi lên, cố gắng, dùng hết sức bình sinh, hắn ngoi đầu lên khỏi mặt nước, hắn biết mình chưa chết, và hắn phải bơi, bơi vào bờ....

.....

Bên mé nước, một con người đang cố sức bò lên, mỗi một động tác của hắn vô cùng gian nan, khi bò lên được nửa cơ thể hắn kiệt sức gục xuống trên bờ đá,.....

Màn đêm trôi qua, trời lại sáng, thế nhưng ở bên dưới đáy vực này vẫn âm u, chỉ có vài tia sáng ít ỏi. Vô Minh từ từ tỉnh lại, hắn cảm thấy toàn thân đau nhức, không còn sức lực. Cố gắng bằng tất cả sức mạnh, hắn chồm vật bò lên bờ, ngồi dựa lưng vào một gốc cây gần đó thở hồng hộc, chỉ là một đoạn ngắn mà hắn tưởng như là vạn dặm. Đau đớn, ướt, lạnh, đói,... hắn thật sự đã rơi vào tuyệt cảnh, dù vẫn còn sống thế nhưng chẳng hơn chết là mấy, có thể nói so với chết còn khổ hơn. Hắn đưa đôi mắt nhìn xung quanh, hắn đang ngồi cạnh một cái hồ lớn, phía bên kia còn có một con thác đang ào ào đổ xuống, hắn cứ thế từ từ thiếp đi.

.....

--" Ôc écccc".

Vô Minh lúc này đang đối mặt với một đầu heo rừng vô cùng to lớn, lông dài cùng một cặp răng dài to khủng bố, nếu nhìn sơ sẽ lầm tưởng đó là ngà voi. Sau khi thiếp đi một lúc hắn tỉnh dậy, hắn biết không thể cứ ở yên chờ chết thế nên hắn đã lang thang trong rừng tìm thức ăn và phát hiện ra đầu Cự Mộc Trư này đang ở gần đó, Mộc Trư là ma thú cấp một, nó rống lên một tiếng rồi lao đầu về phía hắn, chia ra cặp nanh nhọn hoắt ý định xiên hắn thành xâu kẹo hồ lô bọc đường. Hắn nhanh chóng lộn người né qua một bên, đầu heo kia một kích đánh hụt thì tức giận lao tới thêm một lần nữa. Nhìn Mộc Trư, mắt hắn bắn ra tia tinh quang, lấy đoạn thủy kiếm từ trong túi ra, thanh kiếm này là một thanh trường kiếm, binh khí hắn chế tạo gần đây nhất, vỏ cứng chắc và sắc bén, có thể đem so với bộ vuốt của wolverine trong xmen. Hắn nắm chặt chuôi kiếm, lách người sang một bên tránh né, thuận tay rạch một phát bên hông của Mộc Trư, vết rạch kéo dài từ chân trước đến tận chân sau và sâu tận xương, Mộc Trư chạy tiếp được một đoạn rồi ngã ục ịch xuống, nằm dầy dựa dưới đất, tuy nó không chết nhưng không thể đứng lên nữa, không ngừng la hét, nó dùng ánh mắt oán độc nhìn hắn. Hắn hoàn toàn không để tâm điều đó, vung kiếm lên đâm xuống.

Sau khi làm sạch, hắn xiên Mộc Trư vào một cái nạng, đốt lửa lên và bắt đầu nướng.... Ăn no xong, hắn tìm dây rừng mắc thành một cái võng để nghỉ ngơi.

.....

Năm ngày trôi qua, hắn đã dần khỏe lại, hắn bắt đầu đi lang thang và bắt gặp một vài đầu yêu thú khác, hắn còn phát hiện đáy vực này vô cùng rộng lớn, ngoại trừ khu rừng thưa này sâu bên kia còn có một u lăm, hắn có thể cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ bên kia truyền qua, thế nên tạm thời hắn sẽ không đi qua đó, điều hắn cần bây giờ là phải khỏe lại và nhanh chóng tăng cường thực lực. Sau khi thụ lý xong một đầu bạch lộc, hắn bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, thời gian cứ thế trôi đi...

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Cửu Dương thần công thức thứ ba

Năm năm sau...

Thời gian cứ thế trôi, thấm thoát đã qua năm năm, Lâm gia những năm qua vẫn không thay đổi gì, Lâm Hàn Phong đã sớm hồi phục và trở về Huyền

Thiên tông, những đình viện bị phá hủy năm xưa giờ đã được thay mới. Luyện khí đường vẫn đang làm việc miệt mài, bên trong căn đình viện mà năm xưa Vô Minh đã ở, Khả Hân đang dùng một chiếc khăn lau sạch bụi trên bàn, trong mắt nàng mang một nỗi u sầu không ai biết. Lúc đó, khi nghe tin hân bị đánh rơi xuống vực nàng đã rất đau lòng, nàng không hiểu, cũng không biết vì sao, thế nhưng nàng không thể nào quên được hình bóng hân, bao năm qua nàng vẫn mang một niềm tin, rằng hân sẽ trở về, và hân sẽ tìm nàng.

.....

Phía trên Diệt Hồn Thâm Uyên, cảnh vật vẫn như cũ, nơi đây vẫn còn lưu lại vết tích của trận chiến năm xưa, có một nữ tử đang lẳng lặng đứng ở đó, nét mặt nàng lạnh giá như băng tuyết ngàn năm, nàng cứ thế trầm mặc đứng đó như một bức tượng, nàng đưa đôi mắt u buồn nhìn xuống làn xương mù đang quanh quẩn, trong lòng nàng lại nhói đau, chính ở nơi này nàng đã nhìn hân rơi xuống trong bất lực, nơi hân đã mãi mãi rời xa nàng. Những năm qua không giờ phút nào nàng quên được khoảnh khắc đó, không một ngày nàng được sống yên ổn, nỗi đau đó cứ dày vò trái tim nàng.

Năm năm qua, cứ vào ngày này, nàng lại đến đây, để chờ hân, chờ mong một điều kì tích xảy ra, rằng hân vẫn còn sống, và một ngày nào đó hân sẽ trở về.

.....

Nơi đáy vực của Diệt Hồn Thâm Uyên, bên trong khu rừng thưa, một thiếu niên đang ngồi đó, y phục trên người hân đã sẫm màu vì thời gian, làn gió thổi qua làm tóc hân bay múa, hân như một pho tượng cô độc giữa thiên nhiên. Thiếu niên đó chính là Vô Minh, hân lúc này đang tọa thiền vận khí, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt điềm tĩnh, nhìn hân như một lão sư đang tọa thiền.

Năm năm trôi qua hân ngoài thời gian ăn uống, đi loanh quanh trong rừng còn lại hân điều dùng để tu luyện nên tu vi hân cũng đã sớm đạt tới Vũ sư cửu giai, những năm qua hân đã nhiều lần thử luyện thức thứ ba của cửu dương thần công như mãi vẫn không thành, cần khôn đại na di cũng dừng lại ở thức thứ ba không thăng tiến, đến hôm nay tu vi đã đạt đến đỉnh phong hân quyết định thử luyện thức thứ ba thêm một lần nữa.

Hân chợt mở mắt, hai tay kết thủ ấn, trong đầu hiện ra tâm pháp tu luyện thức thứ ba.

Cửu Dương Thần Công thức thứ ba: Hướng về phía thái dương (mặt trời mọc) tọa thiền, giữ thức ngũ tâm triều thiên, ý thủ đan điền. Hội tụ chân khí ở Bách Hội, Dũng Tuyền, Lao Cung (hai tay), nhập vào đan điền thành một luồng khí lớn, khí luân khí tan dần lại tiếp tục tụ khí.

Thức thứ ba cũng là thức khó nhất trong bốn thức của cửu dương thần công, hân đã thất bại nhiều lần ở đây, bởi vì lúc luyện cần một luồng chân khí quá lớn, khi hân còn ở vũ sư ngũ giai đã cố thử một lần cuối cùng nội lực thiếu hụt, tuần hoàn không đủ, bị cản trở suýt chút kinh mạch vỡ tan, bị nội thương trầm trọng, phải dưỡng thương cả tháng mới khôi phục.

Vận nội lực từ đan điền đi tới bách hội, sau đó chuyển qua lao cung tiếp tới dũng tuyền cuối cùng lại trở về đan điền, dòng luân khí bắt đầu vận chuyển, nội lực hân nhanh chóng bị rút đi như một dòng nước, việc điều khiển dòng luân khí cũng là một chuyện không tiêu, chỉ cần một sai sót là sẽ thất bại. Cứ thế hân ngày ngốc một ngày một đêm, luồng chân khí kia cuối cùng cũng bắt đầu từ dũng tuyền đổ về đan điền của hân, hoàn thành một vòng luân chuyển, thành công luyện thành thức thứ ba. Sau khi luân khí đầu tiên tan đi luồng khí tiếp theo lại tiếp tục vận chuyển, âm dương chi khí bên trong đan điền xoay tròn liên tục.

Cứ thế trải qua một đêm, Vô Minh vẫn ngất ngốc ngồi đó, trên người hân có thể nhìn thấy một luồng chi khí đang không ngừng luân chuyển. Lúc này đan điền hân đang rơi vào trạng thái vô cùng kì diệu, giống như một trái tim đang không ngừng hoạt động và đang có dấu hiệu đột phá. Hân lại chuyển sang một khó khăn mới. Muốn đột phá hồn tướng, trước tiên cần phải tụ ra hồn đan. Tụ hồn đan là chuyện vô cùng nguy hiểm, vì muốn tụ được thì phải đem tinh hồn phá nát sau đó lại dùng hồn lực nuôi dưỡng tạo thành hồn đan. Thế nhưng hân lại không có tinh hồn hay hồn lực, hân hoàn toàn không biết phải làm như thế nào, hân chỉ cảm thấy âm dương chi khí trong đan điền khác thường, lúc này đang được bao phủ bởi một quả cầu làm bằng nguyên lực và có chiều hướng nén lại, hân cũng không suy nghĩ nhiều, đem định lực cùng nguyên lực bắt đầu dồn nén quả cầu kia lại. Thế nhưng nói dễ hơn làm, ban đầu lúc đưa âm dương chi khí vào cơ thể hân đã ăn nhiều đau khổ rồi, huống chi là đem chúng đi nén lại. Hân càng dùng lực thì chúng càng cuồng bạo không ngừng phản kháng, đan điền liên tục chịu áp lực muốn nổ tung, trong lòng hân thầm than "chết tiệt". Hân cắn răng cố gắng chịu đựng, dù sao hân cũng không phải là người dễ bỏ cuộc, nếu không hân cũng không có sống tới bây giờ. Thế nhưng hai luồng chi khí kia càng lúc càng khó khống chế khiến hân ăn vờ vàng đau khổ, cả máu cũng chảy ra từ khóe miệng. Chợt hân nhận ra tình huống không ổn, nếu cứ tiếp tục chắc chắn sẽ bị bạo thể mà chết. "làm sao đây" trong đầu hân chỉ vang lên một câu hỏi, và rồi hân bỗng nhớ ra thái cực tụ khí pháp ở thức thứ nhất cửu dương thần công có thể áp chế được hai đạo chi khí âm dương kia "Thật ra không thể áp chế mà chỉ là thuận theo để tạo ra một vòng tuần hoàn có thể khống chế được hai luồng chi khí kia, áp chế chỉ là do hân ngộ nhận mà thôi". Nghĩ liền làm, hân đem thái cực tụ khí pháp ứng dụng vào quá trình tụ đan, và quả nhiên có tác dụng, âm dương chi khí bắt đầu bớt cuồng bạo và có dấu hiệu ổn định, theo thời gian trôi, quả cầu nguyên lực có dấu hiệu kết tinh và dần dần được thu nhỏ lại. Cứ thế một ngày nữa lại trôi qua, viên nội đan trong đan điền hân đã hoàn toàn thành hình, là một viên châu trong suốt như thủy tinh bên trong có hai đạo chi khí một đen một trắng đang luân chuyển vô cùng huyền ảo, sau khi nội đan thành hình cũng là lúc đan điền hân bộc phát, chân khí cuồng cuộn giải phóng.

--"Phanh, phanh, suy....".

Tiếng nổ trầm đục vang lên bên trong đan điền hân, chân khí lan tràn vào tất cả các kinh mạch, khiến kinh mạch cùng đan điền hân một lần nữa được mở rộng, khí thể trên người vượt khỏi vũ sư cửu giai đỉnh phong tiến nhập vũ tướng nhất giai.

--"Phù...".

Một lúc sau, chân khí trong người hân đã bắt đầu ổn định, hân thu hồi tu luyện, thở ra một ngụm chộc khí.

--"Ta thành công rồi sao,...".

Hắn thì thảo nói, cảm nhận lực lượng bản thân đã thay đổi hoàn toàn về chất, chân khí trong cơ thể vô cùng hùng hậu, đan điền như một cái biển nhỏ đựng đầy chân khí, mặc dù cấp độ là vũ tướng nhất giai nhưng khí thế đã sớm đạt đến vũ tướng nhị giai.

--" Tiểu Hàn, hãy chờ ta..."

Hắn siết chặt tay, đôi mắt kiên nghị nhìn lên bên trên kia. Trong lòng thầm nhủ rồi hắn sẽ trở lại, sớm thôi, và hắn sẽ gặp lại nàng.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lãng ba vi bộ - Quả trứng kì lạ

U lâm

Là một cánh rừng già nằm dưới đáy Diệt Hồn Thâm Uyên, quanh năm không có ánh sáng do bị những tàn cây lớn che khuất, ở bên trong vô cùng âm u, ẩm ướt, rậm rạp nhiều vô số, không những thế ma thú tứ giai, ngũ giai nhiều vô kể, người bình thường nếu đi vào chắc chắn không thể toàn mạng trở ra.

--" Rệt, rệt..."

Lúc này Vô Minh đang di chuyển bên dưới những tán cây trong u lâm, Tay hắn cầm Đoạn Thủy kiếm không ngừng cắt dọn những đám dây rừng rậm rạp, hắn vừa kiếm vừa di chuyển nhưng không ngừng có những sợi dây rừng bị chặt đứt và rơi xuống, đôi lúc còn có những cây lớn bị hắn chém trúng đứt lìa và ngã sang một bên. Sau khi luyện thành thức thứ ba cửu dương thần công, tu vi của hắn đột nhiên tăng vọt, trong vài ngày trôi qua tu vi của hắn đã từ hôn tướng nhất giai nhảy đến tam giai, cảm nhận đại na di cũng nhanh chóng leo lên hai tầng, thành công luyện được thức thứ năm khiến chân khí trong người hắn trở nên vô cùng hùng hậu. Thế nên hắn quyết định trở lại u lâm thêm một lần nữa, năm năm qua hắn đã nhiều lần thăm dò nơi này, thế nhưng mỗi lần đều là chạy chối chết trở ra, u lâm này quả thật là nguy hiểm trùng trùng. Hắn cẩn thận từng bước chân, Đoạn Thủy kiếm trên tay luôn trong tư thế sẵn sàng, đột nhiên trước mặt hắn có một bóng đen vụt qua, sau đó sau lưng cũng có, hắn có thể nghe được tiếng bước chân trong bụi rậm. Bất ngờ từ phía trong một đầu hung thú lao ra, hung thú này toàn thân màu đen, có nanh dài và móng vuốt sắc bén. Hắn nhanh chóng né qua một bên, đầu hung thú sau khi đánh hụt liền lao vào bụi rậm với tốc độ cực nhanh, ngay sau đó phía sau lưng hắn một đầu hung thú khác nhảy ra, hướng hắn đánh tới, hắn nhanh chóng phản ứng, xoay người một trăm tám mươi độ, lưỡi kiếm vẽ một đường vòng cung chém vào đầu của hung thú đang lao tới khiến nó văng sang một bên nằm bất động, thế nhưng không hề có thời gian nghỉ ngơi, hai đầu hung thú khác lại tiếp tục lao ra làm hắn phải chật vật né tránh, bị trúng một trảo lên vai máu tươi đầm đìa. Cảm nhận được tình huống bất ổn, hắn nhanh chóng lấy đà, phóng người lên một cành cây cao gần đó. Từ trên cao quan sát hắn phát hiện mình bị quần công bởi một bầy Phong Hắc Báo, tất cả có tám đầu, toàn là ma thú tam giai, trong đó có một đầu tứ giai chính là con đầu đàn. Cả đàn nhìn thấy con mồi đột nhiên nhảy lên cây thì hung hăng rầm rì. Nhìn đám thú dưới đất miệng hắn nhếch lên, thả người rơi xuống sau đó biến mất tại chỗ, hắn nhanh chóng xuất hiện trước một đầu Hắc Báo gần đó, Đoạn Thủy kiếm lướt qua cổ khiến nó gục tại chỗ, sau đó hắn lại biến mất và lại xuất hiện bên cạnh một đầu hắc báo khác, một kiếm xuyên tâm đầu hắc báo kia còn chưa kịp hiểu tại sao mình lại chết. Tốc độ di chuyển của hắn nhanh đến quỷ mị, thứ mà hắn đang sử dụng chính là một bộ thân pháp siêu cấp, Lãng Ba Vi Bộ.

"Lãng Ba Vi Bộ là một môn bộ pháp kinh công vô cùng ảo diệu, muốn luyện thành phải đã thông bốn mươi hai huyết đạo dưới chân, sau đó phải học cách điều khiển nội lực luân chuyển, dựa theo sáu mươi bốn quẻ phương vị của kinh dịch mà di chuyển. Lãng ba vi bộ gồm Sáu mươi bốn bước chạy tương ứng với sáu mươi bốn quẻ kinh dịch, mỗi một bước có một cách di chuyển khác nhau, khi luyện thành một bước tốc độ của bản thân sẽ tăng lên cấp số nhân, ngoài ra Lãng Ba Vi Bộ còn là một bộ công pháp rèn luyện nội lực, khi chạy hết Sáu mươi bốn bước chạy tức một chu thiên, nội lực trong cơ thể sẽ thăng tiến thêm một ít".

Hắn không ngừng di chuyển quỷ mị trong các lùm cây, mỗi khi hắn xuất hiện lại có thêm một đầu Hắc Báo tử nạn, chỉ trong phút chốc tám đầu Hắc Báo bị hắn tàn sát chỉ còn lại một con. Tuy Lãng Ba Vi Bộ vô cùng lợi hại thế nhưng lại rất hao tổn nội lực, bản thân hắn hiện tại mặc dù nội lực dồi dào thế nhưng cũng chỉ có thể chạy đến bước thứ bốn mươi bảy đã là cực hạn.

Hắn lúc này đang đứng đối diện với đầu Hắc Báo cuối cùng, cũng là con đầu đàn. Là ma thú tứ giai nên cơ thể nó to hơn những con còn lại, móng vuốt cũng sắc bén hơn, đặc biệt là nó đã khai mở ra linh trí nên rất thông minh, già dặn.

Hắc Báo đầu đàn nhìn hắn giận dữ, đàn của nó chưa bao giờ gặp chuyện như thế này, nó hận không thể ăn tươi nuốt sống nhân loại trước mắt ngay lập tức.

--" Gràooo..."

Rống lên một tiếng, hắc báo bắt đầu tấn công, cặp vuốt không ngừng cào về phía trước, mỗi chiêu đều là chí mạng. Hắn liên tục tránh né, đoạn thủy kiếm cùng móng vuốt va chạm vang lên từng tiếng leng keng. Hắc báo tụ ra một phong trảo cực lớn đánh về phía hắn, hắn nhanh chóng vận thân pháp tránh né, sau đó lại tiếp cận, chém ra một kiếm vào mạng sườn của nó, thế nhưng tốc độ của nó cũng không hề chậm, lắc mình một cái tít tắp tránh khỏi một kiếm kia. Hắc Báo tiếp tục tụ ra hai phong trảo không ngừng tấn công, khiến hắn phải chật vật né tránh, liên tục bị bức lui, cấp độ hiện tại của hắn đối phó với ma thú tứ giai là điều vô cùng khó khăn. Hắn vừa tránh né vừa tìm thế phản công, nghiêng người tránh khỏi một trảo, hắn chống mũi kiếm xuống

đất lấy đà hát người lên cao sau đó tiếp tục đập lên một thân cây gần đó lộn một vòng trên không tiếp đất cách đầu hắc bảo vài trượng, không chần chừ hấn vận chân khí vào bàn tay, khởi động bộ pháp, tốc độ như quỷ mị đánh tới một chưởng, nhanh đến mức nơi hấn đi qua để lại vô số tàn ảnh, đầu Hắc Bảo không kịp phản ứng dính trọn một chưởng, bị chấn bay vào một thân cây to khiến thân cây vỡ nát.

Một chưởng này tuy không thể giết chết nó nhưng đã làm nó bị thương nặng, không thể đứng lên được. Nằm thoi thóp dưới đất nó dùng ánh mắt oán độc nhìn hấn, hấn không quan tâm, bước đến trước mặt nó, ánh mắt lạnh lùng, Đoạn Thủy kiểm gió lên mũi kiểm hướng vào mi tâm của nó đâm xuống.

.....

Sau khi xử lý bảy hắc bảo thu được mấy viên yêu đan tam giai, cùng một viên tứ giai, hấn tiếp tục đi sâu vào u lâm.

"Ma thú cũng giống như nhân loại, sau khi đạt tam giai sẽ tụ ra yêu đan. Yêu đan là kết tinh của quá trình tu luyện của ma thú, ẩn chứa nguồn năng lượng to lớn, phẩm giai càng cao năng lượng càng lớn. Ma thú có thuộc tính khác nhau sẽ sinh ra yêu đan khác nhau".

...

Đột nhiên hấn cảm thấy tim mình run lên, giống như có thứ gì đó ở gần đây đang kêu gọi hấn, hấn cảm thấy thứ đó dường như rất thân thuộc. Nghe theo tiếng gọi của trái tim, hấn không ngừng xuyên qua các lùm cây, cuối cùng đi tới một hồ nước. Hấn không quan tâm hồ nước kia mà tập chung chú ý vào một quả trứng kì lạ đang lơ lửng phía trên một cái tổ được làm bằng những hòn đá đủ màu lấp lánh. Quả trứng toả ra vầng hào quang nhàn nhạt, trên vỏ trứng còn có những đường vân kì lạ, hấn chưa bao giờ nhìn thấy một quả trứng như thế, hấn có cảm giác như chính quả trứng này đang kêu gọi hấn.

Đột nhiên mặt hồ gọn sóng, sau đó từ dưới nước một đầu cự ngạc trồi lên khiến hấn giật mình, đầu cự ngạc từ từ ra khỏi mặt nước để lộ thân hình khủng bố của nó, từ lúc sinh ra tới giờ hấn chưa từng thấy con nào dữ như con này, nó dài ít nhất cũng cỡ mười trượng, toàn thân trắng muốt như bị bạch tạng vớt cái mồm đầy răng nhọn hoắt, hấn tự hỏi không biết nó có phải đến từ thời cổ đại hay không nữa.

Nơi mà đầu cự ngạc đang hướng tới chính là quả trứng kì lạ kia, thoát đầu hấn nghĩ đó là trứng của nó, thế nhưng nội tâm hấn đột nhiên mách bảo rằng quả trứng kia đang gặp nguy hiểm, hấn phải nhanh chóng cứu nó nếu không thì sẽ không kịp. không có thời gian suy nghĩ, một lần nữa nghe theo tiếng gọi của trái tim, tay cầm chặt Đoạn Thủy kiếm, lao người ra khỏi bụi rậm, hấn di chuyển với tốc độ tối đa, một kiếm hướng đầu cự ngạc kia đâm tới, phía sau không ngừng có những tàn ảnh được tạo ra.

--"Yaaaaaa..."

Lạc Kỳ Nam

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Quyết chiến với cự ngạc

--"Yaaaaaaa..."

Keng..

Vô Minh di chuyển nhanh hết mức, vung Đoạn thủy kiếm đâm thật mạnh vào đầu cự ngạc, thế nhưng không có máu tươi chảy ra chỉ thấy mũi kiếm chạm vào cự ngạc vang lên một tiếng keng, không thể xuyên vào.

--"Gràooooo..."

Đang yên lành đột ngột bị tấn công khiến cự ngạc gầm lên tức giận, Hấn thấy thế bật người về sau mấy bước cầm kiếm thủ trước người. Cự ngạc soay đầu lại, ngay lập tức há cái mồm với đầy răng nhọn hoắt lao về phía hấn.

Hấn lạnh sống lưng, nhanh chóng vận lưỡng ba vi bộ trong sát na tránh khỏi một kích khiến cho cự ngạc chỉ cắn được tàn ảnh, thế nhưng nó lại không để hấn nhẹ nhàng như dấy lập tức vung cái đuôi đánh về phía hấn, tốc độ quá nhanh hấn không thể tránh kịp chỉ có thể vận công bảo hộ.

--"Ầm.."

Mặc dù Càn Khôn Đại Na Di có thể giảm lực đạo xuống thấp nhất thế nhưng hấn vẫn bị một đuôi này đánh văng, bay thẳng vào lùm cây.

Sau khi đánh bay Vô Minh, cự ngạc không thèm để ý đến hấn nữa mà quay trở lại với quả trứng kia.

Vô Minh từ trong bụi rậm bò ra, dáng người chật vật, trên đầu còn dính vài chiếc lá. Hấn thật không hiểu tại sao bản thân lại dính vào trận chiến này, đầu cự ngạc kia chính là một ma thú tứ giai hậu kỳ gần đến đỉnh phong, hấn hoàn toàn không phải là đối thủ, nếu không phải khi này có càn khôn đại na di cùng với âm dương chi khí bảo hộ, hấn đã sớm bị một đuôi lúc này đánh chết.

Cự ngạc đến gần quả trứng kia thì tham lam há miệng ra định đón lấy. Hắn thấy vậy nội tâm nổi lên tia hoảng sợ, ngay lập tức lao ra, Lăng ba vi bộ tăng tốc cực hạn, vô số tàn ảnh được tạo ra. Thế nhưng cự ngạc đang ở quá gần quả trứng còn hắn thì cách quá xa, hắn không thể nào đến kịp. "Phải nhanh hơn" trong đầu hắn chỉ còn một suy nghĩ như vậy, thế nhưng Lăng Ba Vi Bộ đã chạy đến bước thứ bốn mươi bảy, sắp đạt đến giới hạn của hắn, nếu muốn đến kịp hắn phải chạy hết sáu mươi bốn bước. Âm dương nội đan cực hạn xoay tròn, chân khí không ngừng cuộn cuộn sinh ra, bốn mươi tám bước, bốn mươi chín..... năm mươi tám... sáu mươi mốt...

--" Sắp được rồi, một chút nữa thôi,...".

Hắn cắn chắc răng, điên cuồng vận chân khí chạy đi, không gian như ngừng lại, không còn tàn ảnh được tạo ra mà chỉ có một hư ảnh màu trắng kéo dài. Cự ngạc ánh mắt tham lam, cái mồm há ra thật lớn sau đó tấp vào quả trứng.

--" Phập..".

Cự ngạc chợt cảm thấy không đúng, nó không cảm giác thấy có quả trứng ở trong miệng, nó khẽ lắc đầu tìm kiếm xung quanh.

--" Người tìm cái này đúng không..".

Vô Minh lúc này đang lồm cồm từ dưới đất bò dậy, trên tay đang ôm quả trứng.

Lúc này khi cự ngạc sắp ngoạm được quả trứng, hắn đã nhanh chóng chớp lấy được nó sau đó lộn người thoát khỏi cái mồm khỏi cái mồm khổng lồ của cự ngạc.

Cự ngạc nhìn thấy miếng ăn trong miệng bị người khác cướp lấy thì vô cùng tức giận, ánh mắt hung ác lao về phía hắn.

Hắn nhìn cự ngạc lao tới ánh mắt không hoảng sợ cũng không bỏ chạy, đơn giản vì hắn không thể chạy thêm được nữa. Chân khí cuộn cuộn vận chuyển vào tay phải bao phủ luôn cả đoạn thủy kiếm. Hắn đã sắp dùng toàn lực vào chiêu cuối cùng.

--" Càn Khôn Nghịch đảo kiếm".

Tay kiếm vung lên, đảo một vòng trên không sau đó chém ra một đạo kiếm về phía cự ngạc. Càn khôn nghịch đảo kiếm này chính là một chiêu kiếm mà hắn đã lĩnh ngộ được trong năm năm qua, chiêu kiếm này là do hắn dựa vào càn khôn nội khí trong cơ thể mình mà sáng tạo ra, kết hợp với nội lực của càn khôn đại na di sẽ tạo ra uy lực vô cùng, nếu luyện đến mức thượng thừa có thể nghịch đảo càn khôn, chế đôi thiên địa.

Một đạo mang kiếm này vô cùng cuốn bạo không ngừng cây nát mặt đất, cự ngạc đối mặt với một kiếm này cũng có chút run sợ, không ngừng bị kinh lực bức lui.

Thế nhưng đạo kiếm mang cũng chỉ có thể bức lui cự ngạc chứ không tạo thành chút tổn thương nào.

Kinh lực qua đi, cự ngạc đắc ý gầm lên một tiếng, hung hăng lao về phía hắn, tốc độ vô cùng nhanh hoàn toàn không giống với ngạc ngư thông thường.

Vô Minh sau khi xuất một chiêu toàn lực cũng lao đảo gục xuống, phải dùng kiếm chịu lại để không ngã. Chân khí trong người hắn hiện tại đã cạn kiệt, không còn sức để mà đứng vững. Hắn một tay khư khư ôm lấy quả trứng, một tay cầm chặt đoạn thủy kiếm nhìn đầu cự ngạc kia đang lao tới ánh mắt có chút tuyệt vọng.

Đột nhiên đầu Cự ngạc đang hung bạo lao đến bỗng dừng lại, ánh mắt nó có chút hoảng sợ ngó qua lại, sau đó nhanh chóng quay đầu bỏ chạy trở về hồ nước.

Hắn nhìn đầu cự ngạc cũng không hiểu chuyện gì, thở phào một hơi. Thế nhưng không để hắn nhẹ nhàn được bao lâu khi trong bụi rậm một đầu hung thú đi ra khiến hắn vô cùng kinh ngạc xen lẫn hoảng sợ. Đầu hung thú toàn thân màu trắng, thân dài uốn lượn, dưới bụng có bốn chân, đầu mọc sừng, mõm dài răng nhọn, trên cổ có bờm... Chính là sinh vật trong truyền thuyết của địa cầu, một con Bạch Long.

Đầu bạch long vô cùng to lớn, không kém cự ngạc lúc này là bao, còn có phần uy thế hơn rất nhiều khiến người vừa nhìn đã sợ, đứng cạnh đầu bạch long còn có một lão nhân, râu tóc bạc phơ, dáng người hư ảo như có như không.... Lão chấp tay sau lưng khoan thai đứng nhìn hắn.

Nhìn lão giả cùng đầu bạch long cứ chằm chằm nhìn mình, nội tâm hắn khẩn trương, tay kiếm cầm chặt, sắc mặt nhú lại.

--" Không cần khẩn trương, ta không làm hại ngươi đâu,... ta đã xem trận chiến của ngươi từ nãy đến giờ..".

Lão giọng trầm trầm, thái độ ung dung mà uy nghiêm.

--" Xem ta này đến giờ...".

Hắn nghe lão nói vậy có chút ngạc nhiên, tay kiếm cũng buông lỏng, thế nhưng tâm đề phòng vẫn còn.

--" Theo ta...".

Lão giả phát tay một cái, không thèm quan tâm hắn thân nhiên bước vào rừng cây.

Hắn không hiểu chuyện gì, ôm lấy quả trứng trên tay lão đeo đi theo lão già. Lão là người đầu tiên hắn gặp dưới này trong năm năm qua. Mặc dù nhìn lão đã già nhưng khí thế vô cùng bức người, đặc biệt là lão không hề đi mà chỉ lơ lửng trên không khiến nội tâm hắn vô cùng rung động.

Hắn đi theo lão tới một động phủ, bên trong động là một mảng tối đen. Lão khẽ hất tay một cái lập tức những ngọn đuốc trên vách bùng cháy vô cùng ảo diệu. Động phủ phút chốc sáng lên, có thể nhìn thấy cảnh vật bên trong. Bên trong động phủ cũng không có gì chỉ có một chiếc giường đá, xung quanh cũng chỉ có đá và đá.

Lão từ từ đi vào trong Vô Minh cũng lùi thui theo sau. Đột nhiên bàn tay lão gọn sóng, một luồng hỏa diễm bốc lên, sau đó lão soay người hướng phía hắn đánh tới.

Hắn thấy lão đột nhiên đánh tới thì hoảng sợ, tay vận chân khí tụ ra một vòng tròn âm dương đón lấy một chưởng kia.

--" Âm....".

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Bái sư - Đồng tâm chi mệnh

Âm.....!

Một quyền của lão già cùng đồ án âm dương của Vô Minh va chạm phát ra tiếng nổ trầm đục, không gian không ngừng gọn sóng. Thế nhưng điều lạ ở chỗ một quyền kia vừa nhìn vô cùng cuồng bạo dậy mà khi va chạm với đồ án âm dương lại vô cùng nhẹ nhàng, nhìn như cả hai đang hoà vào nhau... Lão nhìn vào đồ án mà hắn đánh ra, đôi mày khẽ nhíu lại. Nhẹ nhàng hất tay một cái, đồ án lập tức bị đánh tan, hắn cũng bị phản chấn lao đảo về sau mấy bước. Lão nhanh chóng thu tay lại, trở về phong thái điềm đạm như cũ.

--" Có chút ý tứ, tâm đề phòng vẫn có".

Lão nhìn hắn gật đầu một cái sau đó trầm trầm nói.

--" Lão nói dậy là ý gì...".

Hắn nhìn lão ánh mắt nghi hoặc, không hiểu.

Lão không nói thêm gì, quay lưng lại, tiếp tục đi vào trong động phủ mặc kệ hắn đứng ngơ ngác, lão vào tới trong động liền tọa lên giường đá, đầu bạch long cũng vào theo sau, lười biếng đi đến một góc động khẽ vươn mình nằm xuống.

--" Còn không mau vào đây..".

Khi hắn còn đang ngơ ngác đứng ở lối vào thì đã nghe tiếng lão vọng ra. Hắn hít một hơi thật sâu sau đó chậm chậm bước vào.

Xuyên qua một lối đi hẹp hắn bước vào trong động phủ, không gian bên trong khá rộng khác với lối đi chật hẹp ở ngoài, lão già đang ngồi sắp chân ở trên giường đá, ánh sáng mờ mờ từ những ngọn đuốc làm cho lão càng thêm thần bí.

--" Ngồi đi..".

Lão khẽ chỉ tay vào một tảng đá vuông ở góc động, ý bảo hắn ngồi xuống.

--" Tiểu tử, ngươi tên là gì".

Lão giọng trầm trầm hỏi.

--" Tiểu tử gọi là Vô Minh..".

Hắn không biết lão già trước mặt là ai, muốn gì ở hắn, thế nhưng chắc chắn là một nhân vật không tầm thường, nên hắn không dám vô lễ mà cung kính trả lời.

--" Ngươi có biết tại sao ta lại kêu ngươi đến đây không..".

Hắn không nói gì chỉ khẽ lắc đầu.

--" Vì xuất năm ngàn năm qua, ngươi là người duy nhất sống sót sau khi rơi xuống nơi này".

Lão vuốt chòm râu dài hư ảo, trầm trầm nói.

--" Người duy nhất, năm ngàn năm...".

Hắn có chút ngạc nhiên không hiểu những gì lão nói.

--" Đúng vậy, ngươi chính người đặc biệt nhất, cũng là người ta đang tìm".

--" Ta...lão tìm ta".

Nghe lão nói hắn càng lúc càng mơ hồ, lão cần hắn để làm gì.

--" Ừm, Ngươi qua đây...".

Hắn nghe lão gọi thì lảo đảo đi tới.

--" Ngươi có muốn nhận ta làm sư phụ, tiếp nhận truyền thừa của ta hay không".

Lão nhìn thẳng vào mắt hắn sau đó lên tiếng hỏi.

--" Người, người nói sau...".

Hắn kinh ngạc lắp bắp, đầu óc thì quay cuồng. Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, tự nhiên lão giả thần bí này lại muốn thu hắn làm đồ đệ, mọi thứ diễn ra quá bất ngờ khiến hắn không kịp tiếp nhận.

--" Sao, có muốn hay không..".

Lão thấy hắn ngây ngốc đứng đó thì hỏi lại.

Bộp, bộp...

--" Đệ tử Vô Minh bái kiến sư phụ, xin sư phụ nhận của đệ tử một lạy".

Hắn nhanh chóng quỳ xuống, cung kính đập đầu, hắn tuy không biết lão giả này rốt cục là người thần bí phương nào, muốn gì ở hắn, thế nhưng hắn nhìn ra lão không có ác ý với hắn, sau trận chiến năm xưa hắn nhận ra bản thân hắn vô cùng non yếu. Hắn phải nhanh chóng mạnh lên để có thể bảo vệ người mà hắn yêu thương, vì thế nên nếu lão có ý định thu hắn làm đồ đệ thì hắn có lý do gì để từ chối chứ.

--" Ừm, được rồi, đứng lên đi..".

Lão gạt đầu tỏ vẻ hài lòng trước thái độ của hắn.

--" Đa tạ sư phụ..".

Hắn lễ phép thưa một tiếng rồi đứng dậy.

Lão không nói thêm gì tay đột nhiên kết thủ ấn sau đó từ trong mi tâm của lão một ẩn ký hình con mắt từ từ bay ra, con mắt này được tạo bằng vô số đường vân huyền ảo, xung quanh tỏa ra hào quang lấp lánh.

--" Đây là truyền thừa của ta, chuẩn bị tiếp nhận, Giữ vững tinh thần".

Lão hô lên một tiếng rồi đem ẩn ký đánh thẳng vào mi tâm hắn. Hai mắt hắn nhắm nghiền, cảm nhận sự khác lạ bên trong thức hải, như có một luồng thông tin đang chạy vào, luồng thông tin này nhiều vô kể, giống như biển cả mênh mông, hắn có thể cảm nhận được một thứ gì đó đang tồn tại trong thức hải. Một lúc sau, hắn chợt mở mắt ra, trong mắt bắn ra tinh quang chói sáng, bên trong đồng tử xuất hiện ẩn ký giống như con mắt lúc này.

--" Sư phụ vừa rồi là..".

Cảm nhận sự khác biệt trong đầu mình, hắn có chút tò mò hỏi.

--" Đó là bảo vật mà lúc sinh tiền ta vô tình có được, là một thần bảo gọi là Thiên Nhân, có khả năng nhìn thấu vạn vật trong thiên địa, khắc chế yêu tà. Bên trong ẩn chứa một nguồn sức mạnh vô cùng lớn, cộng thêm hồn lực cùng những kiến thức ta tích góp được trong mấy ngàn năm qua đều nằm ở trong đó, hôm nay ta truyền nó lại cho ngươi...".

Lão ôn tồn giải thích.

--" Sư phụ, thứ này quá quý trọng...".

Hắn vô cùng kinh ngạc, không ngờ vị sư phụ này vừa ra tay đã xuất ra thủ bút lớn đến vậy

--"Người đã là đệ tử của ta thứ này là người nên nhận được, với lại chính nó cũng đã chọn người giờ người chính là chủ nhân mới của nó..".

--"Nó chọn con sao...".

Hắn có chút ngạc nhiên hỏi.

--"Ừm, Thiên Nhân này không phải phạm vật, nó chính là một thần bảo tồn tại từ thời thượng cổ, nó tự có linh trí của mình, sẽ tự tìm chủ nhân mới của mình... nó hôm nay chọn người cũng có nghĩa người đã tiếp nhận truyền thừa lớn nhất của ta, trở thành đệ tử đầu tiên của Thiên Nhân Linh Tôn ta".

Lão trầm trầm nói, phong phạm uy nghiêm vô cùng.

--"Đệ tử đa tạ sư phụ, đời này kiếp này nguyện vì sư phụ lên núi đao, xuống biển lửa".

Hắn nhanh chóng cảm kích quỳ xuống.

--"Được rồi không cần đa lễ... ta còn có chuyện muốn người đi làm".

--"Sư phụ muốn đệ tử làm gì...".

Hắn có chút tò mò hỏi. Hắn biết, lão muốn thu hắn làm đồ đệ, còn truyền thừa cho hắn chắc chắn là có điều kiện.

--"Việc này không dễ, sau này đến khi người đạt được thần cấp rồi tính...".

--"Thần cấp...".

--"Ừm, nơi mà ta muốn người đến không phải người bình thường có thể vào được, bây giờ người cứ chăm chỉ tu luyện là được".

--"Vâng thưa sư phụ..".

Hắn cúi đầu cung kính đáp.

--"Ta còn một chuyện nữa, chính là nó...".

Lão khẽ đưa tay chỉ quả trứng trong tay hắn.

--"Ý sư phụ là quả trứng này..".

Hắn nhìn quả trứng trong tay mình sau đó lại nhìn lão

--"Ừm, đó không phải là trứng tầm thường, đó chính là một quả trứng rồng..".

--"Trứng rồng... chẳng lẽ...".

Hắn nghi hoặc nhìn đầu bạch long đang say ngủ..

--"Đúng vậy chính là trứng của nó..".

--"Trứng của bạch long sao...".

Hắn trải qua từ kinh ngạc này sang kinh ngạc khác, hắn không ngờ quả trứng nhìn có chút khác thường này lại là trứng của một đầu bạch long hùng vĩ kia. Hắn thắc mắc từ lúc đầu đến giờ tại sao đầu bạch long kia lại cứ hay lờm hắn, thì ra đây là trứng của nó.

--"Ừm...".

Lão nhẹ gật đầu một cái.

--"Có phải người có cảm giác người cùng nó có một mối liên kết hay không".

--"Đúng, sao sư phụ biết..".

Những gì lão nói cũng chính là những gì hắn đang thắc mắc, hắn cùng với quả trứng kì lạ này không có một chút quan hệ, thế nhưng lại tồn tại một mối liên kết, làm hắn có cảm giác vô cùng thân thiết.

--"Người có biết tại sao không..".

Hắn tất nhiên là không biết rồi..

--" Đó là vì ngươi cùng nó có Đồng Tâm Chi Mệnh..".

--" Đồng tâm chi mệnh là gì thừa sư phụ...".

--" Đó là hai người sinh ra đã mang một liên kết, có thể tâm linh tương thông, cùng nhau chia sẻ con tim...".

Cái gì mà chia sẻ con tim, hắn càng nghe càng cảm thấy mơ hồ..

--" Quả trứng này từ khi sinh ra thì đã ngủ yên không động đậy suốt năm ngàn năm nay, chính là vì nó chờ một người có đồng tâm chi mệnh đến tìm nó. Hôm nay bỗng nhiên nó tự tỏa ra linh khí kêu gọi người chứng tỏ ngươi là chi mệnh đồng tâm của nó..".

Hắn rốt cục cũng hiểu ra mọi chuyện, không ngờ trên thế gian lại có chuyện như vậy, thế nhưng mà quả trứng này đã tồn tại từ năm ngàn năm trước không phải trở thành hoá thạch rồi sao.

--" Sư phụ, thế nó còn sống hay không..".

--" Tất nhiên là còn, ngươi còn nhớ cái tổ nơi ngươi lấy được nó hay không. Đó được làm từ linh thạch ngũ sắc, cũng nhờ đó mà nó có thể tồn tại đến giờ".

Lão cứ thế ôn tồn nói, những thắc mắc trong đầu hắn cũng dần được sáng tỏ.

--"Nếu muốn nó nở các ngươi phải chính thức trở thành đồng tâm chi mệnh.. Bây giờ ta sẽ giúp các ngươi liên kết với nhau".

--" Sư phụ, làm sao để liên kết".

--" Chính là các ngươi phải chia sẻ trái tim cho nhau".

Lão thần nhiên nói.

--" Cái gì... ".

--" Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, giữ vững tâm thần".

Lão hô lên một tiếng tay kết thủ ấn đánh ra hai luồng đạo khí, một vào quả trứng còn một thì xuyên vào ngực hắn.

--" Aaaaaa.....".

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Truy đuổi lộc vận

--" Aaaaaa".

Vô Minh cảm thấy lồng ngực nhói đau như trái tim đang muốn nứt ra, rồi phút chốc hắn như ngừng thở khi đạo chi khí rút ra khỏi ngực hắn mang theo một quả cầu ánh sáng, khoảnh khắc ấy hắn cảm thấy sự sống của mình đã kết thúc, không còn cảm thấy tim đang đập nữa.

Hai đạo chi khí đồng loạt xuất ra mang theo hai quả cầu ánh sáng một là từ trong người hắn một là từ trong quả trứng, hai quả cầu soay tròn trên không trung sau đó từ từ sáp nhập vào nhau, mọi thứ diễn ra trong phút chốc rồi kết thúc hai quả cầu lại tách ra sau đó trở về lại chính chủ.

Khi quả cầu trở lại lồng ngực hắn mới khom người thở hồng hộc mồ hôi trên trán ứa ra, khoảnh khắc ấy giống như dài vô tận, có cảm giác chết đi sống lại một lần nữa.

Còn về quả trứng sau khi quả cầu kia chui vào chợt lấy lại một tia sinh cơ nhàn nhạt, mơ hồ còn nghe tiếng tim đập bên trong khiến hắn kinh ngạc không thôi, hắn có cảm giác sinh mệnh trong kia chính là một phần của hắn đây. Đầu bạch long sau khi cảm nhận được sự thay đổi của quả trứng liền đi đến ngậm lấy nó đem lại một góc động sau đó cuộn người vây lấy quả trứng vào trong, thậm trí nó còn không thèm nhìn hắn một cái khiến hắn bất đắc dĩ không thôi.

Lão già thu hồi hai đạo chi khí thì cũng nhắm mắt lại, bàn tay đặt lên gối, im lặng không nói lời nào.

--" Sư Phụ.....".

Hắn định nói gì đó nhưng lại thôi, cũng ngồi khoanh chân lại tiến nhập trạng thái tu luyện.

.....

Năm ngày qua đi, Vô Minh ngoài trừ thời gian đi ra ngoài săn thú, tìm thức ăn thì điều ở trong động phủ tu luyện, năm năm qua hắn đã sớm quen với cảnh nhàm chán nơi đây. Còn về phần lão giả thì năm ngày nay lão vẫn cứ ngồi im ở đó cả một chút động đậy cũng không có cứ như một bức tượng vậy.

.....

--" Phù... ".

Thu hồi tu luyện, hắn thở ra một ngụm chộc khí, tu vi chậm chậm tăng lên đã là vũ tướng tam giai trung kỳ. Hắn đưa cặp mắt khê đảo xung quanh một vòng, đầu bạch long cứ lù lù nằm đó, hai mắt nhắm nghiền cứ như đã ngủ say, ngay cả sư phụ hắn cũng ngồi im không nhúc nhích, cứ như hắn là kẻ dư thừa, bị bỏ lẻ loi một mình. Khê cười khổ một cái, hắn vươn mình đứng dậy định đi ra ngoài thì chợt thấy lão sư của hắn khẽ nhúc nhích, sau đó lão đánh tay một vòng khiến cho không khí xung quanh gọn sóng lăng tăng, rồi chậm chậm mở mắt ra.

--" Sư phụ, người tỉnh rồi à..".

Hắn thấy lão mở mắt ra liền đi đến cung kính thưa.

--" Ủm, sao rồi mấy hôm nay cảm thấy thế nào".

Lão chỉ ừm nhẹ một tiếng rồi chậm chậm hỏi han.

--" Tốt ạ, không có việc gì cả, àh sư phụ chuyện hôm trước là sao".

Hắn gật đầu một cái cũng không thể hiện gì sau đó tò mò hỏi.

--" Ủm, hôm đó ta dùng hồn lực đem tách trái tim của con và nó sau đó sáp nhập lại để cho hai con chính thức trở thành đồng tâm chi mệnh..".

Lão thái độ không mặn không nhạt thong thả nói.

--" Sao, người tách trái tim con ra...".

Hắn có chút kinh ngạc, vốn hắn đã đoán mò được kết quả, thế nhưng nghe lão nói hắn vẫn cảm thấy kinh ngạc, đem tách trái tim ra mà vẫn còn sống thì đúng là thần kỳ a.

--" Ủm, cũng không phải chuyện gì to tát con cũng không cần kinh ngạc,... không nói chuyện này nữa, con định đi đâu sao".

--" Con định ra ngoài săn vài con thú làm thức ăn..".

Hắn vẫn thái độ cung cung kính kính nói, thế nhưng lão thì một mực thâm trầm, nhìn lão làm hắn chợt nhớ người sư phụ của hắn ở luyện khí đường, người đã bảo vệ hắn ở bờ vực, Lâm Huyền.

--" Ủm, đi đi, nhớ cẩn thận ở đây có mấy đầu hung thú cao giai nếu gặp chúng đừng có đối đầu nghe chưa...".

Lão phát tay bảo hắn đi nhưng cũng không quên dặn dò khiến trong lòng hắn có chút ấm áp lập tức vui vẻ thưa một tiếng rồi bước ra ngoài.

--" Hít hà...".

Vừa bước ra khỏi động hắn liền hít vào một ngụm khí lớn, nội tâm sáng khoái nhẹ nhàng, cả người thong thả bước đi, không quên bứt đầu đó một ngọn cỏ bỏ vào miệng vừa đi vừa vi vu huýt sáo...

--" Chết tiệt sao lại nhanh dậy chứ...".

Hắn lúc này đang di chuyển với tốc độ cực nhanh, lăng ba vi bộ sau khi đạt tới bước thứ sáu mươi bốn đã khiến tốc độ của hắn tăng lên rất nhiều, nhìn bằng mắt thường chỉ thấy hắn như một con gió xoẹt ngang rồi biến mất. Thế nhưng lúc này về mặt hắn lại nhăn nhó khó coi, vừa chạy vừa chửi lầm bầm.

Phía trước hắn một đầu thú đang di chuyển rất nhanh còn có phần nhanh hơn hắn. Đầu hung thú này là một con Hắc bạch Phong luân lộc, là ma thú phong hệ tam giai, chính là một trong những ma thú có tốc độ nhanh nhất ở

Hoàng Linh Đại lục này, Vô Minh nhìn nó ánh mắt vô cùng chán ghét, mặc dù lăng ba vi bộ đã dùng hết sáu mươi bốn bước chạy thể nhưng hắn vẫn bị con lộc vẫn này dắt mũi, Nhìn nó vô cùng linh hoạt không ngừng lách qua những lùm cây với tốc độ nhanh như gió. Nó lúc này cũng vô cùng âm ỉ, nó mang danh là chạy nhanh nhất u lâm này, ở đây không có con ma thú nào sánh nổi với nó, đây mà hôm nay nó lại bị nhân loại này đuổi theo không bỏ, mặc dù đã cố sức chạy vẫn bị hắn theo sát.

Cả hai cứ thế xoẹt qua những tàn cây. Lúc này hấn đã không còn kiên nhẫn, con tức đã lên tận họng, hấn thuận thế đập vào một thân cây nhỏ, thân cây bị ép nghiền hấn qua một bên sau đó lực đàn hồi bắn ngược lại, hấn như mũi tên bắn thẳng về phía trước, Đoạn Thủy kiếm xuất hiện trên tay hướng phía đầu lộc vẫn kia lao tới, mắt thấy sắp bắt kịp nó hấn liền cười lạnh một cái, tay kiếm vung lên, thuận thế chém xuống. Tưởng đâu sẽ hạ sát được nó ai ngờ nó lại vô cùng nhanh nhạy tức thời lách mình tránh né được một kiếm của hấn. Hấn mắt đã đâm sâu vào một thân cây ngã sóng soài trên mặt đất, Lộc vẫn không ngừng lại mà tiếp tục chạy, thế nhưng lại ngoái đầu lại nhìn hấn bằng ánh mắt đặc ý, ai ngờ chỉ trong giây phút bất cẩn không chú ý nó vô tình vấp phải một gốc cây chắn ngang sau đó ngã chúi đầu lăn mấy vòng trên đất làm khói bụi văng mù mịt.

Vô Minh sau cơn choáng váng, loạn choạng đứng dậy, chợt thấy lộc vẫn cũng ngã lăn thì bật cười trừ tức một tiếng, cầm đoạn thủy kiếm trên tay thông thả bước tới. Lộc vẫn nằm trên đất cố vung tay đứng lên, thế nhưng hai chân trước đã bị thương không thể cử động, sau một hồi gầy dựa nó liền bất lực nằm trơ ra, cặp mắt nhìn nhân loại đang đi tới ánh mắt có chút thê lương, không phục, bức tức... vô cùng vô tận loạn xạ ngẫu cả lên...

--" Sao, không chạy tiếp đi...".

Hấn chậm chậm đi tới cất giọng như mỉa mai trừu tức. Lộc vẫn nằm dưới đất không nói gì chỉ kêu oản oản mấy tiếng(Nói được mới ghê..) rồi nằm im thín thít như chấp nhận số phận.

--" Hừ, hôm nay phải đem ngươi về làm bảy món để hạ giận a..".

Hấn hừ lạnh một tiếng, tay kiếm vung lên định kết liễu con vật tội nghiệp này, thế nhưng trong khoảnh khắc ấy hấn lại dừng kiếm, mắt hấn nhìn chăm chăm vào mắt nó, hấn cảm thấy ánh mắt nó vô cùng hiền lương, đáng thương bất chợt hấn không xuống tay được.

Lộc vẫn cũng kinh ngạc khi hấn lại ngưng xuống tay, nó nhìn nhân loại trước mắt này ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, bất chợt nó thấy ánh mắt khác lạ của hấn khiến nó chợt rùng mình, nội tâm thầm nghĩ không phải hấn là một tên biến thái, nhìn thấy vẻ thanh tao của nó liền nổi thú tính định làm chuyện sáng bậy chứ, nghĩ tới đây trán nó đỏ mồ hôi lạnh, ướt cả một bết lông trên trán. Nếu Vô Minh mà biết được chắc sẽ ối máu tám lần mà chết mất.

Hấn từ từ đến gần trong sự hồi hộp của nó rồi cất tiếng tăng hấn.

--" Nè, ta thấy ngươi có chút dễ thương không nỡ giết ngươi, nên ta muốn....".

Nghe đến đoạn này trái tim của nó chìm ngấm, trong lòng thầm hô thôi rồi, hấn muốn ta thật rồi, chết, chết ta thật rồi...

Vô Minh không biết gì thân nhiên nói.

--".... Ta muốn thu ngươi là ma sủng, ngươi có chịu không".

Hấn nhìn nó nở một nụ cười thân thiện khiến nội tâm nó như viên đá bị ném xuống hồ, thì ra điều hấn muốn như vậy, sự hoảng loạn tiêu giảm suýt chút thì gạt đầu đồng ý thế nhưng vẫn còn một chút cao ngạo liền ngoắt đầu sang một bên, bộ dáng như ngươi thích chém thích giết thì tùy ta không khuất phục đâu.

--" A, còn dám không đồng ý, có tin ta thiên ngươi xong rồi cạo sạch lông đem treo ở bia rừng cho ma thú khác xem hay không..".

Nhìn bộ dạng của nó hấn vừa bức lại vừa buồn cười, không ngờ sắp chết đến nơi mà còn chảnh chệ, liền mở miệng hăm dọa. Lộc vẫn nghe hấn nói liền dờ khóc dờ cười, ai mà ngờ hấn lại dùng hạ sách này đối với nó chứ, thế nhưng chưa kịp chạy hết dòng suy nghĩ nó đã nghe tiếng gió rít lên, thanh kiếm trong tay hấn đảo qua chỗ đó một cái khiến nó lạnh tái tâm hồn.

--" Sao, có đồng ý hay không..".

Hấn lại rặng hỏi, thần thái vô cùng nghiêm túc. Lòng nó vô cùng ảo não, chua chát, nó không ngờ nó lại rơi vào tình cảnh này, thế nhưng dưới sự uy hiếp của hấn nó rốt cục cũng gật đầu đồng tình. Hấn thấy vậy cũng vui vẻ xoa đầu nó, rồi tự dung lại vỗ đầu mình một cái sau đó thốt lên.

--" Chết ta quên hỏi sư phụ làm sao thu ma sủng rồi...".

Lộc vẫn ".."

.....

Thế nhưng mọi thứ đều bị gác qua một bên khi bên kia bỗng vang lên tiếng gong của một hung thú kèm theo là tiếng cây đổ gãy nghe răng rắc. Cả Vô Minh cùng lộc vẫn đều nhìn về phía đó ánh mắt khẩn trương.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Trấn Hồn Ân - Thu lấy Lộc Vần

--" Gràoooo.. gràoooo...".

Một tiếng gồng vang vọng xuyên qua những tàn cây, tiếng gậy đồ càng lúc càng gần, những ma thú cấp thấp bỏ chạy tán loạn. Vô Minh ánh mắt khẩn trương nhìn về phía phát ra âm thanh, thần sắc căng thẳng, nắm tay siết chặt, mà ngay cả Hắc Bạch Phong Luân lộc cũng nhìn chăm chăm về phía đó, ánh mắt có chút hoảng sợ.

--" Rầm rập rập..".

Một cây cổ thụ lớn như chẻ cánh rừng ngã xuống trước mặt hắn, tiếp đó từ trong tàn cây một hung thú với thân hình to lớn bay ra rồi rơi xuống đánh ỳnh một cái.

--" Ụm grào....".

Hung thú nhìn hắn bằng cặp mắt to như hai cái chén sau đó hung hăng gào lên một tiếng làm nước bọt văng tung toé, nó còn không ngừng dậm ngực bình bình, khí thế cuồng bạo vô cùng.

" Bạch Mao Thổ Ma Viên, ma thú tứ giai trung kỳ thổ hệ, giống đực, tính tình hung bạo, hiếu chiến". Nhìn đầu hung thú trước mắt Vô Minh liền khởi động Thiên Nhân xem xét nó. Đây là lần đầu hắn sử dụng Thiên Nhân, khi thiên nhân mở ra lập tức những thông tin của hung thú trước mặt liền hiện ra trong đầu. Đặc biệt hơn là thiên nhân này lại không cần hồn lực để khởi động, nó tự có linh lực của mình, hắn chỉ cần một ít tinh thần lực để khởi động.

--" Gràoo..".

Hung thú trước mặt này hình dáng nhìn như một con vượn thể nhưng to cao và hung hăng hơn nhiều, nó có bộ lông màu nâu đen với một túm lông màu trắng trên đầu nhìn vô cùng đặc biệt. Nó đứng đối mặt với hắn, hắn so với nó như con nít cùng người lớn, nó thờ phỉ phò, mắt nhìn chăm chăm vào nhân loại trước mặt, tên này từ đầu đến giờ chỉ đứng chăm chăm nhìn vào nó mà không có chút sợ hãi làm nó tức giận gào lên một tiếng, vung nắm đấm đánh về phía hắn. Hắn tức thời kinh hãi, một đám này vô cùng cuồng bạo, có thể nhìn thấy không gian bị đánh cho vụn vụn, gió rít lên vù vù, nếu bị nện trúng chắc chắn sẽ bị đánh thành thịt vụn. Hắn nào dám đối kháng, vận bộ pháp nhanh chóng tránh né, chỉ thấy một đám của bạch mao viên này nện âm xuống một cái làm cho mặt đất lồm xồm xuống một cái hố to, đất đá hỗn loạn. Hắn lúc này đang đứng cách đó vài dặm, ánh mắt kinh hãi không thôi, nếu như lúc này đứng ở đó chắc chắn chết không toàn thây. Bạch Mao Viên thấy hắn tránh được một đám của nó liền tức giận bưng bưng tiếp tục đánh tới một quyền, một quyền này còn nhanh và cuồng bạo hơn. Hắn không chần chừ lập tức tránh né khiến cho Bạch mao viên một lần nữa đánh hụt. Cứ thế nó cứ điên cuồng đánh xuống còn hắn thì chặt vật tránh né, từng tiếng ỳnh ỳnh không ngừng vang lên, cảnh vật xung quanh phút chốc hoang tàn, cây cối đổ rạp, mặt đất lồi lõm vô số hố sâu.

--" Gràoooo....".

Bạch Mao Viên giờ đã đánh đến đỏ ngầu mắt, liên tục dùng hai tay như hai cây chùy khổng lồ ầm ầm nện xuống, thể nhưng Vô Minh như một bóng ma quỷ mị, dù cho nó có đánh thế nào cũng không thể trúng hắn. Đang hung hăng bắt lấy hắn nó chợt bị mất đà chao đảo một cái rồi ngã đánh ỳnh xuống đất làm khói bụi bốc mù mịt.

Hắn nhìn thấy Bạch Mao viên ngã sóng soài liền không chậm trễ lao đến chỗ Lộc Vần đang nằm kinh hãi dưới đất từ nãy đến giờ.

--" Nè nè, ngươi có thể thu nhỏ không, chứ ngươi to dậy làm sao ta mang ngươi theo được..".

Hắn nhìn Lộc Vần to như một con ngựa giống nằm đó mà gấp gáp hỏi.

--" Ụm ừ...".

Ánh mắt nó có chút bất mãn, thể nhưng nó biết tình cảnh nguy hiểm trước mắt liền không chậm trễ chu lên một tiếng sau đó cơ thể nó liền từ thu nhỏ lại bằng một con chiquaqa mới dừng lại. Bên kia hung viên đang lật người bò dậy, hắn liền nhanh chóng ôm lấy lộc vắn, vận cước bộ lao nhanh khỏi đó, không quên lấy ra từ trong chiếc túi cũ ba vật hình cầu thuận tay ném về phía nó. Hung viên lúc này đã hoàn toàn đứng dậy, nhìn thấy hắn định ám toán mình liền đưa tay chụp lấy, nhìn thấy mấy quả cầu trong tay nó có chút khinh thường, thầm nghĩ nhân loại này lại đi dùng những thứ tầm thường này ám toán nó. Thế nhưng những thứ tầm thường trong tay nó bỗng nhiên xì khói và rồi.

--" Ầmmmmmm".

Đang không ngừng di chuyển dưới những tàn cây hắn chợt nghe tiếng nổ, khoe miệng bắt chợt nhếch lên, thứ mà hắn ném vào nó chính là Hắc Liên Châu đã lâu không dùng đến, những viên hắc liên châu này đã được hắn cải tiến, uy lực không phải tầm thường.

Lúc này nửa thân trên của Hung Viên toàn là khói đen, khi khói tan đi để lộ ra bộ dáng thảm hại của nó, lông trên người bị đốt cháy lôm chôm, còn có vài vết thương trước ngực, ngay cả chùm lông màu trắng trên đầu nó cũng bị đốt cháy quéo đen.

--" Ugràoooo".

Nó đã nổi cơn thịnh nộ, gồng lớn một tiếng, hai nắm tay quật mạnh xuống làm mặt đất nứt thành mạng nhện, nó chùng người xuống rồi bật mạnh một cái lao người đi như tên bắn, những cây cổ thụ trúng vào người nó giống như vô cùng yếu ớt, liên tục gãy đổ.

Vô Minh cứ thế, một tay xách Lộc Vần, chạy nước đại ào ào trong rừng, hướng hấn chạy tới chính là động phủ của lão sư hấn, mắt thấy chỉ còn một đoạn nữa là tới hấn liền mừng rỡ không thôi, thế nhưng hung viên phía sau đã đuổi theo sát đít, rồi thỉnh thoảng nó lấy đà thật mạnh sau đó tung người lên cao, nắm tay như đã chuẩn bị sẵn, cuồng bạo đánh tới. Hấn nghe tiếng gió rít sau lưng liền biết bản thân lâm vào tuyệt cảnh tiến thoái lưỡng nan, muốn tránh không được, chạy cũng không kịp đành cắn răng soay người lại tay đánh ra một đồ án âm dương soay tròn, cơ hồ còn có thể nhìn thấy một đạo càn khôn luân chuyển. Một quyền của hung viên nhanh chóng va chạm cùng đồ án, chỉ thấy một quyền này vô cùng cuồng bạo, thế đi như chẻ tre, đồ án âm dương phút chốc sụp đổ, Vô Minh như điều đứt dây bị phản lực chấn bay ngược về sau.

.....

Lúc này ở phía ngoài cửa của động phủ, lão giả đang thần nhiên đứng đó, đưa đôi mắt nhìn ngắm xung quanh, bất chợt một tiếng động lớn truyền qua từ bên kia cánh rừng làm hấp dẫn sự chú ý của lão. Bỗng nhiên từ trong lùm cây, một bóng người như điều đứt dây bay ra ngoài rồi sau đó rớt xuống lăn dài trên đất trượt một quãng mới dừng lại. Lão nhìn theo bóng người đó ánh mắt có chút bất ngờ, người đó không ai khác mà chính là Vô Minh vừa bị hung viên đánh bay.

--" Hừ...".

Hấn khẽ rên một tiếng sau đó chật vật đứng lên, bộ dáng vô cùng thảm hại, mặt tái nhợt, khoe miệng tràn máu, vừa nhìn đã biết bị thương không nhẹ, đặc biệt là cánh tay phải bị tổn thương rất nặng suýt chút thì bị phế. Lão có chút ngạc nhiên định mở miệng hỏi hấn thì từ trong rừng đột nhiên có một hung thú phóng ra, nó nhìn Vô Minh đang xanh xao đứng ở đó thì hung hăng gầm lên một tiếng chẳng hề quan tâm lão giả đang đứng ở đó trực tiếp đánh ra một quyền, thế như thái sơn ầm ầm lao xuống. Dưới một quyền cuồng bạo kia lão giả lại không hề dỗi sắc, thái độ lạnh lùng vẻ mặt còn có chút xem thường, chỉ thấy lão nhẹ nhàng nhất tay lên, tụ ra một vòng tròn ánh sáng hư hư ảo ảo bao phủ lão và hấn vào bên trong. Một quyền của hung viên khi thế bài sơn đảo hải thế nhưng khi va chạm vào vòng tròn ánh sáng tưởng chừng yếu ớt kia lại bị chặn lại, không thể đi vào dù là một tấc. Một quyền không được nó không dừng lại mà liên tiếp nện xuống mấy quyền, thế nhưng vòng tròn cứ như bàn thạch, không chút tổn hại.

--" Hừ, Súc sinh to gan, còn không mau đi.. ".

Giọng lão trầm trầm lạnh lùng, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, cánh tay thu lại rồi nhẹ nhàng đánh ra một chưởng. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Vô Minh hung viên thân hình to lớn lại bị một chưởng này đánh bay ngã sòng soài trên đất. Khói bụi bay mù mịt, nó hậm hực vài tiếng rồi chật vật bò lên, ánh mắt nhìn theo lão giả mang theo tia kinh sợ, rõ ràng đã bị ăn thiệt thòi lớn.

--" Còn không mau cút cho ta...".

Lão một lần nữa cất giọng, hung viên ban đầu còn có vẻ không phục, gầm gừ mấy tiếng, thế nhưng bị lão trừng mắt một cái liền như con sợ cha, thành thành thật thật quay người bỏ đi, trước khi đi còn lén trừng mắt với hấn một cái như ý nói đừng để ta gặp lại ngươi, sau đó phóng người, biến mất trong biển lá.

Sau khi hung viên rời đi, hấn mới thở phào một cái, chao đảo ngồi bệch xuống đất. Lão chuyển ánh mắt nhìn xuống sau đó nhìn vào con thú hấn đang ôm trong tay, trong mắt lộ ra một tia ngạc nhiên.

--" Đây là.... Phong Luân Lộc mà... Ngươi làm sao bắt được nó".

--" Nó sao... con phải rượt nó nửa ngày mới tóm được đó... ".

Hấn vuốt vuốt lông lộc vẫn đang nằm trong tay thần nhiên trả lời.

--" Cái gì...".

Lão kinh ngạc thốt lên một tiếng, Phong Luân Lộc chính là ma thú có tốc độ cực nhanh, không những thế con này lại là ma thú tam giai, muốn đuổi bắt được nó cần có tốc độ nhanh cỡ nào chứ.

--" Àh.. sư phụ à con muốn thu nó làm ma sủng thì phải làm như thế nào...".

--" Thu ma sủng sao, muốn làm không phải khó lại có rất nhiều cách... được rồi để ta dạy con một cách để thu ma sủng.. Sờ bàn tay ra....".

Hấn nhanh chóng sờ bàn tay phải ra đưa về phía lão giả.

--" Nhìn cho kĩ...".

Lão hô lên một tiếng, ngón tay trò di động lập tức trên bàn tay hấn vẽ ra một đồ án.

--" Sư Phụ cái này là...".

Hấn nhìn đồ án hư ảo trên bàn tay, ngờ nghệch hỏi.

--" Đây là Trấn Hồn Ấn, chính là một chiêu thức ta lĩnh ngộ được từ Thiên Nhãn, có tác dụng khắc chế linh hồn, đặc biệt có tác dụng với ma thú, đem một đạo ấn kí khắc vào linh hồn nó làm cho nó tuyệt đối chung thành...".

Lão vuốt vuốt chòm râu ôn tồn giải thích.

--" Lợi Hại vậy sao..".

Hắn nhìn đồ án trên tay lòng có chút cảm thán.

--" Được rồi nhớ rõ chưa... giờ nắm tay lại".

Hắn theo chỉ dẫn của lão nắm bàn tay lại, đồ án cũng theo đó tan biến làm cho hắn bờ ngỡ liền đưa mắt nhìn lão.

--" Được rồi, giờ con về lại đi...".

Hắn hiểu được ý của lão liền nhanh chóng làm theo, giống như lão lúc nãy ngón tay trở chuyển động, bắt đầu vẽ ra đồ án trên bàn tay trái. Thế nhưng nhìn thì dễ làm thì khó, đồ án mới vẽ được một nửa thì đã bị tan biến.

--" Chưa đủ tập chung, làm lại...".

Lão giọng nghiêm nghị nói với hắn.

Hắn cũng không bỏ cuộc lại tiếp tục vẽ đồ án, cứ thế gần hai canh giờ sau hắn cuối cùng cũng vẽ ra được một đồ án hoàn chỉnh. Nhìn đồ án trên tay hắn nhẹ thở ra một hơi, trán đổ mồ hôi ướt đầm, tinh thần có chút mệt mỏi.

--" Tốt, giờ đem nó đánh vào ấn đường của Phong Luân Lộc kia".

--" Dạ...".

Hắn liền đem đồ án trên tay đánh vào trán lộc vằn, chỉ thấy ánh mắt nó từ ngạc nhiên chuyển thành kinh hãi sau đó từ từ chuyển thành hoà hoãn, khi hắn lấy tay ra, nó đã hoàn toàn biến thành ngoan ngoãn như một con cún con.

--" Sư phụ con thành công rồi..".

Hắn vui vẻ reo lên.

--" Ủm, tốt lắm..".

Lão nhẹ nhàng khen một tiếng rồi không nói thêm gì lẳng lặng đi vào động phủ. Hắn thấy dậy cũng không nói gì đưa tay ngoắc lộc vằn một cái rồi cũng bước theo vào trong. Bên ngoài sắc trời cũng tối dần rồi chìm vào màn đêm.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tiểu Bạch Bảo - Truyền tống trận

Thời gian cứ thế qua đi, thấm thoát lại trôi qua một tháng, Vô Minh thường ngày ngoài luyện công săn thú ra thì cũng không làm gì. Rảnh rỗi thì đi dạo với lộc vằn, hay cùng lão sư hàn huyên tâm sự, biết thêm chút ít về thế giới này.

--" Phan.. phan.. suy..".

Chân khí trong đan điền hắn ùng ục kéo lên, áp súc dồn nén, khai kinh mở mạch, bộc phát đột phá, toàn thân khí thể kéo lên đạt đến vũ tướng tứ giai mới dừng lại.

--" Phù....".

Hắn thở ra một ngụm trọc khí, thu hồi tu luyện, nạp khí thu nguyên, tu luyện gần nửa tháng cuối cùng lại đột phá một tầng.

--" Tiểu tử, ngươi này là đột phá sao...".

Lão nhìn hắn bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc.

--" Hi, dạ đúng...".

Hắn hi hi cười nét mặt có chút xấu hổ, gãi đầu nói.

--" Ta không hề cảm giác được hồn lực trong người ngươi, thế thì sao ngươi lại đột phá..."

Lão trần đầy nghi ngờ hỏi hắn, rõ ràng là trong người hắn không hề mang hồn lực, chính là một người bình thường. Thế mà hắn rõ ràng ở trước mặt lão nói mình vừa đột phá, dù nghĩ thế nào cũng không thông. Liên truy hỏi hắn, hắn không dám dấu diếm thế nhưng cũng không dám nói thật chỉ nói là do bản thân không có hồn tinh không thể tu luyện được, lúc vô tình nhặt được một quyển công pháp thu linh luyện khí, chuyển thành một dạng linh lực bổ trợ tu luyện nên bản thân mới không có hồn lực. Lão giả nghe hắn nói vậy cũng không hỏi nhiều chỉ nhìn hắn ánh mắt đầy hàm ý. Hắn cũng tùy tiện hỏi lão về vấn đề tại sao năm ngàn năm nay chỉ có hắn sống sót khi rơi xuống đây, thế nhưng lão cũng chỉ tùy tiện nói rằng ở trên khoảng không phía trên đầu hắn có một tầng kết giới, ngăn cản những người mang hồn lực xuống dưới này, chỉ cần trong người mang hồn lực đến gần sẽ lập tức bị phản khống thân hồn câu diệt, chỉ có những người không có hồn lực mới có thể đi qua, thế nhưng nếu không có hồn lực thì cũng không toàn mạng khi rơi từ trên đó xuống.

Hắn vừa nghe liền nhớ ra, lúc rơi xuống vô tình xuyên qua một màng sáng, lúc đó không có đề ý, giờ mới biết màng sáng đó không phải bình thường mà chính là một kết giới đáng sợ. Hắn thầm nghĩ bản thân có phần may mắn, nếu bản thân hắn có hồn lực thì đã sớm thân hồn câu diệt rồi, đâu có uơu uơu khổ khổ sống tới bây giờ.

Thế nhưng lão cũng chỉ nói nhiều đó, không nói thêm gì, cũng không giải thích tại sao lại có kết giới này. Lão không nói hắn cũng không dám hỏi nhiều, thành thành thật thật ngồi đó cùng có tu vi vừa đột phá.

Buổi chiều, hoàng hôn kéo xuống, ánh sáng leo loét nơi đáy từ hồn thâm uyên cũng dần mất đi khiến nơi đây lại thêm một tầng âm u, sương khói mờ ảo quanh quần càng làm cho quan cảnh một tầng quái dị. Thế nhưng đối với kẻ đã sống ở đây năm năm như Vô Minh thì đã sớm quen không còn cảm thấy đáng sợ nữa. Hắn hiện tại đang vô cùng thành thạo, cước bộ thông thả xuyên qua những lùm cây, trên vai hắn còn vác theo một con hung thú nhỏ, tự như nai lại giống như heo rừng, trên cổ hung thú còn có hồ nhìn thấy một vết cắt dài, vừa nhìn đã biết bị một binh khí vô cùng sắc bén chém vào, chính là chiến lợi phẩm mà hắn thu được của buổi đi săn ngày hôm nay, dự là sẽ lại có một bữa no nê. Hắn cứ thế vui vẻ rảo bước, chẳng mấy chốc đã về đến cửa động phủ, vừa vào trong hắn đã nghe động tĩnh bên trong liền chạy nhanh vào, chỉ thấy lão giả cùng bạch long đang quay xem quả trứng, sắc mặt có chút khàn trương. Quả trứng lúc này vẫn nằm im trong góc động, chỉ là nó lại phát sáng nhàn nhạt, bên trên còn có vài vết nứt khác thường.

--" Sư phụ, quả trứng nó, chẳng lẽ..."

Hắn kinh ngạc hô lên, tay vút luôn cả con vật nhỏ trên vai xuống, mắt chỉ chăm chăm nhìn quả trứng. Cứ thế thời gian phỏng chừng một tách trà, ánh sáng của nó dần tắt đi thay vào đó nó bắt đầu nhúc nhích, ban đầu chỉ nhẹ nhẹ, sau đó càng lúc càng mạnh hơn, những vết nứt trên vỏ nó càng lúc càng lớn dần và rồi vang lên mấy tiếng lách tách, quả trứng tức thời vỡ ra để lộ ra bên trong một đầu bạch long con đang ngo ngoe vô cùng đáng yêu. Toàn thân nó trắng muốt một màu, còn muốt trắng hơn cả đầu bạch long mẹ vô cùng thuần khiết, thân hình nhỏ bé chỉ lớn cỡ cổ tay với đôi mắt to ngoại cỡ, tròn soe vô cùng đáng yêu. Nhìn tiểu long đang ngo ngoe dưới đất, ánh mắt của đầu mẫu long chuyển thành nhu hoà, vô cùng yêu thương, tiểu long dường như cũng biết được mẹ nó gật gật đầu một cái liền lao đến dùng cái đầu nhỏ nhấn cọ cọ vào mẫu long như làm nũng. Hơn thế, lão giả cũng nhìn nó bằng ánh mắt nhu hoà hiếm thấy, khẽ đưa tay ngoắc ngoắc. Tiểu long mới đầu còn hơi ngần ngại thế nhưng rồi cũng nhanh chóng xả vào người lão mà làm nũng, lão vui vẻ đưa tay xoa xoa đầu nó. Sau một lúc nó rời khỏi người lão giả, ngẩng đầu lên nhìn hắn, trái tim hắn chợt nhảy lên, cả người bồn chồn khó tả. Tiểu long cước bộ lon ton, chạy đến cạnh hắn, hắn liền ngồi xổm xuống ôm lấy tiểu long vào lòng sau đó nâng niu vuốt ve, nó cũng ngoan ngoãn nằm tên tay hắn, lâu lâu lại dụi dụi một cái như vô cùng thân thiết.

--" Ca ca..."

Chợt một âm thanh đột nhiên vang vọng trong đầu hắn, nghe tựa như tiếng một đứa bé vừa mới bập bẹ nói chuyện,.. hắn đưa mắt nhìn xung quanh rồi lại nhìn tiểu long, nó vẫn nằm trên tay, chăm chăm nhìn hắn, cái đầu ngiên ngiên, lắc qua lắc lại.

--" Sư phụ, hình như là nó vừa gọi con..."

Hắn nét mặt có chút ngơ ngát, quay sang hỏi lão.

--" Thế sao..."

Lão nghe hắn nói thần thái có chút nghi hoặc ngó sang tiểu long.

--" Ừm. nó rõ ràng vừa gọi con là ca ca..."

--" Ừm, có lẽ đó là một trong những khả năng đặc biệt của đồng tâm chi mệnh, tâm linh tương giao".

--" Thật vậy sao sư phụ..."

Hắn bộ dáng ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn tiểu long nằm trong lòng cũng đang nhìn chăm chăm hắn, đôi mắt to tròn chớp chớp. Thế nhưng ngoài hai tiếng "ca ca" lúc này thì nó cũng chẳng nói thêm gì làm hắn cũng không biết có thật hay không.

--" Sư phụ đặt tên cho nó đi..."

--" Ừm, gọi nó là Bạch Bảo đi..."

--" Ha ha.. tiểu Bạch Bảo, tên nghe cũng thật đáng yêu..."

Hắn cười ha ha mấy tiếng tay soa soa đầu tiểu long, nó cũng đừng đưa cái đầu nhỏ như rất thích cái tên này.....

Vài ngày trôi qua, tiểu long đã quen dần với cuộc sống hằng ngày, lại càng thân thiết hơn với Vô Minh, hằng ngày quay quanh hắn không rời, ngay cả lúc hắn đi săn cũng đòi theo, chỉ là thấy nó cò nhỏ nên hắn không cho theo làm nó hậm hực mãi không thôi. Có thêm tiểu long làm hắn cảm thấy bớt cô đơn ở cái chốn này.

Tại hồ nước nhỏ ở giữa u lâm, ánh nắng giữa trưa làm cho mặt hồ sáng lên như mặt gương, tại cái nơi âm u này đến cả một cơn gió cũng không có khiến mặt hồ trở thành một mảng vắng lặng. Vô Minh ngồi tựa lưng vào một góc đại thụ, mắt lơ đãng nhìn làn sương khói mờ ảo đang lượn lờ trên mặt hồ, từng ký ức lại ùa về trong tâm trí, một nữ tử với một nụ cười thần khiết mà bao năm qua hắn không lúc nào quên. Hắn bất chợt thở dài, đưa tay vuốt ve tiểu long đang ngoan ngoãn nằm trong lòng mình. Cái hồ này là nơi đầu tiên hắn nhìn thấy tiểu long, rãnh rồi hắn vẫn thường ra đây ngồi, đầu cựa ngác sau lần đụng độ trước cũng không thấy xuất hiện, chẳng biết đã đi đâu. Cứ thế cái cảnh vật vắng lặng nơi đây làm lòng người cũng lạnh ngắt theo.

Bất chợt một thân ảnh lướt qua hắn, từ từ đi đến bờ hồ, người này đến không một tiếng động, tựa như đã hoà tan cùng với không gian nơi đây.

--" Sư phụ...".

Hắn hô lên cung kính một tiếng.

--" Có tâm sự sao...".

Lão vẫn trầm trầm đứng đó, giọng điệu nhàn nhạt nói.

--" Không, không có.. Sư phụ, sao người tới đây".

Hắn gãi gãi đầu, vẻ mặt có chút bối rối, sau đó chậm rãi đứng lên, bước đến đứng ngang với lão.

Lão vẫn im lặng đứng đó, đôi mắt nhìn về phía hồ nước, chợt lão nhẹ phát tay, mặt hồ lặng im lại bắt đầu rợn sóng lăn tăn, chạy dài về phía trước. Lại một cái phát tay nữa, những con sóng lại lớn dần, mặt hồ nổi lên dao động hiểm thấy, giống như vừa tỉnh giấc sau cơn ngủ mê.

--" Đòi người có lẽ cũng giống như mặt hồ này, đôi khi tĩnh lặng quá cũng không tốt...".

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp.

--" Có phải con muốn rời khỏi đây hay không".

--" Sao.. Sao sư phụ biết".

Hắn thần thái có chút ngạc nhiên, đó là điều hắn luôn mong muốn trong những năm qua, thậm chí lúc ngủ cũng muốn.

--" Ài.. ai ở dưới này mà không muốn trở lên, muốn thoát khỏi cái chốn này, ngay cả ta trong năm ngàn năm nay cũng có lúc muốn rời khỏi nơi này thế nhưng đã không thể nữa rồi".

Lão thở dài một tiếng như cảm thán những tháng năm trôi qua. Hắn nhìn lão cũng không biết nói gì đành im lặng đứng đó nhìn mặt hồ dần dần tĩnh lặng lại.

--" Theo ta...".

Lão chợt xoay người, thân ảnh lướt nhanh về phía rừng cây, hắn cũng không biết gì lơ đãng đi theo. Hai người chẳng mấy chốc đã trở về tới động phủ. Tiểu long vừa tới động phủ đã nhanh nhẹn nhảy xuống xà vào lòng long mẫu.

Lão già bước tới một góc động sau đó lại trầm ngâm đứng đó, Vô Minh cũng bước tới đứng ngay bên cạnh, trong ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy dưới nền đá là một đồ án mờ nhạt, bị bụi đất che khuất chỉ còn vài đường vân hiện lên.

--" Sư phụ cái này...".

Hắn nhìn đồ án dưới đất có chút tò mò hỏi.

--" Đây chính là một truyền tống trận...".

Lão thần nhiên trả lời.

--" Truyền tống trận, phải chăng là một trận pháp dịch chuyển phương vị..".

Hắn có chút kích động hỏi.

--" Ừm...".

Lão nhẹ nhàng gật đầu, lấy đầu ngón tay trên người ra năm viên đá nhỏ, bước tới hất tay một cái đánh bay bụi đất trên đồ án, rồi từ từ đem những viên đá đặt

vào, Hấn chăm chú nhìn vào những đường vân trên đồ án, mặt dù có hơi phức tạp nhưng có một đặc điểm là đều tập chung vào một điểm ở trung tâm, xung quanh còn có năm tụ điểm nhỏ là nơi lão đặt những viên đá. Sau khi làm xong tất cả lão từ từ bước ra, sau đó gọi hấn lại.

--" Hôm nay ta sẽ mở truyền tống trận này đưa con rời khỏi đây..".

--" Sư phụ người nói thật sao...".

Hấn vừa mừng rỡ vừa kích động hỏi.

--" Ừm..".

--" Thế nhưng còn người...".

Hấn như chợt nhớ ra điều gì vội vàng hỏi.

--" Ta không thể rời khỏi nơi này được..với lại lượng linh thạch này chỉ đủ để vận hành trận pháp một lần.....".

Lão thần thái thâm trầm nói.

--" Đệ tử đa tạ sư phụ, xin sư phụ nhận của đệ tử một lạy..".

Hấn vui mừng xen lẫn cảm kích liền quỳ xuống dập đầu một cái.

--" Được rồi, nhớ Linh Hoàng đại lục không phải nơi yên lành, nếu gặp chuyện kỳ quái thì nên tránh xa, không sẽ nguy hiểm quan đầu rõ chưa".

Lão thần sắc nghiêm nghị nói.

--" Đệ tử đã rõ...".

Hấn tuy không biết chuyện kỳ quái lão nói đến là gì nhưng vẫn thành thật gật

--" Tốt lắm, giờ bước vào trong trận đi..".

Hấn nhanh chóng bước vào trung tâm trận thành thật đứng đó. Chợt tiểu long rời khỏi long mẫu nhanh chân chạy đến nhảy tọt lên tay hấn, ngo ngậy đầu như muốn đi theo.

--" Sư phụ chuyện này...".

--" Được rồi, cứ để nó theo con..".

Lão trầm ngâm hồi lâu cuối cùng ra quyết định khiến cho hấn kinh ngạc, ngay cả long mẫu cũng kinh ngạc, vẻ mặt còn có phần không muốn thế nhưng cũng không có phản ứng gì.

--" Sư phụ như vậy sao được.. còn long mẫu nữa...".

Hấn có chút bối rối, quả thật hấn cũng rất muốn mang tiểu long theo, nhưng hấn lại rất kiên kị đầu bạch long mẹ kia.

--" Con và nó có đồng tâm chi mệnh, con mang nó theo sẽ có lợi cho cả hai, nó cũng muốn theo con vậy thì cứ như vậy đi.. Nhớ chăm sóc nó cẩn thận..".

--" Đệ tử sẽ chăm sóc nó cẩn thận, sẽ không cho nó bị bất kì một tổn hại nào...".

Hấn nghe lão nói vậy nhưng trong lòng vẫn chưa yên, lén nhìn long mẫu một cái, chỉ thấy nó nằm im không nhúc nhích, dường như là giận rồi.

--" Được rồi, cả hai chuẩn bị đi, ta sẽ mở trận đưa hai người rời khỏi đây".

Nghe lão nói vậy hấn cũng không nghĩ nhiều nữa, tinh thần tập trung, đứng ngay ngắn giữa trung tâm trận. Hai tay lão bắt thủ ấn, hồn lực cuộn cuộn như thác bắt đầu chảy vào đồ án khiến nó sáng lên, hồn lực trong những đường vân như một dòng suối nhỏ không ngừng vận chuyển rồi đổ về trung tâm, năm viên đá cũng sáng lên linh lực từ bên trong tràn ra hoà vào dòng chảy. Vô Minh nhìn hết thấy mọi thứ xảy ra, trong nội tâm vô cùng kinh ngạc, mang theo đó là sự kích động xen lẫn mong chờ.

Hồn lực bên trong đồ án càng lúc càng cuộn cuộn, như một dòng soáy nhỏ không ngừng vang lên âm thanh suy suy. Và rồi hấn cảm thấy tóc mình như dựng ngược, một lực lượng vô hình bao trùm lấy hấn, trong khoảnh khắc ấy, hấn cùng tiểu long như tan vào không khí, lập tức biến mất, đồ án cũng dần dần trở lại bình thường, động phủ lại rơi vào một mảng tối đen như trước.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Phá đám

Sau khi ánh sáng từ truyền tống trận vừa dứt, bên trong động phủ lại trở về mênh mông như cũ. Lão giả thu tay, trở lại ngồi xuống giường đá, sắc mặt có chút mệt mỏi, từ góc trái động bạch long từ từ đứng dậy, sắc mặt nó có vẻ không vui, nó từ từ bước đến gần lão. Đột nhiên trên người bạch long xuất hiện dị biến, cơ thể nó dần dần thu nhỏ lại và rồi hoá thành một nữ tử vô cùng xinh đẹp, nếu Vô Minh ở đây và trông thấy cảnh này chắc chắn sẽ kinh ngạc đến lời mất. Nữ tử nhẹ nhàng bước đến ngồi cạnh lão.

--" Sao chàng lại giao Bảo nhi cho tiểu tử đó...".

Nàng cất giọng trách móc. Lão giả mở mắt ôn nhu nhìn nàng.

--" Đó là số mệnh, ta cũng không thay đổi được..".

--" Nhưng mà nó chỉ vừa mới ra đời thôi...".

Nàng giọng điệu có chút lo lắng, u buồn.

--" Tuy nó chỉ mới ra đời nhưng hơn năm ngàn năm nay nó ở bên trong trứng đã tích tụ một lượng lớn linh khí, đủ để tu vi của nó tăng lên nhanh chóng. Hơn nữa ta tin tiểu tử đó sẽ chăm sóc tốt cho nó nàng yên tâm đi".

Lão nhìn nữ tử ngồi bên cạnh, ánh mắt lộ ra sự yêu thương vô hạn, nhưng ẩn chứa một tia mặc cảm, xót xa.

--" Ta xin lỗi nàng, bao năm qua khiến nàng chịu nhiều thiệt thòi rồi".

Lão nhẹ vuốt lên tóc nàng âu yếm nói.

--" Ta không sao, chỉ cần ở bên chàng là ta đã mãn nguyện rồi...".

Nàng khẽ lắc đầu, tay nắm lấy tay lão.

--" Sau này có cơ hội ta sẽ đưa nàng lên trên đó, cùng sống một cuộc sống yên bình, được không".

--" Uhm, ta tin chàng...".

.....

Trên khoảng không đột nhiên sinh ra rợn sóng, không gian ba động sau đó một vòng soáy xuất hiện, từ trong vòng soáy một thân ảnh bay ra, trên tay người đó còn ôm một con bạch long con. Thế nhưng người đó vừa chui ra thì khuôn mặt lập tức biến sắc vì nhận ra bản thân đang ở trên không, cách mặt đất vài trăm trượng và hần đang rơi.

--" Aaaa... sao lại như vậy...".

.....

Bên trên một đỉnh núi, trong một căn nhà nhỏ thoạt nhìn có chút đơn sơ, trên chiếc giường mộc, có nữ tử đang nằm, bên cạnh là một tên nam nhân vóc người to lớn, mặt sẹo cầm thô. Hần nhìn nữ tử với cặp mắt tham lam và thèm thuồng, mặt hắn trở nên si ngốc khi nhìn thấy vẻ đẹp động lòng người của nàng.

--" Nương tử nàng thật là đẹp, nàng yên tâm ta sẽ yêu thương nàng, không để nàng chịu thiệt thòi đâu".

Nữ tử vẫn thế, nằm im trên giường, thế nhưng trên mặt lại lộ ra không cam tâm, thậm chí còn có một giọt nước mắt chảy xuống từ khoé mắt.

Tên nam nhân dường như không để ý điều đó, bàn tay nhẹ nhàng tháo thắt lưng nàng ra. Sau đó từ từ mở những lớp áo nàng ra, hắn làm rất nhẹ nhàng và chăm chú, đến khi chiếc áo yếm của nàng lộ ra thì hắn dừng lại một chút, ánh mắt dời lên khuôn mặt nàng giờ đã có chút rung rung. Nhìn nàng trong mắt xoẹt qua một tia động lòng, thế nhưng rất nhanh lại qua đi, hắn lại chuyển ánh mắt xuống người nàng tiếp tục hành động. Đúng lúc hắn sắp tháo chiếc áo yếm của nàng ra thì bất chợt trên mái nhà vang lên tiếng rầm rầm, và rồi ầm một tiếng, một mảng lớn mái nhà bỗng nhiên sụp xuống kèm theo đó là những sợi tranh khô bay tán loạn. Trong động lộn sộn, một thân ảnh lồm cồm bò dậy, hần ho khụ khụ mấy tiếng, đầu dính đầy những cọng tranh nhìn vô cùng buồn cười, tay hắn ôm khư khư một đầu bạch long nhỏ. Hần không ai khác chính là Vô Minh, sau khi rơi khỏi động truyền tống trận hắn liền bị dịch chuyển đi, thế nhưng lại không ngờ là hắn lại bị chuyển đến bên trên khoảng không, cách mặt đất mấy trăm trượng. Hần một đường rơi xuống đã vận chuyển Càn Khôn Đại Na Di làm giảm đi lực đạo, thế nhưng mái nhà lại quá yếu, hắn vừa đặt chân nó đã sụp xuống thế nên mới thành bộ dáng như bây giờ.

Hắn lại cúi phúi bụi bám trên người, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thấy khung cảnh trên giường, chợt bối rối.

--" Ách, nhầm chỗ rồi, xin lỗi, xin lỗi, ta không làm phiền hai vị... "

Hắn áy náy nói một câu, thế nhưng lại chần chừ không đi, nhìn hai người, hắn liền mở ra thiên nhãn. Lập tức nhìn ra tên nam nhân kia là một hồn tướng nhất giai, còn nữ tử kia cũng là hồn tướng tam giai, thế nhưng lại đang bị phong ấn linh hồn. Hắn xem xét hết thấy liền nhận ra đây là một vụ cưỡng dâm.

--" Aaaa... vị ca ca này, sao huynh lại đi phong ấn nương tử mình thế hả...".

Hắn nói bằng giọng đùa giỡn.

Tên nam nhân đang ngờ ngát chợt nghe hắn nói sắc mặt lập tức đen lại, dùng dưng quát.

--" Ngươi là kẻ nào lại dám đến đây phá đám ta, ngươi muốn chết àh".

Nữ tử kia nghe hắn nói dậy cả người chấn động, khẽ ươn ươn mấy tiếng.

--" Ta chỉ vô tình đi qua thôi, đừng để ý đến ta. àh hình nhưng nàng ấy đang kêu huynh kia a..".

Tên nam nhân kia tức xì khói, thề này rõ ràng là tự dưng nhảy ra phá đám gã, còn ở trước mặt gã nhón nhơ trêu đùa, nhất thời nộ khí xung thiên, chẳng màng đến nữ tử nằm kế bên, tay vận hồn lực lập tức tụ ra một quả quyền, hướng Vô Minh đánh tới. Nhìn quả quyền cuộn cuộn đang tới, trong mắt hắn có chút run động, thế nhưng không phải là sợ hãi mà là nhớ lại chuyện cũ. Hắn chẳng hề lúng túng, nhẹ lách người một cái liền tránh được quả quyền kia, tên kia cũng có chút kinh ngạc khi nhìn thấy Vô Minh tránh được một quyền của mình, thế nhưng vẫn không dừng lại mà liên tiếp tung ra thêm mấy quyền nữa, Vô Minh vẫn dùng thân pháp lẹ làng, dễ dàng tránh được.

--" Đánh nữa là ta không khách sáo nữa đâu á..".

Hắn vẫn giọng điệu cười đùa nói.

Tên kia hừ một tiếng, từng quả quyền ù ù đánh về phía hắn. Hắn cũng không phải nói đùa, sau khi tránh thêm một quyền tay phải liền nắm lại, chân nguyên tụ lại, ngay ngực tên kia tung ra một quả. Bị một quả bắt ngờ, tên kia bị đánh như điều đứt dây bay xuyên cửa vắng tuốt ra ngoài để lại trên cửa một lỗ thủng lớn.

Hắn sau khi đánh bay tên kia liền bước đến gần nữ tử, khi nhìn thấy nàng hắn có chút ngỡ ngàng, quả thật nàng chính là một mỹ nhân, mắt ngọc mày ngài, đặc biệt là trong bộ dáng này càng thêm hấp dẫn, vừa nhìn đã muốn... thế nhưng hắn sau đó liền nhận ra, nhanh chóng vứt ý nghĩ đó ra sau đầu. Dò xét một chút liền nhận ra nàng bị một loại phong ấn sơ cấp khiến cơ thể bất động không nhúc nhích được, hơn thế trên người còn có thương thế. Tay nhẹ kéo áo nàng phủ lại, trên người nàng điểm mấy cái, nàng sau đó liền nhúc nhích được, lập tức bật dậy, mặc dù sắc mặt vẫn còn tái nhợt thế nhưng thần sắc đã có chút vui mừng, không để ý đến bộ dáng của mình liền nắm lấy tay hắn hạ giọng cầu xin.

--" Đại nhân, xin người cứu ta, bọn sơn phi đó muốn cưỡng bức ta...".

Giọng nàng rung rung tựa hồ sắp khóc.

--" Sơn phi sao..".

Hắn trầm ngâm một cái.

--" Đứng dậy, đại nhân xin hãy cứu ta...".

Lúc này bên ngoài đã chạy đến thêm không ít người, nhốn nháo vô cùng.

--" Đại ca, huynh bị sao vậy..".

Một tên trong đó thấy tên bị đánh bay lúc nãy nằm lê dưới đất liền hoảng hốt kêu lên.

--" Hự hự, các đệ cẩn thận, bên trong có một tên rất lợi hại..".

Hắn được tên đàn em đỡ, chột vọt đứng lên, khoé miệng còn vương vết máu. Mấy tên đàn em nghe vậy cũng đều tỏ vẻ khâm trọng, khí giới sẵn sàng.

Cánh cửa từ từ mở, Vô Minh nhẹ nhàng bước ra, sắc mặt lãnh đạm lạnh lùng. Đảo mắt nhìn đám người bên kia ánh mắt có chút hờ hững.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Dịch di thuận tức

--" Hừm...".

Vô Minh đảo mắt nhìn qua một lượt, ánh mắt có chút hồ hững, toàn là hồn sư tam giai, ngũ giai, còn có mấy tên cửu giai, mấy loại đẳng cấp này cấp hần đã sớm không quan tâm. Đám người phía dưới nhìn thấy hần đi ra thì liền thủ thế đề phòng, binh khí trên tay cầm chặt. Ngay cả tên đại ca lúc này cũng lấy ra một cây đại đao, bên trên vẽ đồ án một con mảnh hổ đang nhe nanh múa vuốt khí thế vô cùng. Tuy vậy hần vẫn hồ hững đứng ở đó hai tay chấp sau lưng, nữ tử lúc này cũng từ bên trong đi ra, y phục trên người nàng đã chỉnh tề hơn, không còn xộc xệch nữa.

--" Đại nhân, bọn chúng chính là một đám sơn phi ở đây, thường ngày xuống chân núi chặn đường cướp của, không biết đã hại bao nhiêu bá tánh vô tội, người hãy vì dân chúng mà thể thiên hành đạo tiêu diệt hết bọn chúng đi...".

Nàng nói chuyện với hần có vài phần lễ phép thế nhưng nói đến đám sơn phi kia lại có chút tức giận.

Vô Minh lắng tai nghe nàng nói xong cũng không đáp lời mà chỉ từ từ bước tới phía trước, tiến lại gần đám người kia. Thấy hần tiến lại gần thì đám người kia lập tức giương cung bạt kiếm, bộ dáng sẵn sàng tấn công, một lúc sau Vô Minh càng lúc càng tới gần thì một tên trong số đó không kìm nén được, bật người một cái, lao đến, trường đao vun lên hướng đỉnh đầu hần bổ xuống. Nữ tử nhìn thấy cảnh này cũng có chút hoảng sợ, một đao này tốc độ rất nhanh, tiếng không khí bị cắt ra nghe vu vu, thế nhưng khi lưỡi đao sắp chạm vào hần thì chợt khựng lại, dùng như bị một lực lượng vô hình nào đó cản lại, dù cho lưỡi đao vô cùng sắc bén thế nhưng lại không thể xuyên vào dù là một tấc, ánh mắt tên cầm đao phút chốc chuyển thành kinh hãi, chỉ thấy Vô Minh nhẹ nhàng hất tay một cái hần liền như một quả bóng bị đánh văng lên rồi rớt xuống lần mấy vòng trên đất bất tỉnh nhân sự.

Tình thế lập tức biến thành căn thẳng, mấy tên kia nhìn thấy đồng bọn bị hạ cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn có chút giận dữ, binh khí trong tay leng keng mấy tiếng rồi lập tức đánh tới, phút trở liền có mười mấy cái binh khí hướng đỉnh đầu Vô Minh bổ xuống dự là sẽ nện hần nát như tương. Hần cũng không lơ là nữa, sắc mặt trầm xuống, hai tay đánh một vòng rồi vẽ theo hình thái cực tụ lại tại đan điền, từ trong đan điền chân khí cuồng cuộn vận chuyển, sau đó bộc phát một cái đánh ra hai chưởng về hai phía, dùng mắt thường có thể nhìn thấy một vòng chân khí rợn sóng đánh ra xung quanh. Lập tức mấy tên kia như đứt dây vừa lao tới đã bị luồng chân khí đánh tan tã, ngã nhào trên đất, binh khí bị hất văng lả chã.

--" Hừ, chết tiệt, lão tử liều mạng với ngươi...".

Tên đại ca sắc mặt đen lại, nhìn đám đàn em nằm la liệt dưới đất nhất thời nộ khí xung thiên, đôi mắt đỏ ngầu, rống lên một tiếng, đại đao chém tới, trên lưỡi đao còn mang hoạ diêm hùng hực như một đầu mãnh hổ.

--" Ầm...".

Một đao đánh xuống, mặt đất cũng bị chẻ thành một cái khe sâu, thế nhưng lại không có Vô Minh ở đó, ngó mắt nhìn qua chỉ thấy hần đang thông dong đứng cách đó vài trượng, không ai nhìn thấy hần đã làm thế nào để thoát khỏi một đao trong gang tấc đó, duy chỉ có mình hần biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc một đao kia sắp rơi trúng đầu hần đã sử dụng một kỹ năng đặc biệt của Lăng Ba Vi Bộ, dịch di thuận tức. Khi người luyện Lăng Ba Vi Bộ thành công sáu mươi bốn bước chạy cũng tức là đã luyện thành môn bộ pháp này, thì người đó có thể trong phạm vi sáu mươi bốn quẻ phương vị tự do thay đổi vị trí, cũng có thể nói chính là dịch chuyển tức thời ngay lập tức biết mất khỏi vị trí.

Vô Minh đứng phía xa xa kia khoan thai thâm trầm nhìn tên đại ca đang mặt mày nóng giận kia. Tên đó có thể nói là lửa giận công tâm, từ trước tới nay đây là lần chịu nhục nhã nhiều nhất, găm gù một tiếng, như một đầu hung thú điên cuồng lao tới, hoạ diêm trên đại đao đốt không khí nghe ù ù, một kích toàn lực chém tới với tốc độ kinh hoàn. Trong một khắc khi hoạ đao cuồng cuộn lao tới, Chỉ thấy Vô Minh tay tụ ra một đồ án âm dương, đồ án đó không ngừng chậm chậm xoay tròn, phía ngoài đồ án cơ hồ còn có thể nhìn thấy làn khói luân chuyển. Hoạ đao vừa chạm vào đồ án giống như chạm vào một tấm khiên cứng chắc nhất, hoàn toàn không thể làm cho nó bị một chút tổn hại, tay hần nhẹ nắm lại, đồ án cứng chắc lập tức sụp đổ, chân nguyên từ trong đồ án cuồng cuộn bộc phát mạnh mẽ nện vào lồng ngực của tên kia, đánh hần bay ngược về sau đập xuống nền đá.

Nữ tử kia này giờ đứng phía xa chứng kiến tất cả khiến nội tâm nàng rung động không thôi, nam nhân trước mắt nàng thoát nhìn vô cùng bình thường, thậm chí không nhìn ra được tu vi lại ở trong một đám sơn phi thông dong tự tại, hơn thế lại trong vòng mấy chiêu liền đem bọn chúng đánh bại thảm hại. Ánh mắt nàng nhìn hần trong phút chốc chuyển thành sùng bái ngưỡng mộ.

Vô Minh thu hồi chân khí, thông thả bước lại gần tên kia, sắc mặt có chút lạnh lùng, tên kia nằm dưới nền đá sắc mặt tái nhợt, miệng còn vuron vết máu, tuy vẫn còn tỉnh nhưng đã bị thương nặng không thể cử động, nếu lúc này hần dùng toàn lực thì tên này đã mất mạng. Hần bước đến gần tên đó rồi dừng lại, thần thái thâm trầm, ánh mắt lạnh lùng.

--" Hừ, lão tử hôm nay thua trong tay ngươi, muốn chém muốn giết tùy ngươi...".

Tên kia tuy bị thương nặng nhưng miệng lưỡi vẫn còn cứng, ánh mắt đầy oán hận nhìn hần.

--" Đại nhân.. Xin ngài dừng tay...".

Chợt một tên trong số đàn em kia kêu lên, lập tức thu hút ánh mắt của Vô Minh, liền ngoái đầu nhìn sang, chỉ thấy tên đó nặng nề bò lại gần mình, ánh mắt khẩn cầu nói.

--" Đại nhân, xin người dừng tay, tha cho đại ca của chúng ta một mạng..".

--" A Đạt, không cần cầu xin hửn. Liệt Hoà Bang chúng ta không đến mức nhục nhã sợ chết, cùng lắm kiếp sau chúng ta lại làm huynh đệ".

Tên đại ca tức giận quát lên một tiếng, thần thái không vì bị đánh bại mà suy sụp.

--" Tại sao ta lại phải tha cho hửn, không phải các người là sơn phi sao..".

Vô Minh không thèm quan tâm tên đại ca đang la ó phía bên kia, trầm trầm hỏi tên được gọi là A Đạt kia.

--" Đại nhân, chúng ta tuy là đạo phi thể nhưng từ trước tới nay chưa từng lạm sát, chỉ cướp của không giết người, từ lúc lập bang ra tới giờ chưa từng làm ra chuyện thương thiên hại lý. Đặc biệt là đại ca của bọn ta chính là một người đạo nghĩa a. Đại nhân xin hãy suy xét tha cho chúng ta một con đường".

Tên kia thấy bộ dáng Vô Minh có chút hoà hoãn liền cúi đầu cầu xin.

--" Dù nói sao đi nữa đạo phi vẫn là đạo phi..".

Thế nhưng Vô Minh chỉ mang bộ dáng hờ hững trả lời.

--" Cái này...".

A Đạt kia nhất thời cứng họng, không nói thêm được gì.

--" A Đạt, không ngờ đệ lại tham sống sợ chết hèn hạ như vậy uống công ta coi trọng đệ..".

Tên đại ca giận dữ quát lên.

--" đứng dậy..".

--" Đại ca nói không sai, A Đạt không ngờ người lại vô sỉ như vậy".

--" Ta phi..".

--"....".

Mấy tên khác đều nhao nhao phi bán Tên A Đạt kia.

--" Hửn, vô sỉ thì sao, sợ chết thì thế nào, các huynh thử nghĩ đi, từ khi Liệt Hoà Bang lập ra tới nay đã từng làm nên chuyện gì chưa, chúng ta luôn chỉ cướp của chưa từng giết người, ngay cả A Lục hôm qua bị giết cũng là vì chuyện đó, chúng ta chưa từng làm ra chuyện gì thương thiên hại lý tại sao lại phải chịu chết tại đây, A Đạt ta quả thật không cam tâm...".

A Đạt chưa chút nói, mấy tên kia cũng bị hửn làm tác động lập tức im bặt, ngay cả tên đại ca vừa giận dữ lúc này cũng trở thành trầm mặt, vẻ mặt tên nào cũng u sầu chưa chút. Vô Minh nhìn thấy cảnh này nội tâm có chút buồn cười, đám sơn phi này đúng là lạ lùng a.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bái kiến trại chủ

Vô Minh nhìn thấy cả đám sơn phi này đứng đó bàn luận nhân sinh thì nhất thời ngơ ra, ai mà ngờ một đám sơn phi lại có thể nói ra những lời như thế chứ, bất đắc dĩ cười khổ một cái.

--" Haizz... được rồi các người đừng tranh cãi nữa, ta cũng đâu có nói là sẽ giết các người..".

--" Sao...".

Cả đám người nghe hửn nói thì không hện mà đồng loạt kêu lên, ánh mắt có chút thất thần ngơ ngác chăm chăm nhìn hửn, ngay cả nữ tử kia cũng ngây ngốc nhìn hửn, vẻ mặt không hiểu.

--" Đại nhân ý người là... ".

A Đạt có chút rung động hỏi.

--" Ừm, ta đúng là không có nghĩ tới sẽ giết các người a.. chỉ tại các người ra tay trước nên ta mới đánh các người...".

Hắn nhìn cả đám đang ngơ ngác kia mà thần nhiên nói.

--" Chuyện này...".

Nguyên đám nhất thời cứng họng, thầm nghĩ lại chính mình ra tay trước a.

--" Thôi bỏ đi.. ".

Hắn thở dài một cái sau đó soay đầu bỏ đi, sau lưng còn nghe tiếng hắn vọng lại.

--" Các người nên nhớ, chọn con đường đạo phi tương lai ắt sẽ xấu, thế nhưng không phải ai làm đạo phi sẽ đều xấu, mọi con đường đều có hướng đi của nó, quan trọng nằm ở cái tâm...".

Đám sơn phi kia nghe mấy lời hắn nói, thần tình có chút mơ hồ, thất thần đến dãi mặt ra.

.....

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời như một hòn lửa đang chìm dần dưới những ngọn núi nhấp nhô. Vô Minh đang ngồi trên một tảng đá lớn, đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh hùng vĩ kia, nội tâm hắn có một chút cảm giác rung động, năm năm qua hắn chưa được một lần ngắm hoàng hôn như đây, ngắm lại có chút không quen. Năm năm sống dưới đáy vực sâu, hắn đã sớm quên mất cái cảm giác này. Tiểu Bạch Bảo ở trên vai hắn cũng có chút hiếu kì, đôi mắt tròn xoe chớp chớp.

Chợt phía sau hắn vang lên tiếng bước chân, sau đó một nữ tử bước đến gần hắn sau đó nhẹ nhàng ngồi cạnh hắn, đôi mắt khẽ nhìn nam tử kia sau đó lại nhìn sang đầu tiểu long kia ánh mắt có chút ngạc nhiên.

--" Cô nương vẫn chưa đi khỏi đây sao...".

Hắn nhẹ mỉm cười quay sang hỏi nàng.

--" Chưa, còn ngại tại sao vẫn chưa rời khỏi đây..".

Nàng lắc đầu một cái, giọng nói ôn nhu như nước.

--" Đừng gọi ta là ngại ta không dám nhận, ta tên Vô Minh...".

Hắn bình dị nói một câu.

--" Ừm, đây ta gọi người là Vô Minh công tử đi...".

--" Ta chưa biết cô nương tên gọi là gì...".

--" Ta tên Thiên Nhi...".

--" Àh,... Tên rất đẹp".

Hắn cảm thán khen ngợi một câu làm nàng có chút thẹn thùng.

--" Vô Minh công tử, chuyện lúc sáng quả thật cảm ơn người, nếu không có người ta, ta thật không biết sẽ ra sao nữa...".

Nàng nhìn hắn cảm kích nói.

--" Không có gì, chỉ tiện tay thôi, với lại ta cũng có giúp được gì đâu...".

Hắn nhìn nàng cười trừ một cái.

--" Không, người chính là ân nhân của ta, nếu sau này người muốn ta báo đáp chuyện gì thì Thiên Nhi ta cũng sẽ cố hết sức mà làm...".

--" Được rồi, chỉ là chút việc nhỏ không đáng nhắc tới... à thương thế trong người cô nương thế nào rồi".

--" cũng đỡ nhiều rồi....".

--" Sao một cô nương như cô lại một mình chạy tới nơi này để rồi bị đám sơn phi kia bắt đây".

Hắn có chút tò mò hỏi.

--" không đầu gì người, ta bị người khác ám toán, những người đi chung đều đã chết chỉ còn mình ta là trốn thoát được, thế nhưng bản thân lại bị thương, khi chạy đến đây liền bị đám sơn phi kia vây bắt, kết cục không chống nổi bị bọn chúng mang lên núi, chuyện sau này thì chắc người cũng biết rồi..".

Nó tới đây giọng nàng chợt buồn, không biết có phải đang tủi thân hay vẫn còn sợ.

--" Ừm,... Thế cô nương định khi nào rời khỏi đây".

Hắn gật đầu một cái, trầm ổn hỏi.

--" Ta cũng không biết, chắc đợi vài hôm nữa thương thế khỏi hẳn mới đi... Còn công tử thì sao".

Nàng nhẹ nhàng hỏi, thanh âm như nước, ánh hoàng hôn như tô thêm vẻ đẹp của nàng.

--" Ta sao... Không biết nữa...".

Hắn nhẹ cười, ngửa mặt lên nhìn bầu trời đang sắp chuyển thành màn đêm, ánh mắt có chút thơ thẩn, nàng ngồi đó nhìn hắn, cũng không có nói thêm gì, chỉ lặng lẽ nhìn lên khoảng không.

_____ Nguồn: truyệnyy.com _____

.....

Trời sáng, Vô Minh mở cánh cửa căn phòng nhỏ từ từ bước ra ngoài, trên vách căn phòng còn có một lỗ thủng lớn nhìn vô cùng buồn cười. Hắn hít sâu một hơi đem không khí thanh mát lấp đầy lồng ngực, tinh thần sáng khoái vô cùng, một đêm tu luyện lại khiến tu vi hắn thăng tiến thêm một tầng, điều này làm hắn vô cùng ngạc nhiên. Có lẽ ở trên đây linh khí thiên địa nồng đậm hơn ở bên dưới Diệt Hồn Thâm Uyên, ở dưới âm thịnh dương suy, người ở lâu cũng sinh ra cảm giác âm hàn, nếu để lâu ngày hàn khí nhập thể thì mạng cũng toi, may mắn là bản thân hắn tu luyện Cửu Dương thần công, trong người mang nội công chí dương chí cương, mới có thể chống lại mà lây lất sống tới bây giờ. Chỉ là tu luyện lâu ngày âm chi khí trong người dần dần lấn áp dương khí, tuy bề ngoài không có gì thế nhưng hắn đã bắt đầu cảm thấy không ổn, âm dương nội đan đang dần biến thành đen. Trên núi này dương thịnh âm suy vô tình khiến cho âm dương chi khí trong người hắn dần dần có chiều hướng cân bằng trở lại, cũng vô tình đẩy nhanh tốc độ tu luyện của hắn thế nên chỉ trong vòng một đêm lại đột phá một tầng.

Hắn nhìn bầu trời trong lành trên kia, miệng nhếch lên một nụ cười vui vẻ. Vừa định bước đi thì phía xa đám sơn phi hôm qua đang ùng ùng kéo lại, khí thế rầm rộ, chân mày hắn khẽ nhíu lại.

Thiên Nhi mở cửa căn phòng khác bước ra, mắt nhìn thấy một màn này cũng vô cùng hoảng hốt, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ đám này hôm qua bị đánh nên hôm nay muốn báo thù, nghĩ vậy nội tâm nàng liền nổi lên một tia lo lắng đưa mắt nhìn nam tử đang đứng đung đứng ở đằng kia.

Đám người kia đi đến cách hắn một đoạn thì dừng lại, bất chợt nguyên một đám đồng loạt quỳ một chân dưới đất, ngay cả tên đại ca hôm qua cũng đang quỳ mọp dưới đất.

--" Các người làm vậy là có ý gì".

Hắn thần tình ngạc nhiên, không hiểu hỏi.

--" Bái kiến trại chủ....".

Cả đám đồng loạt hô lên.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Anh Hùng Đạo Phi

--" Bái kiến trại chủ...".

Tất cả đều đồng thanh hô lên.

--" Các người như vậy là có ý gì...".

Vô Minh thần thái có chút ngạc nhiên không hiểu liền mở miệng hỏi.

--"Đại nhân, hôm nay mười tám huynh đệ Liệt Hỏa bang chúng ta đến đây là để tôn người lên làm trại chủ, mấy huynh đệ chúng ta từ nay về sau sẽ đi theo người nguyện trung thành một lòng".

Tên đại ca cúi đầu đồng loạt nói, tuy thần sắc có chút không phục thể nhưng những lời vừa nói chính là cam tâm tình nguyện.

--"Các người hiểu lầm rồi, ta hoàn toàn không muốn làm trại chủ gì đó của mấy người, với lại ta vài ngày nữa cũng phải rời đi, không thể ở chỗ này lâu được".

Hắn cười khan một cái, liền mở miệng từ chối, hẳn quả thật không có hứng thú với việc này.

Tên đại ca dường như đoán được rằng hắn sẽ nói như vậy sắc mặt khẽ đổi, liền nói.

--"Đại nhân, chúng ta biết người sẽ nói như vậy, cũng biết rằng một người như đại nhân đây sẽ không bao giờ muốn làm một đạo phi. Thế nhưng những lời mà người nói hôm qua đã làm cho chúng ta thấu triệt, hiểu ra một con đường mới cho Liệt Hỏa bang, thế nên mới mạo muội đến đây. Chúng ta mong người có thể dẫn dắt Liệt Hỏa bang trở thành một trong những bang đạo phi đứng ngưỡn giống như người đã nói...".

--"Ta chỉ nhất thời nói suông thôi, tất cả đều ở tâm ngộ của mọi người, nếu quả thật các người có thể hiểu ra như vậy thì chính là phúc của bá tánh...".

Hắn mỉm cười một cái, hẳn không ngờ rằng chỉ một câu nói của mình lại có thể thay đổi cả một bang đảng đạo phi, nhìn những người này hẳn chợt nhớ đến một câu truyện ở thế giới cũ, ở đó cũng có một bang thổ phi, thế nhưng trái lại những tai tiếng của đạo phi bình thường, những người đó điều là một trang anh hùng, được nhân dân kính yêu, người người ca tụng, cả đời hành hiệp trượng nghĩa, cứu giúp dân nghèo. Ngẫm lại ai nói làm một đạo phi đều là những kẻ mà đầu ác sát chứ.

--"Chỉ có người mới có thể trợ giúp, dẫn dắt chúng ta nên xin người hãy đồng ý, trở thành trại chủ của Liệt Hỏa bang...".

Tên đại ca thần sắc có nghiêm nghị, giọng điệu khẩn cầu nói.

--"Xin người hãy đồng ý...".

Tiếp sau những người khác đều đồng loạt lên tiếng.

--"Các người thật sự làm ta khó xử quá a... Được rồi các người đứng lên đi".

Hắn cười khổ một tiếng nói.

--"Nếu người không chấp thuận huynh đệ chúng ta sẽ mãi quỳ tại đây...".

--"Các người, các người, được rồi các người đứng lên đi ta chấp thuận là được chứ gì...".

Hắn làm một bộ khó xử nói.

--"Người nói thật sau, tốt quá...".

Tất cả nghe hắn nói vậy đều loé lên một tia kinh hãi, nhìn nhau thở phào.

--"Ừm. cứ coi như vậy đi...".

--"Thuộc hạ xin ra mắt trại chủ".

Tất cả đồng thanh kêu lên, toát ra một loại khí thế bức người.

Thiên Nhi đứng từ xa nhìn hết một màn này nột tâm kinh ngạc, ngờ ngàng, từ từ đi đến.

--"Thiên Nhi cô nương dậy rồi àh...".

Vô Minh nhìn thấy nàng đến thì mỉm cười nói.

--"À, Vô Minh công tử, sao, sao người lại...".

Nàng thần sắc có chút khó nói, ấp a ấp úng rõ ràng đang nói tới việc hắn đồng ý làm trại chủ bang thổ phi này.

--"Ý cô nương là chuyện này sao...".

Hắn nhìn thần thái nàng liền hiểu ra, cười nói.

--"Công tử, thứ cho ta nói thẳng, đạo phi không phải là thể loại tốt lành gì, nếu người mà tham gia sẽ ảnh hưởng đến thanh danh, hay là người suy nghĩ lại

đi, đừng làm trại chủ gì đó nữa cùng ta đi Linh gia đi".

Nàng thần sắc có chút khó coi, mở miệng khuyên giải hắn, tuy nàng biết chuyện này không liên quan tới mình nhưng nàng không biết tại sao nàng lại không muốn nhìn thấy hắn đi sai đường.

--" Phi.. Nói chúng ta là xấu dãy còn thể gia các người thì tốt chắc, đừng nghĩ bọn ta suốt ngày ở trên núi thì không biết, không phải các người bề ngoài thì cao cao tại thượng nhưng bên trong luôn đấu đá tranh giành quyền lực đến đâu rơi máu chảy sao, không phải dùng uy thế của mình ra để đi ức hiếp người khác sau".

A Đạt đứng một bên khinh thường, chán ghét nói một câu.

--" Đúng, A Đạt nói không sai, các người cũng chỉ là một đám nguỵ quân tử, đừng ở đó mà ba hoa với bọn ta... ".

Đám phía sau cũng nhao nhao phụ hoạ.

Vô Minh nghe xong có chút tán thành, còn Thiên Nhi đứng bên cạnh nhất thời bị tên A Đạt nói làm cho cứng họng không nói thêm được gì.

--" Thiên Nhi cô nương có vẻ có ác cảm về đạo phi quá nhỉ".

Hắn nhìn nàng nở một nụ cười thân thiện.

--" Không chỉ riêng ta mà bất cứ ai khi nghe tới hai chữ đạo phi đều vô cùng căm ghét. Là một lũ cướp của giết người, tàn bạo khác máu, gian dâm tà đạo không gì không có".

Nàng khi nói về đạo phi liền tỏ ra khinh thường chán ghét, ngưng một chút lại nói tiếp.

--" Không phải hôm qua cũng chính bọn họ muốn làm nhục ta đó sao, nếu hôm qua không có công tử người cứu giúp thì không biết sẽ ra sao nữa...".

Nhắc đến chuyện hôm qua nội tâm nàng lại dấy lên một cơn ghen ghét, tức giận. Đám người kia nghe nàng nói đến chuyện đó liền giật nảy mình một cái, sắc mặt khế biến, ngay cả tên đại ca thường ngày hùng hổ kia cũng làm ra bộ dạng kì quái, mặt dày đỏ ửng.

--" Trại chủ, hiểu lầm thôi, hết thấy mọi chuyện chính là như đây...".

Tên A Đạt tay gãi gãi đầu, sắc mặt ngại ngùng khó xử thuật lại câu chuyện ngày hôm đó. Hết thấy nguyên do đều nằm ở tên đại ca Liệt Thiên to con lớn xác kia, tuy tuổi đã tứ tuần thể nhưng vẫn sống đơn thân độc mã, không người bầu bạn, suốt ngày ở trên núi cùng với đám huynh đệ nam nhân riết rồi không biết có bị hủ không nữa, đám huynh đệ kia nhìn hắn mà thương, không muốn thấy hắn cô đơn nữa, thế nên liền quyết định dâng hiến... ý vậy, ta không thích cái thể loại này a.... quyết định kiếm cho hắn một người đạo侶, hôm đó lại tình cờ bắt gặp Thiên Nhi đang đi lang thang dưới núi liền thấy nàng cùng hắn chính là một cặp tiên đồng ngọc nữ " Ta không có nói a" liền nảy ra ý định đem nàng về làm đại tẩu, ai ngờ nàng chống cự dữ quá dù đang bị thương vẫn cho cả đám ăn hành ngập mặt, khó khăn lắm mới phong ấn được hồn lực nàng đem lên núi, chuyện về sau thì ai cũng biết, lúc người ta đang sắp động phòng thì Vô Minh từ trên trời rớt xuống phá đám sau đó thì buồn hành nguyên bó, đánh cho cả đám bò cang dưới đất.

--" Thì ra là như vậy...".

Vô Minh gật đầu một cái, nội tâm có chút dờ khóc dờ cười, ai mà ngờ mọi chuyện lại là như vậy.

--" Hừ....".

Thiên Nhi đứng kế bên hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ không tin.

--" Thiên Nhi cô nương, chuyện hôm đó là do chúng tôi sai chúng tôi thật lòng tạ lỗi với cô. Lúc đó đại ca chúng tôi đã một lòng cự tuyệt, chỉ là do chúng tôi ép huynh ấy, nếu cô muốn trách cứ tìm chúng tôi là được... ".

A Đạt đại diện bước tới nhận lỗi với Thiên Nhi, tuy vậy nàng đến nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ ngó sang một bên sắc mặt lạnh lùng, thấy nàng như vậy hắn cũng chỉ biết bất đắc dĩ thở dài một cái.

--" Được rồi chuyện cũng đã qua, ta thấy Thiên Nhi cô nương cũng không phải người hẹp hòi, ắt sẽ không để bụng đúng không... ".

Hắn nhìn nàng nhẹ cười.

--" Ta....".

Ý tứ trong câu nói của hắn nàng cũng hiểu, chỉ là không biết nói thêm gì, chỉ "ta" một tiếng rồi cuối đầu không nói thêm gì nữa.

--" Trước tiên ta muốn kể cho các người một câu chuyện...".

Vô Minh bắt đầu đem câu chuyện về 108 anh hùng lương sơn bạc kể cho đám người Liệt Thiên nghe, tất nhiên là không kể hết mà chỉ tóm tắt những tiểu sử hào hùng, biến tấu chút đỉnh để kể, đem những anh hùng lương sơn bạc hoá thành những thánh nhân cao cao tại thượng.

--" Àhừm... các người nghe xong có cảm nghĩ gì không... ".

Đám người kia nghe kể xong liền kích động đến run cả người, từ bây giờ ai nói đạo phi chính là xấu, nếu người nói dậy người chính là kẻ ngu ngốc, tất cả nhìn nhau và đều thấy sự phấn khích trong mắt của nhau, sau đó nhìn lên Vô Minh đang đứng đó, giờ trong mắt họ hẳn chính là một thánh nhân tại thượng, liền đồng loạt quỳ một chân xuống, cung kính hô to.

--" Thuộc hạ nguyện một lòng nghe theo trại chủ, hết lòng vì bá tánh chúng sinh, làm một anh hùng hào hiệp, cho bọn người kia biết đạo phi cũng có thể vang danh sử sách...".

Tất cả đều đồng loạt hô lên, khí thế hào hùng vô biên.

--" Tốt...".

Vô Minh ưng ý hô một tiếng, nở nụ cười tươi. Thiên Nhi nghe câu truyện của hắn kể hai chân mày nhíu lại, thần sắc nghi hoặc nửa tin nửa không, lại trông thấy một mảng trước mắt nội tâm rung động không thôi, ánh mắt nhìn vào hắn càng thêm thần phục, chỉ dùng một câu truyện mà có thể đem một đám đạo phi biến thành bộ dáng như vậy, đây là uy thế bức nào, uy nghiêm bức nào.

Sau khi nói thêm vài câu thì hắn phát tay bảo mọi người tản đi, cả đám nghe lệnh liền lập tức rời đi, trong nội tâm mang theo một ngọn lửa đang bùng cháy nóng bỏng.

.....

--" Công tử... ".

Thiên Nhi từ sau lưng khẽ gọi hắn.

--" Có chuyện gì...".

Hắn đang ngẩn mặt nhìn trời chợt nghe thấy nàng gọi liền quay đầu nhìn sang, trên môi luôn treo một nụ cười tươi.

--" Chuyện lúc nãy người kể, có phải là thật không...".

Sắc mặt nàng có chút ngượng ngùng hỏi.

--" Cô nương nghĩ sao...".

Hắn thần nhiên hỏi.

--" Ta.. ta...".

Nàng nhất thời không biết trả lời như thế nào, ấp a ấp úng.

--" Tất cả tùy tâm cô nương nghĩ thế nào thôi, thế nhưng tất cả đều có thật, những người đó đều là những nhân vật có thật...".

Hắn từ tốn nói một câu, cũng không nói thêm gì, chỉ ngẩn đầu nhìn những đám mây đang bồng bềnh trôi trên nền trời xanh, nét mặt giãn ra, nhẹ nhàng cười. Nàng cũng không nói thêm gì chỉ thất thần đứng đó như đang suy nghĩ điều gì.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Phát triển

Một ngày mới lại bắt đầu trên song đầu sơn, Song Đầu sơn một ngọn núi nhỏ nằm ở phía ngoài rìa của dãy vạn liên sơn hùng vĩ, người ta gọi nó với cái tên song đầu vì nó khác với những núi khác nó có tới hai đỉnh, như hai chiếc sừng sừng sừng, là nơi trú ẩn của một bang đạo phi tam lưu gọi là Liệt Hoả bang, thế nhưng hôm nay liệt hoả bang đang bắt đầu thay đổi, dưới sự chỉ đạo của Vô Minh đám người Liệt Thiên bắt đầu xây dựng lại bộ mặt của liệt hoả bang. Theo Vô Minh suy nghĩ để có thể thành công một phi vụ quan trọng nhất chính là tình báo, con đường ở dưới chân Song Đầu sơn tuy nhỏ nhưng thường ngày vẫn có nhiều người qua lại, hàng lớn hàng nhỏ nhiều vô số. Có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng, thế nên hắn cử ra bốn người có khả năng quan sát nhạy bén nhất nhất hạ sơn đi đến nội thành để thu thập thông tin tình báo, tình báo quan trọng nhất là ở độ nhanh nhạy của tin tức thế nên hắn không ngại bỏ ra mấy ngày nghiên cứu chế tạo ra một món đồ có thể truyền tải tin tức gần giống như máy fax có thể ngoài trăm dặm liền có thể lập tức truyền tải tin tức trở về khiến đám người Liệt Thiên kinh ngạc không thôi, ngoài ra khí giới cùng tổ chức cũng quan trọng không kém, Vô Minh dốc toàn bộ ngân khố của Liệt Thiên ra đem mua nguyên liệu, sau đó hắn ngày đêm chế tạo, không ngừng cho ra những món binh khí khiến cho

đám kia kinh ngạc hết lần này đến lần khác, từ những viên hắc liên châu, đến những khẩu b40 cải tiến có sức phá hủy kinh người, cả đám từng chứng kiến hần thí nghiệm khẩu b40 cải tiến, một phát bắn có thể đem một tảng đá to bằng cả toà nhà oanh tạc thành đá vụn khiến tim cả bọn suýt chút lộn ra ngoài, ngay cả Thiên Nhi cũng vô cùng rung động, nàng chính là con cháu thế gia, tự nhiên kiến thức không hạn hẹp, hần có thể đem những nguyên liệu tầm thường đó làm ra những binh khí có uy lực vượt xa linh khí thông thường, bác bỏ những kiến thức mà nàng biết về binh khí, đây còn là binh khí sao, với uy lực đó thì ngay cả linh khí thượng phẩm cũng chưa chắc có thể làm ra được huống hồ đây còn là một binh khí thông dụng ngay người bình thường cũng có thể sử dụng, đây là thiên tài bậc nào chứ, bất giác lòng nàng đã hướng về hần khi nào nàng cũng không hay biết. Trong công việc nghiên cứu Vô Minh càng làm càng hăng say suốt ngày vui đầu vào nghiên cứu, Liệt Diễm bang trong lúc vô tình bị hần biến thành khu nghiên cứu vũ khí của IF. Thời gian thoát cái đã trôi qua một tháng, Liệt Hoả bang đã bắt đầu đi vào nề nếp, tình báo đã yên vị, khí giới sẵn sàng, tinh thần xung mãn. Vô Minh trong vòng một tháng này tu vi thăng tiến thần tốc ngày đi ngàn dặm, đạt tới bát giai, âm dương nhị khí bắt đầu cân bằng trở lại, căn cơ ổn định có thể nói chính là một đường thẳng tiến. Hiện tại công việc của họ chỉ là chờ con mồi đến.

.....

Ngọc Thanh phong, một ngọn núi cao sừng sững toạ lạc tại Bắc Linh châu*, quanh năm mây mù vờn quanh, địa thế vững trãi, chân núi trải dài trăm dặm, hùng vĩ vô ngần, như một cự thần sừng sững hiên ngang đứng giữa thiên địa, làm cho người đứng đối mặt sinh ra cảm giác nhỏ bé như con sâu cái kiến, tự đáy lòng sinh ra cảm giác sùng bái. Nơi đây to lớn nhường ấy, hùng vĩ nhường ấy, thế nhưng lại là một cấm địa, người bình thường không ai dám đặt chân vào, không nói tới nơi đây có vô vàng ma thú hung hãn, trên đỉnh lại là nơi toạ lạc một đại môn phái gọi là Thiên Thủy cung, môn nhân Thiên thủy cung trước nay không giao du với đời, tuy mỗi một người đều là cường giả cao cao tại thượng, thế nhưng lại mặc nhiên ẩn nhẫn, suốt ngày trốn trên núi tu luyện.

**Bắc Linh châu. Hoàng Linh đại lục được chia làm ba phần, phía bắc gọi là Bắc Linh châu, phía nam gọi là Lĩnh Nam Cương, phần còn lại ở giữa gọi là Trung Thổ.

Thiên Thủy cung toạ lạc phí trên đỉnh Ngọc Thanh phong, là một trong những môn phái lớn đứng đầu ở Bắc Linh Châu, môn nhân có hơn ngàn người, hầu hết đều là nhân tài kiệt xuất, tuy tiện ném một người ra ngoài cũng là một đại cao thủ, thế nhưng môn quy của của Thiên Thủy cung vô cùng khép kín, không cho đệ tử tiếp xúc phạm thế, cũng vì thế mà có không ít người không biết đến sự tồn tại của họ. Thiên Thủy cung có một điều rất đặc biệt chính là mỗi đời cung chủ đều truyền cho nữ giới dù trong môn không hề thiếu nam nhân, nguyên do chỉ vì truyền thừa của mỗi đời cung chủ chỉ có thể là nữ.

Trong Thiên Thủy cung, trên một bình đài, quanh năm mây trắng bao phủ, có một nữ tử đang đứng cạnh lang cang làm bằng đá, có chút cổ xưa, tay nàng nhẹ nhàng đặt trên lang cang một cảm giác lạnh buốt truyền tới, ánh mắt nhìn về phía xa mây mờ có chút thất thần, gió núi lạnh buốt thổi qua làm tóc nàng bay múa, thoạt nhìn như bức tranh tiên nữ trong những thần thoại. Chợt phía sau vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, trong làn mây mờ hiện ra một nam nhân tuấn lãng, hần từ từ bước đến gần nàng, miệng nở một nụ cười ôn hoà.

--" Tiểu Hần muội muội, có tâm sự sao...".

Hần thần thái nhẹ nhàng, vừa cười vừa nói, từ từ bước lại đứng cạnh lang cang gần chỗ nàng đang đứng. Tiểu Hần nghe tiếng nói của hần ánh mắt khẽ động thế nhưng vẫn mặc nhiên không trả lời, hần đối với thái độ của nàng không chút ngạc nhiên dường như đã sớm quen, miệng vẫn treo lên nụ cười, mắt nhìn vào làn mây mờ mịt.

--" Hôm nay nhiều mây quá nhỉ...".

--" Nghe sư huynh hôm nay không tu luyện sao....".

Nàng trầm mặt hồi lâu sau đó lạnh lùng lên tiếng.

--" Hừm.. hôm nay ta lười biến một bữa, định đi dạo, không ngờ lại gặp muội ở đây,... trùng hợp quá nhỉ...".

Hần tay chấp sau lưng nhìn nàng mỉm cười.

--" Ừm...".

Nàng lạnh nhạt một tiếng rồi tiếp tục im lặng.

Hần từ từ xích lại gần nàng, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua định ôm lấy eo nàng, thế nhưng nàng rất nhanh phản ứng, lách mình một cái liền tránh được.

--" Nghe sư huynh, huynh làm như vậy là có ý gì...".

Nàng lạnh lùng nhìn hần, mắt tỏa ra hàn quang.

--" Tiểu Hần sư muội, chẳng lẽ muội tới bây giờ muội vẫn không hiểu tâm ý của ta sao...".

Hần nhẹ thu tay lại, sắc mặt không hề đổi, ôn nhu nói.

--" Xin huynh hãy giữ ý tứ, ta đã từng nói ta không yêu huynh, lúc đó cũng vậy, hiện tại cũng vậy, tâm của ta đã sớm đặt lên việc tu hành, không hề có suy nghĩ đến tình cảm nam nữ, mong huynh tìm người khác, đừng để ý đến ta nữa chỉ chuốt lấy phiền muộn mà thôi..".

Nàng lạnh nhạt thốt ra từng chữ.

--" Tại sao, tại sao nàng lại không yêu ta, ta có gì không xứng với nàng, hay tại vì nàng sắp được làm cung chủ nên khinh thường ta... ".

Sắc mặt hắn đánh lại, phản phát một chút đau buồn cùng phẫn nộ.

--" Ta không hề coi khinh huynh, cũng vì chuyện sắp làm cung chủ mà như thế, chuyện hôm nay nói tới đây thôi, ta có việc đi trước, cáo từ...".

Nó xong nàng cũng không chờ hắn lên tiếng liền soay người bỏ đi, hắn đứng phía sau nhìn nàng dần dần khuất bóng, sắc mặt biến thành thâm trầm, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một tia hắc khí ẩn hiện, tay hắn xiết chặt, giọng nói lạnh lùng.

--" Tiểu Hân, nàng nhất định phải thuộc về ta... ".

.....

Song Đầu son.

Liệt Hoả môn.

--" Trại chủ, có tin tức, có tin tức".

A Đạt trong tay cầm một tờ giấy, vừa chạy vừa hô to, nhanh chóng chạy tới căn phòng Vô Minh đang ở.

Vô Minh cầm tờ giấy trên tay, trên đó có mấy chữ.

"Tôn gia.

vận chuyển một vạn kim ngân cùng nhiều vật phẩm.

Bảo tiêu hai hồn tướng tứ giai, năm hồn sư cửu giai.

xuất phát một canh giờ trước".

Đây là tất cả thông tin trên tờ Fax. Chính là những thứ hắn muốn tình báo điều tra.

Đem tờ giấy đặt xuống mặt bàn, hắn nhìn A Đạt đang hào hứng đứng ở trước mặt, nhẹ nhàng nói.

--" A Đạt đi thông báo với các huynh đệ Liệt Hoả bang, chúng ta có việc rồi...".

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đánh cướp

Con đường nhỏ đi qua chân núi song đầu son là con đường chính nối liền hai trấn Tinh Vân và Hà Đông, tuy không tính là tuyến giao thông chính nhưng thường ngày vẫn có người qua lại, hầu hết là những thương buôn vận chuyển hàng hóa.

Hiện tại trên con đường nhỏ này đang có một đoàn xe ngựa lớn nhỏ đang băng băng lăn bánh.

--" Nè nè Phong lão đầu, bảo đoàn xe của ông đi nhanh nhanh chút đi, làm gì mà lè mè quá đây".

Từ trong cỗ xe lớn phía trước, một lão già mặt mày khó ưa vén bức rèm che thò mặt ra nói với một gã trung niên đang ngồi cạnh tên phu xe, giọng điệu có chút hống hách khó nghe.

--" Tồn lão bản àh, đây là đường núi không phải đại lộ, bọn ta đã đi nhanh hết mức có thể rồi".

Gã trung niên trả lời có phần lạnh nhạt.

--" Hừ, ta không quan tâm, các người nhận tiền của ta rồi, ta muốn trời tối phải đến Tôn gia, các người muốn làm sao thì làm...".

Lão hách dịch nói một câu sau đó rút vào trong buồng xe, tiếp đó từ trong lại vang lên tiếng cười đủ để lắng lọc của một nữ tử cùng với giọng cười hí hí của lão, rõ ràng là đang cùng một á đào nào đó chơi trò mèo vờn chuột đuổi. Trung niên bên ngoài xe nghe thấy âm thanh trong xe thì vẻ mặt có phần

chán ghét, tay ôm chặt thanh trường kiếm, hai mắt khép hờ...

Chợt đoạn đường đoàn xe đi qua vốn yên bình bỗng dung hai bên vang lên hai tiếng nổ, đất đá bị lực nổ cày quét bay mù mịt, mấy con ngựa bị làm cho kinh hoàng kích động liên tục hí hỏ, cả người dựng ngược, có con còn mạnh mẽ hất ngã một chiếc xe, làm gắm vóc văng ra đầy đất.

--" Có chuyện gì.. có chuyện gì.. ".

Lão già trong xe bị dị biến làm kinh động, liền thò cái đầu ra xem xét xung quanh, cả nữ tử trong xe cũng lộ diện, trên người chỉ mặc mong manh một cái yếm nhìn có phần lẳng lơ.

Trung niên hai chân mày nhíu lại, hất người một cái, bay lên đứng trên mũi xe, trầm giọng nói.

--" Băng đạo tặc Song Đầu sơn nghe đây, hôm nay Hồng Môn Bảo Tiêu chúng ta có việc đi qua đây, nếu các người biết điều để yên cho chúng ta đi qua chúng ta sẽ không truy cứu, thế nhưng nếu các người ra tay làm càn thì chúng ta sẽ giết không tha...".

Giọng của hắn không lớn thế nhưng vừa nghe lại vô cùng rõ ràng, dù cho là đứng cách xa. Đối với đám sơn phi ở Song Đầu sơn này hắn không hề có ý tứ nhượng bộ, cũng chỉ là một băng đạo tặc hạng ba mà thôi không có gì lợi hại cả. Thế nhưng trả lời hắn chỉ là sự im lặng, điều này làm hắn cảm thấy vô cùng kì quái.

Im lặng, im lặng đến mức cho con người ta cảm thấy khó chịu, cả đám phu xe cùng với mấy tên đệ tử bảo tiêu điều cảnh giác nhìn lên xung quanh đề phòng chuyện bất ngờ xảy ra.

Trung niên đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, thế nhưng khi hắn nhìn lại phía trước ánh mắt hắn lập tức nhảy dựng lên, trước mặt hắn không biết từ khi nào lại có một thiếu niên đang thong dong đứng ở đó. Điều này khiến cho nội tâm hắn hoảng sợ, hắn rõ ràng không hề cảm thấy gì thậm chí không cảm thấy một chút tia khí tức dao động, đây mà người này lại vô thanh vô thức đứng trước mặt hắn thử hỏi hắn sao không cảm thấy sợ chứ.

Thiếu niên thoạt nhìn vô cùng bình thường, y phục bình thường, không chút lòe loẹt, thần thái ung dung, hoàn toàn không vì đám người phía trước mà động dung, hắn hồ hững nhìn lên trung niên đang đứng trên mũi xe, giọng nói nhàn nhạt phát ra.

--" Tất cả tư trang để lại, người có thể rời đi...".

Thiếu Niên đó chính là Vô Minh, hắn mặc nhiên không hề để ý đến những người này, cả đám tu vi cao nhất cũng chỉ có trung niên kia, là hồn tướng tứ giai, lúc đầu hắn cũng rất ngạc nhiên, rõ ràng là tình báo báo về có tới hai hồn tướng tứ giai thế nhưng bây giờ chỉ có một người, có lẽ giữa đường có chuyện đã quay về trước.

--" Hừ, tặc tử rần rờ, biết điều thì mau rút lui bọn ta sẽ niệm tình không truy cứu, nếu như dám làm càn thì đừng trách ta vô tình...".

Trung niên lạnh lùng đáp lời, hắn tuy không biết người trước mặt là ai, thế nhưng bất quá cũng chỉ là một người bình thường không hề có hồn lực dao động, hắn lại không muốn dây dưa phiền phức thế nên lạnh lùng đe dọa một câu cho bọn hắn biết khó mà lui.

--" Ta đã nói tư trang tất cả để lại, Liệt Hòa bang bọn ta cướp của không giết người..."

Vô Minh hoàn toàn không để ý đến lời nói của gã, thần nhiên đáp.

Đám người Liệt Thiên lúc này tâm tình kích động, nhìn trại chủ của bọn họ thần thái hiên ngang bên dưới, không hề để tên kia vào mắt. Đây mới là phong thái của cướp ah, nếu không phải bọn họ có lệnh nếu không được hắn hiệu lệnh không được động thủ thì bọn họ đã sớm xông xuống đứng sánh vai cùng hắn rồi.

--" Hừ... To gan, Phong lão đầu giết hắn cho ta...".

Lão già trong xe mặc nhiên tức giận, liền ra lệnh cho trung niên. Hắn nghe dậy liền trừng mắt nhìn lão thế nhưng lại không có thời gian đôi co, trường kiếm trong tay xuất vô, tiếng rít xé gió vang lên.

--" Huỳnh đệ Hồng Môn Bảo Tiêu nghe lệnh, bảo vệ hàng hóa...".

Trung niên hô to một tiếng, trường kiếm té ra, dặm chân một cái bay tới trước mặt Vô Minh.

--" Tặc tử chịu chết đi...".

Lưỡi kiếm xé gió vu vu, hướng hắn chém tới, thế nhưng hắn lại không hề nao núng, sợ hãi. Trung niên mắt thấy hắn bị một kiếm cắt đôi thì có chút khinh thường, thế nhưng ánh mắt phút chốc lại biến thành kinh hãi. Hoàn toàn không có máu.

--" Chết tiệt, tàn ảnh...".

Khi hắn nhận ra đây chỉ là tàn ảnh thì Vô Minh đã xuất hiện cách đó không xa, tay phải tụ ra một quyền, rất nhanh liền đánh tới, tốc độ khiến cho hắn kinh ngạc, hoàn toàn không kịp trở tay, chỉ có thể đem trường kiếm chắn phía trước.

Chỉ thấy một quyền nhẹ nhàng đập lên trường kiếm, khiến cho trường kiếm rung lên bần bật, trung niên bất giác lui về sau ba bước, cánh tay tê dại.

Vô Minh sau khi tung ra một quyền liên vùng ta ra hiệu.

"Bùm..".

--" Aaaa...".

Một tiếng nổ vang lên, liền sau đó là một ten bảo tiêu la lên, tay ôm lấy bắp đùi ngã xuống, trên bắp đùi có máu tươi chảy ra rõ ràng là đã bị thương.

--" Chết tiệt, các người đã làm gì...".

Trung niên nhìn thấy đồng đội bị thương thì tức giận quát lên.

"Bùm..".

--" Aaaa".

Lại một tiếng nổ khác vang lên và lại có thêm một tên khác ôm vai ngã xuống, hoàn toàn không thể nhìn thấy gì, cũng không thể phòng bị, nó quá nhanh, tất cả đều tự hỏi đây là loại ám khí gì, tại sao lại đáng sợ như vậy...

Tuy tất cả đều kinh ngạc thế nhưng Vô Minh thì không, vì đó chính là tác phẩm của đội xạ thủ của hắn làm ra, trong mấy ngày qua hắn đã huấn luyện được một đội xạ thủ, có thể sử dụng súng nhắm tầm xa, dùng để tập kích từ trên, thế nhưng chỉ giới hạn vào những phần mềm, hạn chế kích sát, vì hắn không muốn giết người.

--" Khốn kiếp...".

Trung niên lửa giận trùng trùng, tự ra một phong nhận trên lưỡi kiếm, ừng ừng chém tới hắn. Chỉ thấy hắn hai tay vận khí, khi kiếm mang vừa tới liền đánh ra một chưởng, chân khí khuấy động, không gian gọn sóng, trung niên như điều đứt dây, bị đánh bay ngược về sau rơi tọt vào trong xe chỗ lão già kia đang trốn.

--" Yaaaa... xông lên... ".

Bỗng chốc từ trên sườn núi, mười mấy thân ảnh đồng loạt hô to, ừng ừng kéo xuống, chạy đến đứng sau lưng Vô Minh, mỗi một tên khí giới sáng sủa, trên lưng con vác một vật hình ống, vừa nhìn đã thấy kinh hãi. Đám người bảo tiêu nhìn về phía đám người Vô Minh ánh mắt có chút run sợ, tuy tu vi bọn họ cao hơn thế nhưng lại bị khí thế của đám sơn tặc này áp chế, lại thêm phó môn chủ của bọn họ bị Vô Minh đánh bay làm cho tinh thần của cả bọn vô cùng suy sụp.

Vô Minh thông dong bước lại gần cỗ xe ngựa kia, Đoạn Thủy kiếm xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng cắt đứt tấm rèm che, để lộ ra ba người bên trong.

--" Các người có thể rời đi, ta cam đoan không hại bất cứ ai...".

Hắn nhìn ba người nhàn nhạt nói.

--" Được... chỉ cần người cam đoan không hại bất cứ ai, bọn ta liền rời đi...".

Trung niên nhìn ánh mắt lạnh nhạt của hắn trầm mặc nửa ngày mới đưa ra quyết định.

--" Ừm... ta chấp thuận...".

Hắn định ninh gật đầu một cái.

--" Được dậy thì bọn ta sẽ đi...".

Trung niên nói một câu rồi đi xuống xe.

--" Khoan đã Phong Lão đầu, chúng ta không thể đi như dậy được, còn hàng hóa của ta...".

Lão già trong xe có chút hốt hoảng kêu ca..

--" Nếu không sợ thì ông cứ ở lại mà giữ...".

Trung niên lạnh lùng nói một câu, cũng không quay đầu nhìn lại, liền đi đến gọi mấy người kia rời đi.

Lão già thấy trung niên rời đi, lại nhìn sang thanh kiếm trong tay Vô Minh, nhất thời run rẩy, liền không dám chậm trễ, phóng tọt xuống xe, nhanh nhanh chạy theo đám người trung niên.

--" Lão già, chờ thiếp...".

Ả đào trong xe cũng nũng nịu chạy theo, nàng còn không quên nhảy mắt với hấn một cái.

Cà đám đứng lặng nhìn nhóm người trung niên đi thật xa, mới kích động hô lên.

--" Chúng ta thắng rồi.... ".

--" Ừm... Kiểm hàng sau đó mang về trại..".

Vô Minh nhàn nhạt nói một câu rồi tự mình đi về núi không hề quan tâm tới đồng hàng kia. Bỏ mặc những tiếng reo hò bóng hấn dần khuất trong những tầng cây.

_____ lạc kỳ nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Giảng long thập bát chương

Màng đêm phủ xuống ngọn song đầu son, như một bóng ma, đem nhân gian cuốn vào bóng tối vô cùng vô tận. Màng đêm lạnh lẽo là thế, nhưng trên song đầu son lại vô cùng náo nhiệt, lúc này đèn đuốc sáng bùng, giữa sân còn có một đồng lửa lớn. Tất cả các chúng phi trong bang đều quây quần xung quanh, rượu chè ca hát, vô cùng vui vẻ. Vô Minh ngồi lặng im bên một góc vắng, trên tay cầm bình rượu nhỏ, chốc chốc lại đưa lên dốc một ngụm, ánh mắt cứ nhìn xa xa có chút thần thơ, Tiểu Bạch Bối nằm trên đùi hấn lười biếng ngáp dài, dường như không thích cảnh náo nhiệt như này.

--" Vô Minh công tử, tại sao không đi đến vui vẻ cùng bọn họ mà lại ngồi một mình...".

Từ xa vang lên tiếng nói ngọt ngào yêu điệu, Thiên Nhi từ từ bước đến ngồi cạnh hấn.

--" Không có gì.. hi hi...".

Hấn cười hi hi đáp lời, chợt đưa mắt nhìn nàng, lúc này trong tay cũng cầm một vò rượu, nét mặt có vẻ vì say mà trở nên ửng hồng khiến nàng càng trở nên kiều mị, vô cùng hấp dẫn.

--" Đang có tâm sự sao...".

Nàng nhìn hấn mỉm cười.

--" Không, chỉ là đang nhớ về một người mà thôi".

Hấn nhìn lên bầu trời đêm cảm thán nói.

--" Nhớ một người sao, thể hiện người đó giờ ở đâu".

Nàng nở một nụ cười thanh thúy nhìn hấn.

--" Ta cũng không biết, năm năm qua ta đã không gặp nàng, không biết nàng giờ ra sao..".

Nói đến đây trong lòng hấn dâng lên một chút chua xót. Nhìn hấn trong lòng nàng có chút thất lạc, thế nhưng vẫn mỉm cười nói.

--" Ta đoán người đó ắt hẳn phải rất xinh đẹp..".

--" Sao cô nương biết.. ".

Hấn nhìn nàng ôn hòa nói.

--" Một người đào hoa, anh tuấn như huynh thì nữ nhân của huynh cũng phải là một mỹ nhân thôi.. ".

Nàng cười thanh nhã nói.

--" Đúng vậy, nàng thật là rất xinh đẹp, xinh đẹp đến mức ngay cả ta cũng không thể giữ lấy nàng... nghĩ lại ta thấy mình thật vô dụng..".

Hấn nhìn lên khoảng không đen tối kia, phút chốc trở nên trầm mặc, nàng nhìn hấn hồi lâu rồi cũng lâm vào u tư. Một lúc sau hấn thở dài một tiếng, ngẩn đầu xuống nhìn nàng mỉm cười.

--" Không nhắc chuyện buồn nữa, cô nhìn họ xem, vui vẻ vô tư, không lo không nghĩ thật là tốt biết mấy".

--" Ừm...".

Nàng gật đầu đồng tình một cái.

Bên kia lúc này vô cùng nhộn nhạo, tên A Đạt bộ dáng say mềm, đứng lảo đảo vừa múa vừa hát nhìn vô cùng hoạt kê, hân hân cũng không hay lắm thế nhưng trong lúc say lại nghe rất vui tai, mấy tên còn lại thì câu cổ nhau ngồi gật gù, miệng ngân nga theo, có tên nổi hứng còn lôi nổi chào ra mà rõ rùm beng, nhìn vô cùng náo nhiệt.

--" Hôm nay thật là vui, hay là chúng ta thi xem ai sẽ say trước đi".

Nàng nhìn đám đồng vui vẻ nói.

--" Được, thi thi thi...".

Hắn cũng sản khoái đáp lời.

--" Nếu ai thua sẽ là con bò nhỏ... ".

Nàng một tay ôm vò rượu, một tay đặt lên đầu, còn cổ tình chia một ngón tay ra ngoắc ngoắc giả làm chiếc sừng, nhìn vô cùng đáng yêu.

--" Con bò nhỏ sao.. Tốt ai thua thì sẽ là con bò nhỏ.. ".

Hắn nhìn nàng có chút buồn cười, vui vẻ đáp.

--" Được, cạn..."

--" Cạn..."

.....

Canh ba, sắc trời giữa đêm se se lạnh, sương khuya cũng đã bắt đầu rơi, đồng lửa lớn giữa sân cũng đã tàn, chỉ còn những hòn than đỏ vẫn râm rĩ cháy, cả đám người kia giờ nằm la liệt dưới đất, người nào người nấy say mềm, thỉnh thoảng còn quơ tay múa chân vô cùng buồn cười.

Hai người Vô Minh cùng Thiên Nhi vẫn ngồi cạnh nhau, hắn còn đỡ chứ nàng hiện giờ đã say khướt, người ngã nghiêng ngả ngửa, ánh mắt lờ mờ bất định. Nàng loạn choạng một cái liền ngã vào vai hắn tựa đầu mà ngủ, hắn nhìn nàng mỉm cười lắc đầu một cái, đưa vò rượu lên miệng uống, thế nhưng rượu đã hết từ bao giờ rồi, hắn thuận tay ném vò rượu sang một bên, chán nản nhìn trời đêm, chợt hắn nghe thấy tiếng nàng cười hihi, không biết là đang mơ thấy gì mà vui đến vậy.

--" Vô Minh công tử, ta rất là thích huynh,.. huynh có biết không..."

Nàng vừa lẩm bầm vừa quơ tay bất định, nói xong thì im bật đi, hơi thở trở nên đều đều. Hắn nhìn nàng, nhíu mày một cái, sắc mặt khê đỏ, nhẹ nhàng bế nàng đem trở lại phòng. Sau khi đặt nàng xuống giường, hắn đứng một bên lặng lẽ nhìn nàng. Nàng rất đẹp cho dù là lúc đang ngủ, nếu cho bất cứ một nam nhân nào nhìn thấy cảnh này cũng đều không thể kìm nén được dục vọng được vui đùa cùng nàng, hắn đứng trầm tư một lúc rồi mạnh mẽ lắc đầu một cái, đem những suy nghĩ lung tung gạt khỏi đầu mình, khẽ đưa tay kéo tấm chăn đắp lên người nàng sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Không hiểu tại sao tối nay hắn lại không ngủ được, chần chọc một lúc hắn quyết định rời khỏi giường, mở cửa bước ra sân, bên ngoài trời vẫn tối, những ngôi sao đã lệch hẳn về tây. Hít một hơi thật sâu sau đó thở ra, tay hắn bắt đầu chuyển động, một quyền lại một quyền, hắn không ngừng di chuyển cơ thể nương theo một bộ quyền pháp uyển chuyển nhịp nhàng. Mặc dù quyền pháp đánh ra không được thành thực thể nhưng lại lộ ra uy thế bức người, tựa như một đầu long thần uy phong hoán vũ, một thức lại một thức, đến khi tới thức thứ mười tám mới bình khí ngưng lại.

--" Phù..."

Vô Minh thở ra một ngụm khí, hai tay chấp lại sau lưng, thông thả đứng ngắm bầu trời đêm.

Thứ mà hắn đang luyện là một bộ quyền pháp nổi danh, là quyền pháp trấn môn của đại môn phái ăn mày nổi danh Cái Bang, Giác Long Thập Bát Chương. Đây là bộ công pháp thiên về tấn công đầu tiên mà hắn luyện, cũng là môn công pháp mà hắn thích nhất. Tuy có lời đồn rằng môn công pháp này đã thất truyền từ lâu thế nhưng không hiểu vì sao lại được hắn tìm thấy tại một thất trong tầng kinh các của thiếu lâm tự. Không những thế tất cả những bộ công pháp nổi danh đều có ở trong đó, trong đây có sự tỉ mỉ mật gì ngay cả hắn cũng không biết được. Chẳng lẽ lại có một vị đại tông sư nào đó rảnh rỗi đến mức bỏ thời gian đi sưu tầm rồi đem về giấu tại tầng kinh các sao. Thế nhưng những chuyện này đối với hắn không quan trọng, nếu như có một ngày hắn được trở về địa cầu thì hắn sẽ rảnh rỗi đi điều tra còn bây giờ thì chẳng có mấy may liên quan gì tới hắn. Hiện tại việc quan trọng nhất của hắn bây giờ chính là phải tăng cường thực lực.

" Giác Long Thập Bát Chương là một môn công pháp chí dương chí cương, là bộ công pháp trấn môn của phái Cái Bang, bao gồm mười tám chiêu "tức mười tám chương", mỗi một chiêu biến hóa ảo diệu, cộng thêm nội lực càng trở nên uy lực vô song, luyện thành mười tám chiêu liền có thể một lần huy động ra mười tám phần long khí, tả sung hữu đột, vô cùng uy mãnh.

Mười tám chiêu của Giác Long Thập Bát Chương bao gồm.

Phi long tại thiên.

Kiến long tại điền.

Hồng tiềm vu lục.

Tiềm Long vật dụng.

Kháng long hữu hồi.

Lợi thiệp đại xuyên.

Đột như kỳ lai.

Chấn kinh bách lý.

Hoặc được vu uyên.

Song long thủ thủy.

Ngư được vu uyên.

Thời thừa lục long.

Mật vân bất vũ.

Tồn tắc hữu phu.

Long chiến vu dã.

Lữ sương băng chí.

Đê dương xúc phiến.

Thần long bài vĩ.

Mỗi một chiêu lại chia ra mười hai đường, biến hóa ảo diệu khôn lường. Tổng hợp lại thành một bộ quyền pháp tuyệt luân. Thế nhưng lượng kiến thức cũng vô cùng khổng lồ, nếu như không phải hắn có một trí nhớ siêu cấp vượt xa người thường thì cũng đã không nhớ nổi. Bình tâm dưỡng khí, hít thở thật sâu sau đó lại tiếp tục luyện thêm một lần nữa.

.....

Sáng sớm, khi đám sương còn đang quanh quẩn dưới chân núi thì đám người liệt hỏa bang đã tất bật chạy qua chạy lại. Hôm nay bọn họ lần đầu tiên đi làm từ thiện, thế nên tất cả đều vô cùng hào hứng, tấp nập chuẩn bị. Tất cả là do quy định của Vô Minh đặt ra, rằng khi cướp được mười phần phải dùng bảy phần để giúp đỡ cho dân chúng quanh đây.

Xung quanh chân núi Vạn Liên Sơn tuy là một vùng tương đối hẻo lánh, tuy vậy vẫn có dân cư sinh sống, hầu hết đều tụ lại thành một thôn trang nhỏ. Cuộc sống hằng ngày của họ đều thập phần khó khăn, thiếu nhu yếu phẩm, khí hậu khắc nghiệt, trông trọt thất mùa, hầu hết đều hành nghề săn bắn, tuy vậy nghề này vô cùng nguy hiểm, hung thú xung quanh vạn đầu sơn không phải dạng hiền lành, mà thú cấp cao không ít, còn họ thì chỉ là những người bình thường, rất hiếm có luyện hồn giả, vì đã là luyện hồn giả thì ai lại chịu ở cái chỗ chim không thềm ị này làm gì, cũng bởi vì thế mà cuộc sống của họ càng thêm khốn khó, nhờ đâu gặp phải hung thú thì có đi không về.

.....

Sau khi chuẩn bị xong xuôi thì bọn họ cũng bắt đầu xuất phát. đường đi cũng không xa lắm thế nên gần một canh giờ thì họ đã đến gần cổng thôn.

"Cô Thị Thôn".

Ba chữ lớn được ghi trên tấm bảng gỗ cũ kĩ treo tòn ten trên cổng, rõ ràng là tên của cái thôn trang này.

--" Trại chủ, tại sao cái thôn trang này lại gọi là "Cô Thị" vậy ".

Một tên đầu chọc, dáng người to cao, không kìm được thắc mắc một câu.

--" Ta cũng không biết, đợi lát nữa hỏi thì sẽ biết... ".

Vô Minh nghe tên này hỏi mình nhất thời cười khan một tiếng, cũng không biết trả lời thế nào chỉ qua loa vài câu rồi thôi.

--" A Ngu, người thật là, chúng ta đã bao giờ đến đây đâu, người hỏi vậy thì sao trại chủ trả lời cho người được. "

A Đạt nhìn tên to cao kia xong mắng cho một câu. Tên đó bị mắng miệng ừm ừm mấy tiếng như đã hiểu sau đó im bật.

Tất cả từ từ đi vào thôn trang, trong thôn khá nghèo nàn, cũ kĩ, không hơn sơn trại của bọn họ là bao. Giữa sân lớn có mấy đứa nhóc chừng bốn năm tuổi đang ngồi chơi, thế nhưng vừa nhìn thấy đám người bọn họ thì liền hét toát lên, như nhìn thấy yêu ma quỷ quái vội vàng bỏ chạy, vừa chạy vừa la, ngay cả đồ chơi cũng vứt bay tứ tán.

--" Nè, mấy tiểu đệ, đừng chạy mà... "

Tên A Ngu nhìn đám nhỏ bỏ chạy thì cất giọng ồm ồm kêu lại

--" Nè A Ngu, bọn nó chạy là do nhìn thấy người đó... "

Một tên đứng bên cạnh vỗ vai hắn nói.

--" Ta, ta đáng sợ vậy sao... "

Hắn nghe nói thì đưa tay lên sờ sờ cái đầu bóng loáng của mình, bộ dáng ngờ nghệch làm cho cả đám thêm một phen cười rộ.

--" Được rồi, bọn chúng sợ chính là vì cái bộ dáng hung thần ác sát của các người đó... "

Thiên Nhi từ nãy tới giờ đều đứng bên cạnh Vô Minh, nàng mỉm cười lấy tay che miệng, nhìn đám người A Đạt mà nói. Cả đám bị nàng nói làm cho xấu hổ liền như súng tịt ngòi im thin thít.

--" Thôi được rồi,.... Ờh... "

Đang cười nói chợt Vô Minh kêu lên kinh ngạc một tiếng, cái thôn trang giờ trở thành vắng tanh, tất cả những cửa nhà trong thôn đều đóng kín, không gian trở thành im ắng lạ thường, ngay cả tiếng gió cũng có thể nghe thấy.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Làm từ thiện

Đám người Vô Minh từ từ đi vào trong thôn, một quang cảnh im lặng đập vào mắt, không khí bỗng chốc trở nên quái dị, tất cả không tự chủ mà nắm lấy binh khí, chợt một cơn gió mạnh thổi qua, bụi bặm bốc lên, một vật thể từ trong góc tối bay đến.

--" Yaaaa... "

Xoẹt...

Một tên trong đám không tự chủ mà rút kiếm chém xoẹt một cái, thứ vừa bay ra ngay lập tức bị chém làm hai, sau khi ra chiều hắn mới nhận ra thứ đó chỉ là một cái nón rom bị gió cuốn bay.

--" Chết tiệt, người làm cái quái gì thế. "

Một tên đứng bên cạnh bị hắn làm cho giật mình lập tức nín thở.

--" Ta, ta tưởng có thích khách. "

Hắn liền bối rối giải thích.

--" Hừ, người nghĩ ở cái thôn trang này có người rảnh rỗi đến mức đi ám hại chúng ta hay sao".

Tên kia không chút kiêng nể, thẳng thắn vào mặt hắn, hắn cứng họng không trả lời được đành thành thật đứng qua một bên.

--" Được rồi, các người đừng náo nữa, ta nghĩ những người này quanh năm sống nơi này, ắt hẳn đều biết đến những bang đạo phi xung quanh đây, thế nên vừa mới nhìn thấy chúng ta đã sợ hãi đến vậy. "

Vô Minh nhìn về một căn nhà nhỏ nhàn nhạt nói.

--" Cũng phải, những bang đạo phi ở đây cũng không phải dạng hiền lành gì, ngoài bọn ta ra thì điều là những kẻ giết người không chớp mắt, bọn họ sợ cũng không có gì là lạ... ".

Liệt Thiên từ đầu đến cuối vẫn đứng trầm mặc, giọng nói trầm trầm vang lên.

--" Giờ làm sao đây.. ".

Thiên Nhi có chút khó xử nói.

--" Thì đi gõ cửa thôi.. ".

Vô Minh bình thần nói, sau đó sửa lại y phục, cước bộ thông thả đi đến gõ cửa một ngôi nhà gần đó.

--" Cho hỏi có gia chủ ở nhà không, ta có chuyện muốn hỏi... cóc cóc cóc... cho hỏi có ai ở nhà không. ".

Thế nhưng bên trong vẫn im bật, không có một thanh âm đáp lại nào. Hắn khẽ nhíu mày, tay cầm lấy cánh cửa, vận dụng càn khôn đại na di một lần, cánh cửa vang lên cách một tiếng, bản lề cũ liền bị gãy ra, cánh cửa mất điểm tựa từ từ ngã xuống.

--" úy... ".

Vô Minh chợt bật lên một tiếng kinh ngạc, sau khi cánh cửa ngã xuống, lập tức từ bên trong một cây gậy mộc nhanh chóng lao xuống.

Bộp.

Tuy một gậy này đánh ra bất ngờ, thế nhưng đối với thân thủ hắn hiện tại thì chẳng là gì cả, hắn chỉ nhẹ lật tay một cái đã bắt được.

--" Trại chủ.. ".

Đám người Liệt Thiên nhìn thấy có chút hốt hoảng hô lên. Hắn nghe vậy khẽ phất tay ra hiệu rằng mình ổn.

Nhìn lại người cầm đầu kia của cây gậy là một lão già tuổi chừng lục tuần, lão tay vẫn cầm chặt cây gậy, ánh mắt giận dữ nhìn chăm chăm vào hắn. Phía trong nhà còn có một phụ nhân trẻ tuổi cùng hai tiểu hài một trai một gái, hai đứa nhỏ lúc này sắc mặt hoảng sợ, nhìn lão già bị bắt thì run rẩy thét lên.

--" Gia gia.. ".

Hắn nhìn hai tiểu hài đồng rồi lại nhìn sang lão già kia, nhàn nhạt nói.

--" Bá bá, tại sao người

tự nhiên lại đánh ta... ".

--" Hừ, mấy tên sơn phi khôn kiếp các người tới đây làm gì, lại muốn bắt người cướp của nữa hay sao.. ".

Lão già chừng mắt nhìn hắn, giọng điệu giận dữ nói ra.

--" Ta có nói là tới đây cướp của bắt người bao giờ.. ".

Vô Minh có chút bất ngờ, không ngờ người dân ở đây lại có thành kiến với đạo phi đến như vậy.

--" Trại chủ, việc này đúng thật là có, những bang đạo phi nhị lưu cũng thường hay quấy rối dân chúng quanh đây, bắt người cướp của là chuyện thường ngày ".

A Đạt từ bên kia nói vọng qua.

--" Àh, thì ra còn có chuyện như thế này".

Vô Minh nghe vậy thì gật đầu một cái. Lại nhìn lão già thân thiện nói.

--" Bá bá, bọn ta đến đây cũng không có ý định đó, chúng ta tới để giúp đỡ mọi người.. ".

--" Hừ, đạo phi các người lại nói là đến giúp người, thật là tức cười, nếu các người không có ý định đó thì mau biến đi, chúng ta không muốn nhìn thấy đạo phi ở đây. ".

Lão không hề kiêng nể một chút nào, mắng thẳng vào mặt hắn.

--" Lão bá, bọn ta thật sự đến để giúp đỡ mọi người mà..".

Thiên Nhi nhìn thấy hấn bị mắng đến khó xử thì treo lên miệng nụ cười ôn hòa, vừa bước tới vừa nói.

--" Còn cô nương nữa, xinh đẹp thanh tú, tại sao lại đi cùng bọn đạo phỉ này".

Nàng chưa nói hết câu đã bị lão ném cho một câu đến nghẹn họng.

--" Ai da cái lão già thối này, bọn ta có lòng tốt muốn giúp các người, chứ không phải tới để nghe lão mắng nhá".

Một tên nhìn lão có chút không vừa mắt liền mở miệng mắng.

--" Ta phi..".

Lão khinh bỉ nhổ ra một ngụm nước bọt.

--" Lão..".

Nhìn thái độ của lão hấn lập tức nổi cáu, tay áo cũng xắn lên, định xông tới cho lão bài học, cũng may là hấn chỉ đi được mấy bước đã bị những người khác kéo cổ trở lại.

--" Các người đi đi, ở đây không quan hệ đến các người".

Lão mặc dù trong lòng rất sợ thế nhưng miệng lại vô cùng cứng, cương quyết đuổi bọn họ đi.

--" Haizzz.. Bá bá thất lễ..".

Vô Minh nhìn lão bắt đầu đi thở dài một cái, tay khẽ động liền đem lão điễm huyết.

--" Khốn kiếp, ngươi làm gì đó".

Lão bị điễm huyết không thể cử động, chỉ có thể đứng một chỗ hung hăng la lối. Vô Minh chẳng thèm để ý tới lão, vòng tay xách lão ra giữa sân mặc cho lão la lối om sòm.

--" Gia gia..".

--" Phụ thân..".

Hai tiểu hài cùng phụ nhân nhìn thấy hành động của hấn thì hoảng sợ kêu lên, tức tốc chạy ra đứng tại cửa kêu lớn.

--" Không sao đâu, các người cũng ra đây đi..".

Hấn nhìn ba người tại cửa mỉm cười nói.

--" Các người không được ra..".

Lão già lo lắng kêu la.

--" Các người mau ra đi, ta thật không có làm hại bá bá, chỉ muốn đem ông ra đây thôi..".

Hấn nhìn thấy ba người còn lưỡng lự thì thân thiện nói.

--" Đúng đó, nè hai tiểu đệ tiểu muội, hai đứa ra đây tí cho đệ ăn kẹo hồ lô...".

Thiên Nhi trù mến nhìn hai tiểu hài nói.

Ba người tuy sợ hãi thế nhưng với sự kêu gọi của hấn và Thiên Nhi cuối cùng cũng từ từ bước ra, đi đến gần bọn họ.

--" Tốt rồi,... Tiểu đệ, tiểu muội hai đứa có muốn ăn ngon hơn mặc đẹp hơn không".

Hấn mỉm cười đi tới ngồi xổm xuống trước mặt hai đứa nhỏ sau đó hỏi một câu không đầu không đuôi. Phụ nhân không tự chủ vòng tay ôm lấy hai đứa vào lòng. Hai đứa chỉ là con nít nghe hấn hỏi liền gật đầu.

--" Ừm.. hai đứa có sợ ca ca không..".

Hấn lại hỏi thêm một câu nữa, hai đứa lại gật đầu thêm một lần nữa.

--" Tại sao lại sợ ca ca..".

Hắn thắc mắc.

--" Tại ca ca bắt gia gia đi..".

Tiểu hài trai lấy hết can đảm nói.

--" Đệ đệ ngốc, ta chỉ muốn đem gia gia của đệ ra để tặng quà thôi. "

Hắn cười hiền hậu, đưa tay vỗ đầu tiểu hài.

--" Tặng quà.. ".

Tiểu hài có chút không hiểu liền hỏi, ngay cả phụ nhân cũng có chút nghi hoặc nhìn hắn.

--" Được rồi, A Đạt trước hết đem đồ tặng cho đại thẩm này trước đã... ".

Hắn nhìn Đám người A Đạt chỉ tay ra lệnh.

Bọn hắn gạt đầu một cái liền đi đến bên xe lấy ra hai cây lụa cùng với một gương nhỏ đem tới cho phụ nhân kia, ban đầu nàng ta không lấy thế nhưng bọn hắn chỉ dốc vào tay nàng rồi bỏ đi.

--" Chuyện này.. ".

Phụ nhân nhất thời ngơ ngác hỏi.

--" Cũng không có gì, chỉ là bọn ta ở trên núi nhìn thấy người dân ở đây khổn khổ quá thế nên mới đem một ít tư trang xuống để phụ giúp mọi người.. ở đây còn có đủ cho người trong thôn, không biết đại thẩm có thể gọi họ ra giúp chúng ta hay không..".

Hắn lễ độ nói.

Phụ nhân suy nghĩ hồi lâu sau đó bảo hai tiểu hài chạy đi gọi những người khác trong thôn. Cái thôn vắng vẻ phút chốc trở nên lao nhao, những người trong nhà đều đi ra sân, thế nhưng lại toàn là người già, phụ nữ cùng trẻ con, không thấy bóng dáng nam đinh đâu cả. Hồi mới biết, trai tráng trong thôn đều đã đi săn hết rồi chỉ còn những người yếu ớt như phụ nữ, trẻ con cùng người già là ở lại.

Đám người bọn họ bắt đầu phân phát tiền cứu trợ, mới đầu người trong thôn còn tỏ ra e dè, thế nhưng từng người từng người đều được nhận khiến cho họ bắt đầu trở nên vui mừng, không còn kiêng ngại nữa, người ở đời luôn là vậy, chỉ cần có người đi trước thì họ sẽ ừn ừn theo sau. Từ đem quà phát tận tay chuyển thành bọn họ tự động đi tới chỗ nhận. Công việc phút chốc đã hoàn thành, mọi gia đình trong thôn đều nhận được một ít tiền tuy không nhiều nhưng đủ để họ trang trải trong vài tháng, cùng với những nhu yếu phẩm do bọn họ cướp được tất cả đều đem cho khiến cho người trong thôn vui mừng không thôi. Tuy không biết bọn họ rốt cuộc là có ý đồ gì, thế nhưng đối với những người này trong tâm phút chốc đã sinh ra lòng cảm kích, không ngừng lưu rú cảm tạ họ. Đám người A Đạt cùng Liệt Thiên được khen thì cười đến ngóc mồm, hào hứng không thôi.

Vô Minh thì đứng thong dong nhìn toàn trường mỉm cười, lâu lâu lại cùng vài cụ già hàn huyên vài câu cũng nhờ vậy mà hắn biết thêm vài điều, cũng hiểu vì sao thôn trang này lại có tên là " Cô Thị Thôn ", đó là vì năm xưa có một lần trai tráng trong thôn gặp phải Một đầu hung thú tàn bạo khiến cho đi mười về ba, trong thôn quá phụ chiến quá nửa, vì thế mới có cái tên này. Vô Minh nghe xong câu chuyện lòng cảm thán không thôi, cuộc sống của những người nơi đây thật là vạn phần khó khăn nguy hiểm.

Bọn họ lẩn la trong thôn đến quá trưa mới trở về, trước khi về họ còn được người trong thôn tiễn tận cửa, tất cả đều ra về trong tâm trạng vui tươi thỏa mãn.

.....

..... [lạc kỳ nam]

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Vạn Sơn Tứ Phi

Sau khi trở về, Song Đầu sơn lại đi vào nhịp sống cũ. Tất cả đều hăng say tập luyện, chuẩn bị sẵn sàng cho phi vụ lần sau, ai nấy đều là tinh thần sung mãn, nghĩ tới một nàng hôm qua, được người trong thôn túm tùm lại lời khen câu nịnh, còn có mấy nữ nhân mặt mày sáng sủa không ngừng quay quanh, làm bọn họ tâm tình như lên mây, cả ngày cười chum chim.

Bình minh lên, ánh nắng như gieo rắc mầm sống xuống nhân gian, tất cả đều vui tươi đón chào một ngày mới đến. Vô Minh mở cửa phòng bước ra ngoài, lại nhẹ nhàng hít sâu một hơi đem không khí trong lành lấp đầy lồng ngực, tâm trạng của hắn hôm nay rất tốt. Vừa định rảo bước thì chợt thấy từ xa có người đang đi tới.

--" Thiên Nhi cô nương, dậy sớm a, có chuyện gì sao".

Hắn vừa cười vừa nói, người đang đi tới không ai khác chính là Linh Thiên Nhi, nữ tử duy nhất trên song đầu sơn này.

--" Ân, Vô Minh công tử, huynh cũng dậy sớm nhỉ".

Nàng nhìn hắn dịu dàng nói.

--" Ân, thói quen thôi, cô nương tìm ta a..".

Hắn cười cười hỏi.

--" Ừm..".

Nàng nhẹ gật đầu.

--" Tìm ta có chuyện gì. "

Hắn có chút ngạc nhiên hỏi.

--" Ừm, không có gì, chỉ là ta định trở về Linh gia nên muốn qua từ giả huynh một tiếng thôi ".

Nàng ánh mắt có chút không nở nói.

--" Cô nương định rồi đi sao, cũng đúng, dù sao cô cũng đã đi lâu như vậy rồi".

Hắn tuy có hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật gù đáp.

--" Huynh không định giữ ta ở lại sao".

Nàng có chút thất lạc hỏi.

--" Nếu như cô nương không về người nhà sẽ lo lắng đó, ta làm sao dám giữ cô nương ở lại chứ ".

Hắn cười thân thiện đáp.

--" Huynh cũng thật là vô tình quá ".

Nàng mỉm cười nói, thế nhưng bên trong lại mang ý tứ khác.

--" Ta vô tình sao".

Hắn có chút không hiểu hỏi lại.

--" Haizz... bỏ qua đi, còn huynh, có định rồi đi không ".

Nàng thở dài một tiếng sau đó đổi sang chuyện khác.

--" Đi đâu ".

Hắn hỏi lại.

--" Chẳng phải huynh nói là có một người đã lâu không gặp sao, không định đi thăm người ta sao".

Nàng nhẹ nhàng nói.

--" Chuyện đó sao, ta cũng muốn lắm, chỉ là ta hiện không biết nàng ở đâu ".

Nói tới đây ánh mắt của hắn có chút đổi, mang theo một tia ưu tư.

--" Huynh không biết sao".

Nàng ngạc nhiên hỏi.

--" Ừm, ta chỉ biết nơi đó gọi là trấn Khu Phong, còn hiện nó tọa lạc ở đâu thì ta không biết ".

Những gì hần nói cũng là sự thật, từ khi hần xuyên qua Hoàng Linh Đại Lục đến khi bị rơi xuống Diệt Hồn Thâm Uyên hần hầu như chỉ ở trong Lâm gia mà không có đi ra ngoài, ngoại trừ biết được nơi ở của Lâm gia nằm tại Khu Phong trấn thì hần cũng không biết gì nữa. Linh Hoàng Đại Lục vô cùng rộng lớn, muốn tìm được một trung trấn như Khu Phong trấn là việc vô cùng khó khăn. Thời gian qua hần đã cho tình báo điều tra hỏi thăm thế nhưng vẫn không có tin tức, có lẽ hần đã bị Truyền Tống trận dịch chuyển đến nơi cách xa Khu Phong trấn rất xa.

--" Trấn Khu Phong sao, chưa từng nghe qua, dậy đi khi về tới Linh gia ta sẽ cho người hỏi thăm giúp huynh".

Nàng suy nghĩ một lát rồi nói.

--" Như vậy thì phải cảm tạ Thiên Nhi cô nương rồi ".

Hần cảm kích nói.

--" Ta đã nói huynh bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là Thiên Nhi cô nương nữa, nghe xa lạ lắm ".

Nàng đánh mặt về không đồng ý.

--" Không gọi thế thì ta biết gọi là gì ".

Hần mỉm cười nói.

--" Gọi Thiên Nhi muội muội là được rồi ".

Nàng vô tư nói.

--" Muội muội sao, ừm được thôi Thiên Nhi Muội muội ".

Hần cũng không câu nệ cười cười đáp.

--" Dậy mới đúng, thôi ta phải đi rồi, huynh ở lại bảo trọng, nhớ chăm sóc sức khỏe nha".

Nàng mỉm cười nói.

--" Ừm, ta biết rồi, muội đi đường nhớ bảo trọng".

Hần vui vẻ đáp.

--" Tạm biệt ".

--" Tạm biệt ".

Sau khi chia tay hần nàng liền quay đi, cước bộ nhanh dần, phút chốc đã khuất bóng. Hần đứng nhìn nàng cho đến khi không còn bóng dáng mới nhẹ thở dài, không đi dạo nữa mà vội bước trở về phòng.

Sau khi xuống tới chân núi, bỗng nhiên nàng dừng lại, ngẩn đầu nhìn lên núi miệng lầm bầm.

--" Hần vẫn không nhận ra tình ý của ta sao".

Nàng đứng trầm ngâm một lát rồi khẽ lắc đầu, tiếp tục hướng phía Linh gia đi tới, rất nhanh đã đi mất.

.....

Sau phi vụ thành công lần trước, trải qua một tháng đám người Liệt Hỏa bang lại thành công thêm hai vụ, nạn nhân đều là những tên ác bá, nhiều tiền lắm của, số tiền cướp được cũng không nhỏ, tổng cộng gần một vạn kim ngân, cùng nhiều vật phẩm khác. Cũng giống như lần trước, bọn họ đem bảy phần cho những thôn trang trong phạm vi gần sông đầu sơn, cũng bởi thế mà người dân nơi đây bắt đầu có thiện cảm đối với bọn họ, không ngừng ca ngợi về một bang đạo phi nghĩa khí tốt bụng, hành hiệp trượng nghĩa, khiến cho bọn người Liệt Hỏa bang hành diện không thôi. Không những thế, mấy ngày gần đây liên tục có trai tráng từ những thôn trang đó tới đề xin gia nhập, tuy họ chỉ là người bình thường không thể tu luyện nhưng Vô Minh vẫn thu nhận, bởi vì hần trước đây cũng từ một người bình thường thế nên hần tin có thể đào tạo những người này thành những nhân tài, với lại binh khí của hần làm ra dù là người bình thường vẫn có thể sử dụng, bỗng chốc Liệt Hỏa bang từ một bang phái ít ỏi biến thành đông đúc. Những cô thôn nữ cũng tình nguyện lên núi giúp đỡ bọn họ giặt giũ, com nước khiến cho không khí ở đây càng thêm tươi vui, không còn cái đáng về tình mạch trước kia.

.....

--" Yaaaa... Hôoooo....".

Giữa sân lớn của Liệt Hỏa bang hiện có hơn hai mươi người đang đứng, tất cả đều đang tập trung luyện công, người đang hướng dẫn bọn họ không ai

khác chính là Vô Minh. Không thể tu luyện đối với họ chính là một thiệt thòi, vì nếu họ gặp hồn giả có tu vi cao sẽ không có khả năng hoàn thù, vì thế hắn quyết định dạy cho bọn họ luyện võ, tuy bọn họ cũng như hắn không thể sản sinh ra hồn tinh, thế nhưng tư chất đối với võ học lại rất cao, lại võ cũng chịu khó nên tất cả đều học rất nhanh những gì hắn dạy. Hắn còn hướng dẫn bọn họ thổ nạp thiên địa linh khí vào người để tu luyện, rất nhanh đã có mấy người tư chất cao đã có thể luyện ra nội lực đạt được cảnh giới chỉ đồ, bước chân vào con đường võ giả, điều này làm hắn rất vui. Những người này đối với hắn càng thêm sùng bái, tôn kính, hằng ngày đều chăm chỉ luyện tập, khiến cho Liệt Hỏa bang hiện tại giống như một bang phái chứ không giống như một bang đạo phi bình thường.

.....

Vạn Liên sơn, một dãy núi hùng vĩ, khổng lồ như một đầu mãng xà to lớn nằm vắt ngang Linh Hoàng Đại Lục, chia cắt Bắc Linh Châu cùng Trung Thổ, Từ Bắc Linh châu muốn đi qua Trung Thổ hay ngược lại thì nhất định phải đi qua dãy Vạn Liên sơn này cũng vì thế mà ở đây không ngừng có những bang đạo phi nổi lên, cướp bóc giết người, khiến cho những người muốn đi qua dãy núi này đều phải sợ hãi. Trong đó nổi tiếng nhất chính là Vạn Sơn Tứ Phi, gồm Kinh Sa bang, Ba Hồ Bang, Quý Diện bang, Thiên Nha bang, chính là những bang đạo phi lớn nhất Vạn Liên sơn, mỗi bang có tới mấy trăm người, đặc biệt bang chủ mỗi bang đều là cường giả, không những thế bọn họ còn nổi danh là những kẻ hung thần ác sát, giết người không gớm máu, khiến cho người vừa nghe tên đã mặt cắt không còn giọt máu.

.....

Trong một căn đình viện lớn, được trang trí vô cùng xa hoa lộng lẫy, có một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế lớn, hắn ta mặt vuông mày rậm, râu ria lùm xùm, vận trên người một bộ hắc y, trên lưng hắc y còn có một dấu hiệu hình một cái răng nanh dài không biết là nanh của hung thú gì. Hắn chính là Bang chủ Thiên Nha bang, Hùng Hạo, là một trong những kẻ đáng sợ nhất Vạn Liên sơn, giờ phút này hắn đang yên vị ngồi trên ghế lớn của mình, hai mắt khép hờ, bàn tay vô vô một viên châu tròn, bộ dáng rất là thành thoi.

Chợt từ ngoài cửa có một tên chạy vào, trên người cũng mặc bộ hắc y có hình răng nanh, rõ ràng là người của hắn.

--" Bẩm báo bang chủ, đã điều tra được tin tức từ Liệt Hỏa bang ".

Tên kia vừa vào tới đã vội vàng quỳ một chân xuống, cung kính thưa.

--" Ừm, nói đi...".

Hùng Hạo nhàn nhạt lên tiếng.

--" Dạ Bẩm, thuộc hạ vừa điều tra được, Liệt Hỏa bang này chính là do tên Liệt Thiên năm xưa rời khỏi bang chúng ta sau đó chạy sang Song Đầu sơn thành lập ra, bang đầu chỉ là một bang đạo phi tam lưu mà thôi, thế nhưng đạo gần đây nghe nói bọn hắn kiếm được một trại chủ, người này thông minh tài trí, tu vi rất cao, chỉ trong mấy tháng dẫn đầu bọn họ đánh thành công ba vụ lớn, thu được rất nhiều. Không những thế bọn họ còn đem những thứ cướp được xuống cho dân chúng xung quanh, nên được người ở đó vô cùng kính trọng".

--" Có chuyện như vậy sao".

Hùng Hạo nghe xong gật đầu một cái, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

--" Được rồi, lui ra đi".

Hắn phát tay đuổi người. Tên kia y lệnh liền nhanh chóng đi ra để lại mình hắn trong phòng.

--" Liệt Hỏa bang sao".

Hắn cầm viên châu trên tay, miệng nhếch lên một nụ cười mang đầy hàm ý.

_____ [Lạc Kỳ Nam]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Có tin tức

--" Nè, nè, tiểu Bạch, mau ăn đi, đây là thịt thỏ rừng đấy, người không ăn là ca ca ăn đấy".

Vô Minh đang cầm trên tay một cái đùi thỏ nướng thơm lừng hơn hơ trước mặt Tiểu Bạch Bối thế nhưng nó vẫn mè neoh không chịu ăn.

--" Không ăn là ca ca ăn đó... ngòàm...".

Hắn thần nhiên đưa cái đùi lên cắn một miếng, còn cổ tình nhai nhóp nhép bộ dáng rất ư là ngon miệng, chỉ thấy Tiểu Bạch lườm hắn một cái rồi lười biếng nằm trên đùi hắn ngáp dài. Hắn thấy dậy thờ dài một cái, con rồng nhỏ này từ lúc ra khỏi Diệt Hồn Thâm Uyên tới nay vẫn không chịu ăn gì, chẳng lẽ nó là rồng nên không cần ăn gì hay sao ý.

--" Trại chủ có chuyện, có chuyện ".

Lúc này bên ngoài có một tên đang hét ha hét hải chạy vào.

--" A Phúc có chuyện gì, từ từ nói.. ".

Hắn nhẹ nhàng nói.

--" Bang, bang chủ Thiên Nha bang dẫn theo rất nhiều người, đang hung hăng đi lên núi ".

A Phúc vừa thở hổn hển vừa nói.

--" Thiên Nha bang sao".

Vô Minh khẽ nhíu mày nói.

--" Đúng đây, ta nghe nói bọn họ là một trong những bang đứng đầu Vạn Liên sơn, thế lực rất lớn ".

A Phúc lo lắng nói.

--" Ta biết rồi, mau đi thông báo cho những người khác chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta tùy thời ứng phó ".

Vô Minh trầm trầm nói.

--" Vâng..".

A Phúc gạt đầu một cái nhanh chóng chạy đi, để lại Vô Minh một mình trong phòng.

.....

Gió núi lạnh lạnh thổi qua Liệt Hỏa bang, làm nhiệt độ nơi đây có phần giảm xuống, tuy thế không hề ảnh hưởng đến thần thái mấy người bọn họ, hiện tại toàn bộ chúng phi trong bang đều đứng trên sân, tất cả chia làm hai hàng dọc, mỗi một người đều là khí thế hiên ngang, rất giống với quân đội thời hiện đại, tất cả đều nhờ công huấn luyện mấy ngày qua của Vô Minh. Hắn lúc này đang đứng phía trước, thần thái khoan thai, kẻ bên còn có phó trại chủ Liệt Thiên cùng quân sư A Đạt, tất cả đều bộ dáng sẵn sàng chào đón đại địch. Phía xa có một tốp người đang hiên ngang đi tới, dẫn đầu là một tên trung niên râu ria lởm sỏm, dáng người to lớn, phía sau gã là hơn hai mươi tên mặt mày hung thần ác sát, hung khí vác vai, xùm xùm đi tới.

Bọn họ rất nhanh đã đi tới sân lớn của Liệt Hỏa bang, tên trung niên đảo mắt nhìn đội hình của đám người Vô Minh một lần, chân mày khẽ nhíu lại, thế nhưng cước bộ vẫn thần nhiên, từ từ đi tới trước mặt Vô Minh mỉm cười nói.

--" Tại hạ Hùng Hạo, là bang chủ của bang Thiên Nha ở núi Hùng Phong, nghe danh trại chủ Liệt Hỏa bang anh minh cái thế, là một trang anh hùng nên hôm nay đến mạo muội đến bái phỏng".

Hùng Hạo đứng chấp tay chào (kiểu chào trong phim kiếm hiệp ý, một tay nắm một tay xòe", lời nói có phần khách sáo.

--" Bang chủ nói quá lời rồi, được đại bang chủ đây đến thăm thật là vinh hạnh cho ta, còn có cảm giác thụ sủng nhược kinh a".

Vô minh cũng khách sáo đáp lời.

--"Ồh.. không gì, không gì, hai bang chúng ta ở gần nhau, ghé qua thăm hỏi là chuyện thường tình đừng khách sáo ".

Hùng Hạo sáng khoái nói.

--" Đúng đúng, không khách sáo, dậy mời bang chủ vào trong, người đâu, chuẩn bị bàn ".

Vô Minh mỉm cười mời hắn vào. Cả hai vui vẻ đi vào trong sảnh.

.....

--" Phó trại chủ vẫn khỏe chứ ".

Hùng Hạo nhìn phía Liệt Thiên mỉm cười hỏi.

--" Đa tạ Hùng bang chủ quan tâm ta vẫn khỏe ".

Liệt Thiên nhìn hắn có phần lạnh nhạt đáp.

--" Hai người quen nhau sao ".

Vô Minh ngồi trên ghế trên có phần thắc mắc hỏi.

--" Phó trại chủ đây từng là người của Thiên Nha bang, chỉ là sau này rời bang a".

Hùng Hạo thản nhiên nói.

--" Có chuyện như vậy ".

Vô Minh lại soay qua hỏi Liệt Thiên.

--" Ân... đúng là có chuyện như vậy ".

Liệt Thiên không ngần ngại gật đầu một cái.

--" Nếu vậy thì chúng ta là người nhà rồi ".

Vô Minh vui vẻ nói.

--" Đúng, đúng.. ha ha ".

Hùng Hạo cười ha ha đáp.

___" Nghe nói Trại chủ đây là một người tài giỏi, trong vòng một tháng đã thành công ba vụ lớn, thật là đáng mừng a"

Hùng Hạo vừa nâng ly trà lên vừa nói.

--"Hư danh thôi, tất cả là do bọn ta may mắn, nói về tài giỏi phải nói tới Hùng bang chủ đây, thống lĩnh một đại bang uy danh lừng lẫy a".

Vô Minh khiêm tốn nói.

--" Trại chủ huynh đệ không cần quá khiêm tốn làm gì, thanh danh của người đã sớm lan khắp Vạn Liên sơn rồi".

Hùng Hạo cười cười nói.

--" Đề Hùng bang chủ huynh cười chê rồi, không biết huynh tới đây có việc gì không ".

Bỏ qua phần khách sáo, Vô Minh liền đi vào việc chính.

--" Không dấu Vô Minh huynh đệ, hôm nay ta đến đây có nhã ý muốn mời huynh đệ gia nhập Thiên Nha bang a".

Hùng Hạo chuyển thành bộ dáng nghiêm túc nói. Đám người Liệt Hỏa bang nghe thấy liền giật bắn người, ngay cả Liệt Thiên cũng không ngoại lệ, tất cả đều thấp thòm không yên.

--" Hùng bang chủ, huynh lại đùa ta rồi ".

Vô Minh cười cười đáp, có phần không quan tâm chuyện Hùng Hạo vừa mới nói.

--" Ta nói chính là sự thật, không những thế khi Vô Minh đệ vừa gia nhập ta sẽ để chức phó bang chủ cho đệ".

Hùng Hạo thản nhiên nói. Trong câu nói có phần đắc ý, cũng phải chức phó bang của Thiên Nha bang kia là hấp dẫn mê người đến mức nào chứ.

--" Ha ha, ta nghĩ Hùng bang chủ quá xem trọng ta rồi, ta chỉ là một kẻ bình thường, hằng ngày sống nhờ vào Liệt Hỏa bang thôi, chức phó bang đó ta đảm đương không nổi a".

Vô Minh nghe xong liền mỉm cười nói.

--" ý huynh đệ người là ".

--" ý ta là, chức phó bang đó ta không có phúc phần làm rồi, mong Hùng bang chủ huynh tìm người khác, còn tại hạ chỉ mong hảo hảo sống ở Liệt Hỏa bang là đủ rồi ".

Vô Minh thản nhiên đáp.

--" Không sao, nếu Vô Minh huynh đệ không muốn ta cũng không miễn cưỡng, dù thế nào Thiên Nha bang cùng Liệt Hỏa bang vẫn là hàng xóm, quan

hệ chắc chắn tốt a".

Bị Vô Minh từ chối sắc mặt Hùng Hạo có chút đỏ, thế nhưng vẫn hoà nhã nói.

--" Đúng dậy.. ha ha..".

Vô Minh sáng khoái đáp. Bọn họ hàn huyên vài câu sau đó thì Hùng Hạo nói sẽ trở về, bọn họ được đám người Vô Minh tiễn tận đầu đường.

--" Tôi đây được rồi, đa tạ huynh đệ, hôm nào rảnh mời đệ ghé qua Thiên Nha bang chơi ".

Hùng Hạo cười nói.

--" Đa tạ nhã ý của huynh, chắc chắn ta sẽ ghé ngang ".

Vô Minh khách sáo đáp.

--" Cáo từ.. ".

--" Cáo từ ".

.....

--" Liệt Thiên đại ca, chuyện lúc nãy có thật không ".

Đội đám người Hùng Hạo đi xa Vô Minh mới lên tiếng hỏi Liệt Thiên.

--" Chuyện gì thưa trại chủ ".

Liệt Thiên vẫn chưa hiểu câu hỏi của hắn liền hỏi lại.

--" Chuyện huynh đệ từng ở trong Thiên Nha bang ".

Vô Minh thẳng thắn nói.

--" Đúng, ta từng ở đó ".

Liệt Thiên gật đầu.

--" Thế sao huynh lại rời khỏi đó ".

Vô Minh mỉm cười hỏi.

+-" Chuyện đó sao, lúc ta ở trong Thiên Nha bang cũng có một chút địa vị, là kẻ dẫn đầu mỗi trận đánh cướp, thế nhưng bọn họ lại là những kẻ lạnh lùng khát máu, giết người không gớm máu, hầu như những người bị cướp kia đều bị giết, không những thế bọn họ còn bắt những nữ nhân về hành hạ để thỏa mãn dục vọng, thật sự rất tàn bạo, thời gian qua ta không chịu nổi những màn máu tanh đó nên ta mới quyết định rời bang, cùng những huynh đệ cùng chí với ta chạy tới sông đầu sơn này lập ra Liệt Hỏa bang".

--" Àh... thì ra là vậy ".

Vô Minh nghe xong liền hiểu, mỉm cười nói.

.....

--" Bang chủ, người tại sao lại chú ý tới tên kia thế ".

Đám người Thiên Nha bang đi xa một đoạn chợt một lão già lên tiếng hỏi.

--" Hừ, từ lúc ngươi gặp hắn ngươi cảm thấy hắn như thế nào ".

Hùng Hạo trầm trầm nói.

--" Thần thần, bí bí, lời nói vô cùng căn trọng ".

Lão già sau khi suy xét kỹ lưỡng liền nói.

--" Đúng, nhưng điểm quan trọng nhất là trên người hắn không hề có hồn lực dao động ".

--" Ý ngươi là ".

--" Đúng đây, để có thể làm cho đám người Liệt Thiên khuất phục, chắc chắn không phải là người bình thường có thể làm được, từ đầu đến cuối ta không hề cảm nhận được tu vi của hắn".

Hùng hạo lạnh lùng nói.

--" Nếu nói như vậy thì người này là một địch thủ khó lường rồi ".

--" Ừm... ".

.....

--" Liệt đại ca, sớm như vậy tìm ta có chuyện gì sao".

Vô Minh có chút ngạc nhiên, vừa mới sáng sớm Liệt Thiên đã tới tìm hắn.

--" Ừm... có tin tức mới ".

Liệt Thiên trầm trầm đáp.

--" Có phi vụ mới sao".

Vô Minh vuốt vuốt đầu Tiểu Bạch Bối đang lười biếng nằm trên đùi hắn, mỉm cười nói.

--" Không, là tin tức của đệ ".

Liệt Thiên nhàn nhạt nói.

--" Đệ thì có tin tức gì chứ".

Vô Minh cười khan một tiếng.

--" Tình báo vừa mới gửi tin về, bọn họ đã hỏi thăm được Khu Phong trấn".

--" Cái gì.... ".

_____ [Lạc Kỳ Nam]

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Trở lại

--" Huỳnh nói sao, đã hỏi được tin tức của Khu Phong trấn ".

Vô Minh không kiềm nén được kích động hỏi.

--" Ừm, Khu Phong trấn là một trung trấn ở Lĩnh Nam Cương".

Liệt Thiên nhàn nhạt nói.

--" Ở Nam Cương sao, hèn gì bấy lâu nay không hỏi thăm được tin tức gì ".

Vô Minh tỉnh táo nói.

--" Đệ định đi sao".

--" Ân, đệ có chuyện quan trọng phải đi tới đó".

Hắn vui mừng nói.

--" Vô Minh ".

Liệt Thiên bỗng lên tiếng, vẻ mặt giống như có chuyện khó nói.

--" Có chuyện gì ".

Vô Minh có chút ngạc nhiên hỏi.

--" Cảm ơn đệ, nếu không có đệ sẽ không có Liệt Hỏa bang ngày hôm nay ".

Liệt Thiên trầm mặc nửa ngày mới thốt lên.

--" Liệt đại ca, huynh quá lời rồi, tất cả là công lao của mọi người, đâu chỉ do mình đệ".

Vô Minh nhìn Liệt Thiên mỉm cười nói.

--" Không, là công lao của đệ, thật sự nếu đệ không đến đây ta không biết có thể cầm cự Liệt Hỏa bang được bao lâu nữa ".

--" Thật sự đệ rất vui khi mọi người có thể nghe theo đệ đi cứu giúp những người dân, nếu như được, đệ sẽ luôn cùng mọi người sát cánh xây dựng Liệt Hỏa bang trở thành một trong những bang đạo phi đứng đầu thiên hạ ".

Vô Minh khí thế hào hùng nói.

--" Đúng vậy, ta tin ngày đó nhất định sẽ tới ".

Liệt Thiên cũng bị hấn làm cho ảnh hưởng, gạt đầu một cái, cả hai mang một niềm tin lớn, mỉm cười nhìn nhau.

.....

--" Trại chủ, người đi sớm về sớm, Liệt Hỏa bang chúng ta luôn chờ người về ".

Sáng sớm khi nghe tin Vô Minh sắp rời đi, đám người Liệt Hỏa bang đều buồn thui thui, bịn rịn tiễn đưa hấn tới tận chân núi.

--" Được rồi, các người tiễn tới đây thôi, ta đi một thời gian sẽ trở lại".

Vô Minh xua tay bảo bọn họ dừng lại, trên vai hấn là một đầu tiểu long đang dùng ánh mắt tròn xoe đảo đảo nhìn xung quanh, đứng bên cạnh còn có một đầu lộc vằn □ đã lâu không gặp, chính là Đầu Phong Luân lộc hấn thu được ở Diệt Hồn Thâm Uyên. Trước khi đi Liệt Thiên cùng A Đạt thi nhau dận dò mấy câu, sau khi nói lời tạm biệt hấn liền phóng lên lưng Lộc Vằn một đường rời đi.

.....

Từ đây Vạn Liên sơn muốn đi tới Nam Cương đầu tiên phải đi qua Trung Thổ, Trung Thổ là một vùng đồng bằng rộng lớn, lớn hơn Bắc Linh Châu cùng Lĩnh Nam cương rất nhiều. Cũng vì diện tích lớn mà dân cư ở đây cũng rất đông đúc, chiếm một nửa dân số ở Hoàng Linh Đại Lục, số lượng thành trấn cùng môn gia đạo phái nhiều vô kể, là một nơi vô cùng phồn thịnh. Vô Minh một người hai thú một đường đi thẳng, xuyên qua Trung Thổ, mặc dù không có lộ thơ du ngoạn, thế nhưng hấn vẫn cảm thấy choáng ngợp với sự phồn vinh nơi đây, thành trấn tấp nập người đi kẻ đến, hàng hóa đa dạng, gia trang, dinh viện xa hoa,.... Khiến cho tầm mắt hấn càng thêm mở rộng. Tuy Lộc Vằn có tốc độ rất nhanh thế nhưng bọn họ cũng mất đến nửa tháng mới đi qua được Trung Thổ(Ngư pháp bảo phi hành hay cưỡi linh thú phi hành thì sẽ khác nhé), dù thấy nơi đây rộng lớn cỡ nào, càng đi về phía nam dân cư càng thưa thớt dần, nhiệt độ cũng nóng dần □ cho đến khi đến biên giới của Trung Thổ thì đã không còn người ở mà là một hoang mạc khô cằn, đây chính là Mang Hoang, một hoang mạc lớn ngăn cách Trung Thổ cùng vùng phụ cận phía nam Lĩnh Nam Cương. Khác với dãy Vạn Liên sơn hùng vĩ, Mang Hoang nguy hiểm theo một cách khác, nơi đây khí hậu quanh năm nóng bức, đặc biệt rất ít mưa □, bên trong khô cằn, ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, hố cát (cát lún), bão cát, mà thú ẩn trong hoang mạc, đạo tặc, bất cứ thứ gì cũng có thể xảy ra.

--" Panh panh...".

Vô Minh lúc này đang đối đầu với một đầu Thổ Viêm Tích Dịch □, ma thú tam giai, tuy không lợi hại lắm nhưng nó có tốc độ rất nhanh cùng khả năng độn thổ thế đối phó với nó lại trở nên khó khăn, nó cứ liên tục chui xuống đất lâu lâu lại trồi lên tấn công khiến cho hấn phải liên tục phòng thủ, răng của nó vô cùng sắc bén, đặc biệt là bộ móng nhọn hoắt kia, trở nên rất nguy hiểm. Mỗi khi nó từ dưới đất trồi lên hấn liền nhanh chóng né sang một bên, đối với ma thú tam giai sơ kỳ như Thổ Viêm Tích Dịch này đã không còn là đối thủ của hấn, ngược lại Tiểu Bạch Bối trên vai hấn lại tỏ ra rất thích thú, sau một lúc né tránh hấn đã nắm bắt được chuyển động của nó, đoạn thủy kiếm sắc bén vung ra, ngay lập tức chém vào cổ nó khi từ mặt đất trồi lên. Bị trúng một đòn trí mạng, Thổ Viêm Tích Dịch ngã sòng soài trên đất, gãy dựa mấy cái rồi tắc thở. Hấn lạnh nhạt đi tới thuận tay moi ra một viên yêu đan, rồi vung kiếm lóc một miếng thịt cho vào túi tiếp đó rời đi, không quan tâm tới nó nữa.

.....

Khu Phong trấn, một trung trấn tọa lạc tại vùng Nam Cương xa xôi, dân số có hơn ngàn người, tuy không được tính là phồn vinh nhưng cũng là một trong những trấn đang trên đà phát triển. Lâm gia, một đại gia tộc độ, một trong những gia tộc đứng đầu Khu Phong trấn, và đang có chiều hướng phát triển, con trai trưởng của gia chủ Lâm gia Lâm Hàn Phong trở thành đệ tử thân truyền của một đại trưởng lão □ trên Huyền Thiên môn, địa vị cực cao, uy thế bức người.

Trong hậu hoa □ viên của lâm gia trang, một nữ tử áo xanh nhạt (xanh nước biển) từ khoảng không lặng lẽ đáp xuống, nàng giương đôi mắt buồn ngăm

nhìn khung cảnh thân quen mà xa lạ nơi đây, mỗi một ngõ ngách, mỗi một lối đi đều in sâu trong tâm trí nàng, thế nhưng đã không còn sự yêu thương mà chỉ còn nỗi buồn đau, mất mát. Nàng từng bước đi khắp Lâm gia trang, thế nhưng không có ai nhìn thấy nàng, mỗi khi có người đến nàng đều tránh đi. Không biết đã đi bao lâu, trước mắt nàng lúc này chính là một tấm biển lớn, bên trên viết ba chữ.

"Luyện Khí Đường".

Nàng lặng lẽ bước vào trong, đệ tử luyện khí đường vẫn hăng say luyện khí, cũng giống như hần năm xưa, vì một ước vọng mà miệt mài cố gắng. Như vô tình, như cố ý, nàng đi đến một căn phòng nhỏ, nơi này ngày xưa, có một bóng dáng thân thuộc đã từng sống, không gian vẫn còn lưu lại hình ảnh của hần hay những kỉ ức từ xa xưa đang chảy về trong tâm trí. Nàng từ từ bước tới cánh cửa □, tay không tự chủ mà nhẹ đẩy một cái, tiếng kêu kẹt cũ rích vang lên, cánh cửa từ từ mở ra, bên trong vẫn là khung cảnh như ngày xưa, vẫn cũ kĩ, vẫn bình dị như con người hần. Nàng đứng chết lặng trong phòng, bỏ quên mọi thứ, quên luôn cả một người không biết từ bao giờ đã đứng ngay trước cửa nhìn về phía nàng mà khóe mắt rung rung.

--" Tiểu Hần tỷ tỷ, là tỷ đúng không ".

_____ [Lạc Kỳ Nam]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tiểu Bạch tiến giai

Chuyện gì thể Tiểu Bạch ".

Vô Minh nhìn Tiểu Bạch đang ngồi trên vai hần bức ra bức rức.

--" Ki.. ki.. ki... ".

Nó kêu " ki.. ki" mấy tiếng rồi nhảy tót xuống đất, chạy tới một khoảng đất trống sau đó cuộn người nằm xuống. Trên người nó bắt đầu xuất hiện quang mang nhàn nhạt, sau đó khí thể từ từ tăng lên, lúc này hần mới hiểu ra chuyện gì, thì ra là Tiểu Bạch đang chuẩn bị đột phá. Khí thể của nó không ngừng tăng lên, quang mang càng lúc càng nồng đậm.

--" Suy, suy, suy... ".

Phút chốc Tiểu Bạch đột nhiên bay lên không trung, một hư ảnh bạch long khổng lồ xuất hiện bao lấy cơ thể nó. Hư ảnh bạch long rống lên một tiếng, khí thể bạo tăng.

" Phanh, phanh, phanh...".

Một cỗ lực lượng cuồng bạo bộc phát, quang khí thổi ra xung quanh khiến bụi cát tung bay, hư ảnh bạch long dần biến mất, Tiểu Bạch từ trên không nhẹ nhàng hạ xuống, khí thể trên người đã bắt đầu ổn định, đạt ngưỡng linh thú nhị giai.

--" Đột phá rồi sao, cảm thấy thế nào, có phải mạnh hơn không ".

Vô Minh nhìn Tiểu Bạch cười hiền hòa hỏi.

--" Ca ca..".

Đột nhiên trong đầu hần có một âm thanh vang lên.

--" Tiểu Bạch, là ngươi đang nói với ta đúng không ".

Hần có chút ngỡ ngàng nhìn Tiểu Bạch ở dưới đất, đôi mắt tròn xoe chăm chăm nhìn hần.

--" Ki.. ki..".

Thế nhưng nó không đáp lại hần, chỉ kêu lên mấy tiếng rồi nhảy tót lên vai hần, hần ngỡ ngàng không hiểu, lần này cũng như lần trước lúc Tiểu Bạch mới nở, hần cũng nghe thấy âm thanh này, suy nghĩ một lúc vẫn không hiểu gì hần quyết định không nghĩ nữa, từ từ sẽ biết thôi.

Đang chuẩn bị rời đi bỗng dưng xa tự nhiên có khói bụi bốc lên, lại có chiều hướng di chuyển về phía hần. Ban đầu hần cứ tưởng là bão cát, thế nhưng khi thứ đó tới gần hần mới kịp nhận ra không phải bão cát mà là một đầu ma thú lớn đang di chuyển dưới cát, từ khoảng cách này hần có thể nhận ra nó là một đầu đại mãng. □

.....

--" Khả Hân, muối vẫn khỏe chứ".

Lâm Tiểu Hân soay người lại nhìn Lâm Khả Hân đang ngo ngắc đứng trên ngạch cửa mỉm cười nói.

--" Tỷ, đúng là tỷ rồi".

Khả Hân trầm mặc nửa ngày mới lấp bắp thốt lên, sau đó nhanh chóng chạy tới nắm lấy tay Tiểu Hân mà nước nở.

--" Ừm... muối đã lớn rồi ".

Tiểu Hân mỉm cười xoa đầu Khả Hân.

--" Muối nhớ tỷ lắm có biết không".

Khả Hân như một người em bao năm xa cách chị gái liền ôm chầm lấy Tiểu Hân mà nước nở.

--" được rồi, được rồi ngồi xuống hân nói ".

Tiểu Hân vươn tay đỡ dành nàng, nhẹ nhàng nói.

--" Ừm... ".

Khả Hân khẽ gạt một cái cùng Tiểu Hân đi đến bộ bàn ghế cũ sau đó ngồi xuống cạnh nhau.

--" Tỷ khỏe không ".

Khả Hân nhẹ hỏi.

--" Ừm, tỷ vẫn khỏe, còn muối thời gian qua muối sống thế nào ".

Tiểu Hân ôn nhu đáp.

--" Muối cũng tốt, những năm qua tỷ đi đâu, tại sao lại không có tin tức gì ".

Khả Hân quan tâm hỏi.

--" Chuyện dài lắm... ".

Tiểu Hân nhẹ thở dài, sau đó đem chuyện những năm qua kể lại.

--" Thật mừng cho tỷ, những năm qua tỷ đã vất vả nhiều rồi ".

Khả Hân sau khi nghe Tiểu Hân nói nàng sắp lên làm cung chủ Thiên Thủy cung liền vui mừng nói ra.

--" Hừm, tỷ thật không có hứng thú với chuyện này chút nào ".

Tiểu Hân cười khan một tiếng nói.

--" Tại sao, chẳng phải được làm cung chủ sẽ có địa vị cực cao mà người người mơ ước sao".

Khả Hân ngỡ ngàng hỏi.

--" Tỷ không cần những chuyện đó, thôi bỏ qua chuyện này đi, tỷ thấy muối vẫn hay đến nơi này nhỉ ".

Tiểu Hân nói như không quan tâm rồi lái sang chuyện khác.

--" Sao tỷ biết ".

Khả Hân có chút ngạc nhiên hỏi.

--" Àh, tại tỷ thấy căn phòng này rất sạch sẽ, ắt hẳn là có người thường xuyên lau dọn ".

Tiểu Hân tinh tường nói.

--" Ừm, từ khi hân mất tích, muối vẫn thường hay tới nơi này ".

Khả Hân chợt u buồn nói ra, khi nhắc tới hân bỗng nhiên hai nàng không hẹn mà lâm vào trầm mặc. Vậy hân mà họ nói là ai, tất nhiên là anh chàng anh

tuần tiêu soái của chúng ta Vô Minh, giờ hẳn đang ở giữa hoang mạc Mang Hoang đối đầu với một đầu cự mãng to khủng bố nhất mà hắn từng thấy.

--" Thạch Đầu Yêu Mãng, ma thú tứ giai trung kỳ ".

Vô Minh dùng thiên nhãn liên tra ra thông tin của đầu cự mãng phía trước, đây là lần thứ hai hắn đối đầu với một ma thú tứ giai trung kỳ, lần trước hắn đã từng ăn thiệt thòi dưới một quyền của Bạch Mao Thổ Ma Viên, nếu không có lão sư cứu giúp hắn cũng đã sớm toi rồi.

Cự mãng vô cùng to lớn, chỉ phần góc lên cũng đã dài hơn mấy trượng, phần còn lại không biết phải dài tận bao nhiêu, lân phiến toàn thân màu đá, đặc biệt là phần đầu của nó nhìn y như một tảng đá lớn điêu thành, nó không hề để ý tới hắn dường như đối với nó hắn chẳng có tí trọng lượng nào cả, ngay cả con kiến cũng không bằng, mọi sự tập trung của nó đều đặt lên Tiểu Bạch đang nằm trên vai hắn, rõ ràng là bị Tiểu Bạch thu hút mà chạy tới đây.

--" Grao.... Tê.. tê.... ".

Cự mãng rống lên một tiếng như muốn tỏ ra uy thế của mình chèn ép đối thủ, sau đó nó nhìn Tiểu Bạch bằng ánh mắt thêm thường, liền hung hăng há mồm tấp tới, nhìn cái mồm đen ngòm đầy răng nhọn lôm chôm của nó hắn cảm thấy có chút áp lực, liền vận thân pháp tránh sang một bên, chỉ thấy cự mãng đánh ầm xuống chỗ hắn vừa đứng làm mặt đất lôm xướng thành một cái hố, hắn đứng cách đó vài trượng đoạn thủy kiếm □ xuất hiện trên tay, lập tức phi người chém tới, khi kiếm cùng cơ thể nó va chạm □ vang lên âm thanh leng keng như chém vào đá, đoạn thủy kiếm □ chỉ có thể tạo cho nó một vết hằn nhỏ mà thôi, một kích bất ngờ lại không thành công, hắn liền thu người thối lui, quả nhiên sau khi hắn vừa lui ra thì cái đuôi của nó cũng vừa quật xuống đem mặt đất nện thành một khe sâu, hắn vừa lui ra liền đem Tiểu Bạch nhét vào trong Linh Sừng Trừ Thú Nan (do lão sư tặng cho hắn lúc còn ở dưới vực) mặc dù nó không chịu, rõ ràng là đầu cự mãng này đang nhắm tới nó, có lẽ nuốt được nó đối với cự mãng có lợi ích gì đó. Sau khi cất giấu Tiểu Bạch hắn liền vòng qua tiếp cận cự mãng tiếp tục vung kiếm chém vào nó, hắn cứ thế vừa tránh né vừa liên tục tấn công nó để tìm điểm yếu, thế nhưng sức phòng thủ của đầu cự mãng này vô cùng cứng chắc, hầu như không có điểm yếu, nhận thấy tình huống bất lợi hắn liền có ý định thoái lui, lựa thế cái đuôi nó đang quơ tới hắn liền vận nội lực đâm vào mụn lực đạo bắn người ra xa. Hắn đảo người trên không một vòng rồi nhẹ nhàng tiếp đất, liền lập tức vận thân pháp bỏ chạy. Cự Mãng nhìn thấy hắn có ý định bỏ trốn liền rống lên một tiếng cuộn người đuổi theo.

Mặc dù tốc độ của hắn cực nhanh thế nhưng cự mãng cũng không kém hơn chút nào liên tục ở sau lưng hắn điên cuồng đuổi theo. Vô Minh một đường bỏ chạy thế nhưng lại không thể cất đuôi được nó, chỉ biết cầm đầu mà chạy. Chợt phía trước hắn xuất hiện một đầu Bò Cạp đất□, độ khoảng ma thú nhị giai, nhìn thấy hắn như chó nhà tang, bon bon chạy về phía nó thì hung hăng phóng chiếc đuôi chứa kịch độc về phía trước, thế nhưng hắn chỉ bắt người một cái liền bay qua khỏi nó, sau đó lại cầm đầu chạy đi thậm chí còn không thèm dòm nó lấy một cái, nó ngo ngác nhìn theo hắn, ánh mắt nghi hoặc, thế nhưng nó liền nhận ra được tình hình không ổn, nhưng tất cả đã muộn, nó chưa kịp phản ứng đã bị một đoàn xe lửa bằng đá ừng ừng cán ngang, ngay lập tức bị biến thành thịt vụn.

Vô Minh càng chạy càng nhận thấy tình thế không ổn, cự mãng vẫn cứ như âm hồn không tan, liên tục đuổi theo hắn trong khi thể lực hắn thì đang dần giảm xuống, nếu cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ bị nó bắt kịp, lúc đó thì sẽ chết không toàn thây, thế nhưng hắn đã hết cách, đánh cũng đánh không lại, hắn phải nghĩ cách đối phó với nó.

Vận Lăng ba vi bộ đến cực hạn, hắn vừa chạy vừa lúi húi chuẩn bị gì đó, toàn bộ tập trung đều đặt lên bàn tay trái.

P phía trước bỗng dưng hiện ra một vách đá lớn cao hơn mười trượng, sau khi hắn ngẩn đầu lên thì đã tới rất gần, bật đà một cái hắn phi người chạy lên vách đá, sau khi chạy đến đỉnh vách đá hắn ngã người bay ngược về sau, đúng lúc cự mãng cũng vừa lao tới, tay trái vung ra, một chưởng đánh thẳng vào mi tâm của nó, chỉ thấy hắn bị lực đạo hất bay ngược về sau, cự mãng cũng mất đà đâm sầm vào vách đá, vách đá dày gấp mười lần tường thành lại bị nó dễ dàng húc đổ, đất đá văng mù mịt.

.....

Bên trong mộ địa u ám, không gian chỉ có một vài tia sáng yếu ớt, một thân ảnh từ từ bước vào, mặc dù nhìn bề ngoài hắn thập phần anh tuấn tiêu sái, thế nhưng trên người lại phản phát một tia yêu vụ, ma quái, nếu Tiểu Hân có ở đây chắc chắn sẽ nhận ra hắn, đại sư huynh của Thiên Thủy cung Nghê Thường, hắn nhẹ nhàng bước đi trong mộ địa mặc dù bên trong tối đen, có vẻ hắn đã quen với điều này. Phần cuối của mộ địa là một không gian rộng rãi, khi hắn đi tới từ bên trong lóe lên một quang mang màu tím, sau đó lan dần ra đem không gian bao phủ, dưới ánh sáng màu tím mà mị đó có thể lộ rõ nhìn thấy một cổ quan tài □ hình dáng cổ quái nằm thu lu trong góc mộ địa, từ trong quan tài mộ luồng khói đen từ từ chui ra sau đó hóa thành một khuôn mặt quỷ□ với đôi mắt là hai ngọn lửa □ màu xanh đang leo lét cháy.

--" Đến rồi sao... ".

Quỷ diện nhìn Nghê Thường giọng nói như từ cửu u địa ngục vang lên.

--" Ủm".

Nghê Thường lạnh nhạt đáp lời.

--" Đã nghĩ kỹ rồi đúng không ".

Âm thanh ma quỷ lại vang lên.

--" Ủm... ".

Nghê Thường hơi đáng đo trong giây lát rồi gật đầu.

--" Quyết định thế nào ".

--" Ta muốn mạnh mẽ hơn, ta muốn làm chủ tất cả, ta đồng ý ".

Nghê Thường cắn răng nói ra, trong mắt lóe lên một tia tham vọng cùng phần nộ.

--" Tốt, ha ha ha.... ".

Quỷ diện cười lên một giọng cười âm lãnh sau đó hóa thành một luồng hắc vụ quấn quanh người Nghê Thường nâng hắn lên không trung, từ từ dung nhập vào người hắn, khi tia hắc vụ cuối cùng chui vào người hắn, hắn mới nhẹ nhàng đáp xuống, hai mắt từ từ mở ra, miệng nở một nụ cười yêu dị.

--" Lã Tiểu Hân, chức cung chủ của Thiên Thủy cung, tất cả là của ta, ha ha ha..... ".

-----[lạc kỳ nam]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tử Tâm

•--“Hơ, hơ,.....”.

Vô Minh từ dưới đồng đất đá lộn xộn chặt vật bò lên, trên người bụi bặm bám đầy, trên miệng còn râm rĩ vết máu chảy xuống. Một mảng vừa rồi làm hắn ăn thiệt thòi không nhỏ, mặc dù cự mạng chỉ đơn thuần là húc người tới thể nhưng dựa vào kích cỡ của nó cũng đã bằng một đoàn tàu mười hai toa đâm vào, nếu hắn không vận nội lực để bảo vệ có lẽ cả mạng nhỏ cũng không còn. Hắn ngồi thất thần một lúc thì bên kia dưới đồng đất đá bắt đầu có động tĩnh, sau đó cự mạng từ bên dưới trời đầu lên, hắn liền lấy lại cảnh giác, đề phòng nhìn về phía nó. Chỉ thấy nó khẽ lắc mình một cái hất tung bụi đá trên người sau đó từ từ tiến lại gần hắn. Thế nhưng ánh mắt hung hãn lúc này đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt nhu hòa, nó tiến lại sau đó cuối đầu thuần phục trước mặt hắn. Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, tất cả chuyện này chỉ có mình hắn biết, một chương lúc này của hắn không phải bình thường mà là một loại thủ đoạn của hắn, “Trần Hồn Ấn”; loại thủ đoạn này của sư phụ hắn quả thật vô cùng lợi hại mặc dù rất tốn thời gian thi triển, cùng tinh thần lực thì khi đã ra chiêu liền bách phát bách trúng, đầu cự mạng hung hãn này giờ đã là ma sủng của hắn, nhẹ thò ra một hơi, hắn đem cự mạng thu vào trong “Trử Thủ Nan”. Cả cái thủ nan mà lão sư hắn đưa cũng là một bảo vật vô cùng lợi hại, bên trong thực chất là một linh cảnh rộng lớn, cho dù có bỏ trăm đầu cự mạng vào cũng rất rộng rãi, không những thế bên trong còn có thể tự thâm nạp linh khí giúp chúng có thể tu luyện, ngoài ma thú có thể vào ngay cả nhân loại cũng có thể đi vào vô cùng ảo diệu, hắn không biết lão sư của hắn rốt cuộc thuộc thể loại như thế nào, đồ vật của lão điều là bảo vật a.

.....

.....

--“ Từ khi hắn rơi xuống “Diệt Hồn Thâm Uyên “ đã hơn năm năm rồi không có chút tin tức “.

Tiểu Hân giọng buồn buồn nói.

--“ Không biết hắn có, ... Hắn có..... “.

Khả Hân áp ứng như có lời khó nói ra.

--“ Ta thật không biết, nhưng ta có một niềm tin rằng đệ ấy nhất định sẽ trở lại “.

Tiểu Hân tin tưởng nói, tuy vậy trong ánh mắt nàng có gì đó khác lạ, dường như thời gian trôi qua, niềm tin ít ỏi trong lòng nàng đã dần phai nhạt rồi.

--“ Ừm, muội cũng tin sẽ có một ngày như vậy “.

Khả Hân cũng gật đầu một cái.

oooooooooooooooooooo

--“ Tỷ không muốn gặp Tứ Nương sao, ”.

Khả Hân nhẹ hỏi.

--“ Không, ta không muốn làm phiền mẫu thân, hiện tại người gặp ta chỉ làm người thêm đau lòng thôi “.

--“ Ừm, vậy tỷ đi cẩn thận, có thời gian nhớ trở lại thăm muội, “.

Khả Hân có chút lưu luyến nói.

--“ Nha đầu ngốc, có thời gian tỷ sẽ trở lại thăm muội “.

Tiểu Hân yêu thương nói, sau đó liền phá không bay đi, sau đó biến mất trong khoảng không, chỉ còn Khả Hân lặng lẽ đứng dõi mắt nhìn theo.

.....

oooooooooooooooooooo

Dưới đây “ Diệt Hồn Thâm Uyên “ nơi quanh năm chỉ là một mảng u tối, sâu bên trong u lâm kì dị, nguy hiểm có một sơn động nhỏ bên trong tỏa ra một luồng âm khí nhàn nhạt. Có một con sói □ nhỏ đi ngang qua và bị thu hút bởi âm khí đó, nó bắt đầu đi vào trong. Bên trong là một mảng u ám thế nhưng lại có một thứ phát ra ánh sáng màu tím quý dị, đó là một trái tim, một trái tim màu tím, bên trên nó còn có âm khí quanh quẩn, con sói e dè nhìn trái tim kia sau đó ánh mắt bỗng chuyển thành hoảng sợ, chỉ thấy trái tim kia tỏa ra một luồng tử khí cuồng cuộn vây lấy nó, sau đó cả người nó từ từ co rút lại, phút chốc hóa thành sương khô, gãy giòn rơi xuống đất, sau đó tan thành tro bụi, trái tim lại trở lại dáng vẻ bình thường, thế nhưng bên trên lại có thêm một tia sinh khí nhàn nhạt.

.....

oooooooooooooooooooo

Lĩnh Nam Cương, vùng đất phía nam của Lĩnh Hoàng Đại Lục, là một nơi trù phú, là thánh địa của rừng rậm cùng thung lũng. Vô Minh lúc này đang đứng trước cửa thành Dương Châu, chính là cửa vào, từ đây có thể tiến nhập vào Nam Cương, hắn từ từ đi qua cổng thành, bên trong nói chung là rất náo nhiệt, đông đúc, người buôn kẻ bán nhiều vô kể, thì thoảng lại có vài cỗ xe ngựa □ chạy qua, thế nhưng hắn chẳng buồn để tâm đến, rào bước trên con đường lớn để hỏi thăm về Trần Khu Phong, cuối cùng hỏi thăm gần hai canh giờ hắn cũng hỏi được, Khu Phong trấn là một trung trấn ở phía nam cách nơi này hai ngày đường. Tất nhiên đã hỏi được thì hắn cũng chẳng rảnh rồi để ở đây tán dóc, liền khăn gói đi ngay, một mạch chạy ra khỏi thành, hướng con đường lớn dẫn về phía nam cứ thế đi thẳng bỏ lại cái náo nhiệt ở sau lưng.

ooooooooooooooo[Lạc Kỳ Nam]

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Về rồi à

Bầu trời xa xanh trên khoảng không, những đám mây cứ lững lờ trôi, từng cánh chim nhận □ không biết bay về đâu cứ thế lướt ngang, phía dưới con đường nhỏ xuôi về phía nam, Vô Minh đang một mình rong ruổi, trên vai hắn Tiểu Bạch đang buồn chán ngáp dài, cảnh vật nơi đây có phần hoang vắng là một mẫu đồng khô, có lẽ đã qua mùa thu hoạch nên chẳng có lấy một bóng người, gió mùa hè làm không khí hơi oi bức.

Bỗng từ phía sau vang lên tiếng xe ngựa, Vô Minh không tự chủ ngoái đầu nhìn lại thì thấy đó là một xe hàng nhỏ, phía trước có một lão phu xe chạc tứ tuần, cỗ xe từ từ chạy ngang hắn sau đó dừng lại.

--“ Chàng trai trẻ, đi về đâu có cần quá giang không “.

Lão phu xe nhìn Vô Minh cười thân thiện hỏi.

--“ Cho hỏi lão bá đi về đâu a”.

Vô Minh nghe dậy liền cảm kích nói ra.

--“ Ta đang đưa hàng về trấn Khu Phong, nếu cậu muốn quá giang thì mau lên đây “.

Lão mìm cười nói.

--“ Nói vậy liền phải đa tạ lão bá rồi, ta cũng đang định đi tới đó “.

Hắn khách sáo nói một câu liền nhanh chóng leo lên xe ngồi cạnh lão.

--“ Không sao, thuận đường thôi, dù gì đi một mình cũng thật buồn chán “.

Lão sáng khoái nói một tiếng, dường như đây là chuyện thường tình.

--“ Lão đi một mình lại đi cho quá giang, bộ không sợ gặp phải phường đạo tặc sao”.

Hắn nhìn lão nói đùa một câu, thế nhưng hắn đã sớm dùng thiên nhãn dò xét lão, một cái tu vi Hồn tướng tứ giai trung kỳ.

--“ Ha ha, chỉ tiện quá giang thôi, lão đây cũng chẳng có của cải gì, cậu nói như vậy chẳng phải tự ví mình là đạo tặc hay sao”.

Lão nghe hắn nói liền cười ha ha đáp lời, hắn bị lão nói chặn họng chỉ biết gãi đầu cười hì hì mấy tiếng rồi tiếp tục nhìn về phía trước.

--“ Lão bá đi Khu Phong trấn, đây lão đi tới chỗ nào ở đó “.

Hắn vu vơ hỏi thăm một câu.

--“ Ta sao, ta đi đến Phi Linh thương hội, còn cậu, đi đến đâu “.

Lão không hề giấu diếm nói.

--“ Ta đi tới Lâm gia”.

Hắn cũng không e dè nói ra.

--“ Lâm gia sao, cậu là người ở đó à”.

Nghe hắn nói tới Lâm gia sắc mặt lão có chút đổi, nhưng vẫn thản nhiên không quan tâm hỏi tiếp.

--“ Không, chỉ là tới đó tìm người thôi “.

Hắn nhẹ lắc đầu nói.

--“ À! Ta vẫn chưa biết cao danh của lão bá là gì “.

--“ Cao danh thì không dám, ta họ Khâu, người khác gọi ta là Khâu Nhẫn, còn cậu tên là gì ”.

--“ Ta tên Vô Minh”.

--“ Cậu từ nơi khác tới à”.

--“ Ân, ta từ Vạn Liên Sơn tới đây “.

--“Ồ, xa nhỉ “.

--“ Lão biết nơi đó sao”.

--“ Biết chút ít “.

.....

Tiếng trò chuyện của họ xa dần, xa dần rồi mất hút, không gian chỉ còn tiếng gió vi vu thổi qua những kẽ nứt chân chim trên những cánh đồng bát ngát.

.....

oooooooooooooooooooo

Một ngày sau.

Cỗ xe ngựa chở Vô Minh cũng lão phu xe rớt cuộc cũng đi tới được trấn Khu Phong.

--“ Đa tạ lão bá, sau này có dịp nhất định sẽ báo đáp “.

Vô Minh đứng dưới đất nhìn lão cảm kích nói.

--“ Không gì, chỉ tiện đường mà thôi, đừng khách sáo làm gì, nếu cậu có rảnh cứ đến Phi Linh thương hội tìm ta, ta nhất định hảo hảo tiếp đãi “.

Lão không câu nệ nói, đối với thanh niên trước mặt này lão tự nhiên lại có phần yêu thích.

--“ Nhất định sẽ đến làm phiền “.

Hắn vui vẻ nói.

--“Tốt, ta sẽ chờ “.

Lão cười nói một câu rồi thúc ngựa chạy đi, Vô Minh cũng cất bước tiến vào trấn.

Có lẽ Khu Phong trấn xo với những trấn khác có phần không phồn vinh bằng nhưng vẫn đông đúc như chợ huyện, người mua kẻ bán không thiếu, hán một đường xuyên qua nhiều hàng quán, nơi đây từng ghi dấu chân □ của hán, khung cảnh tuy quen mà lạ, hán cứ thế bước đi trong ngơ ngẩn.

Cửa chính Lâm gia, bên trên có một tấm biển đề ba chữ lớn “Lâm Gia Trang”, ba chữ tuy đơn giản mà nặng nề, những năm qua hán chưa một lần dám nghĩ là sẽ được trở lại nơi này, thế nhưng hôm nay hán lại đang đứng nơi này, khẽ đưa tay đặt lên thành cửa, cánh cửa vẫn cài then cứng chắc.

Lần này trở về mục đích duy nhất của hán là tìm Tiểu Hân nên hán cũng không muốn gây động tĩnh, liền đi tới một bức tường thấp vận công nhảy qua.

Bên trong vẫn là khung cảnh quen thuộc, là nơi hán từng lớn lên, thế nhưng bây giờ trong lòng hán chỉ còn lại sự chán ghét. Hán men theo những hành lang từ từ đi vào Lâm gia, hán vẫn còn nhớ đường đi tới phòng của nàng, căn phòng vẫn ở đó, im lìm, thế nhưng lại không có hình bóng của nàng, hán tiếp tục chạy khắp Lâm gia để tìm nàng thế nhưng không thấy, một nỗi sợ hãi không tên bỗng chốc trỗi dậy, trái tim cảm thấy thổn thức, giống như có một tảng đá đè nơi lồng ngực đến không thở nổi. Tuyệt vọng hán lê đôi chân đi khắp nơi cho đến khi đi tới hậu hoa viên mới vô thức dừng lại. Nhìn cảnh vật nơi đây, vài ký ức đơn bạc ùa về, có vui, có buồn cũng có tủi nhục. Tất cả giờ đây chỉ là cơn gió lùa qua một cách vô nghĩa, hán cứ thế lang thang, xung quanh như hiểu tâm tư hán cũng trở nên im lặng lạ thường, không một bóng người, chỉ có những cây tùng ủ rũ như đang nhớ về ai, cuối ngã tư của con đường vắng, một thiếu nữ xinh đẹp đang đi ngang, trên tay nàng ôm một chiếc bình gốm, nàng lặng lẽ bước đi, khuôn mặt cắt chứa nỗi u sầu từ sâu tận đáy lòng, và chợt hai người chạm mặt nhau.

--“Ngươi,... Ng..chơi là “.

Nàng nhìn hán không nói nên lời, như có thứ gì nghẹn ở cổ, lắp bắp thốt lên, tay nàng không tự chủ mà run lên bần bật.

--“Nàng là... Khả Hân có phải không “.

Hán ngẩng mặt lên nhẹ hỏi.

Chợt một tiếng choảng thanh thúy vang lên, chiếc bình trên tay nàng rơi xuống vỡ nát, thế nhưng nàng chẳng hề đoái hoài gì tới nó, chỉ đắm đắm nhìn hán, làn môi nhấp nháy như muốn nói điều gì rồi cuối cùng lại không nói ra được lời nào, chân khẽ nhắt, nàng như một đứa trẻ lao vào ngực hán, từng tiếng thút thít lại vang lên, nàng khóc, khóc rất nhiều, như muốn dùng nước mắt cuốn trôi những nhớ nhung bao năm qua. Hán hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn lặng yên đứng đó để mặt nàng thổn thức trên ngực mình, cánh tay không tự chủ mà nhẹ đặt lên eo nàng.

Nàng khóc một lúc lâu, ngay cả vạt áo trên ngực hán cũng bị nàng làm cho ướt đầm, sau đó mới từ từ ngẩng đầu lên để lộ khuôn mặt tèm lem vì nước mắt, nhìn vừa buồn cười vừa đáng yêu.

--“Khóc đủ chưa “.

Hán nhìn nàng nhẹ nói.

Nàng đưa tay khẽ lau nước mắt còn vрон trên khóe mi, cũng là đang cố che đi một chút xấu hổ e thẹn.

--“Về rồi sao..”.

Nàng nghẹn ngào hỏi, có lẽ vì khóc nhiều mà giọng cũng khàn đi.

--“Chúng ta tìm chỗ nào để nói chuyện “.

Hán nhẹ nói sau đó bước đi, nàng cũng lèo đèo theo hán một cách vô thức, hai người đi tới một nơi vắng vẻ rồi cùng nhau ngồi xuống một tảng đá.

“Tác giả: ---- Ài.... Tìm chỗ vắng vẻ làm gì nhỉ, theo ta thì..... Đừng nghĩ nhiều, Vô Minh của chúng ta là một nam tử hán, đường đường chính chính ắt hán sẽ không làm nên chuyện như vậy thôi, chỉ là hàn huyên một chút mà thôi,.... “Cười“.

--“Dạo này thế nào “.

Nàng trầm mặc nửa ngày cuối cùng cũng lên tiếng.

--“Cũng tốt, còn nàng thì sao”

Hán ôn hòa nói.

--“Tốt, ngươi vẫn như ngày xưa, vẫn gọi ta bằng nàng nhỉ “.

Nàng giọng có chút ngượng ngừng nói.

--“Ừm, không gọi như vậy thì phải gọi thế nào đây “.

Hắn nhẹ cười.

--“ Ta, ta không biết “.

Nàng không biết trả lời như thế nào lí nhí đáp.

--“ Nàng cũng vậy, cũng thích gọi ta bằng ngươì nhĩ “.

Hắn lại hỏi ngược nàng.

--“ Ta... Ta... Không gọi thế thì gọi thế nào “.

Nàng nhất thời ngượng ngừng lại trở thành ngốc nghếch, cứ ấp úng không biết nói gì.

--“ Gọi bằng huynh đi”.

Hắn thần nhiên đáp, không hiểu sao hắn đối với nàng lại muốn làm lớn, không hề muốn nhượng bộ.

--“ Huynh sao”.

Nàng hơi ngơ ngẩn hỏi.

--“ Ừm không được sao, dù sao ta cũng không nhỏ tuổi hơn nàng “.

--“ Ta, ta không biết “.

Nàng cuối đầu lí nhí đáp.

--“ Ta, ta có chuyện muốn hỏi “.

Nàng ngẩn đầu nhìn hắn mở miệng hỏi.

--“ Ừm, nàng hỏi đi”.

--“ Ngươi,... Huynh có thật là Vô Minh không “.

--“ Nàng hỏi ngốc nghếch gì thế “.

Hắn nhìn nàng cười nói.

--“ Ta... Không phải h... Đã, đã rơi xuống vực rồi sao”.

Nàng ấp úng cố nói ra từng chữ.

--“ Đúng, ta lúc đó rơi xuống vực, tất cả là nhờ vào một cơ duyên mà sống sót, mới có thể trở lại “.

Hắn cảm thán nói.

--“ Dậy sao, lần này huynh trở về đây là “.

--“ Đúng rồi, Tiểu Hàn tử hiện giờ ở đâu, nàng ấy thế nào rồi “.

Nàng chưa nói xong đã bị hắn ngắt lời.

--“ Thì ra là về tìm tỷ ấy sao”.

Nàng có chút thất lạc thì thầm nói.

--“ Nàng nói gì “.

--“ À! Không..... Tỷ ấy vừa về đây”.

--“ Thật sao, khi nào “.

Hắn nghe thấy thế liền tức tốc hỏi.

--“ Mấy hôm trước “.

--“ Đấy bây giờ nàng ấy ở đâu “.

--“ Tỷ ấy đi đâu nàng có biết không “.

--“ Không, ta chỉ biết tỷ ấy trở lại một môn phái gọi là Thiên Thủy cung, nghe nói nằm ở Bắc Linh châu “.

--“ Đấy sao, haizzz..... Lúc ta bị rơi xuống vực đã xảy ra chuyện gì “.

Hắn thở dài một cái rồi lại hỏi.

--“ Ta cũng không biết nhiều chỉ nghe phụ thân kể lại, khi ngươ... Khi huynh rơi xuống vực lúc đó Tiểu Hân như một người mất trí, sau đó liền té ra Thần Thủy đem mọi người quây khốn, cuối cùng bị hai người Lâm Huyền trưởng lão cùng đại bá liên thủ đã thương, lại bị đại bá nổi cơn tam bành ra chiêu kích sát, lúc đó lại xuất hiện hai cường giả bí ẩn đến giải cứu và đem tỷ ấy đi, từ đó không còn tin tức “.

Khả Hân đem những gì mình biết thuật lại cho hắn.

--“ Thì ra là vậy”.

Vô Minh nhẹ thở ra nói, tảng đá đè nặng trong lòng như được gỡ ra, tâm tình cũng nhẹ nhõm không ít.

--“ Huynh về đây cốt yếu là để tìm tỷ ấy có đúng không “.

Nàng giọng buồn buồn hỏi.

--“ Thật sự khi ta tới đây, trong đầu chỉ nghĩ đến tỷ ấy, thế nhưng khi đến đây ta lại nhận ra ta đã quên mất một người “.

Hắn mỉm cười bình thản nói.

--“ Là ai”.

--“ Chính là nàng “.

--“ Tại sao lại là ta chứ “.

Nàng có chút e thẹn cuối đầu đáp.

--“ Ta, không biết, đối với ta nàng cũng là một người thân, nàng biết đó ta thì người thân không nhiều, nên ta thật sự rất quý trọng “.

Hắn hồn nhiên nói, nàng nghe xong cũng có chút ngọt ngào, ít nhất trong lòng hắn nàng vẫn là người quan trọng.

--“ Àh! Tại sao vừa gặp ta nàng lại khóc “.

--“ Ta, ta... “.

Nàng nhất thời cứng họng, mặt đỏ ửng.

--“ Ta thế nào, có phải là rất nhớ ta đúng không “.

Hắn ánh mắt thăm dò nhìn nàng.

--“ Ta bao giờ lại nhớ ngươì, ăn nói bậy bạ “.

Nàng mặt đỏ càng thêm đỏ, tựa như một quả cà chua.

--“ Đấy sao, thế sao nàng lại đỏ mặt “.

Hắn lại lờm nàng một cái, cô nàng này vẫn như xưa, rất dễ bị chọc ghẹo.

--“ Ta, ta không nói chuyện với tên xấu xa như huynh nữa “.

Nàng ngượng quá hóa giận, tức tối bỏ đi, hắn thấy vậy liền đưa tay chụp lấy tay nàng.

--“ Ta đùa thôi, đừng đi”.

Hắn nhu tình nói, sau đó nhẹ kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, không khí có phần xấu hổ, nàng ngại ngùng dẩu mắt hai bàn tay vào giữa hai chân, còn hắn thì lại thản nhiên ngắm nhìn bầu trời xanh, họ cứ thế ngồi đó cạnh nhau, gần mà như xa.

Chương 48: Kỳ quang

Tác giả: đọc tới đây có lẽ nhiều bạn sẽ thắc mắc tại sao tác không cho Vô Minh gặp lại Tiểu Hàn, không phải là tác ghét hẳn đâu, là do mạch truyện, rồi họ sẽ được gặp lại vào một ngày không xa, các bạn nhĩ.... “cười”.

.....

oooooooooooooooo

Cửa sau Lâm gia, Khả Hân có hơi luyến tiếc khi phải chia tay với Vô Minh, sau khi cùng nàng hàn huyên một buổi hẳn quyết định trở về, dù sao nơi này đã không còn là nhà của hẳn. Nàng mặc dù không muốn nhưng cũng chẳng thể giữ hẳn lại, chỉ đành buông xuôi, đem một chút tâm tư chôn xuống đáy lòng.

--“Tạm biệt, ta sẽ trở lại thăm nàng”.

Hắn mỉm cười vẫy tay sau đó từ từ bước đi, nàng đứng đó im lặng nhìn hẳn cho đến khi bóng hẳn khuất trong biển người mới chậm chậm trở vào.

Trên con đường nhỏ trong trấn Khu Phong, Vô Minh đang thong thả dạo bước. Lần này tuy không thể gặp nàng nhưng cũng làm tăng đá dè nặng bấy lâu trong lòng hẳn được gỡ bỏ, tâm tình cũng vì thế mà nhẹ nhõm hẳn đi. Đảo mắt nhìn về những hàng quán bên đường, hẳn lại nhớ về ngày xưa, lúc mà hẳn vừa chân ướt chân ráo tới đây, cũng có ước vọng, cũng phấn đấu như bao người khác, ngẫm lại quãng thời gian qua, thật là một chặng đường dài.

Hít sâu một hơi, hẳn lại tiếp tục bước đi, chợt hẳn nhìn thấy bên đường chỗ một cái sạp hàng đen đúa, một phụ nhân đang ngồi dưới đất dựa lưng vào vách khóc nức nở. Máy khê nhủ, hẳn liền bước tới sạp hàng đó.

--“Đại thẩm người không sao chứ”.

Hắn cất tiếng gọi. Phụ nhân nghe thấy có người liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trước cửa có một thiếu niên dáng người thanh tú, thân thiện.

--“Công tử, có chuyện gì sao”.

Bà cố lau đi giọt nước mắt, giọng khàn khàn hỏi.

--“Đại thẩm, người không nhớ ta sao”.

Hắn nhẹ hỏi.

--“Ngươi là đúng rồi ngươi là người mấy năm trước có ghé qua mua đồ ở sạp ta đúng không”.

Bà như nhớ ra liền nói, tuy người mua đồ rất nhiều nhưng bà vẫn nhớ hẳn vì hẳn là người mua đặc biệt, trước nay không có ai mua một lần hết hàng như hẳn.

--“Đúng rồi, sao đại thẩm lại ngồi khóc ở đây đây”.

Hắn có chút quan tâm hỏi.

--“Không đâu công tử, con gái ta vừa nãy vừa bị người ta bắt đi”.

Bà cố nén đau thương nói.

--“Cô nương ấy vì sao mà bị bắt”.

Hắn tò mò hỏi.

--“Con trai gia chủ Thương gia thích con gái ta muốn đem nó làm thiếp, thế nhưng bị mẹ con chúng ta nhất quyết cự tuyệt, thế nên hôm nay đã đem người tới bắt con gái ta đi”.

Bà có chút oán giận nói ra.

--“ Hừ... Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám bắt con gái nhà người ta thật là khốn kiếp”.

Hắn tức giận nói.

--“ Biết làm sao đây, Thương gia co gia thế rất lớn, lại có quan hệ với Thất Tinh tông, những người bình thường như chúng ta không thể đối phó nổi “.

Bà chua chát nói.

--“ Hừ... Đại thẩm, người theo ta”.

Hắn hừ lạnh một tiếng, khum xuống kéo tay phụ nhân bước đi.

--“ Chúng ta đi đâu “.

Bà bị hắn kéo đi ngỡ ngàng hỏi.

--“ Chúng ta đi đòi người “.

.....

Thương gia, một gia tộc hạng hai ở trấn Khu Phong, thế lực không hề nhỏ, lại thêm phụ nhân của gia chủ Thương gia Thương Chính Hiền là con gái của Tông chủ Thất Tinh tông, một tông môn lớn tại Nam Cương, cũng vì thế mà người Thương gia luôn hung hăng hống hách, người người đều ghét.

Hiện tại cửa lớn Thương gia mà không ai dám đụng kia lại có một người ầm ầm đập cửa, bọn gác cửa còn chưa kịp chạy ra mở cửa, cánh cửa đã bị Vô Minh đá bay, lại vô tình văng trúng mấy tên đang chạy ra khiến bọn họ bất tỉnh nhân sự. Hắn kéo phụ nhân xông thẳng vào sân lớn Thương gia quát lớn.

--“ Lũ chết đấm Thương gia, mau lăn ra đây cho ta”.

Phụ nhân nhìn khí thế của hắn có chút động dung, thiếu niên trước mặt rốt cuộc là ai, lại có can đảm như vậy.

Môn nhân Thương gia nghe thấy có người dám đến quấy rối liền gây gộc xông ra, mấy tên tộc nhân cũng hùng hổ kéo ra, trong đó có cả gia chủ Thương gia Thương Chính Hiền.

--“ Tên chết tiệt này dám xông vào Thương gia làm loạn “.

Thương Chính Hiền vừa ra tới liền quát lớn.

--“ Ah... Thì ra là tên nhai nhép nguoi, ta thấy nguoi không muốn sống nữa rồi “.

Vừa nhìn thấy Vô Minh lão liền khinh bỉ nói, một tên phạm nhân cũng dám tới chỗ của hắn làm loạn.

Vô Minh không nói gì, vận nội lực vào chân, dậm mạnh xuống đất một cái khiến cho nền đá dưới chân nứt thành mạng nhện □, đám người Thương gia nhìn thấy một mạng này thì kinh ngạc, tên trước mặt rõ ràng không có hồn lực, chỉ là một người bình thường, thế nhưng một cước lại có thể làm ra uy thế như vậy, rốt cục là chuyện gì, không lẽ tu vi của hắn vượt xa sự cảm ứng của bọn họ hay là hắn đang cố tình che giấu tu vi.

--“ Nguoi muốn gì “.

Thương Chính Hiền có chút e dè nói.

--“ Đòi người “.

Vô Minh lạnh nhạt đáp.

--“ ở đây không có người nguoi tìm, mau rút cho ta”.

Lão tuy có chút e ngại nhưng vẫn khí thế quát.

--“ Người vừa sáng các người cướp về “.

Vô Minh chẳng hề đoái hoài tới thái độ của lão, vẫn lạnh nhạt nói.

--“ Đã nói không có, nguoi còn càn quấy đừng trách chúng ta không khách khí “.

Lão gắng gượng nói.

--“ Nếu không giao ra ta sẽ tự tìm “.

Hắn vẫn dùng thái độ không quan tâm nói.

--“Chết tiết □, mau đánh chết hần cho ta”.

Lão bị thái độ của hần làm cho tức giận liền quát lên, mấy tên kia được lệnh liền hung hăng xông tới.

Bình, bình, bốp, bốp.....

Chỉ thấy mười mấy tên liên thủ lại bị hần mấy chiêu đánh cho chèn bẹp, nằm sấp mặt dưới đất.

--“Ngươi,... Ngươi... “.

Thương Chính Hiền tức tới á khẩu.

--“Ngươi dừng tay”.

Bỗng một tiếng quát tháo vang lên, phía bên kia một thanh niên mặc hoa phục đang đứng dùng dao kẻ lên cổ Thủy Nhạc.

--“Ngươi mà bước thêm bước nữa ta liền giết chết ả tiện nhân này “.

Tên đó gắng giọng nói, hần chính là con trai của Thương Chính Hiền, là kẻ định bắt Thủy Nhạc về làm thiếp, đang định động phòng cùng nàng ai ngờ lại bị phá đám.

--“Nhạc nhi”.

Phụ nhân nhìn thấy liền hoảng sợ kêu lên.

--“Hừ.... “.

Vô Minh không nói gì chỉ hừ lạnh một tiếng.

Tên kia đang đứng đắc ý bỗng cảm thấy cạnh hàm đau nhói, bỗng chốc khi hần còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đã bị đánh bay ngã nhào dưới đất, đứng bên cạnh là Vô Minh đang vươn nắm đấm □, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, không có ai kịp nhận ra chuyện gì, tốc độ của hần đã đạt đến xuất quỷ nhập thần.

Tên kia nằm dưới đất, quai hàm bị đá lệch hần sang một bên, bất tỉnh nhân sự.

--“Thanh nhi... “.

Thấy con mình bị đá thương Thương Chính Hiền nổi giận hết lên, không để ý gì cả, hung hăn xông tới. Chân mày Vô Minh khẽ nhú, nội lực vận chuyển, tức khắc lao đến tung một chưởng vào ngực lão, đem lão chấn bay ầm ầm vào trong một căn đình viện, một cái tu vi Hồn tướng ngũ giai như thế bị đánh bay, không rõ sống chết, sao khi đánh bay lão hần liền dẫn người hiên ngang rời trong ánh mắt sợ hãi của những người trong Thương gia.

.....

--“Đa tạ ân nhân cứu giúp, mẫu nhi chúng ta không biết lấy gì báo đáp “.

Về tới sạp hàng hai mẹ con phụ nhân liền quỳ xuống cảm kích nói.

--“Không cần, không cần, hai người làm như vậy ta thật nhận không nổi a, đại thẩm, Nhạc cô nương hai người đứng lên đi”.

Vô Minh khó xử nói.

--“Nếu không có người Nhạc nhi của ta đã bị người làm nhục rồi “..

Hai người bề bộn đứng dậy.

--“Chuyện nên làm thôi, với lại hai người vẫn chưa hết rắc rối đâu “.

Vô Minh thần tình bình thản nói.

--“ý công tử là “.

--“Ta nghĩ đám người Thương gia nhất định sẽ tới nữa, hai người tiếp tục ở đây nhất định không an toàn “.

Hần tình tường nói

Nghe hần nói xong thần sắc hai người liền trùng xuống khó coi. Lời hần nói đúng là sự thật.

--“ Hay là hai người rời đi cùng ta đi”.

Suy nghĩ một chút hần liền nói ra.

--“ Đi theo công tử sao”.

Hai người có chút ngạc nhiên hỏi.

--“ Ừm, ta định rời nơi này, nếu muốn hai người có thể đi cùng ta”.

Hai người nghe hần nói suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định nói.

--“ Xin công tử cho chúng ta theo cùng, sau này nhất định sẽ tận tâm hầu hạ người “.

--“ Hầu hạ thì không cần đâu, nếu đây thì chúng ta liền phải rời đi hôm nay “.

Hần xua tay nói.

--“ Đi ngay sao”.

Hai người ngạc nhiên hỏi.

--“ Ừm.. Để tránh gặp phải phiền phức “.

.....

oooooooooooooooooooo

ở giữa hoang mạc Hoang Mang, nơi chia cắt Nam Cương cùng Trung Thổ, một nơi khô cằn, nứt nẻ, trong bầu trời đêm tĩnh mịch nơi đây càng toát lên vẻ lạnh lẽo hắc ám. Đột nhiên từ mặt đất, một cột sáng khổng lồ xuyên thẳng tầng không chiếu thẳng le trời, như muốn xuyên qua cửu trùng thiên mà thoát ra khỏi vũ trụ rộng lớn, cột sáng hùng vĩ đến mức cho dù ở ngoài ngàn trượng vẫn có thể nhìn thấy. Hàng loạt con người bị cột sáng thu hút, ánh mắt không ngừng hướng về phía đó mà trở nên nóng bỏng.

--“ ở giữa hoang mang xuất hiện dị bảo “.

Một âm thanh la toáng không biết từ đâu vang lên kéo theo sự xôn xao khắp Linh Hoàng đại lục, tất cả không tự chủ mà nhìn về phía đó từng cái tham lam bắt đầu dậy sóng, cột sáng ấy chính là báo hiệu của kỳ bảo xuất thế.

.....

--“ Công tử người mau nhìn kia “.

Thủy Nhạc ngồi trên lưng lộc vẫn ngạc nhiên đưa tay chỉ về phía cột sáng.

--“ Cái này, chẳng lẽ chính là kỳ bảo xuất thế sao”.

Vô Minh cũng rung động không thôi, bọn họ hiện tại ở rất gần Hoang Mang nên cột sáng kia cũng trở nên hùng vĩ hơn.

--“ Kỳ bảo xuất thế sao”.

Nàng kinh ngạc hỏi.

--“ Ừm chúng ta đi xem...”.

.....

_____ [lạc kỳ nam]

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: ¶×¥ khai mở ¥×¶

Tác giả: --- haizzz, một kỳ bão xuất thế ah... Chắc chắn sẽ lại là một cuộc tranh giành mưa máu gió tanh nữa rồi, liệu Vô Minh của chúng ta có tìm được kỳ bão hay không, hay đó là một cái bẫy lớn chờ hấn nhảy vào, các bạn chờ xem nhé.....” Cười “.

.....

oooooooooooooooo

Huyền Linh Đại Lục bắt đầu nổi lên một cơn sốt, tin tức về kỳ bão xuất hiện ở trung tâm Mang Hoang đã truyền đi khắp nơi, mọi người không tự chủ mà nhìn về phía đó bằng ánh mắt tham lam. Chỉ cần có cơ duyên đạt được kỳ bão sẽ một bước lên trời thử hỏi ai lại không ham muốn, trong vòng một đêm đã có vô số người chạy tới nơi này, tất cả đều hi vọng vào vận may của bản thân.

Thế nhưng Hoang Mang đâu phải là nhỏ, diện tích ngoài ngàn dặm, muốn tìm ra nơi xuất hiện bão vật không phải chuyện dễ, lại thêm sao đợt kỳ quang kia thì không còn nhìn thấy thêm một dấu hiệu nào, khiến cho việc tìm kiếm càng thêm khó khăn, hiện tại đang có rất nhiều người lang thang khắp nơi trong hoang mạc này để tìm kiếm cơ may. Trong đó có cả nhóm người Vô Minh. Vốn ý định ban đầu của hấn là trở lại Liệt Hỏa bang, thế nhưng sau khi chứng kiến kỳ quang tối qua hấn đã quyết định đi xem một chút, thế là bọn họ bắt đầu đi theo hướng kỳ quang phát ra, trên đường đi hấn bắt gặp không ít người chạy qua hấn có lẽ cũng là người đi tìm bão, Hoang Mang hoang vắng lúc này lại trở nên đông đúc lạ thường.

Hoang Mang cũng không phải một địa phương tốt lành gì, bên trong hung hiểm vô số, yêu thú, cát lún, kỳ man, độc vật không thiếu, đã có không ít người không gặp may chưa nhìn thấy được bão vật đã bỏ mạng tại đây, ngay cả Vô Minh cũng không ngoại lệ.

Hiện tại nhóm người bọn họ đang đối đầu với một hung thú hình rết □ không lồ gọi là Hắc Quỷ Ngô Công, con rết khổng lồ này dài hơn năm trượng, với hàng trăm cái chân dài, điểm đặc biệt của nó là cái đầu hình dạng giống như một cái khô lâu với hai cái càng lớn nhìn vô cùng quái dị. Là một ma thú tứ giai trung kỳ nó vô cùng tinh ranh狡 hoạt, liên tục chui rúc xuống đất rồi bất ngờ tấn công khiến cho đối thủ khó lòng phòng bị. Vô Minh cầm đoạn thủy kiếm □ trong tay không ngừng bảo vệ Thủy Nhạc cùng mẹ nàng, tình trạng hai người bọn họ vô cùng sợ hãi, họ chỉ là người bình thường, thường ngày chỉ sống trong thị trấn nhỏ, chưa từng đối mặt với hung thú nguy hiểm bậc này thử hỏi sao họ không sợ cho được, mẫu tử hai người chỉ biết rúc người trên lưng lộc vẫn phó mặc tất cả cho Vô Minh, hấn cũng biết hai người họ không thể tự bảo vệ thế nên mới cật lực bảo vệ, thế nhưng đầu rết đen này vô cùng khó đối phó, cuối cùng hấn phải đem Thạch Đầu “Cự Mãng” thả ra ngoài, con rắn lớn này vừa chui ra đã hung hăng hiếu chiến lập tức xông vào tấn công rết đen, cả hai lại cùng đẳng cấp, có thể nói là kỳ phùng địch thủ, vừa giao tranh đã làm ta sống người chết, xuất thủ đều là sát chiêu, Vô Minh cũng chẳng ở không mà nhanh chóng lao vào hỗ trợ Thạch Đầu. Một người một rắn bắt đầu cuộc quần công, rết đen nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, liên tục bị hai người liên thủ công kích vô cùng chật vật, chưa đầy mấy khắc đã có vài cái chân bị Vô Minh chém gãy. Khi Thạch Đầu đang hung hăng chà đạp rết đen Vô Minh đã nhanh chóng lùi ra sau chân khí cuồng cuộn vận chuyển vào tay phải phủ lấy đoạn thủy kiếm.

--“Thạch Đầu mau tránh đi”.

Vô Minh hét lớn, tay kiếm đảo một vòng trên không trung sau đó chém xuống.

--“Cần Khôn Nghịch Đảo kiếm. “.

Vô Minh vận lực chém ra một đạo mang kiếm, so với đạo mang kiếm khi đối đầu với cự ngạc còn cuồng bạo hơn nhiều, Thạch Đầu nhanh chóng né sang một bên, mang kiếm lướt qua nó liền đánh lên rết đen, khiến cho nó bị chèn ép, máu đen văng tung tóe, mấy cái chân của nó còn ngo ngoe giãy lắt rồi nằm im bất động. Vô Minh tiến lại gần thuận tay lấy ra một viên yêu đan tinh khiết màu đen sau đó cùng mẹ con Thủy Nhạc rời đi.

.....

oooooooooooooooo

Độ khoảng nửa ngày, nhóm người Vô Minh cũng đi tới trung tâm Mang Hoang, nơi đây số lượng người còn nhiều hơn phía ngoài tất đều hướng về một phía mà đi tới, Vô Minh cũng bắt giắc đi theo. Một thời thần sau đó bọn họ đi tới một địa phương rất đông người, có hơn mấy trăm người đang tập trung một chỗ hơn thế số lượng còn đang tăng lên một cách nhanh chóng.

Hồi mới biết chỗ này chính là nơi phát ra kỳ quang lúc tối, phía trước gần chỗ này có một vết nứt rất lớn, bên trong có linh khí toát ra rõ ràng là nơi cất chứa kỳ bão, thế nhưng hiện tại vẫn chưa khai mở, mới chỉ là một vết nứt bình thường, lại không có ai dám đụng chạm gì tới sợ bất trắc nên mới tụ tập ở đây chờ đợi.

Vô Minh đảo mắt một vòng, nơi đây càng lúc càng đông, cả một khoảng đất lớn vậy mà đứng chật ních người, rõ ràng là sức hút của kỳ bão rất lớn. Người đông thì thành phần cũng đông, loại tạp ô nào cũng có, lâu lâu lại vang lên âm thanh cãi cọ đầu đó, chửi chửi lại có âm thanh đánh nhau, quan cảnh là một tràng hỗn loạn, thế nhưng tất cả đều chẳng buồn quan tâm, tâm tình của bọn họ đều đặt lên vết nứt kia.

Trong đám đông gần chỗ đám người Vô Minh đang đứng có một tốp ba bốn tên đang đứng, có lẽ là đồng bọn cùng đi chung, trong đó có một tên mập mập, bụng mỡ, mặt mày lại dâm dề vừa nhìn đã muốn dâm cho một đám, tên này vừa trông thấy Thủy Nhạc liền cất giọng đùa cợt.

--“Hé hé... Tiểu cô nương xinh đẹp này, có muốn cùng ta hàn huyên tâm sự một lát không “.

Thủy Nhạc chỉ là một cô gái bình thường thế nhưng rất có khí chất, tuy bị chọc ghẹo vẫn chẳng hề đoái hoài tới, xem tên kia như đồng phân ven đường. Tên kia thấy vậy liền lần la lại gần sau đó còn định đưa tay sờ ngực nàng, tuy nàng muốn tránh ra nhưng tu vi tên này khá cao, nàng muốn cũng không tránh được, khi bàn tay xấu xí của hấn sắp chạm vào nàng thì.

“Bộp “.

--“Nè, định làm gì đó “.

Vô Minh thâm trầm nhìn hấn.

--“Ngươi là ai, chuyện của ta liên quan gì đến ngươi”.

Tên kia mặt mày nhăn nhúm khó coi nói.

--“Chuyện của ngươi thì không liên quan tới ta nhưng cô nương này lại liên quan tới ta”.

Vô Minh không thèm nhìn mặt tên kia, trầm trầm nói.

--“Hừ, liên quan đến ngươi thì sao, cho dù là nương tử của ngươi, lão tử muốn ngươi làm gì được ta”.

Tên kia hống hách nói, hấn đã sớm nhìn ra Vô Minh không có tu vi thế nên đối với hấn không có một chút e dè nào.

--“Ngươi tốt nhất nên đi là vừa “.

Vô Minh lạnh nhạt nói.

--“Aaaa, cái tên này đúng là muốn ăn đòn, để hôm nay lão tử sẽ dạy cho ngươi một bài học, sẵn tiện thu nương tử của ngươi làm thiếp... Hắc hắc “.

Tên béo kia khinh khinh nói, tay áo xoắn lên, định lao tới dạy dỗ Vô Minh, thế nhưng lại bị một thằng trong nhóm kéo lại.

--“Ba Luru, ngươi thôi kiếm chuyện đi “.

Tên đồng bọn vừa lòi vừa mắng hấn.

--“Thư Lang ngươi buông ta ra, để ta dạy cho tên tiểu tử đó một bài học “.

Hấn không ngừng vùng vẫy la lên.

--“Ngươi mà còn làm loạn tiểu thư sẽ không tha cho ngươi đâu “.

Tên đồng bọn gắng giọng, không biết vị tiểu thư kia có địa vị gì mà có thể khiến cho tên đó vừa nghe thấy liền xui xuống như củi mục, thành thật đứng một bên, ngay cả rầm cũng không dám xả. Trong nhóm có một tên bạch kiểm, dáng người mỏng manh, trên mặt đeo khẩu trang... ý lộn, đeo khăn lụa màu hồng, đôi mắt nhìn về phía Vô Minh lóe lên một tia khác lạ.

.....

oooooooooooooooo

Tất cả cứ thế chờ đợi, thời gian cũng từ từ trôi qua, người đến đây đã giảm dần, có lẽ ai cần đến đều đã đến. Khu vực gần vết nứt có bán kính vài chục dặm lúc này đã đứng chật người, ước lượng có hơn mấy nghìn người, con số này thật khiến người kinh ngạc, trong đám người lúc nhá lúc nhúc, có rất nhiều thể loại, từ con cháu thế gia, tán tu, cho đến những môn phái lớn nhỏ đều có mặt, ai cũng chạy đến để tìm cơ may cho mình.

Màn đêm nhanh chóng phủ xuống Mang Hoang, không khí bắt đầu trở nên âm u lạnh lẽo, thế nhưng ở nơi gần vết nứt lại náo nhiệt lạ thường, đèn đuốc sáng trưng, từng âm ồn ào đan xen vào nhau nghe như một bầy ong. Bỗng một con địa trăn xuất hiện, động đất càng lúc càng mạnh, khiến cho không ít người chao đảo ngã nhào, quan cảnh lại thêm một tràng hỗn loạn, từ chỗ vết nứt một luồng quang khí mạnh mẽ xông ra, và nó từ từ mở rộng, đầu tiên chỉ vài trượng, rồi tăng dần lên mười trượng, mười lăm, hai mươi.... Cho đến khi miệng vết nứt rộng hơn ba mươi trượng thì động tĩnh mới dừng lại, bên dưới bốc lên một luồng linh khí nồng đậm cùng với quang mang màu tím ma mị. Tất cả đều nhìn về phía đó, ánh mắt dần dần trở nên nóng bỏng, chợt có người không kiềm chế được hét lên.

--“Mở..... Đã mở ra rồi..... “.

◦.◦.◦.◦.◦.◦. √|| LẠC KỶ NAM ¶|Δ|

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bên dưới khe nứt

Hàng ngàn con người tâm thần nóng bỏng, không hận mà cùng nhìn về phía khe hở kia, nơi đó có một luồng linh khí tỏa ra mà ngay cả người bình thường cũng có thể cảm nhận được, thế nhưng chẳng có ai dám xông vào, ít nhất là khi chưa có người vào trước họ sẽ không vào, và cuối cùng cũng có người không kiềm chế được, bật người một cái lao vào bên trong biển quang mang màu tím quý dị kia. Đã có người vào, những kẻ còn lại cũng trở nên cuồng nhiệt, bắt đầu hóa thành từng đạo hào quang bay vào, phút chốc dòng người như lũ quét ồ ạt lao vào trong khe nứt như thiêu thân lao vào lửa.

Vô Minh vẫn lẳng lặng đứng một bên nhìn đoàn người tham lam điên cuồng bay đi, nội tâm khê cảm thán, nhân loại luôn cuồng si, vì tham lam mà tự đưa mình vào chỗ chết, mấy nghìn người đi xuống sẽ có được bao nhiêu người sống sót trở lên đây, ánh mắt hắn không tự chủ mà nhìn về phía khe nứt kia, bên trong hắn cảm thấy được một loại khí tức quý dị, nội tâm có một chút bất an, là người sở hữu Thiên Nhân bản thân hắn đối với những loại khí tức này nhạy bén hơn người khác rất nhiều, rõ ràng đây năm phần là một cái bẫy, cho dù thật sự bên dưới có kỳ bảo xuất hiện thì cũng là nơi hung hiểm khó lường.

Chưa tàn một nén nhang, dòng người chảy vào trong khe nứt đã vơi đi, chỉ còn lại vài chục người vẫn đứng phía trên không đi xuống, có lẽ là những người không có hứng thú với cái gì kỳ bảo kia mà chỉ muốn đứng một bên nhìn kịch vui, hay là vẫn đang chờ đợi thời cơ.

Vô Minh suy nghĩ một lúc rồi quyết định đi xuống xem thử, tuy biết là sẽ gặp nguy hiểm nhưng hắn vẫn đi, hiện tại hắn cần nhất là trở nên lớn mạnh, nếu cứ sợ bóng sợ gió thì hắn sẽ chẳng thể làm nên trò trống gì, hắn cần thực lực để bảo vệ người thân của hắn mà nói đúng hơn là người mà hắn yêu.

Sau khi dẫn dò hai mẹ con Thủy Nhạc vài câu hắc liên tung người bay vào trong khe nứt, cũng như bao người khác dần dần biến mất.

Bên trong miệng vết nứt Vô Minh đang trong trạng thái rơi tự do, từ từ đi xuống, cái khe nứt này không biết là sâu đến mức nào, hẳn đã xuống rất sâu mà vẫn chưa nhìn thấy đáy, cứ như là không có đáy vậy, bên trong mang một sắc tím kì dị, càng xuống sâu nhiệt độ càng tăng lên, ban đầu không cảm thấy gì thế nhưng càng lúc càng nóng, khi xuống sâu khoảng năm trăm trượng trán hẳn bắt đầu ứa mồ hôi, nhiệt độ này không phải người thường có thể chịu đựng được, nếu tính theo độ C thì ở đây cũng gần đạt ngưỡng 80°C, đủ để luộc trứng gà.

Càng xuống mới thấy nơi này thật sự là sâu đến đáng sợ, ít nhất cũng đã gần ngàn trượng, nhiệt độ đã nóng đến mức có thể làm chảy cả chì.

Cuối cùng Vô Minh cũng nhìn thấy đây vực thế nhưng điều làm hắn hoảng sợ là bên dưới không phải là mặt đất hay đá mà chính là một hồ dung nham màu đỏ hồng rực như một chảo dầu cực lớn sẵn sàng nuốt chửng bất cứ kẻ xấu số nào, những bọt bong bóng cứ bùng lên rồi nổ tan, sức nóng khủng khiếp từ bên dưới truyền lên như muốn đốt cháy mọi thứ, ngay cả khi Vô Minh sử dụng nguyên khí hộ thân cũng ăn không ít thiệt thòi, nếu cứ tiếp tục đi xuống hắn sẽ rơi vào dung nham mà chết, chợt hắn nhìn thấy bên mép vực có một thông đạo lớn thông vào sâu bên trong, không chần chừ hắn liền vận công đánh lên khoảng không mượn lực đẩy người văng vào trong thông đạo đó, hiện tại hắn chỉ là vũ tướng, không thể khống chế không gian lãng không mà đi nên chỉ có thể làm như thế.

Lão đạo tiếp đất một cái hần mới nhè thờ ra một hoi, ánh mắt nhìn về hồ dung nham kia nội tâm không khỏi cảm thán, tự hỏi không biết đã có bao nhiêu nhân mạng đã rơi xuống đó để rồi hóa thành tro bụi.

Lấy lại tinh thần, gạt tất cả sang một bên, hần khê quay đầu nhìn về phía thông đạo kia, bên trong cũng lấp đầy quang mang màu tím quý dị kia, giống như lối đi vào địa ngục, như đường dẫn xuống cửu tuyền. Vô Minh neho mắt lại để nhìn, cái thông đạo này thật sự rất sâu, sâu đến mức không thấy tận cùng, dù có cố gắng cách mấy cũng chỉ có thể nhìn thấy một màu tím lờ mờ. Hít sâu một hơi hần từ từ đi vào trong, dù sao cũng không còn đường lui, vậy thì cứ thử một lần, lúc bắt đầu có hơn ngàn người đi xuống, thế nhưng lúc này trong thông đạo chỉ còn mình hần, chẳng lẽ đã bị hồ dung nham đáng sợ kia nuốt chửng hết rồi, hay là họ đã đi trước nên hần không thể nhìn thấy. Dù thế nào đi nữa thì nơi này cũng rất quý dị, hần cần phải rất cẩn thận, không dám có một chút chủ quan lơ là, hần cứ thế tiến sâu vào trong.

.....

Phía trên miệng khe nứt Thủy Nhạc đang lo lắng nhìn vào biển quang mang màu tím kia hỏi mẫu thân nàng,

--“Mẫu thân, Vô Minh công tử huynh ấy sẽ không sao chứ”.

--“Ta cũng không biết nữa, nhưng cậu ấy là người có phúc lớn chắc sẽ không có chuyện gì đâu “.

Bà cũng nhìn về phía miêng vực thở dài nói.

--“ Con thật sự rất lo lắng cho huynh ấy “.

Nàng lo lắng nói.

--“Nhac nhi, con thích câu ấy có phải không “.

Bà nhìn con gái mình nhẹ hỏi.

--“ Sao mẹ lại nói chuyện này “.

Nàng lảng tránh câu hỏi của bà cố che đi chút e thẹn trên khuôn mặt.

--“Con là con gái của ta, chẳng lẽ con thích ai ta cũng không biết sao”.

Một người trong nhóm nhìn thấy Vô Minh liền kêu lên.

--“ Có kịch độc sao...”.

Hắn nghe người kia nói liền lẩm.

Quả nhiên người kia nói không sai, khi hắn vừa dứt lời một người trong nhóm không cẩn thận liền bị ma bức cắn trúng, thoát đầu không có chuyện gì thể nhưng động tác của hắn dần trở nên chậm chạp lại sau đó liền bị năm sáu đầu ma bức bấu vào tấn công khiến hắn la hét đau đớn rồi ngã xuống đất không ngừng gầy gù, rõ ràng là đang chịu thống khổ, những người còn lại nhìn hắn như vậy thì vô cùng đau lòng, vừa cố gắng chống lại những ma bức tấn công vừa xông tới chém giết những ma bức trên người hắn, thể nhưng tên đó chỉ gầy giữa phút chốc rồi nằm im bất động.

--“ Aaaa, Định sư huynh...”.

Một tên trong đó hét lớn khi nhìn thấy hắn tắc thở. Hồn lực bộc phát cuộn cuộn chém ra một hỏa kiếm đốt hai đầu ma bức thành tro tàn.

Vô Minh sau khi vung kiếm chém chết một ma bức cũng nhanh chóng chạy tới chỗ bọn họ.

--“ Chư vị, ma bức này nguy hiểm khó lường, nếu không hợp lực nhanh chóng tiêu diệt sẽ hậu quả khôn lường “.

Hắn vừa vung kiếm vừa nhàn nhạt nói.

--“ Vị huynh đài này nói đúng, chỉ có bấy nhiêu đã vô cùng khó đối phó nếu lại xuất hiện thêm nhiều con nữa chỉ sợ chúng ta phải bỏ mạng tại đây thôi “.

Một người trong nhóm bắt đầu đi nói.

--“ Chết tiệt, chi là định đi xuống tìm chút cơ may ai ngờ “.

Một tên khác cắn răng nói.

--“ Chúng ta phải xông ra khỏi nơi này thì mới có cơ hội “.

Vô Minh cầm Đoạn Thủy kiếm thủ trước người nói.

--“ Được, chúng ta xông lên “.

Tất cả đồng loạt hô lên, sau khi tiêu diệt đầu ma bức cuối cùng thì bọn họ nhanh chóng chạy về phía trước, càng đi sâu vào họ càng bắt gặp nhiều xác chết hơn, cũng gặp không ít ma bức tấn công nhưng đều bị họ liên thủ tiêu diệt, sau khi được một canh giờ tất cả đều bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, thể nhưng cái thông đạo này cứ như không có điểm dừng đi hoài vẫn không thấy lối ra.

Bỗng phía trước một lúc xuất hiện hơn mười xác chết nằm cạnh nhau, trên khuôn mặt họ thể hiện hiện ra một sự kinh hãi tột độ, điều này khiến cho nhóm người Vô Minh cảm thấy vô cùng lo sợ, rõ ràng họ đã nhìn thấy cái gì đó rất khủng khiếp.

Quả nhiên cái gì nên tới cũng tới, từ phía xa một con lũ màu đen do hàng trăm đầu ma bức tạo nên đang cuộn cuộn kéo tới, với số lượng này mọi cố gắng của bọn họ đều trở nên vô nghĩa, trán của mỗi người không tự chủ mà đổ mồ hôi lạnh, ngay cả Vô Minh cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi, nếu lần này không chống lại hắn chỉ có thể bỏ mạng lại nơi này, tay kiếm siết chặt, chân khi cuộn cuộn vận chuyển.

--“ Chạy theo ta nhanh nhất có thể, nếu không tất cả sẽ chết tại nơi này “.

Vô Minh hét lớn, sau đó sử dụng Càn Khôn Nghịch Đảo kiếm, chém ra một đạo mang kiếm cuộn cuộn bay về phía trước, hắn cũng nhanh chóng vận thần pháp chạy theo, đạo mang kiếm vô cùng cuồng bạo, một đường càn quét, không biết đã tiêu diệt bao nhiêu đầu ma bức, Vô Minh luôn bám sát phía sau, mượn mang kiếm làm tấm khiên phòng hộ □. Tốc độ của mang kiếm rất nhanh, nhưng tốc độ của hắn cũng không kém, vẫn liên tục theo sát nhờ vậy mà một đường đi tới hắn không gặp bất cứ một trở ngại nào, thể nhưng những người kia không có tốc độ nhanh như hắn rất mau bị bỏ lại phía sau, tiếp tục bị những ma bức còn sót lại quây công, phút chốc từng tiếng la thảm thiết vang lên. Tuy Vô Minh không nhẫn tâm nhìn bọn họ chết nhưng cũng không còn cách nào khác chỉ biết cầm đầu chạy như điên.

Tuy mang kiếm vô cùng cuồng bạo, thể nhưng qua thời gian nó bắt đầu có chiều hướng suy giảm, đã có vài đầu ma bức thoát khỏi mang kiếm xông vào tấn công hắn nhưng bị hắn nhanh chóng giết chết, đoạn đường này không biết còn bao xa, nếu cứ đà này hắn sẽ không xong, trong lúc hắn tuyệt vọng nhất thì mang kiếm bỗng xé ra một mảng sáng, trời không tuyệt đường người, cuối cùng cũng tới lối ra, tuy không biết sẽ có gì chờ đợi hắn ở phía trước, thể nhưng hắn cũng chẳng còn thời gian để suy nghĩ nhiều, liền nhưng thiêu thân lao người về phía màn sáng kia.....

••••• LẠC KỲ NAM

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: ¶×¥ huyễn ảnh mộc ma ¥×¶

“ Phình phình.... ”.

Một đạo mang kiếm xé toạc cửa động bay ra ngoài cuốn theo hàng trăm

Một đạo mang kiếm xé toạc cửa động bay ra ngoài cuốn theo hàng trăm đầu ma bức đen ngòm hắt văng tứ tung, từ bên trong động một thân ảnh lao người bay ra, khi hấn ra khỏi cửa động mới kịp nhận ra bên ngoài chính là một vách núi cao trăm trượng, hấn hiện tại như chim non lao khỏi tổ không có điểm tựa mặc nhiên rơi xuống, thể nhưng hấn nào có tâm trí để suy nghĩ khi xung quanh đang có hơn trăm đầu ma bức quây quanh sẵn sàng tấn công đem máu huyết của hấn rút cạn, cần khôn luân chuyển, chân khí như chảy ngược, tất cả tạo ra một vòng tuần hoàn tụ hợp tại đan điền, dồn nén rồi bộc phát đem chân khí oanh tạc ra xung quanh khiến cho đám ma bức vừa xông vào hấn đã bị đánh tan tác, như ong vỡ tổ, rơi lả chả như mưa, lớp chết lớp bị thương nhiều không kể xiết, Vô Minh một đường rơi xuống không ngừng điên cuồng chém giết, cố gắng không để cho những ma bức khát máu kia chạm vào người, hấn đã chém đến mỏi như tay, kiếm vũ như mưa, thể nhưng những ma bức kia giống như nhiều vô tận dù cho giết bao nhiêu vẫn còn rất nhiều, sức lực con người có hạn hấn dần chống lại không nổi bắt đầu có những ma bức xông vào cắn vào người, chất độc ngấm vào máu khiến hấn bắt đầu cảm thấy choáng, khung cảnh trước mắt mờ dần, sau đó thì mất đi ý thức, mặc nhiên rơi xuống bị những ma bức kia bầu lấy tham lam hút máu.

Có lẽ khi con người ta tuyệt vọng tới cùng, những ký ức đẹp để từ xa xưa sẽ ủa về, Vô Minh cũng vậy, khi hấn nhắm mắt cũng là lúc những hình ảnh bắt đầu hiện lên trong ký ức, thể nhưng đối với hấn cuộc sống trước kia chẳng có bao nhiêu đẹp để, dù là kiếp trước hay kiếp này đều bị dập dùi trong sâu khổ. Một chút ý thức còn sót lại cũng sớm mất đi và hấn sẽ chết, sẽ vĩnh viễn kết thúc cuộc đời tại đây.

Trong lúc hơi thở của hấn tựa đèn dầu trước gió, mảnh chỉ treo chuông thì đột nhiên những ma bức đang bầu trên người hấn hoảng sợ tủa ra, bay ngược trở lên trên, dường như dưới đây có điều gì đó làm cho chúng nó sợ hãi, chúng nó luyến tiếc rồi đi bỏ lại hấn cơ thể đầy máu me tiếp tục rơi xuống như lá thu lìa cành, rồi đầu đó bên vách núi, một hòn đá chênh vênh bất định vuron ra, như một bàn tay nhẹ nhàng đón lấy hấn, giữ hấn không rơi xuống. Hấn cứ thế hôn mê, nằm lạnh lẽo trên vách đá như cái xác cô đơn.

.....
oooooooooooooooooooo

Không biết đã trải qua bao lâu, Vô Minh từ trong cơn mê dần dần tỉnh lại, điều đầu tiên hấn cảm nhận được là sự đau đớn trên khắp cơ thể, trên người chỉ chít vết cắn, máu trên những vết thương đã đông cứng tạo một cảm giác ngứa ngáy khó chịu không sao tả xiết, cũng may là chất độc của ma bức chỉ đơn thuần là làm tê liệt thần kinh thôi, nếu là kịch độc khác có lẽ hấn hiện tại chỉ còn là cái xác không hồn, hấn một hồi người tựa lưng vào vách đá, giường đôi mắt yếu ớt nhìn về khoảng không bao la, thật lạ lùng khi bên dưới một hang động lại là một cánh rừng khổng lồ xanh mướt, xanh đến tuyệt đẹp, bên trên là một mảng trời rộng lớn, xanh biếc, thanh khiết giống như chẳng nhiễm bụi trần. Phạm là một người bình thường đều sẽ bị điều này làm mê hoặc, sẽ đắm chìm vào khung cảnh như tiên này, thể nhưng Vô Minh không hề như vậy, ngược lại hấn còn cảm giác quý dị bất an.

Dùng chút tinh thần lực yếu ớt còn sót lại hấn mở ra thiên nhãn, bên trong đồng tử hiện ra một ấn ký hình một con mắt kỳ lạ, lại còn có quang mang nhàn nhạt tỏa ra. Khung cảnh trước mắt hấn phút chốc thay đổi, bầu trời xanh biếc kia biến mất, thay vào đó là một trần đá với những trụ nhám thạch đâm xuống tựa như những cái nanh khổng lồ, bên trên lúc nhúc là doi □, có ít nhất cả vạn con đang bám trên trần đá cùng những trụ nhám thạch kia. Bên dưới cũng chẳng có cánh rừng xanh ngát nào mà là một mảnh tử địa bị bao trùm bởi làn quang mang màu tím quý quái kia, từ trên cao hấn có thể nhìn thấy dưới đất gần chỗ hấn có vài thân cây khô quắc, trơ trọi, chỉ còn mỗi hai cái nhánh như hai cái tay vô cùng kỳ lạ, trong lòng hấn thầm khẳng định nơi này cũng chẳng phải địa phương tốt lành gì.

Tinh thần mệt mỏi, hấn ngồi sắp chân chữ thiên, bắt đầu vận pháp quyết từ từ trị thương khôi phục, phút chốc hấn bỏ quên tất cả những quý dị xung quanh tâm thần rơi vào trạng thái vô ngã.

.....
--“ Aaaaaa..... ”.

Không biết đã qua bao lâu bỗng nhiên một tiếng thét làm cho hấn từ trong trạng thái trị thương tỉnh lại, hấn dùng ánh mắt ngạc nhiên đảo qua xung quanh, tiếng thét kia dường như rất gần, không lâu sau đó hấn nhìn thấy phía xa cách hấn khoảng một dặm có một người không nhìn rõ là nam hay nữ, lúc này người đó đang bị treo lơ lửng trên một cành cây, toàn thân bất động có lẽ đã chết, thể nhưng điều làm hấn kinh ngạc nhất là, từ phía xa, rõ ràng có thể nhìn thấy cành cây kia đang chuyển động, từ từ đưa xác người kia lại gần thân cây sau đó thì nhét người đó vào một cái lỗ trên thân cây.

--“ Những cái cây này biết ăn thịt người ”.

Vô Minh kinh hãi thốt lên, chuyện này có lẽ chỉ có trong những bộ phim kinh dị, bình thường nói ra sẽ bị người nói là ảo tưởng, thể nhưng ngay lúc này nó lại đang hiện ra mồn một trước mặt hấn, những cái cây này rõ ràng đang ăn thịt người, rốt cuộc nơi này là nơi nào, lại chứa đựng những thứ đáng sợ như vậy, không những thế theo hấn suy đoán cánh rừng cùng bầu trời lúc này quá nửa là ảo cảnh do những cái cây này tạo ra nhằm đánh lừa thị giác khiến cho họ lầm lạc để rồi dễ dàng tấn công đem họ biến thành dinh dưỡng, nghĩ thế thôi hấn đã không tự chủ mà rung mình, đây còn là cây sao, xảo quyết như vậy ngay cả một người đơn thuần cũng chưa chắc nghĩ ra.

Hít sâu một hơi, hấn gác tất cả sang một bên, dùng sao cũng không còn đường lui, phóng lao thì phải theo lao, hấn chỉ có thể tiến về phía trước thôi, mặc kệ chuyện gì xảy ra, đi bước nào tính bước đó vậy.

Thả người tự do rơi xuống, hấn như một chiếc lá nhẹ nhàng tiếp đất, nhìn quan cảnh nơi đây chân mày hấn khẽ nhíu lại, tựa hồ rất giống với lúc ở dưới

diệt hồn thâm uyên, cũng là âm u như vậy, loại cảm giác này khiến hắn có chút quen thuộc. Một âm thanh thanh thúy vang lên, đoạn thủy kiếm xuất hiện nơi tay, Vô Minh bắt đầu tiến từng bước cẩn thận, phút chốc hắn đã đi tới gần một thân cây, nhìn gần thì nó có hình dáng giống một cái gốc cây bị chặt cao chừng một trượng, hai bên có hai nhánh hình giống như cánh tay không queo khô quắc, trên thân còn có mắt miệng tựa như những cây ma trong phim viễn tưởng.

“Huyền Ảnh Mộc Ma, do linh mộc bị nhiễm âm ma quỷ khí mà biến thành, có khả năng tạo ra huyền ảnh đánh lừa thị giác, vô cùng hung ác khác máu, cấp độ tương đương hồn tướng ngũ giai”.

Dùng thiên nhãn tra xét thông tin khiến hắn càng thêm kinh ngạc, tương đương với hồn tướng ngũ giai lại còn là một tồn tại đặc biệt, nếu như hắn không có thiên nhãn có lẽ đã sớm rơi vào bẫy của những cái cây vô tri này rồi. Hắn từng bước tiến lại gần, mỗi một bước lại càng thêm cẩn trọng, quả nhiên khi hắn vừa đặt chân lên cái rễ cây, cái nhánh với năm móng vuốt sắc lập tức bèn xé gió bổ xuống đầu hắn, hắn nhanh chóng vung kiếm chém phạt một cái, cành cây kia bị chém đứt lìa rơi bộp xuống đất, một loại chất lỏng sền sệt phun ra tứ tung.

--“Éc... Éc....”.

Từ trong lỗ hổng giống như cái miệng kia vang lên tiếng la hét như heo bị chọc tiết, rõ ràng nó có cảm giác và biết la hét như một loài vật. Đột nhiên cái rễ cây dưới chân hắn chuyển động sao đó quấn lấy chân hắn kéo hắn ngã sòng soài xuống đất, cành cây còn lại cũng nhanh chóng bổ xuống, hắn chỉ kịp vung kiếm lên chống đỡ, lưỡi kiếm cũng mọc trào phút chốc chạm vào nhau.

••••• LẠC KỶ NAM

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: ¶×¥ tử khí - Tiểu bạch kiếm ¥×¶

Sựt.....

Lưỡi kiếm cắt xuyên qua mộc thảo, chất nhờn bên trong lập tức bắn ra tung tóe, dính lên cả mặt hắn, một mùi tanh tươi không chịu nổi lập tức xộc vào mũi, Vô Minh lách người bật dậy, tay kiếm vung ra chém đứt rễ cây đang quấn chặt vào chân, cái rễ bị chém đứt rơi ra ngo ngoay như đuôi thằn lằn, hắn không chậm trễ, như tên rời dây bay đến vùng kiếm chém phẳng gốc cây làm hai khúc, chất lỏng kinh tởm kia lập tức phùng ra, thân cây bị chém gãy giữa dưới đất gãy lạt rồi nằm im bất động, bên tro gốc cây kia lộ ra một cái xác đang bị phân hủy da thịt bong tróc, đôi mắt trợn ngược, mùi tanh hôi lan tỏa trong không khí, một con buồn nôn dâng trào lên cổ họng, hắn cố gắng nén lại, tránh ánh mắt không nhìn vào đó nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi sâu vào trong hắn càng bắt gặp nhiều mộc ma hơn, bên trong đã trở thành một mảnh tử địa, người chết rất nhiều, hầu hết đều trở thành thức ăn của những ma cây ghê tởm kia, phần còn lại thì chết không nguyên vẹn, chỉ còn lại một phần cơ thể, có vẻ nơi này không chỉ có mộc ma mà còn có hung thú khác.

Vô Minh tung kiếm chém phẳng một gốc mộc ma, sau đó thu kiếm lại tiếp tục di chuyển, những mộc ma này tuy rất nguy hiểm trong ảo cảnh thế nhưng nếu không có ảo cảnh thì nó cũng chẳng đáng sợ là mấy, vì hành động của nó khá chậm chạp, chỉ cần bị chém đứt liền chết, điều đáng sợ nhất là khi chém đó cũng sẽ chém luôn cả xác người bên trong, đó là cảnh tượng kinh khủng, khi mà máu thịt của người đó hòa vào chất nhờn của quái cây nhìn rất tởm, có nhiều cái xác bị tiêu hóa không còn nguyên vẹn thì còn khiếp hơn, nếu tinh thần hắn không đủ mạnh mẽ thì đã sớm chịu không nổi.

Gràoooooooo.....

Một tiếng thú rống phá tan sự tĩnh lặng nơi đây, phía xa vang lên tiếng đánh nhau, đi lâu như vậy hắn mới nhìn thấy người sống, liền nhanh chóng chạy lại.

--“Chết tiệt, nó là cái quái gì”.

--“Chúng ta không thể nhìn thấy nó”.

--“Aaaaa...”.

Liên tục có tiếng người nói chuyện cùng những tiếng thét thất thanh vang lên, khi Vô Minh chạy đến thì thấy phía xa tụ tập hơn mười người, họ đang bị hai đầu hung thú vây công, thế nhưng có vẻ họ không nhìn thấy chúng nó, tại sao ư, thì nhìn động tác của họ liền biết, họ luôn nhìn ngó xung quanh một cách bất định, binh khí trong tay luôn trong tình trạng sẵn sàng thế nhưng chẳng hề có mục tiêu, chỉ múa may một cách vô thức.

Đám người kia nhìn đều lạ mắt, không có ai hắn quen, duy chỉ có một nam nhân nhìn như tiểu bạch kiếm kia là hắn từng nhìn thấy, chính là trong nhóm người đã trêu chọc Thủy Nhạc lúc còn ở trên miệng vực, thế nhưng lúc này chỉ còn mình hắn có lẽ những kẻ kia tám phần là đã chết, lúc này tên đó cũng đang nhìn về phía hắn, ánh mắt lóe lên một tia kì dị, phía bên phải hắn một đầu hung thú đang xông vào, nếu cứ thế này hắn sẽ bị giết.

--“Coi chừng, bên phải”.

Vô Minh buộc miệng thốt lên, tên đó nghe vậy cũng vô thức vùng kiểm chém về bên phải mình tuy chỉ là vô tình nhưng hung thú kia lại bị chém trúng, văng ngược trở lại và bị thương. Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng tên đó vẫn nhìn về phía Vô Minh ánh mắt cảm kích gật đầu một cái, hắn cũng miễn cưỡng gật đầu một cái như đáp lời rồi dời ánh mắt sang chỗ khác.

“Quý Nhân Ma Lang, ma thú tam giai hậu kỳ, có khả năng nhìn ra ảo cảnh “.

--“Thì ra là ma thú sống dựa vào ảo cảnh “.

Vô Minh thì thầm

--“Vị huynh đài này, nơi này rất quý dị, có ma thú biết tàn hình, ngay cả cây cối cũng biết tấn công vô cùng nguy hiểm “.

Tên tiểu bạch kiểm kia lên tiếng trong khi đang chật vật tránh né những thú hấn không thấy. Vô Minh nghe vậy lắc đầu cười khổ, những người này vẫn bị vây trong ảo cảnh không thể thoát ra.

--“Các người mau lấy nước rửa mắt “.

Vô Minh nhàn nhạt nói. Những người kia tuy không biết hấn có ý gì nhưng vẫn có người làm theo, ngay cả tên bạch kiểm kia cũng không chút nghi ngờ mà làm theo, sau khi họ rửa mặt ánh mắt liền biết thành ngơ ngác, rồi chuyển thành kinh hãi. Tại sao Vô Minh lại bảo bọn họ rửa mặt ư, đơn giản là vì hấn đã phát hiện ra ảo cảnh kia bắt nguồn từ một loạt phản xạ tiết ra từ những ma mộc này, chỉ cần rửa sạch sẽ không nhìn thấy nữa.

--“Chuyện quái gì đây “.

Có người không tự chủ mà thốt lên.

--“Thứ các người thấy lúc này chỉ là ảo cảnh do những Huyền Ảnh Mộc Ma này tạo ra “.

Vô Minh trầm trầm trầm nói.

--“Huyền Ảnh Mộc Ma sao, không phải thứ đó đã tuyệt diệt rồi sao, sao lại xuất hiện tại nơi này “.

--“Hèn gì từ lúc vào đây ta vẫn cảm thấy rất lạ”.

--“Đa tạ các hạ... “.

Tất cả đều ngạc nhiên khi nghe hấn nói về ma mộc, ánh mắt cảm kích không tự chủ mà ném về phía hấn, ngay cả tiểu bạch kiểm kia cũng dùng một ánh mắt say mê nhìn hấn làm trái tim hấn nhảy dựng lên, không tự chủ mà rung mình một cái liền giả bộ làm ngơ nhìn ra chỗ khác.

--“Chư vị, nơi này quý dị khó lường, chúng ta cần phải hợp sức thì may ra mới có một cơ hội “.

Hấn nhìn những người kia chấp tay nói.

--“Vị huynh đài này nói không sai, chúng ta cần hợp lực lại nếu không sẽ bỏ mạng tại nơi này “.

Bạch kiểm lên tiếng, Vô Minh thấy vậy liền lảng tránh ánh mắt sang một bên, nội tâm tự hỏi tại sao lại là ta chứ.

--“Chết tiệt, nơi này có thật có kỳ bảo hay không, tại sao lại đáng sợ như vậy “.

--“Nếu nói vậy tất cả đều nghe theo huynh đài đây vậy “.

Tất cả đều gật đầu đồng tình, ma lang kia sau khi bị lộ diện cũng sớm bị tiêu diệt, bọn họ hội họp bàn tán một hồi vẫn quyết định đi thẳng về phía trước.

.....

Phía sau lưng bọn họ từ những xác chết vô tri kia bỗng xuất hiện một tia tử khí thoát ra sau đó hòa nhập vào làn quang mang màu tím kia khiến cho nó dần dần trở nên nồng đậm.

..... LẠC KỶ NAM

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: ¶×¥ cự mộc ma ¥×¶

Tác giả: hi! Tác đây, hớ hớ... Vô Minh của chúng ta đang bị một Tiểu Bạch Kiềm đề ý đấy nhé... Ài... Trong tình cảnh này mà còn sảy ra tình huống như vậy, rốt cuộc là xui xẻo hay là may mắn bất ngờ đây... Chờ xem nhé.... Cười..

Nhóm người Vô Minh hợp lực một đường xông về phía trước, trên đường đã tiêu diệt không ít mộc ma cùng ma lang, càng đi sâu vào trong nguy hiểm càng nhiều, số lượng mộc ma cũng dày hơn, đẳng cấp cũng cao hơn khiến cho bọn họ nuốt không trôi thiết thời. Nhân số hội hợp cũng tăng lên từ mười mấy người tăng thành mấy chục người, họ nhận ra rằng nếu bị phân tán trong này tỉ lệ sống sót sẽ giảm xuống gần như bằng không.

Trong quá trình xông pha bọn người kia bắt đầu cảm thấy thần phục tài dẫn đường của Vô Minh, tuy bản thân không có tu vi thể nhưng lại một đường chém giết không hề có chút sa sút phong độ, dẫn dắt bọn họ vượt qua nguy hiểm này đến nguy hiểm khác. Bản thân hắn cũng không muốn phiền phức, thể nhưng bọn họ đã đem tin tưởng gieo lên người hắn nên hắn cũng không còn cách nào khác, dựa vào sự nhạy bén của thiên nhãn, hắn luôn nhanh chóng phát hiện những nguy hiểm rình rập để kịp thời phòng bị.

Vùng kiếm chém đôi một mộc ma to tận hai người ôm hắn phát tay ra lệnh mọi người xông lên, phía trong này san sát là hơn mấy chục mộc ma, tạo thành một khu rừng chết chóc. Tiếng binh khí rít gió vang lên, những mộc ma tựa hồ nguy hiểm kia lúc này bị mấy chục người tấn công lại bất lực chỉ chờ bị tàn sát, tuy vậy bọn chúng cũng phản công khiến không ít người bị thương, mộc ma ở trong này không còn vô tri như bên ngoài mà còn biết tấn công bằng chông nhọn bất ngờ xuyên từ đất lên nếu không cẩn thận rất dễ bị biến thành anh hùng trong biển lửa “ cá lóc nướng “, hơn thế bọn chúng còn biết phóng gai, chỉ cần một chút vô ý sẽ biến thành nhím ngay lập tức. Người có thể đi tới đây cũng không phải là hạng yếu kém, không phải là hồn tôn thì cũng là hồn tướng cứu giai, thể nhưng vẫn phải chật vật mới diệt được một gốc.

Vô Minh một mình một kiếm xông thẳng vào trong như chốn không người, dựa vào tốc độ cùng độ sắc bén của đoạn thủy kiếm, những mộc ma này hoàn toàn không có sức phòng thủ đối với hắn. Cứ thế hắn một đường chém giết mở ra một con đường máu xông thẳng vào cánh rừng ma quái kia, phía sau Tiểu Bạch Kiềm kia ánh mắt nhìn hắn càng thêm say mê, giống như đây là thần tượng của cả cuộc đời hắn, người phía trước sao mà anh dũng, bá đạo thế, sao mà anh tuấn đến thế, trong quang cảnh vẫn không hề bị tuột phong độ, bỗng chốc trong khi Vô Minh không hay biết, hình ảnh hắn đã trở thành to lớn trong mắt một người.

Mộc ma càng lúc càng dày, giống như không còn lối thoát, sức người thì có hạn, nếu bị vây trong này đến kiệt sức thì chết là điều không thể tránh khỏi, Vô Minh cắn răng chém ra một đạo mang kiếm xé gọn hơn chục gốc mộc ma chợt hắn nhìn thấy phía xa có ánh sáng.

--“ Phía trước có khoảng trống, đẩy nhanh tốc độ “.

Vô Minh hô lớn, tay kiếm như vũ bão càng quét cánh rừng, mấy chục pháp bảo như mưa không ngừng xé tan những mộc ma phía trước, hàng chục người như tên rời dây bay thẳng ra ngoài. Quả nhiên sau khi bay ra khoảng trống kia họ liền thoát khỏi khu rừng mộc ma, thể nhưng tâm tình họ lại không tốt một chút nào.

P phía trước họ lúc này có hơn trăm người, rõ ràng đã vượt qua cánh rừng kia trước cả bọn họ, thể nhưng tất cả đang đối mặt với một thứ còn đáng sợ hơn cả cánh rừng mộc ma kia, đó là..... Một gốc mộc ma khổng lồ.

--“ Chết tiệt sao lại xuất hiện thứ kinh khủng như vậy chứ “.

--“ Chúng ta chết chắc rồi “.

Tất cả đều hoang mang lo sợ, một mộc ma nho nhỏ cũng khiến họ đủ chật vật rồi, nếu đối mặt với thứ này, tám phần là phải bỏ mạng.

--“ Đừng nói gở, bên kia có cửa động, chỉ cần vượt qua nó chúng sẽ thoát, chỉ là một cái cây thôi ta không tin nó có thần thông gì, chúng ta hợp sức tiêu diệt nó “.

Một người tức giận thốt lên, tuy tất cả không cho là hắn nói đúng, thể nhưng chẳng ai lại lên tiếng, giờ phút này có nói gì cũng vô dụng, ai cũng biết sự lợi hại của những mộc ma này, tiêu diệt nó ư, đúng là kẻ ngốc nói mơ.

--“ Cứ đứng đây cũng không phải là cách, ta nghĩ nó cũng không linh hoạt lắm, chỉ cần đánh lạc hướng của nó được sẽ có cơ hội, cùng lên thôi “.

Vô Minh siết chặt tay kiếm sau đó lao về phía trước, những người kia nhìn theo hắn sau đó cũng tức khắc chạy theo, cùng đồng loạt xông vào. Quả nhiên khi bọn họ vừa đặt chân lên rễ của nó, mộc ma liền cử động, thể nhưng ngoài dự đoán của hắn, tốc độ của nó không hề chậm chạp, mà rất nhanh và linh hoạt. Mộc ma này cao hơn hai mươi trượng, thân cây to ít nhất mười người ôm, bên trên có hơn một trăm cành, vô cùng đáng sợ, những cái cành tựa hồ như khô quắc lại rất linh hoạt, từng cái từng cái bổ xuống như mưa, khiến cho bọn họ chật vật tránh né, trong khoảnh khắc đã có mấy người bị chộp thùng đầu, và bị ném vào cái lỗ miệng đen ngòm kia, không những thế, những chông nhọn to như cột nhà cứ liên tục trồi lên một cách bất thành linh, khiến cho số người từ vong càng tăng lên, chưa đầy hai khắc đã có mười mấy người chết. Vô Minh lúc này mới biết rằng bản thân đã sai, mộc ma này không hề tầm thường một chút nào, cực kỳ khó đối phó, đừng nói là tiêu diệt chỉ tiếp cận nó đã là một vấn đề lớn rồi, thể nhưng hắn đã không còn đường lui chỉ có thể cố gắng bực phá vòng vây tìm một cơ hội dù biết là mong manh.

--“ Aaaaa “.

Chợt hắn nghe thấy một tiếng hét ngay gần cạnh mình, ngoái đầu nhìn sang mới biết chủ nhân của tiếng hét đó chính là Tiểu Bạch Kiềm kia, hắn lúc này đang bị một mộc đình ghim thẳng vào vai trái, máu tươi ứa ra nhuộm đỏ cả vạt áo, bất chợt một mộc đình khác như cổ tình bắn xuyên qua búi tóc trên đầu hắn làm lộ ra một mái tóc dài bay phất phơ trong gió.

Chợt hắn cầm trên tay một thứ hình ống dài màu đen, miệng ống chỉ thẳng vào lỗ miệng của mộ ma, sau đó nhấn cò.

“ĐOÀNNNNNG....”.

Tiếng nổ phát ra, một quả cầu lửa đi bằng tốc độ âm thanh nhanh chóng phóng vào lỗ miệng của mộ ma.

--“Dừng dừng... Ầm...”.

Tiếp sau đó là sự phát nổ của cái miệng đen ngòm kia, trong tiếng nổ còn có thể nghe thấy tiếng thét đau đớn của mộ ma, sức phá hủy của thứ hắn vừa tung ra vô cùng đáng sợ, chỉ với một phát bắn đã khiến cho miệng của mộ ma bị oanh tạc cho tan nát, không ra hình dáng, cũng vì thế mà cành cây đang bắt lấy hắn cũng buông lỏng, khiến hắn dễ dàng thoát ra, trong khi nó còn đang hoảng loạn, hắn liền không bỏ qua cơ hội, nhanh chóng lao về phía nó như một con sóc, tay kiếm vung ra, chân khí cuộn cuộn, dồn nén trên lưỡi kiếm tụ thành một đại mang kiếm, như vũ bão, như xé gió, như không có gì có thể cản nổi, hắn lao vào, như điên cuồng, như si dại, như một hung thần càng quấy, lưỡi kiếm đào một vòng sau đó cắt vào thân cây, chém vào lớp gỗ ngằn năm mà tựa như chặt bùn chém chuối, cứ thế xuyên qua.

Toàn trường chết lặng, hàng chục người chết lặng, ngay cả cô nàng nữ cải nam trang kia cũng chết lặng, hai mắt mở to hết cỡ, miệng há hốc, nét mặt trở thành si ngốc, không ai có thể tin được vào một màn trước mắt, đó là thật sao, cứ mộ ma đáng sợ kia lại bị một kẻ tầm thường chém giết sao, nhìn thân cây như một ngọn núi nhỏ ầm ầm đổ xuống, cành nhánh, đất đá văng tứ tán, thật là một tràng kinh tâm động phách, chất nhòn như suối ngầm phun lên ào ạt, nhuộm lên cả cơ thể hắn. Hắn là ai, đó là câu hỏi trong lòng tất cả mọi người có mặt tại đây, hắn thật mạnh, cứ như một vị cứu tinh, luôn luôn xả thân để cứu họ, phút chốc hình ảnh hắn đã trở thành cao lớn, được người tôn kính.

Thu kiếm, hắn lạnh lùng không quay đầu lại mà tiếp tục bước vào trong hang động lớn bên kia, những người còn lại ngơ ngác phút chốc rồi cũng nhanh chóng bước theo.

--“Công tử.... Công tử.... Chờ chút”.

Chợt phía sau vang lên tiếng gọi có chút gấp gáp, hắn ngoảnh đầu lại thì thấy cô nàng tiểu bạch kiếm kia đang đuổi theo.

--“Cô nương có chuyện gì sao”.

Hắn ngạc nhiên hỏi.

--“Hộc hộc... Ta.. Ta có chuyện muốn... Hộc... Muốn nói....”.

Nàng vừa thở vừa nói nên âm thanh trở thành ngắt quãng.

--“Chuyện gì....”.

Hắn vẻ mặt khó hiểu hỏi.

--“Ta... Ta chỉ muốn nói, đa tạ...”.

Nàng hít sâu một hơi lấy lại nhịp thở nói.

--“Đa tạ chuyện gì....”.

--“Đa tạ đã cứu ta, nếu không có huynh ta đã chết rồi”.

Nàng cảm kích nói.

--“À! Chuyện đó sao, không có gì đâu, nếu là người khác cũng sẽ làm như ta thôi”.

Hắn nhẹ cười.

--“Không đâu, ở trong tình cảnh này mà vẫn quan tâm liều mình vì người khác có lẽ chỉ có mình huynh thôi”.

Nàng khẽ lắc đầu nói. Hắn nghe xong cũng cảm thấy đúng, ngẫm lại không biết là bản thân anh hùng hay là một kẻ ngu ngốc đây, không tự chủ nhếch lên nụ cười khổ.

--“Cô nương đang khen hay đang giễu cợt ta đây”.

--“Ta... Ta đang khen... Nói tóm lại ta vẫn muốn đa tạ huynh, Lư Bích Ngọc ta có ơn tất báo, chỉ cần ta có thể ra khỏi đây, huynh muốn bất cứ chuyện gì ta sẽ nguyện ý làm theo”.

Nàng đồng dạng nói, song lại bị câu nói của mình làm thẹn thùng, bất cứ điều gì, nếu như hắn muốn... Thì sao, mặt nàng vì thế mà không tự chủ đỏ ửng. Thế nhưng hắn lại không có ý nghĩ giống như nàng, ngẩng mặt lên nhìn hang động tối đen kia cất giọng trầm trầm nói.

--“Chuyện đó để lên trên kia rồi nói, bây giờ quan trọng nhất chính là phải tìm cách thoát khỏi đây”.

--“Huỳnh nói đúng, ta.. Ta có thể đi cùng huỳnh không”.

Nàng then thừng nói, ở cái thời điểm này, người nàng có thể tin tưởng có lẽ chỉ có nam nhân trước mặt này, nàng hiện tại là hồn tôn nhị giai, nếu là bình thường ắt hẳn sẽ không e ngại bất cứ kẻ nào, thế nhưng khi nàng bước xuống nơi này mới nhận ra cái tu vi mà nàng đang tự hào chẳng là cái gì cả, tùy thời có thể bỏ mạng, những người cùng đi chung với nàng đều đã chết, giờ bên cạnh nàng chẳng còn ai, chỉ còn hẳn là người nàng có thể đặt lòng tin vào mà thôi.

--“Được, tùy cô nương thôi”.

Hắn nhẹ cười thân nhiên nói.

--“Thật sao, nếu vậy thì đa tạ huỳnh”.

Nàng nghe hẳn nhận lời thì kinh hỷ nói.

--“Đã nói là.....”.

Keeeeeeeeeecccccc.....

Hắn định mở lời thế nhưng không gian bỗng vang lên một tiếng thét vang động, tiếng thét kia lớn đến mức tất cả mọi người đều phải bịt tai lại.

--“Chuyện quái gì nữa đây”.

Một người không tự chủ thốt lên. Trên không, hàng vạn đầu ma bức tạo thành một cơn bão màu đen 卷 cuộn, cảnh tượng khiến cho người nhìn thấy cũng phải sơn gai ốc, ở trung tâm cơn bão một đầu ma bức khổng lồ sà xuống.

--“Chết tiệt, Hấp Huyết Ma Bức Vương, ma thú tứ giai hậu kỳ”.

Vô Minh sau khi tra xét bằng thiên nhãn thì kinh hãi hét lên, theo lời hắn nét mặt của tất cả mọi người ở đây chuyển thành tái nhợt.

--“Công tử giờ phải làm sao”.

Bích Ngọc không tự chủ bấu lấy cánh tay hắn buột miệng hỏi.

--“Chạy....”.

Hắn thốt lên một chữ liền xoay người kéo tay nàng chạy thẳng vào trong hang động, chỉ có vào trong đó mới có cơ hội, hiện tại đối đầu với ma bức tứ giai hậu kỳ là điều không thể, huống hồ còn có cả một cơn bão ma bức trên kia, ở lại chỉ có con đường chết.

Một người bỏ chạy cuốn theo tất cả mọi người chạy theo, chẳng ai đủ can đảm ở lại đối đầu với ma bức to như cơn vó đang hung hăng gào thét kia. Thấy cơn bão chạy, ma bức vương rồng lên sau đó đuổi theo, cơn bão ma bức phía sau nó cũng vù vù bay theo, phút chốc đã có người không chạy kịp bị cơn bão nuốt chửng, từng tiếng hét thảm thiết vang lên.

Vô Minh một đường kéo Bích Ngọc chạy vào trong hang động, bên trong là một thông đạo rộng lớn, hai người cứ thế chạy thẳng vào trong, phía sau có thể nghe thấy từng tiếng rít lên của những ma bức đáng sợ kia, một lát sau phía trước họ xuất hiện hai lối đi, không có thời gian suy nghĩ, họ nhắm thẳng một hướng mà chạy vào.

.....

oooooooooooooooooooooooo

--“Chết tiệt tại sao bọn nó vẫn còn chưa chịu rời đi chứ”.

Phía sau tảng đá, Vô Minh tức giận nói, những ma bức này quả thật vô cùng cứng đầu, đã trôi qua một canh giờ mà vẫn cứ ở bên ngoài cào cấu không chịu rời đi, chợt tiếng động bên ngoài lắng xuống, không gian chìm vào một mảng vắng lặng.

--“Phù, cuối cùng cũng chịu rời đi”.

Lúc này hẳn mới thở ra một hơi, tinh thần giãn ra không ít, chợt hắn nghe âm thanh thút thít phát ra từ sau lưng. Xoay người lại nhìn thì thấy Bích Ngọc đang ngồi thu lu trong góc động khóc thút thít, thấy vậy hắn liền nhẹ bước tới hỏi han.

--“Bích Ngọc cô nương, cô không sao chứ”.

Chợt nàng không nói không rằng ôm chầm lấy hắn khóc rống lên.

--“Ta sợ lắm, rất sợ, đáng lẽ ra ta không nên cãi lời phụ thân mà chạy đến đây, ta thật không muốn chết, ta hối hận lắm, nếu ta không ham chơi thì đã không có chuyện gì..... Phụ thân, mẫu thân, hai người mau đến cứu con đi, con đã sợ lắm rồi.....”.

Nàng nghe xong cũng gật đầu đồng tình.

--“ Àh..... Ta vẫn chưa biết tên huynh là gì “.

Nàng nhẹ hỏi.

--“ Ta tên Vô Minh “.

--“ Huynh ở đâu “.

--“ Ta sao, ta ở song đầu sơn, trên dãy vạn liên sơn”.

Hắn thản nhiên trả lời.

--“ Nói vậy huynh thuộc về Liệt Hỏa bang sao”.

Nàng như nhớ ra điều gì liền hỏi.

--“ Cô nương biết Liệt Hỏa bang sao”.

Hắn có phần hơi ngạc nhiên khi nàng biết về Liệt Hỏa bang của hắn.

--“ À! Chi là có biết một chút, nghe đồn đó là một bang đạo phi nghĩa hiệp, thường hay cứu giúp dân chúng xung quanh, chỉ cần đến địa bàn cách đó trăm dặm không ai không biết “.

--“ Đó chỉ là chút việc nhỏ mà thôi so với nỗi khó khăn của bách tính xung quanh vạn liên sơn thì chẳng thấm vào đâu cả “.

Vô Minh khiêm tốn nói.

--“ Không đâu, một bang đạo phi mà có thể làm như vậy thật là thế gian hiếm có, nếu như toàn bộ đạo phi trên vạn liên sơn đều như vậy thì thế gian phải thay đổi cách nhìn rồi “.

Nàng nói bằng giọng điệu tán thưởng.

--“ Cô nương quá lời rồi “.

Hắn nhẹ nói, bộ dáng không cho là như vậy, thay đổi tất cả đạo phi ở vạn liên sơn ư, đó là chuyện không thể nào.

--“ Không quá một chút nào đâu, à nói vậy cho hỏi huynh là gì của Liệt Hỏa bang “.

--“ Không giấu cô nương ta chính là trại chủ của Liệt Hỏa bang “.

Vô Minh không hề giấu giếm nói ra.

--“ Aaa, thì ra huynh là trại chủ của Liệt Hỏa bang trong lời đồn “.

Nàng tựa như nhìn thấy thần tượng liền hô lên.

--“ Đó chỉ là lời đồn thôi, không đáng tin a”.

Hắn cười cười cho qua.

--“ Cô nương vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê cát, tại sao lại chạy tới đây để rồi lâm vào hiểm cảnh này “.

Hắn có chút tò mò hỏi.

--“ Ta sao, ta tới đây chỉ để chơi thôi, nào ngờ đâu,..... “.

Nàng có chút hối hận nói.

--“ Còn huynh, làm trại chủ không làm chạy tới Mang Hoang này làm gì “.

--“ Ta đi Nam Cương có việc, tình cờ đi ngang qua đây, nên mới xuống xem thử “.

Nói tới đây hắn có chút thờ dãi.

--“ Noi đây thật là hung hiểm khó lường, không biết có bao nhiêu người đã bỏ mạng mà chưa nhìn thấy tí bảo vật nào “.

Vô Minh một đường vận nội lực đẩy tảng đá đi về phía trước, đi được khoảng ba trượng tức gần bảy mét thì xuất hiện một ngã tư, hần lúc này mới ngừng lại thờ hồng hộc, chuyện này đã khiến hần hao tổn không ít, mồ hôi trên trán cũng đã ứa ra.

--“ Vô Minh công tử huynh thật là lợi hại “.

Bích Ngọc không tự chủ mà cất tiếng khen ngợi.

--“ Chỉ là công pháp mà ta tu luyện có phần đặc biệt nên mới làm được như vậy thôi “.

Hắn lau mồ hôi trên trán mỉm cười nói.

--“ Giờ chúng ta đi đường nào “.

Nàng lại nhìn sang ngã tư cất tiếng hỏi.

--“ Ta cũng không biết, chọn đại vậy “.

Hắn cười khổ đáp lời, ở cái chốn như này thì hỏi hắn cũng vô dụng.

--“ Hướng này đi... “.

Sau một hồi đắn đo nàng quyết định chọn lối bên phải, tuy chỉ là chọn đại cho có.

--“ Tốt, vậy thì đi hướng này “.

Hắn cũng không phản đối, cả hai đã có quyết định liền theo hướng đó mà đi.....

.....

Một canh giờ sau.

--“ Chết tiệt.... Rốt cuộc chỗ này là chỗ nào..... Chỗ này là chỗ nào..... Chỗ này là chỗ nào..... Là chỗ nào..... Là chỗ nào..... (chỉ là tiếng vọng thôi, đừng để ý) “.

Sau một canh giờ, hai người bọn họ tung tăng dạo chơi một vòng thì liền quay trở lại chỗ cũ, nơi này quả thật chính là một cái mê cung cực kỳ không lồ, tìm mãi chẳng thấy lối ra.

--“ Hay là chúng ta đánh dấu ký hiệu đi”.

Bích Ngọc thấy tình huống không ổn liền đưa ra giải pháp.

--“ Có lẽ chỉ còn cách đó “.

Vô Minh cũng gật đầu đồng ý, thế là bọn họ lại tiếp tục đi.

Một thời thần sau.

--“ Khốn kiếp, tại sao lại trở về chỗ cũ.... Về chỗ cũ.. Về chỗ cũ..... Về chỗ cũ..... “.

Vô Minh lại tức giận hét lên, dù đã đánh dấu thế nhưng họ vẫn đi vòng vòng trong này không thể thoát ra.

--“ Hay là trong này có ảo cảnh “.

Bích Ngọc cũng có phần chán nản nói.

--“ Không thể nào, ta có khả năng nhìn thấy ảo cảnh, ta khẳng định nơi đây không hề có ảo cảnh, thế nhưng chuyện này... “.

Hắn khó chịu nói.

--“ Nhất định có vấn đề, hay là lối ra thực chất không tồn tại, hoặc nó đã bị dấu đi “.

Nàng tỉnh tường nói ra.

--“ Giấu đi sao”.

Hắn nghe nàng nói cũng lâm vào trầm tư.

--“ Thành động...”.

Sao đó cả đồng loạt nhìn nhau hô lên, không hẹn mà nói cùng một câu, cứ như là tâm đầu ý hợp khiến cả hai có chút ngại ngùng.

--“ Bích Ngọc cô nương thật là thông minh “.

Vô Minh mở lời trước, cất tiếng khen ngợi nàng.

--“ Huỳnh cũng dậy “.

Nàng cũng mang ý tán thưởng hẳn.

--“ Chúng ta mau tìm thôi “.

--“ Ừm.....”.

Thế là hai người họ lại tiếp tục công cuộc tìm kiếm lối ra bằng cách dùng binh khí của mình gõ vào thành động, quả nhiên sau một giờ tìm kiếm, họ cũng tìm được một chỗ mà bên trong có tiếng vọng.

“ Cộp, cộp, cộp.... “.

--“ Hình như là bên trong có khoảng trống”.

Vô Minh sau khi gõ thêm mấy cái liền khẳng định nói.

--“ Giờ làm sao “.

Nàng đắn đo nói.

--“ Cô nương tránh ra, ta sẽ phá nó “.

Hắn nhí nhìn vào bức tường nói.

--“ Liệu có ổn không “.

Nàng vẫn lo lắng nói.

--“ Hết cách... “.

Hắn cười khan một tiếng, giờ không làm chẳng lẽ lại ở đây chết khô.

Không đắn đo nữa, chân khí vận chuyển, liền tung ra một quyền vào vách đá, một quyền này cũng không phải tầm thường mà là một thức của Giáng Long Thập Bát Chương, phi long tại thiên. Chỉ thấy vách đá ầm ầm bị chấn nát.

--“ Chúng ta đi thôi “.

Quả nhiên là bên trong có đường, hai người liền không chần chừ nhanh chóng đi vào, sau khi họ đã vào trong, vách đá vỡ nát lúc này bỗng dung bay lên sau đó lại kết nối với nhau thành một bức tường hoàn mỹ.

--“ Thật là kì lạ, thảo nào chúng ta tìm mãi cũng không thấy “.

Vô Minh vừa kinh ngạc vừa cảm thán nói.

--“ Nhìn nó tựa như một loại kết giới “.

Bích Ngọc nghi hoặc nói.

--“ Chúng ta đi thôi “.

Vô Minh phát tay, lúc này không phải là lúc để kinh ngạc, nguy hiểm vẫn đang rình rập phía trước, không biết lúc nào sẽ nhảy ra lấy mạng họ.

Phía trước họ lại là một thông đạo khác, bề ngoài giống như những hang động kia thế nhưng lại không có quang mang màu tím khiến cho nơi này u ám tối đen, bất quá lại có ánh sáng phát ra từ phía xa không biết là từ thứ gì.

Hai người từng bước cẩn thận tiến về phía trước, càng tới gần, thứ ánh sáng kia càng chói lóa hơn và cũng bắt đầu nóng hơn.

Thông đạo cũng không dài lắm, chỉ khoảng vài chục bước là đã đi đến cửa, và khi họ ra khỏi thông đạo đập vào mắt họ là một khung cảnh hùng vĩ, không phải nói là kinh hoàng, kinh hoàng đến mức họ chỉ có thể đứng ngơ ngác một chỗ, vì phía trước họ chính là một Hỏa Hải.

.....

--“Ha ha..... Chu Ngọc hai ngàn năm rồi, hôm nay chính là ngày tàn của ngươi.....”.

--“Hừ... Từ Ma, ngươi đừng quá mơ tưởng, ngươi tưởng ngươi tốt hơn ta sao, hai ngàn năm qua ngươi cũng sớm bị Phần Thiên hỏa mài chết rồi”.

--“Dù có như vậy vẫn tốt hơn ngươi...”.

Hai chi khí này giống như là kẻ thù của nhau, sau khi quát mấy câu liền bắt đầu va chạm vào nhau bang bang, thế nhưng cả hai đều ngang bằng nhau, va chạm được một lúc thì tách ra sau đó biến thành hai thân ảnh đáp xuống bình đài.

--“Tiểu tử, mau cùng ta hợp lực tiêu diệt lão già kia, tất cả bảo vật ở trong này đều thuộc về ngươi”.

Thân ảnh màu tím nhìn Vô Minh nói.

--“Tiểu tử đừng nghe hắn, hắn chính là Từ Ma, là người của ma tộc, mau cùng ta tiêu diệt hắn, nếu để hắn thoát ra thiên hạ chắc chắn sẽ lại thêm một hồi mưa gió máu tanh”.

Thân ảnh màu lam cũng lên tiếng.

--“Đừng nghe hắn, là hắn muốn độc chiếm những bảo vật ở đây, cùng ta giết hắn, ngươi sẽ có tất cả”.

Màu tím nói.

--“Hắn đang lừa ngươi đó, chỉ cần ta chết hắn cũng sẽ giết ngươi, cùng ta tiêu diệt hắn ta sẽ đưa ngươi thoát khỏi nơi này”.

Màu lam nói.

Vô Minh bị hai tên này làm cho đầu óc quay cuồng, cuối cùng cũng không biết nghe ai, hai kẻ này cũng không phải hạng tầm thường, tuy chỉ còn là tàn hồn thể nhưng lại là tàn hồn có cấp bậc hồn thánh, cho dù là kẻ nào cũng đủ để xử hắn.

--“Ây da, hai vị tiền bối à! Hai người có thù oán với nhau thì cứ tính toán với nhau, đừng lôi ta vào a”.

Vô Minh khó xử nói.

--“Tên ngu ngốc, ngươi không muốn bảo vật sao, nếu là vậy các ngươi cực khổ đi đến đây làm gì”.

Màu tím tức giận nói.

--“Đừng nghe hắn, ở đây chẳng có thứ gì đâu, hắn ta là kẻ giết người không góm máu, đừng để hắn rời khỏi đây, nếu không sẽ thành tai họa”.

Màu lam nói.

--“Aaa... Hai người làm ta nhức đầu quá... □”.

Vô Minh không chịu nổi hai tên này liền la lên.

--“Cẩn thận....”.

Chợt màu tím hô lên, màu lam bên kia đang vận lực chuẩn bị tấn công, hắn thấy vậy cũng vận công đánh trả, cả hai phút chốc va chạm.

--“Chết tiệt, đừng cản ta, tên đó đang tấn công cô nương kia”.

Màu lam tức giận nói.

--“Cái gì....”.

Vô Minh nghe vậy liền hoảng hốt, nhận ra bản thân trúng kế, thế nhưng đã muộn, bên kia màu tím đang tóm lấy cổ Bích Ngọc nhất bổng nàng lên không.

--“Hắc hắc, tiểu tử bây giờ thế nào”.

Màu tím đắc ý nói.

--“Khốn kiếp, ngươi mau dừng tay”.

Vô Minh tức giận quát lên.

--“Tại sao, hắc hắc.... Nàng ta rất đẹp đấy, là người yêu của ngươi sao”.

Màu tím làm bộ dáng ti tiện, kẻ mũi ngửi lên cổ nàng.

--“Liên quan gì đến ngươi, mau thả nàng ra”.

Vô Minh quát lớn.

--“Sao ta phải thả nàng ta chứ “.

Màu tím vừa nói vừa siết chặt tay khiến mặt Bích Ngọc đỏ lên vì ngộp thở.

--“Chết tiết, ta đáp ứng ngươi là được chứ gì”.

Vô Minh cắn răng nói.

--“Đáp ứng chuyện gì “.

Màu tím giọng trầm trầm nói.

--“Trở thành đồng minh của ngươi “.

Vô Minh bất đắc dĩ nói.

--“Không cần nữa, bây giờ ta muốn cơ thể ngươi “.

Màu tím tham lam nói.

--“Không được, tiểu tử hán đang muốn đoạt xá ngươi, không thể cho hán làm vậy “.

Màu lam hoảng sợ nói.

--“Chu Ngạc, ngươi câm miệng cho ta, hiện tại ngươi đã không có tư cách nói chuyện ở đây, ngươi có cảm thấy gì không “.

Màu tím nhìn màu lam quát lớn.

--“Cảm thấy gì “.

Màu lam hoang mang nói.

--“Từ khí, từ khí của ta đang đến, ha... Ha.....ha.....”.

Màu tím đột nhiên cười lớn, vẻ mặt như một tên phê thuốc, chỉ thấy không gian bắt đầu hỗn loạn, vô số tia quang mang màu tím tràn vào sau đó dung nhập vào trong người hán, Vô Minh vừa nhìn đã nhận ra, đó chính là quang mang màu tím tồn tại phía bên ngoài kia.

--“Chết tiết ngươi đã âm thầm hấp thu từ khí “.

Màu lam giống như rất tức giận rống lên.

--“Đứng dậy, ta chịu đựng ngươi lâu như vậy cũng là vì giờ phút này, khi cửa bí cảnh mở ra, sẽ có rất nhiều người xông vào, khi đó họ sẽ tự dâng hiến từ khí cho ta”.

Sau khi hấp thụ từ khí cuối cùng, màu tím mới thỏa mãn nói.

--“Tiểu tử, ngươi mau quyết định đi “.

Màu tím nhìn sang Vô Minh nói.

--“Không được “.

Màu lam hét lên sau đó xông vào tấn công màu tím. Thế nhưng bị màu tím đánh văng ngược lại, hư ảnh càng thêm mờ nhạt, thế nhưng hán hoàn toàn không lo cho mình mà nhìn về phía Vô Minh quát lớn.

--“Tiểu tử không được, nếu như ngươi để hán đoạt xá sẽ không có ai có thể rời khỏi đây “.

Ngay cả Bích Ngọc từ đầu đến cuối không thể nói chuyện cũng nhìn hán bằng ánh mắt không muốn.

--“Ta không thể lo nhiều như vậy, ta chấp nhận, ngươi mau thả nàng ấy ra”.

Vô Minh thở dài, hai tay dang ra, vẻ mặt bất lực.

Màu tím cười lớn.

--“Đúng, quả thật giống như hần nói, chuyện này rất nguy hiểm, lại khó thành công, ngươi có dám làm không “.

Màu lam bắt đầu nói.

--“Hiện tại ta còn có sự lựa chọn sao, Phần Thiên Hỏa ở đâu”.

Vô Minh cười khan nói.

--“Ngươi có nhìn thấy quả cầu lửa đằng kia không, nó chính là tâm hỏa, chỉ cần ngươi luyện hóa được nó cũng có nghĩa là ngươi đã luyện hóa được Phần Thiên Hỏa, ta sẽ dùng hồn lực để tạo ra một con đường, thế nhưng chỉ có thể duy trì vài khắc, nếu ngươi chạy đến đó không kịp ngươi sẽ bị lửa thiêu chết, và nếu ngươi không thể luyện hóa được nó ngươi cũng sẽ bị nó thiêu thành tro bụi, thân hồn câu diệt “.

Màu lam cố tình nhấn mạnh từng chữ.

--“Tiền bối, đừng dọa ta nữa, bắt đầu thôi,... À! Bích Ngọc cô nương, nhờ cô giữ hộ ta cái này, nếu ta thật sự không làm được, nhờ cô giúp ta chăm sóc thứ bên trong “.

Vô Minh đem túi trữ thú ném sang cho cho Bích Ngọc, sau đó quay sang nhìn vào biển lửa đang ừng ực cháy.

--“Tốt, có chí khí, chúng ta bắt đầu “.

Màu lam khen ngợi nói, từ trong quả cầu một đạo chi khí được đánh ra sau đó biển lửa dần dần tách ra tạo thành một con đường.

--“Ngay lúc này.... “.

Sau tiếng hô của màu lam, Vô Minh nhanh chóng vận cước bộ lao vào trong biển lửa, men theo con đường mà chạy, sức nóng từ hai bên như nắm da bỏng thịt, mồ hôi trên trán phút chốc ứa ra như xôi. Mắt thấy chỉ còn một chút nữa là đến được quả cầu thì trong biển lửa một hung thú đột nhiên nhảy ra tấn công hần, hung thú này toàn thân là hỏa diễm, có hình dáng như sói lại giống hổ, đẳng cấp cũng không thấp, là ma thú tứ giai hậu kỳ, hỏa viêm thú. Đầu hỏa viêm thú này không phải là ma thú bình thường, nó là một tồn tại đặc thù do hỏa hải tích tụ trăm ngàn năm mà sinh ra, tính tình hung bạo, lại có thể điều khiển được lửa vô cùng khó đối phó.

--“Ha ha ha... Là Hỏa Viêm Thú sao, tiểu tử lần này ngươi tiêu rồi... “.

Màu tím cười lớn.

--“Chết tiệt.... “.

Vô Minh cắn răng nhìn viêm thú trước mắt, trong lòng thầm hô không ổn, nếu là bình thường hần có thể đối phó thế nhưng vào tình trạng nguy cấp như thế này chỉ cần chậm trễ một lúc thôi đến khi con đường này không thể duy trì nổi thì hần sẽ chết trong biển lửa ngàn ngút này, hần không thể tốn thêm thời gian nữa, bằng mọi giá hần phải vượt qua nó nhanh nhất có thể.

Đoạn Thủy kiếm xuất hiện trên tay, lưỡi kiếm lia nửa vòng bán nguyệt chém ra một đạo mang khí về phía viêm thú, trong khi nó nhảy sang một bên tránh né hần liền nhanh chóng tăng tốc lao đi. Cứ tưởng rằng đã thoát khỏi nỗi ai ngờ vừa chạy được một đoạn lại thấy nó nhảy chặn đường, dường như nó không muốn hần tiếp cận hỏa tâm.

--“Viêm thú sinh ra từ hỏa hải nên nó không muốn ngươi luyện hóa được hỏa tâm, nó sẽ không để ngươi có thể tiếp cận hỏa tâm “.

Giọng nói của màu lam từ xa vọng lại.

--“Giờ làm đây... “.

Vô Minh nói lớn.

--“Ta cũng không biết, thế nhưng ta chỉ có thể duy trì thêm một chút nữa, ngươi phải nhanh lên “.

Màu lam nói.

--“Tiền bối để ta giúp người”.

Bích Ngọc hô lên, xông tới đem hồn lực của mình hỗ trợ cho màu lam.

Vô Minh vừa phải đối mặt với viêm thú, vừa phải chống chọi với cái nóng từ biển lửa khiến cho hần chật vật không thôi, chi trong chốc lát đã thờ hồng hộc như trâu 𠂇. Trong lúc nguy cấp nhất, khi hần tưởng rằng mình không thể chống lại nổi thì từ trong trữ thú nan, Tiểu Bạch đột nhiên chui ra, sau đó hóa thành một đầu bạch long to lớn.

Tiểu Bạch trong hình dạng hóa thân gầm lên một tiếng, liền cuộn mình lao tới tấn công viêm thú.

--“ Là Hàn Thủy Linh Long, quái vật này tại sao lại còn tồn tại chứ “.

Màu lam kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch đang gầm thét ra uy với viêm thú.

--“ Chết tiệt.... Thế nhưng là Linh Long thì sao, cũng chỉ là linh thú nhị giai mà thôi, không phải là đối thủ của viêm thú “.

Màu tím tuy hơi lo sợ thế nhưng vẫn đắc ý nói.

--“ Ta nghĩ ngươi quá xem thường Linh Long rồi, dù chỉ mới là linh thú nhị giai hậu kỳ thế nhưng không phải là thứ viêm thú có thể coi thường, với lại nó chỉ cần giữ chân viêm thú là được “.

Màu lam phản bác.

--“ Hừ để ta chống mắt lên xem các ngươi sẽ chết như thế nào “.

Màu tím khinh khinh nói.

Lúc này Vô Minh cùng Tiểu Bạch đàn hợp sức vây công viêm thú khiến cho nó chẳng mấy chốc lâm vào thế hạ phong, hấn mặc dù không biết tại sao Tiểu Bạch có thể làm như vậy thế nhưng hiện tại không phải là lúc hỏi, chỉ có thể dựa vào Tiểu Bạch ngăn cản viêm thú để hấn tiếp cận được hỏa tâm.

Lộn người một cái thoát khỏi cuộc chiến, Vô Minh liền không chần chừ nhanh chóng lao người chạy về phía hỏa tâm, tuy viêm thú không muốn cho hấn đi thế nhưng lại bị Tiểu Bạch cản trở khiến cho nó tức giận, khí thế bạo phát, vô cho Tiểu Bạch một trái lộn nhào xuống biển lửa. Tưởng rằng mọi thứ đã kết thúc thì lại nghe được tiếng rống của Tiểu Bạch, chỉ thấy nó từ trong biển lửa bay thẳng lên không, trên người được bao phủ bởi một đạo man khí cuồng ngạo.

--“ Tiếng giai ngay thời điểm này sao”.

Màu lam nhìn Tiểu Bạch trầm trồ nói.

Khí thế trên người Tiểu Bạch nhanh chóng tăng lên, phút chốc đạt đến tam giai, sau khi đạo man khí tan đi nó liền bắn ra một đạo băng khí đem viêm thú đang đuổi theo Vô Minh đóng thành một khối băng. Thế nhưng viêm thú cũng đâu phải hạng vừa, rất nhanh đã đốt cháy khối băng thoát ra ngoài, tuy vậy lại tiếp tục bị Tiểu Bạch liều mạng ngăn cản.

Vô Minh dùng hết tốc độ lao người như một mũi tên tiến đến chỗ hỏa tâm.

--“ Tiểu tử, ta không thể cầm cự được nữa, còn lại trông cậy hết vào ngươi”.

Màu lam mặt mũi nói. Con đường không còn sự hỗ trợ của hấn dần thu hẹp lại.

Vô Minh chỉ còn một đoạn nữa là có thể đến được, thế nhưng con đường cũng đang thu hẹp dần, sức nóng lan tỏa muốn đem hấn nướng chín, chỉ cần chậm một chút thôi hấn sẽ liền biến thành món heo quay thơm ngon.

.....

Tiểu Bạch tuy là thủy long nhưng vẫn e dè ngọn lửa này, sau khi công kích viêm thú một cái liền thả người bay lên không tránh khỏi biển lửa.

.....

Vô Minh hiện tại đã không chịu nổi, ngọn lửa xung quanh đã đến sát gáy, hấn sắp bị thiêu trụi, trong lúc nguy cấp hấn đã nhanh chóng bật người bay lên không tránh khỏi ngọn lửa, Lăng Ba Vi Bộ vận chuyển cực hạn đạp không mà chạy.

.....

Lăng không phi hành chỉ có thể làm được khi đạt tới hồn thánh, cấp độ hiện tại vẫn làm được đó là do hấn đã luyện lăng ba vi bộ gần đại thành mới có thể đạp không mà chạy, tuy vậy lượng hao tổn không ít một chút nào.

.....

Năm bước, bốn bước, ba bước, hai bước, một bước, Vô Minh với tay bắt lấy hỏa tâm, thế nhưng vui mừng còn chưa có hấn đã cảm thấy một cơn đau đớn lan tỏa khắp bàn tay, chỉ vừa chạm vào hỏa tâm đã bắt đầu đốt cháy tay hấn, thế nhưng hấn đã không còn đường lui, phóng lao thì phải theo lao, hấn bắt đầu hấp thụ hỏa tâm vào cơ thể.

•◦•◦•◦•◦•◦•◦•◦•◦• LẠC KỲ NAM

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: ¶×¥ luyện hóa thành công ¥×¶

--“ Aaaaaaaa..... “.

Vô Minh đau đớn hét lên, thống khổ, đây chính là thống khổ, sau khi hỏa tâm chui vào người, liền bắt đầu thiêu đốt, cảm nhận toàn thân đau đớn đến không chịu nổi, đau đến ngất xỉu, đây là sự tra tấn từ địa ngục sao, là rơi xuống chảo dầu sao, đây là người thường có thể chịu đựng sao. Lúc này hắn chỉ muốn tự kết liễu để chạy trốn sự thống khổ này, thế nhưng một chút ý thức còn lại ép hắn phải chịu đựng, phải vượt qua, hắn không được khuất phục, hàm răng nghiến chặt, nguyên lực vận chuyển, bắt đầu quá trình luyện hóa hỏa tâm.

Thế nhưng hỏa tâm đâu phải là hòn than, đâu như ngọn nến sắp tàn, mà là thần hỏa hơn nữa còn là hỗn độn thần hỏa, há dễ cho một tên vũ tướng cứu giai như hắn dễ dàng luyện hóa, cho dù hồn thánh tới đây cũng bị thiêu ra tro, hồn thần bất cẩn cũng liền bỏ mạng, vì thế chưa đầy một khắc Vô Minh đã không chịu nổi, y phục trên người đã sớm tiêu biến chỉ còn một thanh kiếm nung đỏ còn sót lại, toàn cơ thể hắn đã bắt đầu rạn nứt, có thể nhìn thấy hỏa điểm len lỏi bên trong, sắp sửa bị hỏa bạo mà tan biến, chỉ một lát nữa thôi thể gian sẽ mất đi một Vô Minh, và sẽ chẳng ai thêm nhớ đến hắn, tia thần thức cuối cùng cũng sớm mất đi, hắn cứ thế lâm vào hôn mê, phó mặc tất cả.

--“ Ha ha.... Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi “.

Màu tím cười đắc chí.

--“ Thất bại rồi sao....”.

Màu lam thất vọng.

--“ Vô Minh công tử “.

Bích Ngọc đau đớn.

.....

End.....

Ý lộn kịch bản rồi, nếu nhân vật chính của chúng ta chết thì hết momy nó truyện còn gì.

Trong khi tất cả tưởng chừng đã đến hồi kết thì dị biến xảy ra.

Âm dương nội đan trong đan điền hắn đột nhiên bạo phát, xoay tròn đến cực hạn, tạo ra một quả cầu âm dương ☯ đem hắn bao phủ vào trong, lại có thêm căn khôn luân chuyển vô cùng ảo diệu.

Thần hỏa tuy cuồng ngạo thế nhưng khi đối mặt với luồng khí âm dương này lại co rúm không thể phản kháng, để mặc cho nó từ từ bào mòn.

Thiên địa có câu, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật hóa ngũ hành, ngũ hành tụ âm dương. Đó là một vòng luân hồi không thể thay đổi. Ngũ hành dựa theo âm dương mà sinh ra, thế nên không thể cưỡng lại được quy luật luân chuyển của nó và sẽ bị cuốn theo, hỏa cũng thuộc ngũ hành, cho dù là thần hỏa đi nữa cũng không thể chống lại, huống hồ còn có căn khổ chi đạo hỗ trợ cho dù là bản cổ thiên hỏa cũng khó lòng chống nổi, mặc nhiên bị luyện hóa.

--“ Âm dương chi khí, căn khôn chi đạo, ha ha ha..... Thật sự không ngờ tới, hai loại đạo, khí hiếm có nhất lại tụ hợp lên một người, đó là ý trời, Từ Ma lần này ngươi chết chắc rồi “.

Màu lam cười lớn, nhìn vào Vô Minh như nhìn thấy kỳ ngộ của cả đời lão.

--“ Chết tiệt, tại sao lại có thể như vậy chứ “.

Màu tím nghiêng ngàm như không cam tâm.

.....

Thời gian chậm chậm trôi qua, Vô Minh đã sớm biến thành một hỏa nhân, trên người hắn toát ra lửa đỏ, da thịt rạn nứt nhìn vô cùng đáng sợ, thế nhưng sự hỗn loạn bên trong hắn đã bắt đầu bình ổn trở lại, dưới vòng xoáy của âm dương nhị khí hỏa tâm đã sớm không thể chống chịu nổi, sắp bị luyện hóa đến nơi.

Ở phía bình đài, quả cầu hai màu lam, tím vẫn yên lặng lơ lửng, Tiểu Bạch đã sớm trở lại hình dạng bình thường đang ngồi trên vai Bích Ngọc lo lắng nhìn Vô Minh lặng im phía xa.

.....

Không biết đã qua bao lâu, ở cái nơi quỷ quái này quả thật không biết được thời gian. Bên trong quả cầu âm dương Vô Minh đã hoàn toàn khôi phục, những vết nứt đã liền lại không một vết tích, cứ như chẳng hề xuất hiện, hỏa tâm đã bị luyện hóa và đang ngoan ngoãn ở trong đan điền hắc chậm chậm xoay theo âm dương nội đan. Không chỉ thế khí tức hắc đang từ từ kéo lên và đang có chiều hướng bộc phát.

“Phanh phanh phanh....”.

Áp súc đột phá, tu vi tăng lên vũ tôn nhất giai.

Sau khi hắc đột phá quả cầu âm dương cũng tan đi, hắc từ trên không từ từ rơi xuống, khi hắc chạm đất lửa dưới chân tự động dạt ra nhường chỗ cho hắc, thế nhưng hai mắt hắc vẫn nhắm chặt tựa như ngủ say, tựa như không hay biết.

Sau một lúc hắc cũng từ từ mở mắt ra, sau đó nhẹ thở ra một hơi.

--“Ta còn sống sao...”.

--“Cảm giác này là....”.

--“Ta thành công rồi sao....”.

Tất cả là do hắc tự nói với bản thân mình, những chuyện xảy ra khiến hắc vẫn chưa tiếp thụ được, vừa mới tỉnh lại thì thấy tu vi bản thân tăng lên hồn tôn, lại thêm luyện hóa được hỏa tâm khiến hắc chưa kịp thích nghi.

Nhẹ nhàng bước đi về phía trước, mỗi bước đi lửa dưới chân đều bật ra nhường chỗ cho hắc. Hắc từ từ tiến lại gần bình đài, sau khi lên tới được bình đài hắc mới nhìn vào quả cầu hai màu kia nhẹ nhàng nói.

--“Tiền bối, ta thành công rồi....”.

--“Làm tốt lắm, không uổng công ta tin tưởng ngươi”.

Màu lam hào hứng nói.

--“Chết tiệt, Chu Ngạc tên khốn nhà ngươi, mau thả ta ra....”.

Màu tím hoảng loạn rống lên.

--“Ha ha ha... Từ Ma ngươi cứ ở đây ngoan ngoãn chờ chết đi.... Tiểu tử, hiện tại ngươi đã có thể huy động được Cửu Hỏa Huyền Thiên Đỉnh, ngươi mau dùng nó để luyện hóa hai chúng ta”.

Màu lam nói.

--“Nếu như vậy người cũng sẽ chết”.

Vô Minh khó xử nói.

--“Không sao đâu, ta dù sao cũng chỉ còn là một tàn hồn, chỉ cần tiêu diệt được Từ Ma ta có chết cũng mãn nguyện, mau làm đi, ta không thể giữ hắc thêm được nữa đâu”.

Màu lam nói lớn.

--“Nếu vậy tiền bối tiểu tử đắc tội”.

Hắc cáo lỗi một tiếng, vận ý niệm điều khiển cửu hỏa đỉnh thu lấy quả cầu hai màu kia, đồng thời cũng thu lấy lửa từ hỏa hải, phút chốc hỏa hải nóng bỏng chỉ còn là một mảng đất đen, tất cả hỏa diễm đều bị cửu hỏa đỉnh thu vào.

--“Aaaaaa.... Ta không cam tâm...”.

Màu tím đau đớn hét lên, thế nhưng chỉ được chốc lát thì bị luyện hóa trở thành một làn khí sau đó từ từ tan biến.

Bên trong đại đỉnh còn có hai cỗ khô lâu, có lẽ đó là hài cốt của hai người đó, sau khi chìm vào biển lửa liền tan thành mây khói, chỉ còn sót lại hai chiếc trư vật giới chỉ cùng khoảng hồn lực mênh mông do luyện hóa tàn hồn của màu lam và màu tím, ban đầu còn chưa biết làm gì thì đột nhiên thiên nhân trong đầu hắc tự động khai mở, đem hồn lực trong đó cần nước sạch sẽ, tuy không biết chuyện gì xảy ra thế nhưng hắc cũng chẳng buồn quan tâm tiện tay thu lấy hai chiếc giới chỉ, túi trư vật của hắc bị cháy mất rồi giờ cần có thứ để chứa đồ, cũng may trong hỏa hoạn thanh đao thủy kiếm của hắc không bị cháy mất nếu không hắc sẽ nhỏ máu vì tiếc.

Chỉ một tia ý niệm Cửu Hỏa đỉnh liền biến nhỏ lại chui vào trong đan điền của hắc, điều này khiến hắc khá là ngạc nhiên, đan điền có thể chứa đựng nguyên lực đã làm điều phi lý rồi giờ còn nuốt luôn cả một cái đại đỉnh thật khiến người khó tin.

Bên trong dinh Bích Ngọc cùng Tiểu Bạch vô cùng ngạc nhiên khi thấy nơi đây rất là rộng lớn, ít nhất cũng phải rộng vài chục trượng, xung quanh lửa cuộn chấp chòn thế nhưng họ lại không chút tổn thương nào vô cùng kỳ diệu.

--“Chúng ta đi thôi...”.

Vô Minh nhẹ cười, tay bắt pháp quyền, Cửu Hỏa đỉnh xoay tròn cực nhanh, bên ngoài được một vòng lửa bao phủ, liền phá không bay lên đ-ng vỡ trần hang.

.....

Bên trên miệng vực.

--“Ngọc nhi con đầu rồi, tên khôn các người mau thả ta ra, ta phải xuống dưới tìm con gái ta.....”.

Một trung niên đang điên cuồng gào khóc, tuy được ba bốn người ôm lại thế nhưng vẫn vùng vẫy liên tục khiến những người kia vô cùng chật vật.

--“Các chủ xin hãy bình tĩnh, đừng quá nóng lòng mà làm hại bản thân...”

Một người trong đó lo lắng nói.

--“Chết tiệt, ta làm hại bản thân liên quan gì đến các ngươi....”.

Trung niên tức giận nói.

--“ Các chủ, xin người suy nghĩ cho Vạn Linh Các mà bình tâm lại, đại sự vẫn quan trọng... “.

--“Đại sự cái rắm thí, hiện tại nữ nhi của ta không rõ sống chết, đừng đem chuyện này ra nói với ta.... Còn không tránh ra đừng trách tại sao ta ra tay độc ác....”.

Trung niên nổi trận tam bành đem mấy tên đó đánh văng lún lóc sau đó sẵn tới định đi xuống vực thì bỗng nhiên một con địa chấn xuất hiện, toàn trường rung lắc dữ dội, mặt đất bắt đầu rạn nứt, bề mặt xung quanh miệng vực từ từ sụp xuống, tất cả mọi người bên trên đều kinh hãi bỏ chạy, ngay cả trung niên kia cũng phải chật vật lui về phía xa. Không gian phút chốc gió bụi mịt mù, đến khi bụi tan đi, để lộ ra một miệng hố khổng lồ, bán kính hơn trăm trượng, sâu hoắm bên dưới, thế nhưng chẳng còn miệng vực nào, cửa vào bí cảnh đã hoàn toàn biến mất.

--“Ngọc nhi..... Trời ơi con tui....”.

Trung niên kinh hoàng rống lên, hai mắt đỏ ngầu như sắp khóc đến nơi, hấn ta như điên lên, phi người xuống hố, không ngừng bốc lấy đất đá ném lên, vừa làm vừa gào khóc. Những người bên trên nhìn thấy cảnh này thì trợn mắt há mồm, ngay cả những người đi theo hấn cũng cảm thấy xấu hổ, ai mà ngờ các chủ của bọn họ lại làm chuyện mất mặt như vậy chứ, mà cũng phải thôi, gã chỉ có mỗi một đứa con gái là Bích Ngọc, giờ nàng mất rồi thử hỏi gã sao mà không đau lòng cơ chứ.

Gà cứ điên cuồng bốc đất đá ném lên trong vô vọng, cứ ném lên rồi lại lăn xuống, hiện tại ai cũng nghĩ gà thương tâm quá hóa thành kẻ ngốc rồi, trong khi gà làm chuyện vô bổ thì một con địa chồn nữa lại xuất hiện, trong khi gà còn chưa nhận ra được điều gì thì đã bị một quả cầu lửa từ dưới chân trời lên đánh văng lên trên, lộn mấy vòng té cắm mặt dưới đất. Tuy thế không có ai để ý đến gà mà chỉ nhìn chăm chăm vào quả cầu lửa tựa như một mặt trời nóng rực trên không kia.

Quả cầu xoay tròn trên không một lúc rồi từ từ biến mất, để lộ ra ba thân ảnh hai người một thú chậm chậm đáp xuống.

--“Phụ thân...”.

Bích Ngọc sau khi nhìn trung niên thì vui mừng reo lên.

--“Ngọc nhi.....”.

Trung niên không thềm quan tâm bản mặt dính đầy đất của mình nhìn nàng kinh hỷ hét lên, tung tăng chạy đến.

--“Phụ thân.....”.

Nàng thấy gã chạy tới cùng cảm động chạy lại, hai tay dang ra, nước mắt rung tròn.

3.

2.

1.

0.

Cóp.....

Một âm thanh thanh thúy vang lên.

--“Nha đầu thôi... Tại sao lại trốn đi như vậy hả.... Có biết là làm ta cùng mẫu thân con lo lắng như thế nào hay không.... Lần này coi ta làm sao trừng phạt con”.

Trung niên rống lên, thiếu điều muốn thổi ra lửa, đến cả tóc của Bích Ngọc cũng bị gãi thổi cho bay vù vù.

--“C... Con biết lỗi rồi mà... Lần sau con không dám làm nữa..... “.

Nàng tự nhiên lại bị mắng không dám phản kháng chỉ biết cúi đầu nũng nịu nói.

--“Con còn có lần sau..... Chuyến này về cảm tức con ở trong tầng không động điện bích ba năm... “.

Trung niên liếc xéo nàng.

--“Xi mó..... A..... Bu dau a..... Phụ thân đừng dậy mà, con biết sai rồi..... “.

Nàng nghe dậy liền kinh hãi nói. Bản tính ham chơi của nàng bị phạt như vậy thì khác gì cực hình.

--“Không nói nhiều nữa... Khi về liền thực thi cho ta.... “.

Trung niên cương quyết nói, lần này gã đã đành lòng không được nuông chiều con gái mình nữa.

--“Aaaa.... Phụ thân... “.

--“Không kêu ca gì nữa..... Tiểu tử kia là... “.

Gã phúi tay về lạnh lùng không quan tâm quay sang nhìn Vô Minh hỏi.

--“Aaaa... Giới thiệu với phụ thân đây là Vô Minh công tử, chính là người đã cứu con đó.... “.

Nàng nhớ ra là nãy giờ quên không giới thiệu hẳn liền nói ra.

--“àh... Thì ra là vậy... “.

Trung niên gật gù vuốt cằm nói.

--“Các chủ, ta thấy tiểu tử này mười phần là đã chiếm được kỳ bảo, chúng ta hay là..... “.

Một tên trong đó ghé tai trung niên nói nhỏ.

--“Khỏi cần nói.... Cướp liền cho nóng “.

Gã nghe tên đó nói liền hiểu ra, tham lam nói.

--“E hèm... Phụ thân người vừa nói gì đó..... “.

Bích Ngọc đứng kế bên tăng háng nói.

--“Ách... Ta.. Ta nào có nói gì... “.

Gã có tật giật mình cả người nhảy dựng lên nói.

--“Thật không.... Lúc nãy con nghe người nói cướp cướp cái gì.... “.

Nàng liếc xéo gã.

--“Có nói sao... Làm gì có, ta nói là tiểu tử đó có công cứu con, nhất định phải mời về Vạn Linh Các hảo hảo tiếp đãi một phen, có đúng không Dương trưởng lão.... “.

Gã cười cười, quay sang nháy mắt với tên bên cạnh.

--“Đúng, đúng... ý của Các chủ chính là như vậy, tiểu thư người đừng hiểu lầm lòng tốt của phụ thân mình “.

Tên bên cạnh cũng nhanh chóng hiểu ý, liền nói luông nói lách. Trung niên cũng làm ra bộ dáng ta là bậc phụ thân mẫu mực.

--“Hai người đó,.... Người ta có ơn cứu con thoát nạn, nếu để con biết hai người tệ bạc với huynh ấy con liền cho hai người biết thế nào là lễ độ “.

Bích Ngọc sắc mặt đen lại, bước tới nhéo tai hai người kéo xuống, lạnh lùng nói.

--“Aaaa... Ta biết rồi mà...”.

Hai người một kẻ hồn thánh một người là hồn tôn hậu kỳ lại bị một nha đầu nhéo tai thật là mất mặt, thế nhưng lại không dám chống lại chỉ biết kêu la.

--“Hừ.... Vô Minh công tử, phụ thân ta muốn mời huynh đi đi Vạn Linh Các một chuyến, không biết huynh có nhã hứng đó không....”.

Bích Ngọc bỏ qua hai người đó bước tới chỗ Vô Minh lúc này đang đứng cùng với hai mẹ con Thủy Nhạc lễ phép nói.

--“Đi Vạn Linh Các sao...”.

Vô Minh hơi ngạc nhiên hỏi.

--“Ừm....”.

Nàng nhẹ gật đầu một cái.

--“Cho hỏi Vạn Linh Các nằm ở đâu...”.

Vô Minh tò mò hỏi.

--“Vạn Linh Các nằm ở trung tâm Trung Thổ”.

Bích Ngọc cười nói, thế nhưng lâu lâu lại lén lút liếc nhìn Thủy Nhạc một lần.

--“Thế thì tiện đường rồi”.

Vô Minh nói.

--“Nói vậy thì huynh sẽ cùng đi sao....”.

Nàng vui mừng nói.

--“Ừm... Làm phiền cô nương rồi...”.

Vô Minh khách sáo nói.

--“Không làm phiền, không làm phiền... Phụ thân chúng ta về thôi”.

Nàng xua tay, quay sang nhìn trung niên nói.

--“Ồ..Ồ..”.

Gã thấy con gái mình đối xử với Vô Minh có phần thân thiện bất mãn nói.

--“Dương trưởng lão mau lấy Thiên Không Phi Hạm ra, chúng ta trở lại Vạn Linh Các...”.

Gã không có ai trút giận liền quay sang tên bên cạnh quát tháo, tên kia tuy có ầm ức thế nhưng nào dám cãi lời liền lấy trong nhẫn ra một chiếc thuyền nhỏ sau đó bất pháp quyết, chiếc thuyền từ từ biến lớn, trở thành một con tàu khổng lồ.

--“Về thôi”.

Trung niên phất tay một cái rồi thả người bay lên thuyền.

--“Vô Minh công tử, chúng ta đi thôi”.

Bích Ngọc mỉm cười nói với hắn một tiếng rồi cũng thả người bay lên.

--“Thủy Nhạc, bá mẫu chúng ta đi thôi”.

Vô Minh nhìn hai người bọn họ cười nói.

--“Nhưng chúng ta làm sao lên đây”.

Thủy Nhạc có chút bất đắc dĩ nói.

--“Thất lễ...”.

Vô Minh cáo lỗi một tiếng sau đó vòng tay ôm lấy eo hai người đạp không bay lên thuyền.

Hai người sau khi lên thuyền còn lão đảo mấy cái mới vững, phụ nhân còn đỡ chứ Thủy Nhạc bị hấn ôm đến đỏ mặt luôn, ngượng đến không nói nên lời. Bích Ngọc nhìn thấy một mảng này sắc mặt có chút khó coi, hình như là ghen rồi.

--“Xuất phát....”.

Sau khi người lên đầy đủ, chiếc thuyền liền bay lên không, từ từ trôi về phía trước.

••••• LẠC KỲ NAM

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Linh hoàng thập cường đại hội

Phi Hạm chính là một thứ đồ chơi đắt giá ở Linh Hoàng Đại Lục, chỉ có những môn phái lớn chà bá mới có đủ để tậu, nó mang hình dáng của một chiếc tàu với hai cánh buồm lớn cùng một khoang thuyền cực rộng, dù cho có nhét vào trăm người cũng còn quá rộng rãi, Vô Minh đứng chấp tay trước mũi thuyền, ngắm nhìn mặt đất bao la đang chảy dưới chân, ở nơi cao như vậy khiến cho khung cảnh trở thành nhỏ bé như một bức tranh họa đồ tuyệt đẹp, những đám mây hồ hững trôi như lạc vào cảnh tiên. Vô Minh hít sâu một hơi như thói quen mà hắn vẫn thường hay làm, ánh mắt mông lung, tâm trạng có chút khó tả, cảm giác như tất cả ký ức từ quá khứ đang chậm chậm tràn về.

--“Vô Minh công tử, đang có tâm sự sao”.

Chợt một giọng nói cắt ngang dòng suy tư của hắn, Bích Ngọc từ trong khoang thuyền chậm chậm bước ra, nàng đã thay một bộ y phục mới, lại thêm có chút trang điểm làm nàng trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều, chiếc váy ngắn phát phơ trong làn mây huyền ảo khiến nàng quyến rũ vô cùng, nàng bước tới cạnh hắn, tay chấp sau lưng nhìn hắn mỉm cười.

--“Không... Chỉ là có chút suy tư.... Cô nương có chuyện gì sau...”.

Hắn nhẹ nhàng đáp.

--“Không có chuyện thì không thể tìm huynh sao”.

Giọng nàng có chút hờn dỗi nói.

--“Ta không có ý đó”.

Hắn biện minh cho mình.

--“Thế ý của huynh là gì...”.

Nàng bất mãn nói.

--“Cô nương không nghĩ ngại lại chạy ra đây, lỡ mà bị cảm thì Các chủ lại trách tội ta...”.

Vô Minh thản nhiên nói.

--“Hừ... Đừng đánh trống lảng, ta thích ra đây đó, huynh làm gì được ta....”.

Nàng bĩu môi nói.

--“Cô nương thật là cứng đầu”.

Hắn nhìn nàng lắc lắc đầu.

--“Đừng gọi ta là cô nương nữa, nghe thật xa lạ”.

Nàng giọng điệu không đồng tình nói.

--“Thế thì ta phải gọi là gì đây”.

Hắn mỉm cười hỏi.

--“Gọi Bích Ngọc là được rồi”.

Nàng hồn nhiên đáp.

--“Ừh... Bích Ngọc thì Bích Ngọc... Dù sao ta cũng không mất gì”.

Hắn không chút đắn đo nói.

--“Thế mới tốt chứ.... Àh.. Vô Minh huynh, huynh, huynh thấy ta thế nào”.

Nàng ấp úng nói, mặt không tự chủ mà ửng hồng.

--“Tại sao tự nhiên muội lại hỏi như vậy”.

Hắn có chút mơ hồ hỏi.

--“Ta.. Ta chỉ muốn biết... Huynh thấy ta có xinh đẹp không”.

Nàng e thẹn hai bàn tay nắm chặt váy.

--“Đẹp, rất đẹp...”.

Hắn thẳng thắn đáp.

--“Vậy... Vậy huynh có thích ta không...”.

Nàng cúi đầu lí nhí nói, mặt đỏ đến sắp nhỏ ra nước.

--“Cái này....”.

Hắn nghe xong có chút ghen hờn, tự hỏi chuyện gì đang xảy ra, cô nàng này đang tỏ tình với hắn sao.

--“Huynh có thích không..”.

Ánh mắt nàng có chút chờ mong nhìn hắn.

--“Ta.... Nhưng sao lại hỏi ta như vậy...”.

Hắn nhất thời không biết trả lời như thế nào.

--“Vì... Ta thích huynh”.

Nàng ngại ngùng nói.

--“Thích ta....”.

Hắn ngạc nhiên thốt lên.

--“Àn... Từ lúc ở trong bí cảnh ta đã rất thích huynh, Vô Minh huynh, huynh có thích ta không..”.

Nàng nắm lấy tay hắn ánh mắt chờ mong.

--“Chuyện này cứ để tự nhiên sẽ tốt hơn, tất cả hãy để chúng ta từ từ cảm nhận, tình cảm không đến trong chốc lát, mọi thứ đều có quá trình của nó.....”.

Hắn nhẹ nói.

--“Dậy sao...”.

Nàng có chút thất vọng buông tay hắn ra, lặng im đứng đó. Hắn nhìn nàng nội tâm có chút không nỡ, hắn chính là không muốn làm tổn thương bất kỳ nữ nhân nào cả, thế nhưng chuyện này đến quá nhanh khiến hắn chưa kịp chấp nhận.

--“Xin lỗi, ta không muốn làm muội buồn đâu... Ta chỉ...”.

--“Không sao... Ta ổn mà...”.

Nàng gượng cười nhìn hắn, bên ngoài tỏ ra là mình ổn.

--“ Bích Ngọc... Muội là một nữ nhân tốt, lại xinh đẹp, không phải là ta chê bai hay ghét bỏ gì muội, thế nhưng tình cảm cần từ từ bồi đắp, không thể ngày một ngày hai, nếu như bây giờ ta liền nói yêu muội chắc chắn là giả tạo “.

Hắn ôn nhu giải thích.

--“ Muội hiểu mà, chỉ cần huynh có thể đối xử với muội như vậy cũng đủ rồi “.

Nàng mỉm cười nói, cả người bất giác mà tựa vào hắn, hắn cũng không phản đối mà đứng yên tại chỗ. Lúc này ở sau lưng họ Thủy Nhạc đang dùng đôi mắt thất lạc nhìn theo. Ánh mắt buồn rười rượi, miệng khẽ thì thầm.

--“ Đây ra huynh ấy thật không thích ta, Thủy Nhạc a Thủy Nhạc, ngươi là cái gì chứ, làm sao xứng với người ta chứ, tất cả là do ngươi tự mơ mộng hão huyền mà thôi “.

Nàng tự giấu bản thân một câu rồi lặng lẽ xoay người rời đi, sau khi quay lại nàng bỗng giật nảy mình khi phát hiện gã các chủ không biết khi nào đang đứng sau lưng mình.

--“ Các chủ..... Ta... Ta xin phép đi đây.... “.

Quá hoảng loạn nàng lắp bắp mấy tiếng rồi nhanh chóng rời đi, thế nhưng gã không hề để ý đến nàng, ánh mắt dán chặt vào Vô Minh cùng Thủy Nhạc đang đứng ở mũi tàu. Trầm ngâm một lúc, gã từ từ bước tới, tay khẽ đưa lên miệng tăng hắng một tiếng khiến cho hai người họ giật mình nhanh chóng tách nhau ra.

--“ Phụ thân, sao người ra đây “.

Bích Ngọc hoang mang nói.

--“ Không có chuyện thì ta không thể ra đây sao”.

Lão lườm nàng một phát, tăng giọng mắng.

--“ Các chủ.. “.

Vô Minh nhìn thấy gã thì chào hỏi một tiếng.

--“ Không cần, e hèm.. Hai người các ngươi tình cảm cũng tốt nhỉ... “.

Gã tềnh hững một tiếng, giọng cà lơ phất phơ.

--“ ý người là sao.. Tiểu tử không hiểu... “.

Vô Minh nhú mày, bộ dáng không hiểu hỏi lại.

--“ Hai người các ngươi, ở bên dưới đó đã làm ra chuyện gì rồi... “.

Lão nhẹ nói, thế nhưng hàm ý trong đó ai cũng rõ.

--“ Hà... “.

Vô Minh ngạc nhiên đến trợn mắt.

--“ Phụ Thân, người nói bậy bạ gì vậy.... “.

Bích Ngọc xấu hổ đến giấy nầy lên.

--“ À hừm... Ta chỉ hỏi cho chắc ấy mà... Tiểu tử, ngươi có thích con gái ta không... “.

Gã cứ như thế dùng cái thái độ nửa đùa nửa giỡn nói.

--“ Ô....”.

Vô Minh nghẹn đến câm nín, tự hỏi gã các chủ quái dị này đang muốn gì.

--“ Phụ thân.... “.

Bích Ngọc lần này hết nói nổi rồi, chỉ hận không thể đánh cho gã mấy cái, nàng xấu hổ đến mức chỉ muốn có một cái lỗ để tự nhảy vào.

--“ Khụ khụ.... Tiểu tử nhìn ngươi có chút tiền đồ, nếu như ngươi thật sự thích nữ nhi của ta và muốn lấy nó làm thê tử thì ta cũng không cản trở, chỉ cần một điều kiện mà thôi”.

Lão nghiêm giọng nói.

--“ Điều kiện, điều kiện gì... “.

Vô Minh cau mày nghi hoặc hỏi.

--“ Đơn giản thôi.. Chỉ cần trong đại hội Linh Hoàng Thập Cường lần này ngươi có thể đại diện cho Vạn Linh các tiến vào top ba, dành lấy vinh dự cho mình cùng Vạn Linh các thì mọi chuyện sẽ ok... □.....”.

Lão thẳng thắn trả lời.

--“ Linh Hoàng Thập Cường đại hội sao..... Àh..... Ừm.....”.

Hắn vừa nói vừa xoa cằm suy nghĩ.

--“ Đó là gì.... “.

Một lúc sau hắn mới mỉm cười hỏi.

Bích Ngọc:.....

Lam Khương “ Các chữ”:.....

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ta nhận lời

Tiểu tử ngươi có phải từ trên núi xuống hay không dậy... “.

Lam Khương thắc mắc.

--“ Phụ thân, người nói cái gì thế... Vô Minh huynh, huynh đừng đề ý, phụ thân muội nói chuyện thường không không lựa lời.....”.

Bích Ngọc bối rối vô ngần nói.

--“ Không sao đâu... Là vì từ lúc nhỏ ta đã bị té xuống vực, tuy may mắn không chết thể nhưng lại bị nhốt không thể thoát ra được, cho đến hiện tại mới nhờ cơ duyên xảo hợp mà trở lại, bởi vậy có nhiều thứ ta vẫn không rõ lắm “.

Vô Minh nhẹ nhàng giải thích, trong câu chuyện có thật có giả, đúng là hắn từ lúc mới xuyên qua đã bị đá xuống Diệt Hồn Thâm Uyên, thế nên mới thành một tên ngốc, cái gì cũng không biết.

--“ Thì ra là bị té núi.....”.

Cả hai người Bích Ngọc cùng cha nàng không hện mà thốt lên.

--“ ý hai người là gì...”.

Vô Minh đành mặt hỏi.

--“ Không, không có gì, Thật ra Linh Hoàng Thập Cường Đối Quyết là một trong những đại hội lớn nhất ở Linh Hoàng Đại Lục này, nói được tổ chức hai mươi năm một lần, người lập ra là Huyền Thần môn, một môn phái bí ẩn bậc nhất”.

Bích Ngọc có chút ngại ngùng nói.

--“ Nếu tham gia thì được lợi ích gì “.

Vô Minh có chút tò mò về cái đại hội này.

--“ Tất nhiên là có, hơn nữa còn vô cùng lớn, trong top một trăm tất cả điều được thưởng đan được tiên phẩm, linh khí thượng phẩm, top ba mươi được chọn thêm một tiên khí hạ phẩm... Đặc biệt nhất là những người đạt được top mười cường giả sẽ được Huyền Thần Môn trực tiếp thu nhận, ưu đãi vừa đoán cũng biết....”.

Bích Ngọc thấy hẳn như vậy cũng ôn tồn giải thích.

--“ Thường lớn đến vậy sao... “.

Vô Minh ngạc nhiên đến động tâm, cái Huyền Thần môn là môn phái cỡ nào đây, lại dám xài sang đến mức đó, đây là cả một gia tài a.

--“ Ừm... “.

Nàng nheo mắt cười trước sự ngạc nhiên của hắn.

--“ Thế nhưng nếu là vậy thì tại sao ta lại phải tham gia “.

Hắn thắc mắc.

--“ Cái này ta không biết, chỉ có phụ thân ta biết “.

Nàng nhẹ lắc đầu.

--“ Haizz.... Tại vì tại đại hội lần này, Vạn Linh các không thể thắng... “.

Lam Khương thở dài chấp tay nói sau lưng nói.

--“ Không thể thắng, tại sao.. “.

Vô Minh ngạc nhiên hỏi.

--“ Bởi vì hiện tại cường giả trẻ tuổi ở vạn linh các không có lấy một người.. “.

Lam khương nét mặt âu sầu...

--“ Không có lấy một người... “.

Vô Minh khá là kinh ngạc, đối với một cái tông môn chà bá như Vạn Linh Các mà lại nói là không có cường giả trẻ tuổi thật khiến người không thể tin, chả nhẽ đám đệ tử ở đó đều là củi mục hay sao.

--“ Đúng, tuy tông môn của ta có rất nhiều đệ tử, thế nhưng người có thể thủ thắng trong đại hội lần này thật không có lấy một ai, hơn nữa đệ tử có tu vi cao nhất đã thiệt mạng trong chuyến lịch lãm gần đây, khiến cho việc tiến vào top mười khó càng thêm khó”.

Lam Khương nói.

--“ Thế nhưng tại sao lại là ta.... “.

Vô minh khó hiểu hỏi.

--“ Thật ra chọn người cũng chỉ là bắt đắc dĩ, thật sự ta cũng không còn cách nào khác, vì tiểu tử người đã lấy được bảo vật thế nên ta nghĩ người có thể thủ thắng “.

Lam Khương bắt đắc dĩ nói.

--“ Thế nhưng phụ thân, không thắng lần này thì có thể thắng vào lần khác, cần gì phải như thế chứ “.

Bích Ngọc không hiểu hỏi.

--“ Nếu như vậy thì ta cần gì phải tốn tâm tư như vậy, con cái nhà đầu, tuổi nhỏ lại ham chơi làm sao mà hiểu, đây đâu phải là một loại vấn đề bình thường.... “.

Lam Khương khó chịu nói.

--“ Không phải vấn đề bình thường.... “.

Bích Ngọc hỏi.

--“ Đúng đây, tuy nói đại hội là do Huyền Thần môn tổ chức thế nhưng giữa các đại môn phái lớn đã thầm đặt ra một quy ước rằng nếu trong năm lần đại hội tức một trăm năm, một môn phái không có đệ tử tiến vào top mười đều phải chịu công phạt một nửa bảo khố, môn phân địa bàn đang quản lý và

hơn nữa là mặt mũi điều mất sạch, bị những môn phái khác cười thối mũi... “.

Lam Khương đau lòng nói.

--“ Một nửa bảo khó, chơi lớn đến vậy.... “.

Tôi lướt Vô Minh kinh ngạc thốt lên.

--“ Ừm.... Tuy nói là nhiều thế nhưng mặt mũi mới là quan trọng, nếu lần này thất bại, danh dự của Vạn Linh Các sẽ mất sạch, ta sẽ thành tội nhân thiên cổ a.... “.

Lam Khương thở dài nói.

--“ Thì ra là vậy, được rồi ta sẽ tham gia, thế nhưng ta chỉ có hết sức mình, còn về có lọt vào top mười hay không chuyện đó ta không nắm chắc... “.

Vô Minh vui vẻ nhận lời.

--“ Có hết sức là được, nếu như không thành công thì đừng mơ lấy con gái ta... Ok... “.

Lam Khương quảng cho hắn một câu rồi đả đít xoay người bỏ đi, để lại sau lưng là khuôn mặt nhăn nhúm khó coi của Vô Minh, thầm tự hỏi cái gã các chủ này sao mà thật quái dị.

--“ Xin lỗi Huynh, phụ thân muội trước nay là vậy đó, tính tình rất là cổ quái, thế nhưng rất là yêu thương muội.... “.

Bích Ngọc bước lại gần hắn nhẹ nhàng nói.

--“ Không sao ta không để ý những chuyện như thế này đâu.... “.

Vô Minh cười cười đáp lời.

--“ Thật ra, chuyện lần này huynh không cần tham gia đâu.... “.

Bích Ngọc khề nói.

--“ Tại sao.... “.

Hắn không hiểu hỏi lại.

--“ Vì chuyện này không liên quan đến huynh.... “.

Nàng đáp.

--“ Nói gì mà liên quan với không liên quan chứ, ta quyết định rồi, dù là lý do gì đi nữa, đại hội lần này ta nhất định sẽ tham dự, chi là đổi thêm một cái đại diện thôi, có gì quan trọng chứ.... “.

Hắn bộ dáng thân nhiên đáp.

--“ Huynh thật không hiểu, đây không phải là thi thố bình thường mà là sinh tử đối quyết... “.

Nàng nghiêm giọng nói.

--“ Sinh tử đối quyết... ”.

Vô Minh.

--“ Có nghĩa là người tham gia có thể tùy thời bỏ mạng trong trận đấu.... “.

Bích Ngọc.

--“ Có chuyện đó..... “.

Vô Minh.

--“ Ừm.... “.

Bích Ngọc định ninh gật đầu.

--“ Thì sao... Là nam nhi chi chít mà cứ sợ bóng sợ gió thì sẽ chẳng làm nên chuyện gì, ta quyết định rồi, dù là chuyện gì đi nữa đại hội lần này ta nhất

định tham gia.... “.

Hắn ném ra một câu thần nhiên rồi đá đất bỏ đi.

--“ Vô Minh huynh,.... Huynh.. Huynh có phải tham gia là vì ta có phải không.... “.

Bích Ngọc áp ứng nữa ngày mới ngại ngừng thốt lên...

--“ Cứ cho là vậy đi... “.

Vô Minh một tay chấp sau lưng một tay đưa ra lắc lắc, không quay lại mà chỉ thần nhiên ném lại một câu sau đó tiếp tục bước đi..

--“ Vô Minh, cảm ơn huynh...”.

Ở phía sau, Bích Ngọc khẽ thì thầm, tuy lời nói của hắn hơi hờ hững thể nhưng lại khiến cho lòng nàng ngọt ngào đến rạn vỡ.

.....

Cộp, cộp, cộp,.....

Vô Minh nhẹ bước trong hành lang bằng gỗ dưới khoang tàu, tuy hắn đã cố gắng nhẹ hết mức thể nhưng vẫn làm ra những tiếng lộp cộp. Cái khoang tàu này đúng thật là bự chà bá, hành lang dài thông, được chiếu sáng bằng những viên dạ minh châu màu vàng óng ánh, bên trong ít cũng phải mười mấy phòng chả khác gì căn trọ hạng trung.

Phòng hắn cũng không xa lắm, chỉ cách căn phòng cuối cùng một căn, hắn phải đi một buổi mới tới, định nhất mông, ý nhằm, nhất chân bước vào phòng thì hắn chợt nghe thấy.

--“ Hix.. Hix...”.

Một tiếng thút thút, thút thút... Của ai đó, trong không gian vắng lặng, một tiếng khóc ai oán của một bóng ma lẽ loi... Thôi dẹp cmn đi... Tu tiên mà ma với cô gì, chỉ là một tiếng khóc của nữ nhân bình thường thôi mà, và tiếng khóc đó phát ra từ căn phòng cuối cùng kế bên phòng của hắn, là phòng của hai mẫu tử Thủy Nhạc. Nội tâm tò mò hắn không về phòng mà bước tới đây cửa căn phòng đó, khi cánh cửa mở ra, đập vào mắt hắn là một hình ảnh nữ nhân tiêu tụy, đang ngồi vệt mặt lên đùi khóc thút thút, bộ dạng thật sự là đáng thương, nếu như hắn mà biết tên nào làm ra chuyện này nhất định sẽ cho ăn hành đờ xương.

--“ Thủy Nhạc... Cô nương không sao chứ.... “.

-----LẠC KỲ NAM--

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Thủy nhạc luyện công

--“ Thủy Nhạc, cô nương đang làm gì đó.. “.

Vô Minh vừa bước vào vừa cất tiếng hỏi.

--“ Là công tử sao, ta, ta không sao mời người vào “.

Thủy Nhạc nhìn thấy hắn bước vào liền nhanh chóng lấy tay lau nước mắt trên mặt, thể nhưng vì quá vội vàng nên đã làm mặt mình lem luốc nhìn vô cùng buồn cười.

--“ Cô nương khóc sao... “.

Hắn nhẹ bước lại gần sau đó quan tâm hỏi.

--“ Đâu.. Đâu có... Ta làm gì có khóc chứ.. “.

Nàng trái tim như nhảy dựng, giống như đứa bé ăn vụng bị phát hiện, lấp ba lấp bắp.

--“ Cô nương thật là nói dối rất là dở tệ a, nhìn khuôn mặt bị chính mình làm cho lem luốc rồi kia.... “.

Hắn nằng nhẹ nhàng một câu sau đó lấy ra một chiếc khăn đưa cho nàng.

--“ Cảm ơn công tử.. Huynh sao lại tốt với ta như vậy.... “.

Nàng nhận lấy chiếc khăn từ tay hắn bẽn lẽn nói.

--“ Thật ngốc a... Chúng ta hiện tại cũng tựa như người một nhà, những ngôn từ khách sáo đó đừng nên dùng tới..... “.

Hắn thao thao nói mà quên đề ý câu nói của mình, cái gì mà người một nhà, nói vậy chả khác gì làm người ta hiểu nhầm.

--“ Người một nhà... “.

Quả nhiên là hiểu nhầm, nàng nghe xong liền ngơ ngác hỏi.

--“ Ta.... Ta nói nhầm, ý ta là chúng ta tựa như thân thuộc, nên không cần phải khách sáo như vậy... “.

Hắn biết mình sai lời nên liền chống chế.

--“ Là vậy sao.... “.

Nàng có một chút thất lạc giọng buồn đáp.

--“ Cô nương có chuyện gì buồn sao, có thể kể cho ta nghe không, biết đâu ta có thể giúp được... “.

Hắn tuy không hiểu tâm tư của nàng nhưng vẫn quan tâm nói.

--“ Không cần đâu, chuyện này huynh thật sự không thể giúp được.... “.

Nàng buồn rầu đáp, không phải là không giúp được mà thật ra là nàng không biết phải nói với hắn như thế nào, chả nhẽ lại đi nói là nàng thích hắn, nàng là nữ nhân cơ mà.

--“ Thế sao,..... “.

Hắn bất đắc dĩ cười khan một tiếng, trong lòng thầm nói bản thân cũng thật quá nhiều chuyện.

--“ Àh.... Cô nương có muốn tu luyện không... “.

Hai người trầm mặc một lúc hắn mới mở lời.

--“ Huynh thật biết nói đùa, đối với một người không có hồn căn như ta thì làm sao tu luyện được..... “.

Nàng nghe hắn nói cười nhạt một tiếng, trong lòng càng thêm hụt hẫng, nếu nàng có thể tu luyện đã không lâm đến nông nỗi này, hơn nữa nếu nàng có thể tu luyện biết đâu nàng và hắn sẽ... Sẽ.....

--“ Thật ra cô nương không biết, ta cũng là một kẻ không có hồn căn.... “.

Hắn nhẹ cười, tất nhiên hắn nói với nàng điều này cũng đã sớm dự đoán được là nàng sẽ không tin.

--“ Huynh, chẳng phải bây giờ huynh, tu vi của huynh rất cao sao.... “.

Nàng lí nhí nói, nàng sợ hắn nói là nàng không tin hắn, thế nhưng thật sự nàng chính là không tin, nàng chỉ nghĩ là hắn cố tình nói thế để an ủi nàng mà thôi.

--“ Đúng vậy, ta không có hồn tinh, cũng giống như nàng vừa sinh ra đã định là phạm nhân, không thể tu luyện, thế nhưng trong lúc vô tình ta tìm được một phương pháp khác có thể đề cao tu vi nên mới có thành tựu của hôm nay”.

Hắn để cho nàng tin liền không một câu giấu giếm nói ra.

--“ Thật như vậy sao.... “.

Nàng nửa tin nửa ngờ hỏi.

--“ Cô nương không tin ta sao... “.

Hắn cười cười hỏi lại.

--“ Ta... Ta.... “.

Nàng ấp úng khó nói, nhất thời không biết trả lời thế nào cho tốt.

--“Ta nói, tự nhiên là thật, cô nương cứ tin ta, quan trọng là cô nương có muốn luyện hay không thôi “.

Hắn mỉm cười, thần thái cũng không vì nàng không tin mình mà xấu đi.

--“Muốn..... “.

Tất cả vốn ngôn từ trong đầu nàng chỉ gom lại vền vền một chữ như vậy, thử hỏi trên đời ai không muốn tu luyện, ai lại cam tâm làm phế vật.

--“Tốt.... Chỉ cần cô nương muốn là được còn những chuyện khác cứ để ta lo.... “.

Hắn nhẹ cười.

--“Ân.... “.

Nàng gật đầu một cái, nội tâm cũng có chút mong chờ.

--“Giờ cô nương mau đưa bàn tay ra..... “.

Vô Minh nói.

Nàng tuy không hiểu mô tê gì thế nhưng vẫn chia hai bàn tay ra, hướng về phía hắn.

--“Giữ vững tâm thần.... “.

Hắn hô lên một tiếng, chân nguyên vận chuyển đánh ra hai chưởng vào hai bàn tay của nàng, ngay lập tức một luồng chân khí nhanh chóng chạy vào trong người nàng sau đó lan tỏa khắp cơ thể. Cảm nhận sự khác lạ trong cơ thể mình cùng với những cơn đau đớn đang bắt đầu truyền tới khiến hai chân mày của nàng không tự chủ mà nhíu lại, thế nhưng lại không dám có một chút khinh xuất mà buông lỏng nào, tâm thần luôn giữ vững để mặc cho hắn muốn làm thế nào thì làm.

--“Một canh giờ trôi qua “.

Vô Minh bắt đầu thu lại chân khí, bình ổn tại đan điền sau đó mới thở ra một ngụm chọc khí.

--“Công tử, lúc này là..... “.

Thủy Nhạc ngơ ngác hỏi, nàng vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, mặc dù trong cơ thể có một chút khác lạ thế nhưng vẫn không có gì thay đổi.

--“Ta vừa mới dùng chân khí đã thông kinh mạch đồng thời khai mở đan điền cho cô nương, hiện tại đã có thể tu luyện rồi.... “.

Vô Minh nhẹ nhàng nói.

--“Tu luyện.... “.

Nàng ngờ ngàng hỏi.

--“Đứng, làm theo ta.... Chân sắp chữ thiên, nội khí bình ổn, tâm không tạp niệm, bắt đầu cảm nhận linh khí thiên địa.... “.

Hắn vừa nói vừa hành động, nàng không chần chừ mà cũng bắt đầu làm theo.

--“Linh khí mong manh, hư ảo, mệnh mỏng bàn bạc, có mà như không, phải loại hết tạp niệm, dùng linh tâm cảm nhận..... Hít.. Hà..... “.

Hắn vừa nhắm mắt vừa giảng giải.

--“Thế nào... Đã cảm nhận được chưa..... “.

.....

Vài khắc sau.

--“Ta dường như đã cảm nhận được.... “.

Nàng vẫn trong trạng thái nhập định mở miệng nói.

--“Tốt lắm, bây giờ bắt đầu đầu hấp thu nó.... Hít... Thở.... Hít.... Thở..... Đem nó câu dẫn vào nhâm đốc đỉnh tụ huyết đạo đỉnh đầu, sau đó lưu dẫn vào tam mạch tiền đình, chia thành tám hướng dẫn linh khí xuống tụ lại tại đan điền”.

Hắn một lượt đọc qua tâm quyết hắn tự lĩnh ngộ được cho Thủy Nhạc nghe. Thế nhưng nghe là một chuyện, làm được lại là một chuyện khác, hướng chỉ

nàng là người bình thường, lại không có công pháp phụ trợ, khiến cho việc này khó khăn đến mức không thể làm được, cuối cùng hắn lại phải dùng đến chân khí của mình để giúp nàng đưa một tia linh khí vào trong cơ thể.

Tuy khởi đầu có hơi gian nan, thế nhưng thiên tư nàng vốn dĩ không thấp, trải qua một lúc liền có thể tự mình làm được, thiên địa linh khí đang chậm chậm chảy vào trong người nàng, hắn hiện tại cũng không có việc gì nữa, chỉ cần chờ đợi là được.

-----!-----;-----

Thời gian trôi qua.

Một canh, hai canh.....

Sau ba canh giờ trạng thái của nàng đã bắt đầu biến đổi, khí tức đang dần kéo lên, có dấu hiệu đột phá giới hạn của phạm nhân.

--“ Suy.... Suy..... “.

Linh khí sau khi không chịu nổi áp súc liền bộc phát đột phá lên chi đồ nhất giai.

--“ Thành công rồi sao... “.

Hắn nhìn nàng mỉm cười nói.

--“ Phù..... Cảm giác này là.... “.

Nàng thở ra một ngụm trọc khí, hai mắt chậm chậm mở ra, tự cảm nhận sự khác biệt trong cơ thể mình không khỏi kích động nhìn hắn.

--“ Chúc mừng cô nương, đã thành công, đột phá thành chi đồ nhất giai..... “.

Hắn không tiếc một câu tán thưởng nói.

--“ Thật sao... Điều này làm sao có thể..... “.

Sự khinh hỷ dâng trào, lại trở thành nghi ngờ.

--“ Thật..... Ta nói đùa với cô nương làm gì..... “.

Hắn mỉm cười đáp.

--“ Thủy Nhạc đa tạ công ơn giúp đỡ của công tử, sau này nếu công tử có cần báo đáp, dù lên núi đao xuống chảo dầu cũng nguyện y theo, cho dù phải dùng thân báo đáp cũng quyết không hối hận “.

Vui mừng xen lẫn cảm kích, nàng liền vục xuống cung kính nói.

--“ Cô nương nguyện dùng thân báo đáp, thật chứ.... “.

Hắn tùy ý hỏi một câu.

--“ T.... Thật.... Chi cần là công tử muốn, bất cứ chuyện gì ta cũng sẽ y theo.... “.

Nàng có chút e thẹn đáp.

--“ Được rồi, ta chỉ đùa thôi, ta cần nữ nhân của ta yêu ta bằng cả trái tim, chứ không phải vì một chút công ân gì đó mà dâng hiến..... Cô nương đứng trên đi..... “.

Hắn thân nhiên trả lời nàng.

--“ Nhưng nếu... Nếu ta nói, ta.... Ta y.... “.

Nàng ấp úng nửa ngày rốt cuộc cũng không nói ra được.

--“ Cô nương nói sao... “.

Hắn nghe không rõ liền vênh tai hỏi lại.

--“ Àh... Không.. Không có gì... “.

Mặc dù đã cố vận ý niệm, thế nhưng cuối cùng nàng vẫn không thể nói, đành im lặng buông xuôi.

--“ Thế sao.... “.

Vô Minh nói.

--“ Nhạc nhi à.... “.

Chợt có tiếng bá mẫu từ ngoài vọng vào.

-----Lạc Kỳ Nam

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tới vạn linh các

--“ Vô Minh con cũng ở đây sao... “.

Bà đẩy cửa đi vào, chợt thấy Vô Minh liền ngạc nhiên chào hỏi.

--“ Ân... Bá mẫu, ta vừa mới tới đây một lát... “.

Hắn cũng không chậm trễ mà lễ phép đáp.

--“ Mẫu thân, người về rồi.... “.

Thủy Nhạc cũng cất tiếng hỏi.

--“ Vô Minh, ta có một chút chuyện muốn nói riêng với Thủy Nhạc, phiền con ra ngoài một lát có được không... “.

Bà không đáp lại Thủy Nhạc mà quay sang khách sáo nói với hắn một câu.

--“ Không sao, nếu hai người có việc thì con sẽ đi, không làm phiền hai người nói chuyện,..... “.

Hắn nghe nói liền biết mình bị đuổi khéo liền thừa một câu rồi cất bước đi ra ngoài.

--“ Ý... Các chủ, người làm gì ở đây... “.

Hắn vừa ra khỏi cửa liền bắt gặp Lam Khương liền ngạc nhiên hỏi.

--“ Ta tới có chút việc.... Không được sao... “.

Gã cụt lùn đáp một câu mà chả thèm quan tâm đến thái độ của Vô Minh.

--“ Được, dậy ta không làm phiền ngài, cứ tự nhiên như ở nhà... “.

Hắn cũng lơ thơ đáp một câu rồi bỏ về phòng.

--“ Hừ... Tự nhiên như ở nhà, đây là thuyền của ta đó... “.

Sau khi hắn vào phòng gã mới một mình lẩm bẩm mắng.

.....

--“ Mẫu thân, có chuyện gì sao... “.

Thủy Nhạc nhìn phụ nhân tò mò hỏi.

--“ Được rồi, ông mau vào đi”.

Bà không trả lời nàng mà gọi vọng ra, lập tức Lam Khương từ bên ngoài bước vào.

--“ Các chủ, sao người lại tới đây... “.

Nàng vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy gã, liền cất tiếng chào hỏi.

--“Ừm...”.

Lão thông lệ gật đầu một cái.

--“Nhạc nhi, ta có chuyện muốn nói với con...”.

Bà nhìn Thủy Nhạc nói.

--“Có chuyện gì sao mẫu thân..”.

Nàng không hiểu gì hỏi lại.

--“Nhạc nhi, người này chính là phụ thân của con đó....”.

Bà chỉ tay về phía Lam Nhung đang đứng bên kia và nói.

--“Cái gì.....”.

.....

--“Haiz....”.

Vô Minh đóng cửa phòng lại sau đó thờ dài một hơi, cũng không nghĩ ngợi nữa, hết thấy mọi chuyện đều ném qua sau đầu, nhanh chóng phi lên giường khoanh chân tịnh khí, củng cố tu vi.

.....

--“Sao... Sao lại có thể như vậy....”.

Thủy Nhạc kinh ngạc đến trợn mắt, lắp bắp nói.

--“Đúng là như vậy, ta không hề gạt con, ông ấy chính là phụ thân của con, con nhanh đến bái kiến ông ấy đi....”.

Mẹ Thủy Nhạc ôn nhu nói, thần thái không có một chút nào đùa giỡn.

--“Chuyện này....”.

Nàng còn có chút lưỡng lự, nội tâm vẫn chưa tiếp thu được.

--“Mau đi....”.

Bà thấy nàng chần chừ thì lên tiếng dục.

--“Thủy Nhạc, bái kiến phụ thân....”.

Nàng tuy không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng vẫn nghe theo mẫu thân mình, bước tới chào hỏi Lam Khương.

--“Tốt, tốt lắm, đã lớn như vậy rồi, nếu ta sớm biết mình còn một nữ nhi như vậy, ta đã sớm đi tìm rồi....”.

Gã xoa đầu nàng yêu thương nói.

--“Bao nhiêu năm qua đã để cho hai người chịu cực khổ rồi.... Lần này gặp lại nhất định sẽ cho hai người một cái công đạo....”.

Ngưng một chút gã tiếp tục nói.

--“Không cần rườm rà dây dẫu, quan trọng là ông có thể cho Thủy Nhạc một cái danh phận là được,....”.

Cầm Dương “tức mẹ của Thủy Nhạc” bộ dáng hồ hững đáp.

--“Không được, ta nhất định sẽ cho nàng cùng Thủy Nhạc một cái danh phận...”.

Gã chém đinh chặt sắt nói.

--“Làm được hãy nói....”.

Bà bữu môi đáp.

Lam khương.....

Nghe bà nói một câu, khí thế hùng hổ lúc này bỗng chốc tuột đà, chuyện này đâu phải chỉ mình hắn quyết định, còn có lão bà ở nhà nữa.

.....

--“ Hít hà... Hít.... Hà.....”.

Vô Minh hít sâu đều đặn, âm dương nội đan chậm chậm xoay tròn, tu vi vũ tôn nhất giai chậm chậm tăng lên.

--“ Gry.... Gry..... “.

Bỗng một âm thanh lành lớt vang lên, chỉ thấy Tiểu Bạch từ trong thú nan chui ra, vui vẻ chạy đến chỗ hắn nũng nịu qua nhui lại.

--“ Tiểu Bạch tỉnh lại rồi sao... “.

Hắn yêu thương thò tay vuốt ve nó, cái đầu tiểu long nhỏ này hắn đã sớm không xem là sủng thú, mà là một người thân rồi.

--“ Uhm... “.

Một giọng nói như trẻ con năm sáu tuổi vang lên trong đầu hắn.

--“ Ta lại nghe nhầm nữa sao, tại sao âm thanh như vậy cứ vang lên trong đầu ta....”.

Hắn hơi ngỡ ngàng tự nói.

--“ Không lầm đâu, chính là mụ đang tương liên nói chuyện với huynh đó.... “.

Âm thanh tiếp tục vang lên.

--“ Là mụ đang nói chuyện với huynh sao.... “.

Hắn ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Tiểu Bạch.

--“ Ưhm... Chính là mụ... “.

Tiểu Bạch gật đầu lia lịa như cam đoan.

--“ Cái này.... Chẳng lẽ lời sư phụ nói là thật, giữa chúng ta có tâm linh tương thông.... “.

Vô Minh đưa tay vuốt cằm nói.

--“ Mụ không biết nữa, nhưng chắc là dậy rồi.... “.

Tiểu Bạch lắc lắc cái đầu nhỏ đáp.

--“ Nếu không nghĩ được thì đừng nghĩ nữa, chuyện này cũng không phải chuyện xấu gì, thôi thì kệ nó đi.... “.

Hắn phui tay nói...

.....

VẠN LINH CÁC, một môn phái lớn ở trung thổ, danh tiếng quanh năm nổi như cồn, có thể nói là nhất môn đại phái, là môn phái giàu có nhất ở trung thổ.

Trước sân lớn của vạn linh các, một chiếc phi hạm cực lớn nhẹ nhàng đáp xuống, bên trong từng người, từng người thi nhau đi ra trong đó có cả nhóm người Vô Minh. Sau khi tất cả đều ra khỏi chiếc phi hạm kia liền biến thành món đồ chơi nhỏ trở về trong giới chỉ của vạn linh các chủ. Từ trong môn, một đám đông ủa ra chào mừng bọn họ, có vui, có buồn khi vài người đã không thể trở lại, trong đó có một phụ nhân, dáng người kiều mị, Đoan Trang tuyệt liệt, dung nhan không màn tuổi tác, lại có ba phần giống Bích Ngọc, đang đi cùng một nha hoàng chừng mười tuổi, từ từ bước tới chỗ phụ tử Lam Khương cùng nhóm người Vô Minh.

--“ Mẫu Thân, Ngọc Nhi về rồi nè..... “.

-----[LẠC KỶ NAM]

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Giải quyết

“Um... Mẫu thân, Ngọc nhi đã về rồi nè...”

Bích Ngọc nhìn thấy phụ nhân liền vui mừng chạy đến nắm tay nàng nụ nói.

--“Nha đầu con còn nói nữa hả, chờ một lát để xem ta làm sao trừng phạt con...”

Bà tăng giọng nói, tuy lời nói có chút giận dữ thể nhưng vẫn rất yêu thương.

--“Hoi.. Đừng mà mẫu thân, phụ thân đã mắng con rất nhiều rồi...”

Nàng uất ức nói.

--“Hừ, bao nhiêu đó vẫn chưa đủ cho con...”

Bà liếc xéo nàng một phát rồi bước tới đối diện với Lam Khương.

--“Phụ nhân đây là...”

Bà nhìn thấy Cẩm Dương đang đứng cạnh gã liền hỏi.

--“Vào trong rồi nói...”

Gã nói tránh một câu rồi nhanh chân bước vào trong.

.....

--“Cái gì.....”

Đó là thái độ của hai mẹ con Bích Ngọc sau khi nghe Lam Khương kể hết mọi chuyện, cả hai đều ngạc nhiên đến trợn mắt. Ngay cả Vô Minh cũng ngạc nhiên không kém, chỉ là hắn không thể hiện ra mà thôi.

--“Phụ thân, chuyện này, chuyện này làm sao có thể....”

Bích Ngọc không kìm nén được, thốt lên.

--“Tướng công, chuyện này là như thế nào...”

Hàn Quân cũng không kém cạnh con gái mình một chút nào liền hỏi.

--“Chuyện này, xảy ra rất lâu rồi, đó là lúc hai mươi năm về trước, lúc đó ta chỉ là một tên nội môn đệ tử, tuổi trẻ bồng bột, trong một lần lịch lãm ta bị thương rất nặng, cứ tưởng là sắp chết, thế nhưng trong hoàn cảnh trở trêu đó ta lại gặp Cẩm Dương, sau đó được nàng chăm sóc cho đến khi bình phục, dần dần giữa hai chúng ta nảy sinh tình cảm, và rồi chúng ta..... Ta tưởng rằng chúng ta sẽ bên nhau trọn đời, thế nhưng trong lúc đó, trong môn có chuyện cần ta về gấp, lại không kịp nói cho nàng biết, đành phải ra đi không từ biệt. Mấy tháng sau khi ta trở lại tìm thì nàng đã bỏ đi, cho tới tận bây giờ mới có thể gặp lại..... Hàn Quân, ta nợ mẫu tử họ rất nhiều, lần này ta muốn bù đắp cho họ, ta mong nàng hãy chấp nhận.....”

Lam Khương đem một mạch kể lại toàn bộ câu chuyện, lại xuống nước năn nỉ Hàn Quân.

--“Ta,... Chuyện này ta không có ý kiến.... Tướng công, người quyền thế nào thì cứ như thế đó đi, chỉ là thiếp mong người có chừng mực là được...”

Hàn Quân tuy không muốn thế nhưng lại không muốn làm mất mặt tướng công mình nên nói một câu nhường quyền suy xét lại cho gã.

--“Nếu như vậy thì tốt quá... Thật sự cảm ơn nàng...”

Gã nghe nương tử mình nói vậy thì mừng rơn, tay siết chặt tay nói.

--“Cũng cần làm phiền phụ nhân đâu, ta chỉ cần cho Thủy Nhạc nhận lại phụ thân mà thôi, ít nhất là nó sẽ có một danh phận để để nó có thể yêu người mà nó yêu, còn ta dù sao hơn hai mươi năm rồi, đã sớm quen, nên không cần thiết nữa đâu...”

Cẩm Dương nhẹ nói.

--“ Mầu thân... Người làm tất cả chuyện này là vì con sao..... “.

Thủy Nhạc cảm động nói.

--“ Con là con gái duy nhất của ta, ta không thương con thì thương ai đây... “.

Bà yêu thương vuốt ve mái tóc nàng.

--“ Được rồi.. Ta nhất định sẽ cho hai người một cái công bình mà, sẽ không khiến ai phải khó xử cả..... “.

Lam Khương phân bua nói.

--“ Được, chỉ mong tướng công nói được làm được... “.

Hàn Quân trầm giọng nói.

--“ Chuyện đó các người cứ yên tâm... “.

.....

Sáng hôm sau.

Qua một đêm, tất cả mọi chuyện đã được sắp xếp một cách ổn thỏa, Mẹ con Thủy Nhạc cũng đã được một cái danh phận, mặc dù hơi mơ hồ một chút, bất quá trong quá trình đó không có ai phản đối nên mọi chuyện nhanh chóng tốt đẹp.

Sáng nay hấn vừa được mời đi đại đường có việc, nên hiện đang đi cùng với Bích Ngọc và Thủy Nhạc, đáng lý ra mẹ Thủy Nhạc cũng được mời thế nhưng bà nói là không muốn đi thế nên chỉ có mình nàng.

--“ Bích Ngọc sư muội, thì ra là muội cũng đi tới đại đường sao... “.

Thanh âm này là ai, không nhìn cũng biết đó là một tên kỳ đà cản mũi, hơn thế nữa còn là một con kỳ đà anh tuấn, khí độ bất phàm, người gặp người chê, ý người mê, dáng người cao ráo, thanh y bóng loáng, lưng mang trường kiếm, quả là kỳ không hiếm có, ý lộn nữa, kỳ nhân hiếm có, nếu đem so sánh với Vô Minh thì đúng là một trời một vực, một kẻ cao sang, một kẻ bần hàn. Hấn nhìn thấy Bích Ngọc liền nở một nụ cười thân thiện chào hỏi, thế nhưng ánh mắt lại không tự chủ mà rơi lên Thủy Nhạc mấy cái, phía sau hấn có thêm mấy tên nữa cũng đang cùng đi tới, mặt mày gian man...

--“ Ta đi đâu thì liên quan gì đến ngươi,..... “.

Bích Ngọc bộ dáng không quan tâm, lạnh nhạt nói.

--“ Hôm qua nghe tin sư muội bình an trở về, thế nhưng lại kẹt luyện đan cho sư phụ thế nên không thể đi thăm được, mong sư muội đừng trách”.

Đối với thái độ của nàng dường như hấn chẳng thêm màng tới, vẫn vui vẻ cười nói, người ta nói nam nhân cần mặt dày thì chính là như vậy.

--“ Ai cần ngươi quan tâm... Vô Minh huynh chúng ta đi thôi... “.

Nàng chán ghét nói một câu rồi kéo tay Vô Minh đi, rất nhanh họ liền bỏ đám người kia ở lại phía sau.

.....

--“ Oa... Các ngươi có thấy cô nương kia không quả là xinh đẹp.... “.

--“ Một lát trở về nhất định sẽ đi dò hỏi, xem thử là mỹ nhân ở đâu, biết không chừng lại có điểm phúc được ôm một mỹ nhân về... Hắc hắc.... “.

--“ Không biết tên kia là ai, lại được đi chung với hai mỹ nhân như vậy.... “.

--“ Ta thấy Bích Ngọc sư muội đối với hấn rất thân mật, Đại Nhật sư huynh sẽ không có chuyện gì chứ..... “.

Sau khi họ đi mấy tên phía sau liền lên tiếng xôn xao, trầm trồ nói chuyện, chỉ riêng tên lúc nãy vẫn đứng một bên, sắc mặt đanh lại, nghiêng ngàng nói.

--“ Chết tiệt, dám đụng vào nữ nhân của ta.... Ngươi được lắm.....

.....

Đại đường, nơi họp mặt của bang phái, là nơi các chủ thượng tọa ban hành các nhiệm vụ, tất nhiên là các trưởng lão có máu mặt đều sẽ đến, không những thế còn có chấp sự cùng mấy tên nội môn đệ tử thân truyền yêu quý của bọn họ cũng có mặt.

Vô Minh đứng trong đại đường thần thái ung thư, ý lộn ung dung, đứng bên cạnh là hai mỹ nhân quốc sắc thiên hương, huỳnh giao ngọc tú, khiến cho người người hâm mộ ghen ghét.

Cuối cùng nhân vật chính cũng tới, cũng là nhân vật có máu mặt nhất Lam Khương, hần từ trong bước ra, thần thái rất có phong độ của một các chủ, sau một mảng chào hỏi của những kẻ bên dưới gã liền ịn mông thượng tọa trên một chiếc ngai cẩm xà cừ chạm khắc tinh xảo. Sau khi nói qua loa mấy câu thì gã liền đi vào vấn đề chính.

--“ Hôm nay ta có hai chuyện quan trọng cần thông báo, một là ta hiện có thêm một nhi nữ nữa, chính là tiểu nữ Thủy Nhạc đứng cạnh Bích Ngọc sau này mong mọi người nhớ rõ.... “.

Tất cả nghe xong thì ầm ồ mấy tiếng ngạc nhiên rồi thôi, chuyện này đối với bọn họ chẳng có can hệ gì, ai lại đi quản cái vụ con cái của gã làm gì.

--“ Chuyện thứ hai chính là, tiểu tử Vô Minh này từ nay sẽ trở lại đệ tử của ta, chính thức trở thành đệ tử thân truyền của Vạn Linh các..... “.

--“ Cái gì..... “.

Cái này mới khiến người kinh ngạc nè, không biết tự dưng gã moi đâu ra một tên nhãi, đem về rồi thu làm đệ tử, đã vậy còn cho làm thân truyền đệ tử nữa chứ... Chuyện này khiến nhân tâm không phục, liền có kẻ đứng ra phản đối.

--“ Các chủ, chuyện này có phải quá gấp gáp không, tiểu tử này chỉ vừa mới đến đây, nếu người lập tức liền phong làm thân truyền đệ tử sẽ khiến cho những đệ tử khác không phục..... “.

_____ LẠC KỶ NAM

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Một quyền đối kháng một búa

Người nói là một đại trưởng lão, tất nhiên là ông ta sẽ phản đối, vì đệ tử của lão hiện sắp có cơ hội trở thành các chủ đời tiếp theo thế nên làm sao lão lại để cho một tên kỳ đã nhảy ra cản đường chứ.

--“ Nguyên trưởng lão nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ bốn các chủ ta không thể thu nhận đệ tử sao, chẳng lẽ đệ tử của ta thì không được làm thân truyền đệ tử được sao.... “.

Lam Khương nghe lão ta nói vậy liền rất không vui, mặc dù thái độ không thể hiện gì thế nhưng trong lòng thầm mắng, bốn gia gia muốn thu đệ tử cần thông qua các người sao, ngăn cản cái rắm, không phục cái rắm.

--“ Các chủ, ta không có ý đó, chỉ mong người suy xét kỹ lưỡng để tránh tai ương về sau mà thôi..... “.

Lão trưởng kia tuy nhận ra thái độ khó chịu của hần nhưng vẫn kiên trì nói tiếp.

--“ Được rồi, ta tự có chủ ý của mình, mọi chuyện cứ như thế đi..... “.

Gã hồ hững đáp một câu, xem lời nói của lão ta như gió thoảng qua tai.

--“ Nhưng mà..... “.

--“ Không nhưng nhị gì nữa, ta đã quyết định rồi, chẳng lẽ Nguyên trưởng lão không muốn nể mặt ta sao.... “.

--“ Cái này..... Ta không có ý đó... Nếu như các chủ đã quyết định như vậy thì cứ làm như vậy đi.... “.

Lão ta cũng không phải là kẻ lỗ mãng, biết mình không làm gì được thì nhanh chóng rút lui, thành thật trở lại chỗ ngồi, không nói thêm gì nữa.

Vô Minh thì từ đầu đến cuối vẫn bình chân như vại, chẳng thêm quan tâm, cứ thản nhiên đứng một chỗ xem náo nhiệt.

--“ Được rồi, không có chuyện gì nữa, tất cả có thể đi rồi... “.

Lam Khương phát tay, ý đuổi người, tất cả những người trong đại đường nhanh chóng tản đi, chỉ còn lại ba người Vô Minh vẫn còn ở lại.

--“ Tiểu tử nguoi, được ta nhận làm đệ tử, lại còn được làm thân truyền đệ tử, chính là rất nể mặt nguoi đó... “.

Gã nhìn Vô Minh khí khái nói.

--“ Các chủ ah... Không phải người làm tất cả chuyện này là để cho ta danh chính ngôn thuận đại diện cho Vạn Linh các tham gia đại hội sao.... “.

Vô Minh Hồ hững nói.

--“Ặc, tiểu tử nguoi nể mặt ta một chút được không hả, hơn nữa từ hôm nay không được gọi ta là các chủ nữa mà phải gọi là sư phụ có biết chưa....”.

Gã nhăn mặt nói.

--“Đã biết thừa sư phụ...”.

Vô Minh nhu thuận nghe theo.

--“Tốt, trẻ nhỏ dễ dạy, không có chuyện gì nữa, các nguoi có thể đi rồi....”.

Gã gật đầu ưng thuận một cái.

Vô Minh cũng gật đầu đáp lời rồi sột người rời đi, nhị nữ không nói gì chỉ lễo đẽo đi theo hấn.

.....

--“Đại Nhật, tại sao nguoi lại chặn đường của bọn ta...”.

Bích Ngọc tức giận nói.

Chuyện là sau khi bọn họ ra khỏi đại đường, trên đường trở về liền bị đám người Đại Nhật chặn đường.

--“Àh không có gì, chỉ là muốn chào hỏi người mới một chút thôi....”.

Hấn nhìn Vô Minh khinh khinh nói.

--“Ý nguoi là gì....”.

Bích Ngọc chân mày nhíu lại, liếc xéo hấn nói.

--“Cảm phiền muội tránh qua một bên, ta có chuyện muốn nói với sư đệ....”.

Hấn gạt nàng sang một bên, bước lại gần chỗ Vô Minh.

--“Nguoi....”.

Nàng tức giận thốt lên thế nhưng bị hấn bỏ ngoài tai.

--“Tiểu tử, àh không sư đệ mới đúng, ta không biết tại sao các chủ lại thu nhận một tên rác rưởi như nguoi làm đồ đệ, ta cũng chẳng quan tâm, thế nhưng ta cảnh báo nguoi, Bích Ngọc là của ta, nguoi biết khôn thì hãy tránh xa nàng ra, nếu không thì đừng trách....”.

Hấn nhìn Vô Minh găng giọng nói.

--“Ta từ khi nào là của nguoi..”.

Bích Ngọc bất mãn nói.

--“Sư muội, chuyện giữa chúng ta cả Vạn Linh các này ai ai cũng biết, hai chúng ta chính là thanh mai trúc mã, là một cặp trời định, hơn nữa chỉ cần lần này ta có thể đạt được top mười trong đại hội thì chuyện giữa chúng ta sẽ là nước chảy thành sông....”.

Đại Nhật hồng hách nói.

--“Ta phi, cái gì mà thanh mai trúc mã... Xâm ngôn, hơn nữa nguoi đường mơ mộng nữa, đạt được top mười sao, cười chết ta, nguoi mà còn sống trở về thì đã là kì tích....”.

Bích Ngọc khinh thường nói.

--“Chuyện đó để tới lúc đó hãy biết, muội nên chuẩn bị sẵn tinh thần đi là vừa.... Tiểu tử, lời ta nói nguoi nghe rõ rồi chứ, nếu để ta nhìn thấy nguoi dám đến gần Bích Ngọc thì đừng trách ta không nể tình đồng môn....”.

Hấn xi ngón tay vào mặt Vô Minh với thái độ khiêu khích, thế nhưng Vô Minh vẫn một mực im lặng, chẳng thèm quan tâm, coi lời nói của hấn như gió thoảng mây trôi, tại sao ư, vì hấn lười phản ứng với một tên trâu tre như Đại Nhật, mấy thế loại du côn nhà này chỉ cần có chút thực lực liền không xem ai ra gì, coi trời bằng vung, mấy thứ này trong truyện có đầy, tuổi tác của hấn đã không còn nhỏ nữa thế nên những vấn đề như vậy hấn cũng sớm không màng tới, mặc kệ cho tên đó múa máy diễn trò.

--“ Àh, tiểu muội, muội tốt nhất đừng nên giao du với những loại người này, hay là đi cùng ta đi, ở đây bọn ta đều là những nam nhân phong lưu, anh tuấn nhất Vạn Linh các, biết đâu muội lại chọn được lang quân như ý..... Nếu không muội có thể chọn ta cũng được, ta sẽ không phản đối đâu..... “.

Sau khi xi và Vô Minh hần liền quay sang trêu đùa Thủy Nhạc, hần còn dùng hành động sờ sảng, đưa tay trêu đùa lên má nàng, tất nhiên là nàng không muốn, thế nhưng với tu vi của hần thì nàng làm sao mà tránh được, chỉ có thể chịu bị khi dễ.

Bộp.....

Khi tay hần sắp chạm vào nàng thì bị một bàn tay nắm lại.

--“ Vị huynh đài này, nói chuyện được rồi, đừng hành động lỗ mãng, nữ nhân của ta không dễ bị khi dễ như vậy.... “.

Vô Minh âm lãnh nói.

--“ Tên khốn kiếp, mau buông tay ta ra... “.

Đại Nhật tức giận gầm gọng, hần cảm thấy một cổ lực lượng xiết chặt lấy cổ tay hần khiến hần đau đớn, khiến hần không thể rút tay lại, điều này khiến hần bị tổn thương lòng tự trọng, hần cảm thấy bị sỉ nhục, nếu là người bình thường ắt sẽ nhận ra điều bất bình thường, một kẻ tầm thường lại có thể phát lực lớn đến như vậy ắt hẳn không bình thường, thế nhưng hần lúc này tâm trí đã bị cơn tức giận che mờ, làm sao có thể nhận ra, hồn lực vận chuyển, hòa điểm cuộn uồn, một hỏa quyền nhanh chóng được tụ ra.

--“ Ta nói buông ra kia mà.... “.

Đại Nhật hét lớn, hai mắt trợn ngược, vung quyền thẳng vào mặt Vô Minh. Ai nhìn thấy cảnh này cũng đều nghĩ rằng Vô Minh không bị đánh vỡ mồm thì cũng bị nện cho gãy cổ, thế nhưng hiện thực thì tàn nhẫn khi hần chỉ dùng tay còn lại nhẹ nhàng bắt lấy hỏa quyền.

--“ Ngươi... “.

Đại Nhật như không tin vào mắt mình, một quyền của hần rõ ràng bị người ta nhẹ nhàng bắt lấy như vậy, dù sao hần cũng là một hồn tôn ngũ giai, điều này làm sao có thể chấp nhận.

--“ Thế loại như ngươi ta đã chán nhìn từ lâu rồi nên ngươi tốt nhất nên biến đi là vừa.... “.

Vô Minh trầm giọng nói, tay hất mạnh đẩy Đại Nhật lui về sau mấy bước, trở lại với đồng bọn.

--“ Bích Ngọc, Thủy Nhạc, chúng ta trở về thôi....”.

Vô Minh hờ hững nhìn Đại Nhật một lần rồi quay sang gọi nhị nữ rồi đi.

--“ Aaaaaa... Tên khốn kiếp, ta sẽ giết ngươi.... “.

Đại Nhật lúc này tựa như phát điên, hai mắt đỏ ngầu, tay tế ra một cây búa tạ hình vuông, được điêu khắc hoa văn tinh xảo, không chần chừ hần liền vận hồn lực khiến cho cây búa bốc cháy phừng phừng, lập tức nện về phía Vô Minh.

Đám đàn em nhìn thấy liền khiếp sợ, đây là tiên khí đó, nếu không cẩn thận có thể sảy ra án mạng, tên này giận quá hóa điên rồi, Vô Minh dù sao cũng là đệ tử của các chủ, nếu sảy ra chuyện dù cho sư phụ hần cũng không cứu được hần.

Thế nhưng khác với suy nghĩ của bọn họ, thái độ của Vô Minh lại vô cùng bình thản, ta vung ra, nội lực vận chuyển, một quyền đối kháng một búa.

Phanh, phanh, phanh.....

◦.◦.◦◦.◦.◦. LẠC KỶ NAM....

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Cữu dương thần công, thức thứ tư

Một tiếng va chạm lớn vang lên, quan khí cuộn cuộn, chỉ thấy cây búa của Đại Nhật bị đánh văng tí phía xa nặng nề đập xuống đất, còn hần thì lao đảo ngã vào vòng tay của những lâu la huynh đệ, sắc mặt thất thần tái nhợt.

Vô Minh vẫn đứng trong tư thế vung quyền, khí thế hiên ngang, xung quanh nắm tay còn mơ hồ nhìn thấy không khí gợn sóng, đây là lần đầu tiên hần sử dụng Giáng Long Thập Bát Chương, uy lực quả nhiên không tầm thường, cộng thêm đàn điền rộng lớn, cùng nội lực dồi dào của hần, cho dù là Hồn tôn

thất giai, bát giai cũng khó lòng địch nổi huống hồ là mấy cái công phu mèo quào của Đại Nhật kia.

Hắn nhẹ nhàng thu quyền, bộ dáng bình thản giống như chẳng có chuyện gì, hờ hững nhìn Đại Nhật. Trong khi Đại Nhật thì đang điên cuồng gào cồng, nói muốn liều mạng với hắn.

--“ Các người nháo đủ chưa, đại hội sắp tới, không lo tu luyện lại ở đây gây rối làm ảnh hưởng tới sự trật tự của môn phái... Nếu lần này các người thất bại thì đừng trách ta không nể tình.... “.

Lam Khương từ xa bước tới găng giọng mắng.

--“ Các chủ... “.

Bọn họ trông thấy gã liền cúi đầu chào, ngay cả tên trầu Đại Nhật nháo sự cũng thành thật đứng một bên.

--“ Còn không mau trở về tu luyện... “.

Gã bước tới lớn tiếng quát một cái làm cho bọn kia lông tóc dựng ngược, vội vội vàng vàng rút chạy.

--“ Còn các người nữa, lo mà tu luyện đi, hiện tại chỉ có thể trông chờ vào các người đó “.

Gã nhìn đám người Vô Minh lạnh nhạt nói một câu rồi từ từ bước đi. Vô Minh hít sâu một hơi rồi cũng cùng nhị nữ trở về phòng.

.....

Ngồi trong phòng, Vô Minh tự thở một hơi dài, gác lại những suy nghĩ sang một bên, bắt đầu ổn định nhập thần, tiến vào tu luyện.

Hắn đã đột phá tu vi vũ tôn một thời gian rồi, hiện cũng là lúc hắn có thể thử luyện thức cuối cùng của Cửu Dương Thần Công.

Thức cuối cùng của cửu dương thần công, kim cương chi thân, chủ yếu lấy luyện bì làm trọng, trong khi những thức đầu chu tu luyện khí thì thức cuối cùng là kiêm về cường gân kiện thể, làm cho bản thân người tu luyện có thể nói là tựa như kim cương, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Về phần cách thức tu luyện thì tương tự với thức thứ ba, chỉ khác là lúc tu luyện lại hướng về tế nguyệt để tu luyện, ngày thu dương, đêm luyện âm, làm cho âm dương bổ trợ lẫn nhau mà thăng tiến, độ khó của nó không phải nằm ở phần luyện khí, mà chú trọng ở việc lưu khí, đem nội lực chia ra mười hai đường lưu dẫn khắp cơ thể, theo chu kỳ âm dương tuần hoàn mà xoay chuyển bảy bốn bốn mươi chín lần, làm cho kinh mạch hết thảy đều được đã thông, tăng thêm sự cường tráng cho nhục thể.

Đó hoàn toàn chỉ mới là cách tu luyện, còn việc thực hiện lại là một chuyện khác, hoàn toàn không giống, để nội lực trong một lần tu luyện chạy qua bảy bốn bốn mươi chín lần trong kinh mạch là điều không hề đơn giản, nếu như chịu không nổi kinh mạch liên vỡ nát, bạo thể mà vong, mọi chuyện đều không thể nói trước được.

Vô Minh tự mình tu luyện, chưa từng hỏi qua bất kỳ người nào, tất cả đều là do hắn tự lĩnh ngộ mà ra, trong lúc tu luyện không hiếm khi sai lệch, suýt nữa mất mạng, thế nhưng vẫn khổ khổ uôn uôn tu luyện tới nay cũng có thể nói là một điều kì tích.

Tay bất pháp quyết, chân khí vận chuyển, bắt đầu từ đan điền chạy dọc theo kinh mạch, tạo thành một vòng lưu dẫn, không ngừng chạy qua kinh mạch toàn thân, rất nhanh hoàn thành vòng đầu tiên, thế nhưng đó chỉ là mới bắt đầu, càng lâu về sau quá trình càng trở nên khó khăn khi kinh mạch dần trở nên quá tải, chỉ mới được mười mấy vòng đã có triệu chứng căng phồng khiến cho toàn thân đau đớn không thể tả, hơn nữa, nội lực trong đan điền hắn tuy nhiều nhưng không phải là vô tận, thời gian dài bắt đầu hao kiệt khiến hắn buộc phải thở nạp thêm linh khí, vừa vận chuyển nội lực vừa phải lưu dẫn linh khí làm cho kinh mạch của hắn càng thêm quá tải.

Vô Minh cắn răng chịu đựng, ngăn những cơn đau đớn thống khổ không bật ra thành tiếng, chỉ mới đi được nửa chặn đường, kinh mạch hắn đã có dấu hiệu nứt toác, hiện đã không duy trì thêm được bao lâu nữa, nếu không phải nhờ vào cơ thể được Phần Thiên Hóa cường hóa thì đã sớm thất bại.

--“ Aaaaaa..... “.

Vô Minh khẽ hét lên, cảm giác đau đớn không chịu nổi lan khắp toàn thân, như một hung thú đang điên cuồng cắn xé bên trong, máu tươi không tự chủ mà chảy lem ra khoe miệng, Vô Minh vẫn bất chấp pháp quyết, hai mắt đỏ ngầu, thế nhưng thần thức lại vô cùng thanh tĩnh, tựa hồ mọi chuyện trên thế gian đều đã trở thành quên lãng, không sâu não, không lo âu, hỷ nộ ái ố phút chốc liền tan thành mây khói. Chỉ còn lại bản thân hắn cùng một luồng chân khí đang điên cuồng chảy bên trong kinh mạch, một vòng, một vòng, lại thêm một vòng, cho đến khi đạt tới vòng thứ bốn mươi thì hắn đã không còn chịu nổi nữa, kinh mạch toàn thân như vỡ nát, toàn thân nứt toác, máu tươi chảy ra đầm đìa, đã sớm trở thành một huyết nhân, hiện tại dù nội tâm có thanh tĩnh đến đâu cũng không nén được mà trở nên hoang mang, sợ hãi..... Nhìn thấy công sức của mình chỉ chút nữa liền đổ sông đổ biển, không những thế ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, thì dù là ai cũng sẽ lâm vào tuyệt vọng, thế nhưng trong cái tuyệt vọng đó, người ta lại tìm ra một tia hi vọng mong manh, cho dù chỉ là một cọng rơm cứu mạng.

Vô Minh cắn răng hét lớn, ý niệm vận chuyển, gọi ra Phần Thiên hóa từ trong cửu hỏa đỉnh bao vây lấy cơ thể, sử dụng thần hòa như một chất dẫn, nói liền kinh mạch đang gần như bị đứt đoạn, đây là cách cuối cùng của hắn, thế nhưng cũng là con dao hai lưỡi, vì Phần Thiên hóa cũng sẽ thiêu cháy luôn cả kinh mạch của hắn, nếu chậm trễ một khắc cũng sẽ khiến hắn từ nay về sau trở thành phế nhân, nếu như thất bại thì hắn sẽ thân hồn câu diệt, tuy vậy hắn cũng đã không còn đường lui, chỉ có thể lao về phía trước.

--“ Aaaaaaaaaa....”.

Vô Minh tiếp tục rống lên, nỗi thống khổ này quả là kinh hãi, khiến cho người ta muốn mê muội, chỉ muốn chết đi cho thanh thản.

Một vòng, hai vòng..... Hết thấy chỉ có chín vòng nữa, thế nhưng tính mệnh của hắn cũng đang tin trên từng giây..... Người hắn đã sớm bùng cháy bùng hừng hực, là căn phòng bén lửa bốc cháy dữ dội quả là một mảng kinh tâm động phách.

Chu thiên tức thứ bốn mươi bảy.... Chỉ còn hai vòng nữa thôi, chỉ thêm một bước nữa là hắn sẽ thành công, thế nhưng tình trạng của hắn cũng đã như đèn dầu sắp cạn, không còn cầm cự được nữa, bàn tay đã bắt đầu buông lỏng, tâm trí mơ hồ sắp ngất.... Trong lúc tuyệt vọng như mảnh chỉ treo chuông ấy, bỗng nhiên một luồng cảm giác mát lạnh lan tỏa từ trong đầu truyền ra khiến thần trí hắn tự động thanh tỉnh lạ thường, không những thế nó còn lan xuống toàn thân, làm cảm giác thống khổ dần vơi đi. Đồng thời, từ phía dưới đan điền, một luồng ấm nóng nhưng không cuồng bạo cũng bắt đầu trỗi dậy, dần dần tản ra, làm dịu đi sự thiêu đốt cuồng bạo của Phần Thiên hỏa.

Tuy dị biến xảy ra bất ngờ, thế nhưng đây không phải là lúc để nghỉ ngơi, tay Vô Minh lại một lần nữa bắt chặt pháp quyết, chân khí bắt vận chuyển, hoàn thành lộ trình vẫn còn đang dang dở.....

[LẠC KỶ NAM]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Nhu tình

Chân khí cuộn cuộn như vũ bão, tựa hung thú điên cuồng chạy khắp các kinh mạch, một chu thiên, và thêm một chu thiên cuối cùng.

Khi luồng chân khí cuối cùng chạy qua kinh mạch đổ về đan điền của hắn cũng là lúc hắn hoàn thành quá trình tu luyện của thức thứ tư Cửu Dương Thần Công, lưu chuyển nội khí chạy qua kinh mạch bảy bảy bốn mươi chín lần.

Kinh mạch mở rộng, khí lực dào dạt, chân khí trong đan điền dồn nén căng tràn, âm dương nội đan không chút yên tĩnh mà xoay tròn cực hạn, áp suất mạnh mẽ kéo lên.

.....

Bên ngoài căn đình viện, gió thổi lồng lộng, lửa cháy ào ào, cuộn cuộn như hung thần gào thét, căn đình viện chìm trong hỏa diễm ngút trời, nhiệt độ lên cao đến rát da bỏng thịt. Động tĩnh lớn đã hấp dẫn không ít người chạy tới, trong đó có cả các chủ Lam Khương cùng nhị nữ Thủy Nhạc, Bích Ngọc. Khi nhận ra đó là căn đình viện của Vô Minh thì hai nàng lập tức hét lên lòng hoang mang tột độ, Bích Ngọc còn nhào nhào định xông vào cứu hắn thế nhưng bị Lam Khương giữ lại. Bản thân gã đứng trước hỏa diễm ngun ngút kia cũng không dám khinh xuất mà lao vào, cảm nhận được sự quý dị từ ngọn lửa cuồng ngạo kia, với tư vị của gã đối mặt với nó còn tự cảm thấy áp lực không chịu nổi ắt hẳn không phải lửa bình thường. Đang lo lắng không biết làm sao thì gã chợt cảm thấy một luồng khí thể đang mạnh mẽ kéo lên, tức thời biến sắc hết lớn.

--“ Tất cả mau tránh ra..... “.

Sau thanh âm thất thanh của gã, những người đứng xung quanh phút chốc ngã ngửa, vài người nhanh chân lui lại, một số thì ngờ ngác đứng đực mặt tại chỗ, cùng lúc đó luồng khí thể từ bên trong đình viện dường như đã đạt đến cực hạn, không gian vận vẹo không ngừng, và rồi....

Phanh, phanh, phanh.....

Một cỗ áp lực bộc phát, không gian như mặt hồ bị ném đá, một vòng khí hình tròn từ đình viện đánh thẳng ra khiến co cây đổ rạp, những người không kịp chạy cũng vì cỗ lực lượng đó đánh văng ngã lộn nhào dưới đất, lửa bắn vào mình đau đớn rên la. Căn đình viện bốc cháy bị đánh tan hoang, đổ rạp ra ngoài, gió bụi mù mịt, người bên ngoài không thể nhìn thấy được cảnh vật bên trong.

Nhị nữ đứng từ xa, sắc mặt kinh hãi, nội tâm lo lắng khôn nguôi, Lam Khương thì thất kinh đến há mồm, gã hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Một lúc sau, khói bụi dần tan đi, những ngọn lửa vẫn còn âm ỉ cháy, từ trong làn khói sương mờ mịt, để lộ ra một thân ảnh, hắn vẫn đang trong tư thế tọa thiền, ngồi bệt dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, nét mặt ôn hòa, thế nhưng y phục trên thân đã sớm bị cháy nát, thân thể hắn dính máu nhem nhuốc tự như một quái nhân.

--“ Vô Minh huynh.... “.

Bích Ngọc thốt lớn, toàn thân sấn tới, định xông vào trong, Thủy Nhạc cũng mặt mày lo lắng, nhất chân chạy theo cũng may là Lam Khương kịp giữ cả hai lại, miệng gằng gọng.

--“ Hiện tại các ngươi xông vào đó chỉ làm hại hắn mà thôi, mặc dù tình hình quý dị, thế nhưng ta cảm nhận được khí tức của hắn vẫn còn ổn định, tạm

thời không có việc gì, chúng ta nên đợi ở đây thôi.... “.

--“:Nhưng, nhưng.... “.

Bích Ngọc vẫn chưa chịu buông xuôi lấp bắp nói.

--“ Không nhưng nhị gì nữa, thành thật đứng đây cho ta... “.

Lam Khương giận dữ quát khiến nàng kinh sợ không dám nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn vào Vô Minh ánh mắt lo lắng thập phần.

.....

Thời gian trôi, không biết đã qua bao lâu, ánh chiều tà cũng đang dần tắt lịm, những người tập trung xung quanh căn đình viện ban sáng cũng đã sớm tản đi, khung cảnh điều hiu vắng vẻ, giờ này chỉ còn lại ba người Lam Khương, Bích Ngọc, Thủy Nhạc là vẫn kiên trì chờ đợi, ánh mắt không lúc nào rời khỏi thân ảnh đang ngồi lặng lẽ ở phía xa kia. Lửa đã tắt, khói đã tan, duy chỉ có hắt là vẫn mãi ngồi đó, thần sắc thản nhiên, như một lão tăng nhập thiền.

Lam Khương thở ra một hơi chán nản, ánh mắt khẽ rơi lên người Vô Minh một lần rồi từ từ bước đi, chỉ còn lại nhị nữ vẫn còn chờ đợi.

Màn đêm nhanh chóng phủ xuống, ánh sáng vụt tắt, để lại một màu đen tối quỷ dị, cái cảm giác lạnh giá bất tri giác khiến cho nhị nữ không tự chủ mà ôm lấy hai cánh tay xoa xoa, tuy vậy hai nàng vẫn mặc nhiên chung thủy, một lòng chờ đợi hắt, ánh mắt chưa một lần rời đi khỏi người nam nhân ấy, cho đến lúc mỗi mòn tựa vào vai nhau mà thiếp đi.

.....

--“ Phù..... “.

Vô Minh thở ra một ngụm trọc khí, nhẹ nhàng mở mắt ra, cảm giác kinh mạch toàn thân có phần đau nhức, uể oải, thể nhưng lại có cảm giác khí lực tràn trề, tựa như thực lực bản thân lại bước thêm một đoạn dài, hắt cảm thấy chỉ cần vùng đầm lầy có thể nhẹ nhàng đánh nát một tảng đá, tự vị bất giác mỉm cười, tuy vừa rồi thập phần nguy hiểm, chỉ chút nữa hắt đã phải bỏ mạng thể nhưng trong nguy có an, lúc nguy cấp nhất Thiên Nhân cùng Cửu Hỏa Đình đã dùng linh lực hỗ trợ cho hắt cuối cùng hóa nguy thành an, vượt qua kiếp nạn.

Đứng dậy vươn vai, hắt nhận thấy trời tối như mực, bất giác cảm thán, mới chỉ tu luyện một tạo thì đã hết một ngày. Tay nhẹ chắp sau lưng hắt rảo bước ra khỏi căn đình viện đã sớm tan hoang này.

--“ Ý.....”.

Hắt chợt ngạc nhiên thốt lên một tiếng khi nhìn thấy bên kia có bóng người, cẩn thận bước qua xem xét thì mới biết đó không ai khác mà chính là hai nữ tử xinh đẹp Bích Ngọc cùng Thủy Nhạc. Nhìn hai nàng tựa vào nhau mà ngủ, trên khuôn mặt vẫn còn lộ ra thần sắc lo âu hắt nhẹ nở một nụ cười ôn nhu. Trong đêm đen, hình bóng hai nàng lại sánh như bạch ngọc, lung linh mềm mại, tựa như hai đóa ngọc lan nở giữa đêm khuya, xinh đẹp không sao kể xiết. Nhìn hai nàng co người vì lạnh trong lòng hắt chợt thấy xót xa, hắt đâu phải là một kẻ ngốc, với cái tuổi lục tuần của mình, hắt không khó nhận ra hai nàng chính là đang chờ mình mới ngồi ở đây đón gió chịu sương, cái này là tình cảm bọc nào, yêu thương bọc nào chứ, một cô nhu tình bỗng chốc dâng trào từ tận đáy lòng, không muốn hai nàng chịu khổ thêm nữa, người từ từ khom xuống, ngồi xổm đối diện với hai nàng, miệng khẽ gọi.

--“ Bích Ngọc, Thủy Nhạc, hai nàng tỉnh lại đi.... “.

Dưới tiếng gọi của hắt, hai nàng từ từ mở mắt, tiếp sau đó là một tràng ngạc nhiên lộ ra trên mặt, cả hai liền đồng thanh lên tiếng.

--“ Vô Minh huynh.... Công tử.... “.

--“ Ủm... Giờ này sao hai nàng còn ngồi ở đây.... “.

Hắt nhìn hai nàng ôn nhu hỏi.

Hai nàng có chút ngạc nhiên trước thái độ nhu tình của hắt thể nhưng vẫn tỏ vẻ quan tâm hỏi.

--“ Huynh, chuyện ban sáng thật là khiến chúng ta kinh sợ muốn chết, huynh không sao chứ..... “.

Bích Ngọc lên tiếng.

--“ Đúng vậy, công tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy.... “.

Thủy Nhạc hỏi.

--“ Không có gì, chỉ là trong lúc tu luyện gặp một chút vấn đề nhưng giờ thì không sao rồi..... Đã để hai nàng chịu khổ rồi.... “.

Hắt giọng điệu như muốn nhận lỗi nói.

Đối với cách thay đổi đột ngột từ cách xưng hô của hấn các nàng tự nhiên cảm thấy không quen, kiểu gọi thân thiết vừa này khiến hai nàng ngại ngùng đỏ mặt, Thủy Nhạc cúi đầu, Bích Ngọc áp ứng.

--“Đâu, đâu có.....”.

--“Thôi được rồi, các nàng cũng lạnh rồi, nên trở về đi, kéo không lại đồ bệnh thì người mang tội sẽ là ta....”.

Hấn nhẹ nhàng nói, trong câu có một chút trêu đùa.

--“Nếu huynh đã không có chuyện gì thì ta cũng phải trở về, ta sẽ nói phụ thân sắp xếp cho huynh một căn đình viện khác.... Ta đi đây...”.

Bích Ngọc có chút luyến tiếc nói xong liền lùi người bỏ đi như muốn giấu đi cảm xúc trên khuôn mặt.

--“Ừm... Nàng về đi....”.

Vô Minh không quên từ giả nàng một câu.

--“Ta cũng phải trở về, chắc mẫu thân đang rất lo lắng....”.

Thủy Nhạc áp ứng nói.

--“Nàng cũng về đi kéo làm bá mẫu lo lắng...”.

Vô Minh cũng từng tốn đáp lời.

--“Tạm biệt huynh...”.

Nàng nói xong cũng liền quay đi thật nhanh, hình bóng ngọc ngà dần khuất sau màn đêm. Vô Minh đứng trầm lặng nhìn theo một lúc rồi thở dài, tay chấp sau lưng, ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, những ánh sao lấp lờ chớp tắt, lung linh huyền ảo giữa khung nền u tối, như một ánh mắt tình tường của thiên đũa đang soi xét thế gian, không trắng, không đen, không có sao băng, không một dị tượng, chỉ yên bình lặng lẽ như thế, như cuộc đời của hấn, hấn bắt gặp như chìm đắm vào khung cảnh đơn sơ ấy.

Một lúc sau, tự nhiên không biết đã qua bao lâu, Vô Minh vẫn cứ đứng lặng lẽ ở đó, không nhúc nhích, thần thái thản nhiên. Chợt từ phía sau có một tên đệ tử Vạn Linh các đi đến báo là đã sắp xếp cho hấn chỗ ở mới, mời hấn trở về nghỉ ngơi, hấn quay sang mỉm cười, khách sáo đáp một câu rồi từ tốn đi theo. Sau lưng hấn không gian lại trở về khung cảnh u tối tĩnh mịch như trước.

[LẠC KỶ NAM]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Tỷ thí

Ánh dương nhân nhật chiếu lên Vạn Linh các nguy nga, lộng lẫy, từng đợt gió thoảng qua như muốn làm dịu mát tâm hồn người, thế nhưng hôm nay, Vạn Linh các lại vang lên một hồi chấn động khi các chủ Lam Khương thông báo rằng tân đệ tử mới của lão được chọn tham gia đại hội Linh Hoàng thập cường, điều này lại dấy lên một hồi dư luận, xôn xao bàn tán, có ngưỡng mộ, có ghen ghét, phút chốc cái tên Vô Minh nhanh chóng lan truyền khắp Vạn Linh các. Tất nhiên là chuyện này sẽ bị phản đối kịch liệt, thế nhưng dưới cái uy thế của danh vị các chủ của Lam Khương tất cả đều phải bó tay, không có ai lung lay được.

.....

--“Hít.... Hà.....”.

Vô Minh hít sâu một hơi, dáng bộ thông dong bước đi trên đường, theo nhau là nhị nữ yêu kiều, xinh đẹp, Bích Ngọc cùng Thủy Nhạc, hình như từ lúc tới đây đến giờ hai nàng vẫn chưa lúc nào rời khỏi hấn.

Hấn ánh mắt thì thản nhiên, cước bộ ung dung, thư thái đi dạo, ngắm nhìn khung cảnh khắp nơi, đình viện xa, gần, nối đuôi nhau, thẳng tắp, dọc đường trồng rất nhiều hoa thơm cỏ lạ, mùi hương nồng nàn bất giác khiến người ta cảm thấy tâm thần thanh diệu, rất tốt cho tâm cảnh. Phải nói người tu đạo quan trọng nhất chính là tu vi thực lực, thế nhưng tâm cảnh cũng quan trọng không kém, việc giữ cho tâm bình ý định sẽ khiến cho việc tu luyện dễ dàng hơn rất nhiều, đặc biệt là môn phái chuyên luyện đan, luyện khí như Vạn Linh các thì việc bồi dưỡng tâm cảnh càng thêm quan trọng, có luyện thành hay không chính là do tâm tính của mỗi người. Lại nói, thực ra Vạn Linh các luôn thiếu cường giả là vì tông môn hầu hết chỉ tập trung bồi dưỡng ra đan sư, khí sư. Những đệ tử có tu vi cao hầu hết đều là nhờ đan dược phụ trợ nên mới có thành quả hiện tại, thế nhưng đây là một biện pháp tồi, rất nhiều đệ tử có thiên tư cao cũng vì thế mà tâm tính hư nhược, căn cơ lung lay, thăng tiến khó khăn.

Nói đi cũng phải nói lại, mặc dù không đệ tử tu vi cao thế nhưng không có ai dám coi thường cái tông môn này, không nói hầu hết các loại đan dược, binh khí của những môn phái khác đang sử dụng là do họ cung cấp, lớp đệ tử của họ phải nói là rất chịu chơi, chỉ cần là đệ tử có một chút thiên tư liền sẽ có một cái linh khí thượng phẩm, nếu cao một chút thì tiên khí chính là vật trong túi, còn những kẻ thiên tài, tư chất cao thì thần bảo cũng chưa chắc là không có, hơn nữa trong lúc chiến đấu còn có đan dược phụ trợ, có thể nói là cực kỳ khó đối phó, không ai dám coi thường.

.....

Vô Minh cứ thế, thông dong bước đi, dạo quanh khắp nơi, đi từ sáng sớm cho đến Mặt Trời lên khỏi ngọn sào mà vẫn chưa đi được bao nhiêu đủ để thấy cái tông môn này quả là không hề nhỏ một chút nào.

Đang đi đến một khúc quẹo bất chợt hắn bắt gặp một tốp người đang đi lại, dẫn đầu là một thanh niên cao cao, dáng người anh tuấn, tiêu điều xuất thế, đúng là một mỹ nam hiếm có trong thiên hạ, đi sau hắn có chừng sáu bảy người, vừa nhìn đã nhận ra chính là đám trâu tre Đại Nhật.

Thanh niên bước tới gần Vô Minh thì ánh mắt có chút thay đổi, nhận thấy nhị nữ Bích Ngọc đang đi phía sau hắn liền treo lên miệng một nụ cười tươi, bước tới khách khí chào hỏi.

--“ Bích Ngọc sư muội, mới sáng đã có tâm tình đi dạo sao.... “.

Bích Ngọc cũng vui vẻ thi lễ chào hỏi hắn, nhìn ra có vẻ quen biết đã lâu.

--“ Ngô sư huynh, huynh xuất quan rồi sao.... “.

--“ Ừm, kỳ đại hội cũng đã đến gần, ta tự nhiên cũng phải đi ra thôi, còn muội, tâm tình vẫn thản nhiên như vậy, không lo lắng tí nào sao.... “.

Ngô Lãnh Thường tươi cười đáp lại, dường như giữa hai người quan hệ rất tốt.

--“ Có gì phải lo lắng chứ.... “.

Nàng thản nhiên trả lời.

--“ Nếu như có được tâm tư đơn giản như muội thật là quá tốt, à còn vị... Vị cô nương này là.... “.

Lãnh Thường nhìn sang Thủy nhất thời ngơ ngác, lại không biết gọi nàng như thế nào, giọng nói tự nhiên vụng về ngắt quãng.

--“ Đây sao, đây chính là Thủy Nhạc tỷ tỷ, chính là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với muội.... “.

Thấy hắn có vẻ thẫn thờ nhìn Thủy Nhạc, Bích Ngọc liền lên tiếng giới thiệu cho hắn biết.

--“ Sao, tỷ tỷ cùng cha khác mẹ.... “.

Hắn có vẻ rất ngạc nhiên.

--“ Ừm, chuyện dài dòng lắm, thật ra phụ thân cũng mới nhận tỷ ấy mấy ngày gần đây, huynh không biết cũng không có gì là lạ.... “.

Bích Ngọc có phần bất đắc dĩ nói, cái tỷ tỷ này đến hiện tại nàng còn chưa chấp nhận nổi hưởng hồ là người khác.

--“ Ồh.... “.

Chỉ thấy hắn ồ lên một tiếng, sải chân bước tới trước mặt Thủy Nhạc lễ độ chào hỏi.

--“ Nguyên lai là Thủy Nhạc sư muội, huynh là Ngô Lãnh Thường, rất hân hạnh được quen biết.... “.

--“ Chào Ngô sư huynh.... “.

Thủy Nhạc cũng không dám thất lễ cung kính đáp.

--“ Ừm, không cần khách sao... Àh, còn vị tiểu huynh đệ này là.... “.

Hắn xua tay đáp lời nàng, sau đó quay sang nhìn vào Vô Minh đang thông dong đứng một bên nhìn trời nhìn đất.

--“ Aaaa... Quên giới thiệu với huynh, đây là Vô Minh, huynh ấy là đệ tử mà phụ thân ta vừa thu nhận mấy ngày trước.... “.

Bích Ngọc a lên một tiếng, rồi như quên điều gì liền chỉ tay vào Vô Minh nói.

--“ Àh... Thì ra đây chính là vị sư đệ mà khắp Vạn Linh các đang xôn xao bàn tán sao, rất hân hạnh được diện kiến.... “.

Sắc diện Lãnh Thường có chút thay đổi, thế nhưng chung quy lại có không nhiều, rất nhanh trở lại dáng vẻ tươi cười chấp tay trước ngực nói.

--“Ngô sư huynh khách sáo rồi, huynh tu vi thâm hậu, tiểu đệ đây còn phải học hỏi nhiều....”.

Vô Minh cũng khách sáo đáp lại hắn một câu.

--“Không, ta nào có khách sáo, nghe nói sư đệ tu vi cao cường, thế mà tên đệ đệ ngu ngốc của ta lại không biết trời cao đất dày lại đi trêu chọc đệ thật là hết nói, chỉ mong đệ nể tình ta đừng chấp nhặt với hắn...”.

Giọng ngữ của Lãnh Thường giống như đang hỏi lỗi thế nhưng trong đó lại có một chút ý vị khác.

--“Không, không, sư huynh thật quá lời rồi, lúc đó ta cũng có phần nóng nảy, có sự xảy ra là do cả hai tạo thành, ta làm sao dám trách....”.

Vô Minh hơi khom người đáp.

--“Đại Nhật còn không mau qua xin lỗi Vô Minh sư đệ....”.

Đột nhiên Lãnh Thường quát lớn khiến cho Đại Nhật bên kia giật nảy mình vội vàng bước lại.

--“Lãnh Thường sư huynh....”.

Bước tới trước Lãnh Thường Đại Nhật mới cung kính thưa một tiếng, dường như đối với vị sư huynh này vô cùng kính sợ.

--“Còn hỏi, mau bước đến tạ lỗi với Vô Minh sư đệ....”.

Lãnh Thường lại quát lên, Đại Nhật thân hình khẽ run một cái, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Thường có phần không cam tâm, thế nhưng lại không dám nói gì chỉ lẳng lặng bước tới trước mặt Vô Minh, chần chờ một lúc rồi tuôn ra một câu cộc lốc.

--“Xin lỗi....”.

Chân mày Vô Minh khẽ động, hắn không ngờ được Lãnh Thường lại làm như vậy, tâm tư nhất thời mơ hồ, thế nhưng vẫn khách sáo đáp.

--“Không dám, không dám, Đại Nhật sư huynh đừng nên làm như vậy, ta nhận không nổi a, vốn dĩ chuyện này cũng không có gì, nên bỏ qua là tốt hơn....”.

--“Còn không mau cảm ơn ý tốt của Vô Minh sư đệ”.

Trong lúc Đại Nhật còn đang thần thờ thì lại nghe thấy tiếng quát của Lãnh Thường từ sau lưng vọng tới khiến hắn bối rối lại đáp một câu không đầu không đuôi.

--“Cám ơn....”.

Rồi lui người về sau, trở lại với đám đàn em.

Chỉ thấy Lãnh Thường làm ra một nét cười tươi, dường như như là vừa sinh ra đã như vậy, rất là tự nhiên. Hắn nhẹ bước tới trước mặt Vô Minh cất tiếng nói.

--“Vô Minh sư đệ quả là một người rộng lượng...”.

--“Không dám....”.

Vô Minh chấp tay đáp.

--“Nghe tên sư đệ thối của ta nói, đệ thật có tu vi cao cường, bản thân hắn đã dùng đến Phá Sơn Cửu mà vẫn không phải là đối thủ, khiến ta vô cùng tò mò, có nhã ý mời sư đệ tỷ thí một phen, không biết ý đệ thế nào...”.

Lãnh Thường một mực tươi cười nói.

--“tỷ thí...”.

Vô Minh nhất thời có chút ngạc nhiên hỏi.

--“Đúng vậy, sư đệ thấy sao...”.

Lãnh Thường mặc nhiên đáp.

--“Ngô sư huynh, ý huynh là sao...”.

Bích Ngọc đứng một bên lên tiếng thắc mắc.

Lãnh Thường nghe vậy liền quay sang nhìn nàng cười nói.

--“Ồ, Bích Ngọc sư muội đừng nên lo lắng, chỉ là tỷ thí cộ xát một chút, sẽ không làm hại đến một cọng tóc nào của Vô Minh sư đệ đâu, thế nhưng nếu đệ ấy không muốn thì...”.

--“Ta chấp thuận...”.

Hắn chưa nói hết nửa câu đã nghe thấy tiếng của Vô Minh từ sau vọng tới, liền quay lại nhìn, thì trông thấy vẻ mặt thờ ơ của hắn.

--“Chỉ là tỷ thí một chút thôi mà, có gì phải rườm rà chứ...”.

Vô Minh nhún vai nói, nét mặt rất thản nhiên, thế nhưng trong lòng sớm nghĩ tên này tự nhiên là đang có ý định dạy dỗ hắn một phen để trả thù cho sư đệ mình đây mà.

--“Tốt, nếu sư đệ đã nói như vậy thì chúng ta liền đi ra võ đài...”.

Lãnh Thường hào hứng nói.

--“Ngô sư huynh mời...”.

Vô Minh duỗi tay về phía trước khách khí nói.

--“Mời...”.

Lãnh Thường không quên đáp lễ, nói một tiếng rồi cùng Vô Minh bước đi, đám người phía sau cũng nhao nhao đi theo, thế nhưng lại có vài tên chạy đi chỗ khác cước bộ rất nhanh như có việc gì gấp. Nhị nữ ngạc nhiên một hồi rồi cũng bước theo. Ánh dương vàng nhạt lung linh chiếu gọi khắp nơi, như một bàn tay ấm áp ôm trọn lấy nhân gian.

[LẠC KỶ NAM]

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Huyết mộc trường tiên

Võ đài của Vạn Linh các nói trắng ra là một khối đá lớn, được cắt gọt vuông vắn, bằng phẳng, ngoài thì không còn gì nữa, bên trên bề mặt có ẩn hiện vài vết tích, ắt hẳn là những dấu vết do chiến đấu để lại, sàn đấu hình vuông, cao hai trượng, rộng sáu đến bảy trượng, rất thích hợp cho những cuộc đấu solo, một vs một.

Trên võ đài, Vô Minh cùng Lãnh Thường đứng đối diện với nhau, không biết tại vì sao, cả hai vẫn chưa động thủ, cứ đứng như vậy lẳng lặng nhìn nhau, con gió nhẹ thổi qua làm y phục họ bay múa, thốt nhiên làm người xem có cảm giác phiêu dật phát trần.

Dưới đài, Bích Ngọc, Thủy Nhạc cùng mấy tên khác vẫn đứng ngó mặt lên nhìn, trên nét mặt hai nàng thoáng qua một tia lo lắng.

Sự im lặng phút chốc bị phá tan khi một tốp người từ phía xa đang nhao nhao đi tới, trong đó có cả mấy tên vừa nãy tách khỏi nhóm, không nói cũng biết là mấy tên đó đã chạy đi thông báo nên mới có nhiều người đến như vậy.

Những người này làm Vô Minh rất ngạc nhiên khi những người này tự nhiên lại chạy đến, hơn nữa ngay cả mấy vị trưởng lão cùng gã các chủ cũng có đến, thế nhưng ngó lên lại thấy sắc mặt Lãnh Thường vô cùng bình đạm, chẳng có chút thay đổi gì, không nghĩ cũng đoán được, chuyện này tám phần là do hắn làm.

--“E hèm... Ngô sư huynh, người cần đến cũng đã đến, chúng ta bắt đầu thôi...”.

Vô Minh rất nhanh khôi phục tinh thần, hắn giọng một cái, nhìn Lãnh Thường lãnh đạm nói.

--“Ồ, sư đệ hiểu nhầm rồi, thoát tiên ta chỉ bảo mấy sư đệ gọi thêm vài người khác đến để mở rộng tầm mắt, ai ngờ, bọn họ lanh chanh lại kêu mấy vị trưởng lão cùng các chủ đại nhân đến, chuyện này quả thật ta cũng không hề hay biết....”.

Lãnh Thường mỉm cười, tự nhiên đáp.

--“Tới cũng đã tới, chuyện cũng không có gì to tát, chúng ta bắt đầu được rồi..”.

Vô Minh thân nhiên nói, đối với hần chuyện này chẳng đáng quan tâm.

--“Tốt, Vô Minh sư đệ mời ra chiêu..”.

Lãnh Thường khách khí cung tay.

--“Được, Ngô Sư huynh, xin chỉ giáo...”.

Vô Minh cũng không thất lễ cung tay đáp.

--“Được...”.

Lãnh Thường hô to một tiếng, không khách sáo nữa, hồn lực vận chuyển, lập tức vung tới một quyền. Vô Minh không lập tức phản ứng mà vẫn đứng im quan sát, chỉ thấy một quyền của Lãnh Thường đánh ra không có gió cũng không có hỏa điểm mà chỉ đơn thuần là một quyền bình thường, thế nhưng hần lại cảm thấy trong đó có mang sinh cơ bàn bạt, lại cơ hồ nhận ra sinh lực mình đang chậm chậm bị rút đi.

--“Mộc thuộc tính sao...”.

Vô Minh lăm bằm, đây là lần đầu tiên hần giao thủ với một đối thủ mang thuộc tính mộc, điều này khiến hần có chút ngạc nhiên.

Chân chừ trong một khắc thì một quyền kia rất nhanh đã sắp đập vào hần, trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy Vô Minh lách người một cái khiến một quyền của Lãnh Thường chỉ đánh trúng vào không khí, thế nhưng hần không hề lúng túng, tay phải vừa thu tay trái đã vung tiếp một quyền nữa, lại là một quyền gần trong gang tấc, Vô Minh chỉ nghe tiếng gió rít bên tay, cả người hần ngã ngược về sau, phút chốc trách được thêm một quyền hiểm hóc.

Vô Minh tuy phải lùi về sau mấy bước, loạng choạng mới đứng vững, thế nhưng lại không hề lúng túng nhanh chóng vung thủ phòng vệ. Lãnh Thường sau khi đánh trượt lại không tiếp tục công kích mà đứng phía xa cảm khái nói.

--“Vô Minh sư đệ, hảo thân pháp....”.

--“Sư huynh quá lời rồi, một quyền của huynh vô cùng tinh diệu, ta chỉ dựa vào may mắn mới tránh được....”.

Vô Minh khiêm tốn nói.

Tất nhiên là lời của hần Lãnh Thường sẽ không tin, sắc mặt hần bỗng nghiêm lại.

--“Lần này ta sẽ không nương tay nữa, sư đệ cẩn thận....”.

Hần nói xong liền lập tức đánh tới, lần này, lực đạo cũng lớn hơn, sinh cơ trong một quyền kia cũng cuồng bạo hơn, Vô Minh chỉ cảm giác thấy khí huyết trong người nhộn nhạo, sinh lực nhưng đuối, đang chậm chậm bị rút đi. Hần cũng không khinh xuất nữa, nhanh chóng tránh né, lại lựa thế đánh ra một chưởng. Lãnh Thường nhìn thấy Vô Minh phản công sắc mặt không chút đổi, lập tức dùng một quyền ngành kháng một chưởng.

Oanh oanh.....

Tiếng va chạm vang lên, chỉ thấy hai người đồng thời thối lui mấy bước, có vẻ ngang tài ngang sức. Vô Minh loạn mấy cái mới đứng vững, trong lòng thầm ngạc nhiên, Lãnh Thường rõ ràng chống lại được một chưởng mang bảy phần công lực của hần, điều này cho thấy thực lực của hần quả không kém. Không hơn gì Vô Minh, Lãnh Thường cũng phải chật vật thối lui mấy bước mới ổn định, sắc mặt hần có chút đổi, bản thân hần là người biết rõ nhất, tuy nhìn bề ngoài hần cùng Vô Minh ngang ngửa nhau thế nhưng sự thật thì lại không giống như vậy, lúc một quyền của hần đánh trúng một chưởng của Vô Minh, hần đột nhiên cảm thấy giống như đánh phải sắt đá, vô cùng cứng rắn, luồng lực từ bên trong phản chấn làm cánh tay hần tê dại, nếu không phải hần tu luyện đã lâu, thân thể có chút cường tráng thì cánh tay đã sớm gãy nát. Sắc mặt hần đành lại, lâu lắm rồi hần đã không ăn thiệt thòi lớn như vậy, hần đã sớm quên cái cảm giác bị người ta đánh bại, hai hàm răng bỗng chốc nghiến chặt, hồn lực điên cuồng vận chuyển, hần khẽ rít lên, lập tức xông vào Vô Minh không ngừng vung quyền tới tấp, như mưa bão cuồng nổi, Vô Minh cũng không hề yếu thế, liên tục chống trả, song thủ uyển chuyển, giáng long thập bát chưởng không ngừng phóng ra uy thế, như một đầu thần long hung mãnh, đối đầu với một quyền không chút ý thôi lui, cả hai không ngừng công kích lẫn nhau, từng quyền, từng chưởng đều đánh trên đường tỏ kẻ tọc, thậm chí ngay cả một con ruồi cũng khó mà qua lọt.

Bên dưới đài không ngừng có những tiếng bàn luận xôn xao của đám đệ tử đang đứng xem, trận đấu tầm này khiến bọn họ mắt nhìn vô cùng, đặc biệt là nhóm nữ đệ tử thì cứ riu rít, tấm tắc khen ngợi vị đại sư huynh phong hoa Lãnh Thường, lại đem hai người họ ra so sánh này nọ rất ư là ồn ào, ngược lại với bọn họ, đám người trưởng lão thì trầm mặc không nói, tất cả đều chăm chú quan sát trận đấu, còn Lam Khương thì đứng một bên nhìn hai người họ, lâu lâu lại gật đầu tán thưởng.

Lúc này trận đấu của hai người họ đang vô cùng kịch liệt, từng người đều tung ra tuyệt kỹ của mình, muốn đã bại đối phương.

Chát.....

Đột nhiên Vô Minh cảm thấy bả vai đau nhói, giống như bị roi da đánh vào, định thần nhìn lại, chỉ thấy Lãnh Thường không biết từ lúc nào đã tụt ra một sợi roi mộc đằng, đòn vừa rồi ắt hẳn là do hần làm ra. Mộc đằng trên tay Lãnh Thường như con rắn linh động, không ngừng bay múa, công trái, đánh phải, khiến cho Vô Minh có phần chật vật tránh né, tiếng mộc roi đánh vào không khí nghe vù vù, chát chát.... Vô Minh tránh né một lúc, liên tục nắm bắt được thế công, thuận tay chộp lấy mộc đằng, lại dùng nội lực của càn khôn đại na di, tựa như thái sơn, khiến cho Lãnh Thường không cách nào lay động, chỉ nghe vù vù mấy tiếng, một sợi roi khác được tụt ra đang nhanh chóng quất tới Vô Minh. Không chút nao núng, tay trái hần vung ra, một

ngọn lửa hùng hực bao trùm lấy cánh tay, mạnh mẽ hất một cái, mộc đằng vừa lao tới đã bị đánh bật trở lại, ngọn lửa thiêu đốt khiến cho mộc đằng nhanh chóng bị đốt cháy, chỉ thấy Lãnh Thường nhăn mặt khó coi, có lẽ giữa hắn cùng mộc đằng có sự liên kết nào đó.

--“ Aaaaa.... “.

Lãnh Thường hét lên thật to, hai mộc đằng đang dính chặt vào tay hắn bỗng chốc đứt ra, mặt hắn nhú lại có vẻ như rất đau, bộ dáng tiêu soái, hòa nhã lúc đầu đã biến mất, thay vào đó là một nét mặt giận dữ, trong đó còn có ẩn hiện một tia hung ác. Hắn ngửa mặt lên trời rống lớn, trên tay có tia quang mang huyết sắc, một thanh trường tiên đỏ thẫm xuất hiện.

--“ Đó, đó là thanh Huyết Mộc Trường Tiên của Lãnh Thường sư huynh.... “.

--“ Không ngờ lần này lại thấy nó xuất hiện.... “.

--“ Ta nghe đồn nó có uy lực rất lớn, không biết tiểu tử kia có chống đỡ nổi không... “.

--“ Ta nghĩ là không rồi... “.

--“ Hừm.... “.

Sau khi thanh trường tiên kia xuất hiện, lập tức dưới đài náo lên một hồi xôn xao, rõ ràng là rất có danh tiếng, không những đám đệ tử, ngay cả mấy tên trưởng lão cũng thay đổi sắc mặt.

Trên bình đài huyết quang đại thịnh, Lãnh Thường tay cầm huyết trường tiên, cả người đột nhiên giống như quỷ mị, lập tức biến mất.

◦◦◦◦◦ [LẠC KỲ NAM]

Bạn đang đọc truyện *Tối Thượng Đa Tinh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đoạn thủy kiếm tấn cấp

Vô Minh nhìn thấy tình cảnh trước mắt, nội tâm âm thầm kinh ngạc, hắn không ngờ tốc độ của Lãnh Thường lại có thể nhanh đến quỷ mị như vậy. Chỉ trong một cái chớp mắt như thế, Lãnh Thường đã vô thanh vô thức xuất hiện trước mặt Vô Minh, trường tiên vung lên, chỉ nghe thấy tiếng gió rít điên cuồng, lại giống như có thanh âm cuồng nộ, tiếng ma quỷ hét gào làm người nghe lông tóc dựng đứng. Mọi chuyện nhanh đến mức ngay cả Vô Minh cũng không kịp phản ứng, chỉ có thể hữu thủ vung tới, đánh ra một đòn ám dương đối kháng lại trường tiên đang vùn vút lao tới.

Phanh phanh....

Kình khí quét ra tứ tán, dư lực từ vụ va chạm kiếm cho sàn đấu rung chuyển, Vô Minh lao đảo lui về sau mấy bước, bộ dáng có chút chật vật. Chỉ nghe trong tiếng gió, từ làn khói mờ mờ, Lãnh Thường tay cầm huyết trường tiên tiếp tục lao tới Vô Minh một cách điên dại, đây đâu còn là tỷ thí bình thường, cứ như là quyết đấu sinh tử.

Xong thủ uyển chuyển, nội lực cuộn cuộn, tuy chậm mà nhanh cực điểm, chỉ thấy trong lòng mình khí ào ạt cơ hồ có tiếng long ngâm, rồi trong khoảnh khắc, từ bộ chương pháp mà Vô Minh đang thi triển, quang khí tụ lại thành ba đầu kim long uy mãnh, hung hãn gầm rống.

•Giáng long thập bát chương là một bộ chương pháp uy lực vô cùng, nếu người luyện đạt đến cảnh giới nội lực phóng xuất sẽ có thể tự ra mình khí, hóa ra mười tám đầu kim long, thể công cuộn cuộn, bách kỳ dị biến, vô cùng khó đối phó. Vô Minh có thể cùng lúc có thể thi triển ra ba đầu kim long từ đó cho thấy hắn đã có thể đồng thời phối hợp ba chiêu trong một lần thi triển.

Oanh oanh oanh....

Tiếng long ngâm, tiếng gió thét gào, huyết trường tiên hóa dài mấy trượng, không ngừng uốn lượn trên không, mỗi khi nó quét trúng nền đá đều để lại một vết hằn rất sâu. Vô Minh không chút khiếm nhượng, yếu thế, cùng ba đầu kim long điên cuồng chống lại huyết trường tiên, thể công là vậy nhưng điều làm hắn đau đầu nhất chính là, mỗi lúc giao thủ, sinh lực của hắn cứ không ngừng bị hút đi, ban đầu tuy không có chuyện gì thể nhưng càng về sau lại càng cảm thấy không ổn, nếu cứ tiếp tục chỉ sợ hắn sẽ bị rút cạn sinh lực mà thảm bại. Trong khi đó Lãnh Thường càng đánh càng điên cuồng, không có chút gì là xuống sức, huyết mộc trường tiên không ngừng té ra uy phong cuộn cuộn như một đầu mãnh xà liên tục quấn áp Vô Minh, quả nhiên không hổ là một bán thần bảo.

Rống.....

Ba đầu kim long đồng loạt rống lên cuồng nộ, phút chốc hòa lại vào nhau, hợp thành một đầu kim long to lớn, đầu kim long gào lên một tiếng dựa theo hữu thủ của Vô Minh, cuộn mình một cái lập tức lao tới Lãnh Thường. Lãnh Thường nhìn thấy đầu kim long đang điên cuồng lao tới, thần sắc không hề nao núng, trường tiên trên tay tỏa ra huyết quang chói lóa, không hện mà rít lên một tiếng, phóng ra đối kháng với kim long.

Ầm ầm...

Tiếng nổ cực lớn vang lên, khói bụi mịt mù, võ đài bằng đá không chịu nổi dư lực mà nứt nẻ chi chít, cả hai người đồng thời bị bắn ngược về sau suýt chút thì văng ra khỏi võ đài, Vô Minh lao đảo mấy bước, cắn răng bình khí, lợi dụng cơ hội Lãnh Thường còn chưa tấn công hẳn bắt đầu vận lực, âm dương nội đan chậm rãi xoay tròn, quả nhiên là có hiệu quả, sau khi vận khí liền có một luồng chân khí ấm nóng tản mát ra khắp cơ thể vô cùng dễ chịu, hơn thế nữa cái cảm giác sinh lực bị hút đi cũng không còn nữa.

Vu vu...

Lại nghe thấy tiếng xé gió ù ù, quả nhiên là Lãnh Thường lại tiếp tục tấn công.

Đinh...

Một âm thanh thanh thúy vang lên, Đoạn Thủy kiếm xuất hiện nơi tay, một cảm giác thân thuộc bỗng chốc trở dậy.

--“Cảm giác này là....”.

Vô Minh âm thầm kinh ngạc, thế nhưng lại không phải là lúc để chần chừ khi huyết trường tiên kia lại một lần nữa lao tới mang theo tiếng xé gió kinh tâm động phách.

Keng...

Vô Minh vung kiếm đỡ lấy trường tiên, một âm thanh đinh tai vang lên, chỉ thấy thanh kiếm màu đen tuyền trông cực kỳ bình thường kia lại có thể nhẹ nhàng chống lại một bán thần khí như Huyết Mộc Trường Tiên của Lãnh Thường.

--“Quả nhiên không sai, không ngờ lại là tiên khí....”.

Vô Minh lầm bầm.

Nguyên lai là trong lúc Vô Minh luyện hóa hỏa tâm của Phần Thiên Hỏa, thanh Đoạn Thủy kiếm này cũng đã ở trong biển lửa vô tình bị luyện hóa, không thể ngờ lại có thể tấn cấp trở thành một tiên khí. Lại nói đến tiên khí, chính là dạng bình khí được luyện hóa mà thành, bên trong có chứa một tia linh thức, tự bản thân có thể đem uy lực do chủ nhân phóng ra tăng lên gấp ba lần, vô cùng mạnh mẽ. Đối với thanh Đoạn Thủy kiếm của Vô Minh tuy đã có linh thức thế nhưng lại rất yếu ớt, có lẽ chỉ là một tiên khí hạ phẩm mà thôi.

Lãnh Thường ánh mắt có chút ngạc nhiên khi Vô Minh có thể chống đỡ lại bán thần khí của mình, thế nhưng hẳn đâu có vì thế mà buông thả hồn lực dồn vào huyết trường tiên càng thêm cuộn cuộn, mạnh mẽ ép xuống, trường tiên cùng hắc kiếm cọ vào nhau kín mít.

Vô Minh cắn răng chịu đựng, chân khí phản phát như vũ bão liên miên không ngớt, gân xanh trên trán nổi lên cuộn cuộn. Hắc khê kêu một tiếng, trường kiếm hất mạnh đẩy Lãnh Thường lui ngược về sau.

Lãnh Thường sau khi lùi về sau tay lập tức bắt pháp quyết, hư không trên đỉnh đầu hắn hiện ra một hư ảnh trường tiên màu đỏ, không chần chừ liền vung tay phóng xuất, hư ảnh trường tiên như tên rời dây, lao vút tới chỗ Vô Minh.

Vô Minh đối mặt với tuyệt kỹ trước mắt tâm không rối loạn, Đoạn Thủy kiếm lóe lên tinh quang nhàn nhạt, miệng hô lớn một tiếng, tay kiếm trên không đảo một vòng, chém ra một đạo mạng kiếm, xé gió ào ạt, lao tới đối đầu với hư ảnh trường tiên, hai nguồn năng lượng va chạm giăng co một lúc sau đó hư ảnh trường tiên bắt đầu rơi vào hạ phong, chỉ chớp lát sau liền bị đánh tan tã, đạo mạng kiếm tuy có bị suy yếu nhưng vẫn tiếp tục lao tới Lãnh Thường, dọc đường đi cày nát mặt đá, để lại một rãnh sâu hun hút nhìn mà kinh hãi. Lãnh Thường không kịp phản ứng chỉ kịp đưa huyết trường tiên ra chắn trước người, thế nhưng vẫn bị mạng kiếm thổi bay, văng ra khỏi võ đài, nặng nề đập vào nền đất, không tự chủ mà ói ra một ngụm máu, thanh bán thần khí bị chém một vết hằn rất sâu, chỉ sợ đã bị tổn hại.

Mấy người ở dưới nhìn thấy kịch biến thì thất kinh, giây lát mới hồi phục lại tinh thần lập tức chạy đến chỗ Lãnh Thường. Vô Minh cũng từ trên võ đài nhảy xuống chạy tới chỗ hắn.

--“Ngô sư huynh, huynh không sao chứ....”.

Vô Minh toan đỡ hắn dậy nhưng bị hắn gạt đi, hắn sau đó thu lại trường tiên, cả người chật vật đứng dậy, tay trái ôm ngực nhìn Vô Minh nói.

--“Vô Minh sư đệ quả nhiên bất phàm, ta thua....”.

Lời nói của hắn có chút chua chát, Vô Minh nghe thấy liền áy náy nói.

--“Vừa nãy ra tay quá nặng, mong sư huynh thứ lỗi...”.

--“Không sao, chỉ là do ta quá kém cỏi, sư đệ không cần để tâm, hôm nay coi như ta thua, nhưng lần khác sẽ không, ta mệt rồi, cáo từ....”.

Lãnh Thường nói suông một câu rồi xoay người rời đi, Vô Minh nhìn hắn muốn nói nhưng lại thôi, chỉ lẳng lặng đứng nhìn hắn được mấy người kia chạy đến dẫn đi nhẹ nhõm dài.

Đám đông nhanh chóng rời đi, mấy tên trưởng lão cũng đòi câu với Lam Khương rồi cũng trở về, không gian lại trở về yên tĩnh. Lam Khương rảo bước đến chỗ Vô Minh lúc này đang đứng cùng nhị nữ, thanh âm nhàn nhạt nói.

--“Tiểu tử, khá lắm, thế nhưng muốn chiến thắng được trong kỳ đại hội lần này không phải chỉ có như vậy đâu...”.

--“Ân, ta đã biết thừa.. Sư Phụ...”.

Vô Minh cúi người đáp, Lam Khương nhìn hẩn nhưng không nói gì chậm chậm bước đi, rất nhanh liền rời đi mất.

Vô Minh đứng yên một lúc rồi quay sang nhìn nhị nữ mỉm cười nói.

--“Chúng ta trở về thôi...”.

[LẠC KỲ NAM].....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Thượng Đa Tình Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.